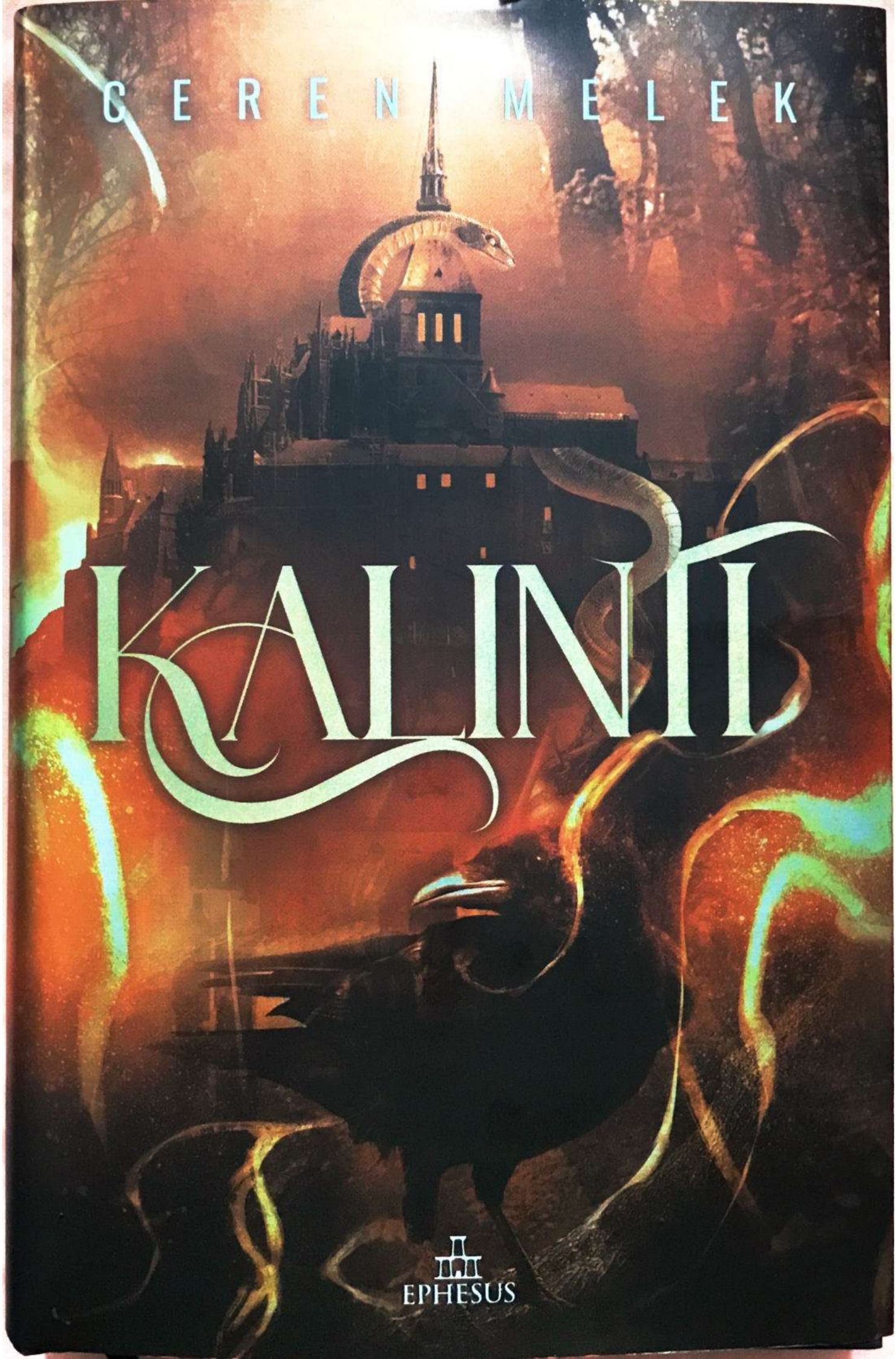
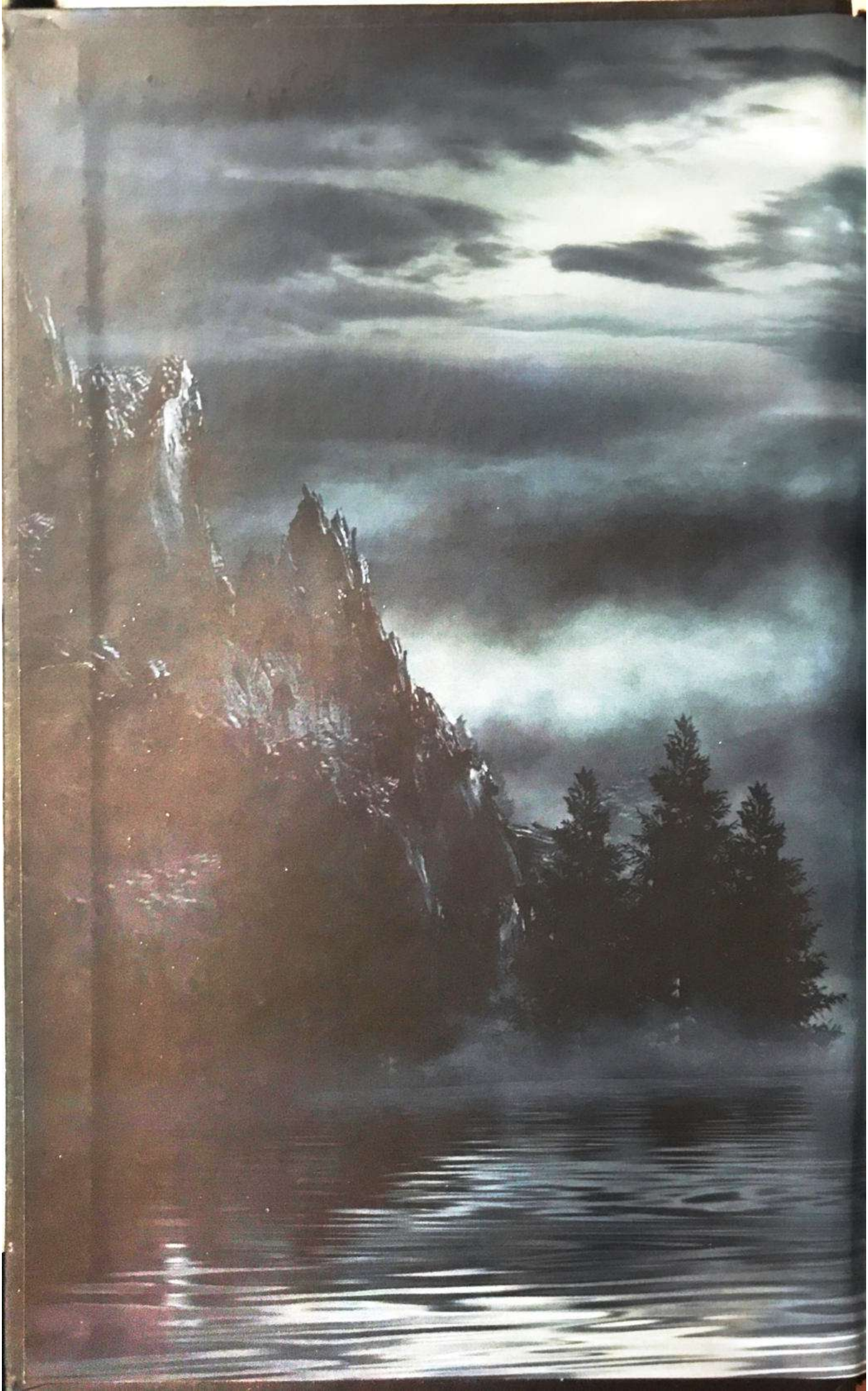

CEREN MELEK
KALINTI
EPHESUS

CEREN MELEK

KALINTI

I

KALINTI

I

Yazar: Ceren Melek

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Ece Uyar

Düzelti: Saniye İngin

Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Eylül, 2021

ISBN: 978-625-7382-63-2

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, Ceren Melek

Türkçe Yayım Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 613 17 33
Sertifika No: 46025

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

CEREN MELEK

KALINTI

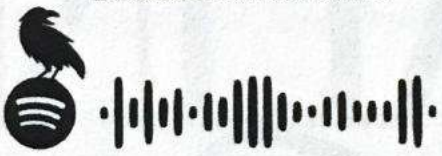
I

EPHESUS

KALINTI

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

1. BÖLÜM: BAŞLANGIÇ

Karanlık şahlandı, aydınlık yok oldu. Çıkış yolu yoktu, çıkmak isteyen de yoktu. Çıkmak istediğinde her şey için çok geç olacaktı. Gecenin peydahladığı acıların içinde oturdu, karanlığa gözlerini açtı. Hem yaşadı hem yok oldu. Sessizlik çınladı kulaklarında, asılsız bir hiçlikte kaybetmişti benliğini. Ruhunu ele geçirmiş kıvrak yılanı hissedebiliyordu ama bir şey yapamıyordu çünkü çoktan boynuna dolanmıştı zehirli yılan.

Bir kafesteydi sanki ve çıkışı yoktu. Daha önce hiç bu kafesten çıkmak istememişti ve çıkmak istediğinde kafesin onu boğacağından haberi yoktu.

Merakla ve bilinmezlikle harmanlanmış duygularıyla gözlerini kırpıştırdı genç adam. Çamurda oluşan ayak izlerine baktı, ardından karşısındaki eve. Bir şatoyu andırıyordu büyük ev, eski zamandan kalan kalelere benziyordu. Havada kara bulutlar toplanmıştı. Kasvetli ve soğuk hava çökmüştü karşısındaki ürkütücü kalenin üstüne. Neden burada olduğunu sorguladı bir kez daha. Adımlarını sıklaştırdı, çift taraflı eski kapının önünde durdu. Elini yumruk yaptı ve kapıya vurdu. O kapı açıldığında, içeri girdiğinde hayatının değişeceğini bilmiyordu, bilemezdi. O kaderin ona kurduğu dolambaçlı labirente adım atmıştı tam da kapının açıldığı an. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

1 Hafta Önce

Genç adam yorgunlukla gözlerini yumdu. Ülkesine yeni dönmüştü ancak taşınma işleri onu gereğinden fazla uğraştırmıştı.

Yeni evinin dar koridorlarında yürüdü, ayakları boş zeminde sert sesler çıkarıyordu. Rahatsız edici bir melodiyle çalan telefonunu eline aldı. Arayan kişiye baktı, sevgilisiydi. Telefonu açmadı, o an konuşamayacak kadar doluydu kafası.

Gür saçlarından geçirdi ellerini, kahve tonlarındaki masasına yürüdü. Bilgisayarını kapatacaktı ki bir e-posta dikkatini çekti. Bizzat Barbaros Özekli'den gelmiş bir maildi bu. Özekli'nin büyük bir iş adamı olduğunu biliyordu sadece, ancak bir iş adamının onunla ne işi olduğunu anlayamadı. Belki de seansa gelmek istiyordu.

E-postayı açtı ve bir süre okudu. Kısa yazıdan sadece Barbaros Özekli'nin kendisini holdingine davet ettiğini çıkarmıştı. Genç adamın kaşları çatıldı. Barbaros Özekli neden bir psikiyatrisi şirketine davet ediyordu ki? Gözleri saate kaydı, epey geç olmuştu. Bilgisayarını kapattı ve yeni evindeki odasına girdi. Yorgunlukla yatağına uzandı ve gözlerini yumdu. Ülkeye döner dönmez ünlü bir iş adamının psikolojik danışmanı olmak, ülkesinde de adını daha fazla duyurabilirdi.

Genç adam her sabah olduğu gibi erkenden uyandı. Sabah sporunu yaptı; spor onun için önemliydi. Kaslı ve heybetli bir vücudu vardı ancak o, sporu daha çok sağlık için yapıyordu. Yorucu bir antrenmanın ardından kendisine güzel bir kahvaltı hazırladı. Yıllardır yurt dışında tek yaşamak onu iyi bir aşçı yapmıştı. Protein ağırlıklı kahvaltısını yaparken telefonunu eline aldı, o an önceki akşam gelen e-postayı hatırladı. Gidip gitmemek arasında bir an kararsız kalsa da gitmeye karar verdi. Gözleri saate uğradı ve banyoya geçti. Kıyafetlerini seri hareketlerle çıkardı. Ilık duşun altına girdi. Su kaslı vücudundan yavaşça akıyordu.

Şüphesiz ki o fazlasıyla can yakıcı yakışıklılığı olan bir adamdı. O da bunun farkındaydı. Etrafında çok fazla kadın vardı ancak o sevgilisine sadık bir adamdı, sözlere değer veriyordu. Yıllardır süren uzun mesafe ilişkileri vardı.

Su koyu saçlarını daha da koyulaştırmıştı, vücudu daha da dinçleşmişti. Suyun altından çıktığında ferahlamış hissediyordu. Beline siyah, yumuşak bir havlu sardı, aynada yansımasına baktı bir süre. Neredeyse otuz yaşına girecekti ama bundan çok daha olgun hissediyordu.

Banyodan çıktı, üzerini hızla giyindi. Kumaş pantolonu ve siyah gömleği vücuduna tamamen oturmuştu. Islak saçlarını kısa sürede kuruttu. Yeni aldığı saatlerinden birini koluna taktı ve çok oyalanmadan evinden çıktı.

Binadan çıktığında kasvetli hava ona sonbahar olduğunu hatırlattı. Cam gibi berrak gözleri öylece gökyüzünde takılı kaldı. Derin bir nefes çekti içine; evet, ülkesini özlemişti. Ne yazık ki kaçmak bir çözüm yolu değildi. Ülkesine döner dönmez aldığı siyah ve lüks arabasına bindi, bu arabayı kesinlikle bayılarak almıştı.

Trafiğe girse de çok sürmeden adrese ulaşmıştı. Karşısındaki büyük binada gezindi gözleri, beklediği kadar büyük bir şirketti. Arabasının anahtarını cebine attı ve binanın merdivenlerini çıktı. Büyük kapıdan içeri girdi, içi de en az dışı kadar büyüktü. İlerisinde duran danışmaya yöneldi, danışmadaki genç kadın adamı fark ettiğinde süzmeden edemedi.

"Merhaba, Barbaros Özekli'yle görüşmek istiyorum." Adamın sözleriyle genç kadın adamın gözlerine daldı.

"Randevunuz var mı?"

"Evet, olması gerek." Barbaros Özekli büyük ve önemli bir adamdı. Onu sürekli gazetelerin ekonomi sayfasında görmek mümkündü.

"İsminiz neydi?"

"Ezel Asral."

"Hemen haber veriyorum," dedi genç kadın. Karşısındaki kadın telefonla konuşurken Ezel de etrafı incelemeye devam etti. Mesleği gereği mi bilmiyordu ama etrafı ve insanları gereğinden fazla inceliyordu.

"Barbaros Bey sizi bekliyor. Otuz üçüncü kat."

"Teşekkürler," demekle yetindi Ezel, arkasını dönüp gittiğinde ise kadının iç geçirdiğinden habersizdi.

Asansöre bindi ve kısa süre içinde kata çıktı. Barbaros Özekli'nin kapısının önünde yine bir kadına daha ismini verdi, ancak öyle içeriye girebildi. Büyük odaya adım attı Ezel, karşısında kimse yoktu.

Birkaç adım atmıştı ki odada tek olmadığını anladı. Barbaros Özekli'nin koltuğu ters dönmüştü, Barbaros Özekli yavaşça kendisinde doğru döndü.

Ezel bir süre karşısındaki adamı inceledi. Dinç, ellili yaşlarında olan bir adamdı. Yaşına rağmen gür saçları vardı ancak o gür saçlarının arasındaki kırlar siyahlardan daha fazlaydı. Yerinden kalktı Barbaros Özekli, önce Ezel'in elini sıktı, ardından oturması için toplantı masasını işaret etti.

"Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi tok ve olgun sesiyle Özekli. Karşılıklı oturdular.

"Açıkçası benimle neden görüşmek istediğinizi merak ettim."

Barbaros karşısındaki genç adamı izledi bir süre ardından derin bir nefes aldı.

"Bir iş teklifi sunmak istiyorum." Ezel yerinde dikleşti, merak içindeydi. "Benim bir kızım var." Adam yutkundu, zorlanıyor gibiydi. Bu kadar çabuk konuya girmesi Ezel'i bir an şaşırttı. "O şizofren. Yıllardır götürmediğim psikolog ve psikiyatrist, yatırmadığım klinik kalmadı. Geçenlerde ise isminizi duydum, özellikle şizofren hastaları üzerinde yaptığınız makaleler, araştırmalar ilgimi çekti. Sizi biraz araştırdım ve hastalarınızın büyük oranda iyileştiğini duydum, geneli de şizofren hastaları." Ezel sessizliğini korudu, karşısındaki adamı bir kez daha inceledi. İşte ne kadar paran olursa olsun, öyle hastalıklar vardı ki kızına bile yardım edemiyordun.

Şizofren, lanet bir hastalıktı. Bunu en iyi Ezel biliyordu zaten hem yaşayarak hem de okuyarak görmüştü. İyileştirilebilecek bir

hastalık da değildi, Ezel sadece hastalarının en sağlıklı hâlini alması için uğraşıyordu ve bugüne kadar pek başarısız olduğu da görülmemişti. Hastalarını bu hastalıkla yaşamaya alıştırıyor, kendine has tedavi yöntemleri geliştirerek atak dönemlerini kontrol altında başarıyla tutuyordu, tabii bu her vakada aynı olmuyordu.

"Kızınız adına üzgünüm. Bir hastanede çalışmak yerine yakında bir klinik açmayı düşünüyorum, kızınıza yardım etmekten de zevk duyarım." Barbaros Özekli sanki bunu bekliyormuş gibi kafasını iki yana salladı.

"Ben daha değişik bir şey isteyeceğim sizden. Kızım annesini kaybettiğinde henüz çok küçüktü ve hastalığı annesinin vefatından sonra başladı. Şehrin hemen dışında bir evim var, ne olduysa orada oldu. Kızım annesinden sonra büyük bir çöküş yaşadı, onu defalarca kliniğe yatırdım ancak her defasında kendine zarar vermeye çalıştı. Tedaviyi kabul ediyordu ancak evden çıkmayı kabul etmiyordu. Onlarca doktor götürdüm o eve ama düzelmedi." Ezel karşısında çaresizlikle konuşan adama üzüldü elinde olmadan. Kızı elleri arasından kayıyordu ve o bir şey yapamıyordu. Bu çaresizlik çok tanıdıktı. "Senin başarını görmek beni umutlandırdı. Kızımı tedavi etmeni istiyorum ancak başka bir hastayla değil, sadece kızımla ilgilenmeni istiyorum. Kızımın çıkmak istemediği evde onunla, tedavi boyunca kalmanı istiyorum." Ezel böyle bir teklifi kesinlikle beklemiyordu. Bir an düşündü, sonuçta genç bir kadının sağlığı söz konusuydu ama daha yeni bir düzen oturtmuştu kendisine.

"Bunun mümkün olacağını düşünmüyorum Barbaros Bey," dedi ifadesini koruyarak.

"Cömert bir meblağda anlaşabileceğimizi düşünüyorum." Ezel için para hayatının merkezinde olan bir obje değildi aslında. Ezel için para amaç değil araçtı sadece.

"Sıkıntı meblağ değil Barbaros Bey, ülkeme daha yeni döndüm. Onunla o evde kalmak yerine, haftada belli bir saatte kli-

niğime gelmesi daha uygun olacaktır." Barbaros kafasını iki yana doğru salladı, gözleri, hiçbir şey bilmiyorsun, diyordu.

"Bunu daha önce defalarca kez denedim, emin olun bir şey değişmiyor ve eve saatlik giden doktorlar da aynı şekilde başarılı olamıyor. Evet, iyi bir namınız var ve eğer benim kızıma yardımcı olursan namın çok daha büyüyecek. Lütfen teklifimi iyi düşün, haber bekliyor olacağım." Barbaros Özekli'nin uzattığı kartı aldı. Siyah kartı bir süre inceleyip, cebine koydu.

"İyi günler," diyerek odadan çıktı. Bu teklifi kabul edeceğini hiç düşünmüyordu.

Arabasına bindiği gibi sevgilisi aramaya başlamıştı. Doğru ya, onunla buluşacaktı, nasıl unutmuştu? Arabayı sözleştikleri yere sürdü.

Yıllar sonra yine aynı yollarda araba sürmek ona tuhaf hissettirmişti. Mazi canlanmıştı gözlerinde ve mazi pek de güzel değildi. Acı vardı, çaresizlik vardı, kan vardı, ölüm vardı ve her gözlerini yumduğunda bu anlara geri dönüyormuş gibiydi.

Yıllar sonra yine buradaydı, arkadaşlarıyla her okul çıkışı geldiği kafe. Pek bir değişiklik yoktu etrafta, en çok kendisi değişmişti şüphesiz. Birkaç masa ilerisinde duran sarışın sevgilisini gördü. Oturduğu masa genç adamın yüzünde bir tebessüm belirmesine neden oldu. Bu masa ilk tanıştıkları masaydı.

Yasema onu fark etti, kıvırcık saçlarını geriye atarak gülümsedi. Ezel adımlarını sıklaştırarak sevgilisinin yanına vardı, ayağa kalkan sevgilisine sıkıca sarıldı.

"Dünyalar yakışıklısı sevgilim gelmiş." Yasema, Ezel'i insanların içinde hiç çekinmeden büyük bir tutkuyla öptü. Ezel, sevgilisinin bu hâllerine alışık olduğu için sadece kısa bir karşılık verdi ve çok sürmeden sevgilisinden ayrıldı. Birlikte oturdular.

"Taşınma işi nasıl gidiyor?" Arkasına yaslandı Ezel, dışarıyı seyretti bir süre.

"İyi, her şey yolunda. Senin defilen ne oldu?" Yasema başarılı bir moda tasarımcısıydı.

"Defile konusunu açmak istemiyorum," dedi sitemli bir şekilde Yasema. "Hem sen beni boş ver de söyle hastanede çalışmamakta kararlı mısın? Eren'in hastanesi senin için çok heyecanlı." Ezel çok iyi hastanelerden teklif almıştı ancak artık kendi yerini açmak istiyordu.

"Evet," dedi sadece. Ezel, Yasema'nın masanın üstündeki elini tuttu. "Hadi iç de kahveni bana gidelim." Yasema şaşkınlıkla yutkundu. Normalde Yasema evde takılmak isterdi ve Ezel reddederdi. "Evimin son hâlini gör." Yasema öne doğru eğildi, Ezel'in sakallarını okşadı.

"Seni çok seviyorum," dedi fısıldarcasına. Ezel de gülümsedi.

"Ben de seni." Yasema'nın masada duran elini avuçları arasına aldı ardından elinin üstüne bir öpücük bıraktı. Her şey iyi gidiyordu ancak Ezel'in bilmediği bir şey vardı, bu huzur kısa sürecekti.

Yasema'yla güzel vakit geçiriyorlardı. Ezel, Yasema'nın artık bir evlenme teklifi beklediğini biliyordu ancak cesaret edemiyordu bir türlü. Evlilik ciddi bir işti ama Yasema'yı oyalamak da istemiyordu. Dizlerinin üstündeki sarı saçlarını okşadı sevgilisinin. Yasema'nın yüzünde güzel bir gülümseme belirdi.

"Alttan bile yakışıklısın," dedi Yasema iç çekerek sevgilisine bakarken. Ardından yanağını okşadı Ezel'in.

"Ünlü bir iş adamından bir teklif aldım," dedi Ezel karşısına bakarak.

"Ne teklifi?" Konuşan Yasema'ya eğdi kafasını.

"Barbaros Özekli'nin şizofren bir kızı varmış ve kızını tedavi etmemi istedi." Yasema içten bir şekilde üzülmüştü. Özellikle Ezel'in bu konuda hassas olduğunu biliyordu.

"Tedavi et o zaman." Yasema sevgilisine güveniyordu, o mükemmel bir doktordu.

"Ama kız şehirden uzak yaşıyormuş ve babası onunla kalmamı istiyor tedavi sürecinde." Yasema'nın kaşları çatıldı önce.

"Çok saçmaymış. Klinik açmayı düşünüyorsun, hastan oraya gelebilir. Zaten sana daha yeni kavuştum. Gitmeyeceksin, değil mi?" Ezel kararsızdı.

"Bilmiyorum, zor bir vaka olmasaydı babası böyle bir şey teklif etmezdi. Genç bir kadının hayatı söz konusu." Yasema sevgilisinin elini tuttu. Düşünceli bir hâl aldı güzel yüzü.

"Haklısın, eğer gitmek istersen anlayışla karşılarım." Ezel eğildi ve sevgilisinin alnını öptü.

"Kabul edeceğimi düşünmüyorum," dedi sadece Ezel, ancak kaderden kaçamazdın.

Her yer buğuluydu. Her şey belirsizdi, renkler iç içeydi sanki. Sonra onu gördü karşısında, siyah gözleri ve koyu saçlarıyla duruyordu öylece ablası.

"Abla!" Ablası kırgın gözüküyordu, ne kadar da özlemişti güzeller güzeli ablasını.

"Canı çok yanıyor, ona yardım et." Ablasına yakınlaşmaya çalıştı ancak o koştukça mesafe çoğalıyor gibiydi.

"Kime?" diye bağırdı.

"Kıza," dedi sadece ablası. Ablası silikleşmeye başlıyordu, 'Abla!' diye haykırdı ancak ablası yok oldu.

Ezel nefes nefese açtı gözlerini. Ablası, yıllar sonra onu rüyasında görmüştü. Yatağından doğruldu, yanağında bir ıslaklık hissediyordu. Bu çok gerçekçi bir rüyaydı ve o ablasını deli gibi özlemişti. Elinin tersiyle sildi yanağındaki yaşı.

Ezel'in annesi şizofren hastasıydı ve onu doğurduktan sonra intihar etmişti. Yıllar sonra ablasına da şizofren tanısı koyulmuştu. Ablasının tüm hâllerine tanık olmuştu ancak onun için hiçbir şey yapamamışlardı. Ezel lise çağındayken ablasının intiharına da şahit olmuştu. Ve Ezel, o zaman karar vermişti psikolog olmaya. Psikiyatrist olmuştu, ilaç yazma yetkisine sahipti ancak Ezel uyuşturucu ilaçlardan olabildiğince kaçmaya çalışıyor daha çok terapi yoluyla tedavi uyguluyordu. En acı şekilde tatmıştı bu hastalığı ve şimdi bu hastalıkla savaşıyordu.

İntihar, şizofren hastalarında fazlasıyla yaşanan bir durumdu. Hastalığın her evresinde intihar oranı diğer insanlara göre yüksekti ancak iyileşmeye başladıkça, her zaman gördüğü şeyleri artık göremeyince boşluğa düşüyordu hasta ve intihar girişimi kaçınılmaz oluyordu.

Ezel arkasına yaslandı nefes nefese, annesini tanımamıştı ancak ablasını çok özlemişti. Gördüğü rüya onu içten içe yakarken ablasının sözleri geldi aklına, 'Canı çok yanıyor, ona yardım et.' Ablasının sesi kulağında yankılandı defalarca. Ardından aklına bugünkü iş adamının kızı geldi. Aynı gece bu rüyayı görmesi tesadüf müydü?

Ablasını ilk defa rüyasında görmüştü ve ne kadar rüya olsa da güzeller güzeli ablası ondan bir şey istemişti ve onun isteğini ne olursa olsun yerine getirecekti.

Bir yanı bunun sadece bir rüya olduğunu söylese de diğer yanı ablasının yardım çağrısı olduğunu hissediyordu. O gece bir daha hiç uyuyamadı Ezel, öylece duvarı seyretti. Kötü hissediyordu, sanki ablasını bir kez daha kaybetmişti.

•

Gün ışığı odasını doldurmaya başladığında yerinden kalktı ve cebine koyduğu kartı eline aldı. Uzunca inceledi, saat henüz erkendi aramak için. Kartı eline alıp, odasındaki camın karşısına geçti. Önce yeni aydınlanan şehri seyretti ardından kendi yansımasına baktı ve sanki kendi mavi gözleri ablasının siyah gözlerine

dönüştü, kısa saçları uzadı beline kadar sanki ve karşısında ablası vardı şimdi. Ne kadar da özlemişti güzel kokulu ablasını, gözlerini yumdu. Üzerinden yıllar geçmişti acısı dinmişti ancak özlem dinmezdi.

Saat ilerlerken derin bir nefes aldı ve Barbaros Özekli'nin kartında yazan numarayı tuşladı. Telefon kısa bir süre çaldı.

"Buyurun Barbaros Özekli'nin telefonu?" Kadın sesiydi, sekreteri ya da asistanı olmalıydı.

"Ben Ezel Asral, kendisiyle konuşmak istiyorum. İsmimi vermeniz yeterli."

"Bir dakika lütfen." Ezel derin bir nefes çekti içine ve yerdeki kaşmir halıyı inceledi öylece.

"Ezel Bey?" Duyduğu ses Barbaros Özekli'ye aitti.

"Evet benim, teklifinizi düşündüm." Kafasını halıdan kaldırdı. "Kabul ediyorum," dedi sadece. Bir labirente adım attığını bilmeden sarf ettiği kelimelerin büyüklüğünü ileride anlayacaktı Ezel. Ezel'in içinde bir his vardı ve bu his devam etmesini söylüyordu.

Merakla ve bilinmezlikle harmanlanmış duygularıyla gözlerini kırpıştırdı genç adam. Çamurda oluşan ayak izlerine baktı, ardından karşısındaki eve. Bir şatoyu andırıyordu büyük ev, eski zamandan kalan kalelere benziyordu. Havada kara bulutlar toplanmıştı. Kasvetli ve soğuk hava çökmüştü karşısındaki ürkütücü kalenin üstüne. Neden burada olduğunu sorguladı bir kez daha. Adımlarını sıklaştırdı, çift taraflı eski kapının önünde durdu. Elini yumruk yaptı ve kapıya vurdu. O kapı açıldığında, içeri girdiğinde hayatının değişeceğini bilmiyordu, bilemezdi. O kaderin ona kurduğu dolambaçlı labirente adım atmıştı tam da kapının açıldığı an. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Bir süre bekledi, çift taraflı büyük kapı gıcırdayarak açıldı. Ezel derin bir nefes aldı, açılan kapıya baktı. Karşısına orta yaşlı, kısa

boylu ve hafifçe şişman bir kadın çıkmıştı. Kadın kısa bir süre içinde Ezel'i inceledi.

"Siz Barbaros Bey'in bahsettiği doktorsunuz sanırım." Ezel kafasını salladı olumluca. "Hava soğuk, hemen içeri geçin." Kadın kapıdan çekildi, Ezel eve bir adım attı. Ayakkabısı yerdeki zemini gıcırdatmıştı. Birkaç adım daha attı ve karşısındaki manzaraya baktı. Eski ama sağlam duran ahşap duvarlar, ahşap parkelerle kaplıydı her yer. Antika biblolar ve küçük heykeller vardı evin içinde. Karşısındaki kadının eşliğinde yürümeye devam etti. Hemen girişin ilerisinde büyük salon vardı. Bordonun ve koyu ahşap renklerin ağırlıklı olduğu salon kesinlikle bir hasta için uygun değildi.

Ev boş, sessiz, ürkütücü ve iç karartıcıydı. Salonun içine doğru ilerlemeye devam etti Ezel. Harla yanan şömineye baktı, ardından gözlerini kapattı bir anlığına ve şömineden çıkan o hoş ateş sesine kulak verdi. Ta ki ayak sesleri onun dikkatini dağıtana kadar. Ayakkabı sesi yoktu ancak eski ahşabın sesini duyabiliyordu. Gözlerini açtı, arkasını döndü yavaşça.

Ve onu gördü. Merdivenlerden bir kadın iniyordu, Ezel bir an bir melek gördüğünü zannetti. Beyaz elbisesi, beline kadar uzanan koyu saçlı bir kadındı karşısındaki. Yavaş adımlarla iniyordu, kadın da genç adamı inceliyordu.

Genç ve güzel kadın merdivenleri bitirdi, aynı yavaşlıkla adama yürümeye devam etti. Ezel, kadın ona yakınlaştıkça belirginleşen yüzünün güzelliğine kapılıyordu. Küçük kalkık bir burun, dolgun dudakları ve ateş kadar kızıl gözleriyle karşısındaki kadın güzelliğin ötesinde parıldıyordu.

Büyüleyici güzelliği olan kadın karşısında durdu, dudaklarını araladı ve konuştu: "Sen yeni doktor olmalısın. Ben Karmen, Karmen Özekli." İşte her şey bu lanet, büyüleyici ve melodik sesi duyduğunda başlamıştı.

Karmen. Ezel bir an içinden bu ismi tekrar etti. O Barbaros Özekli'nin kızıydı, şizofren hastası kızı. Ve Ezel'in de hastasıydı. Ezel yutkundu.

"Ezel Asral," dedi Ezel sadece ve karşısındaki kadının büyüleyici gözlerine daldı. Ezel anlamıştı, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu bir hataydı ve bu hata onun en büyük, en korkunç, en hastalıklı hatası olacaktı. Bu hata en güzel hatası olacaktı.

Ve işte her şey böyle başladı. Bu bir peri masalı değildi, mutlu bir roman hiç değildi; bu sadece bir lanete kurban gitmiş tutkulu bedenlerin esaretini anlatan bir dramaydı.

2. BÖLÜM: BİBLO

Her şey bir korku romanının başlangıcı gibiydi. Dışarıdaki kapalı, iç bunaltan, ruh yoran hava... Bu büyük evin ıstırap dolu hissettiren ruhu, harla yanan şömine ve kulaklarında yeni duymaya başladığı yavaş bir müzik...

Her şey bir korku romanın başlangıcı gibiydi ancak tam da bu saniye bir korku romanı olmaktan çıkmış ve bir peri masalına dönmüştü. Tam bu saniye bir girdap gibi insanı içine çeken gözleriyle dokunmuştu gözlerime.

Karşımdaki hasta bir kız değildi, karşımda tam anlamıyla bir kadın duruyordu. Uzun ve kıvrık kirpiklerinin çerçevelediği kızıl gözlerini kırpıştırdı. O da beni inceliyordu, gözleri gözlerime takılmıştı. Kahve gözlerinde bariz kızıl parıltılar vardı, ilk defa şahit olduğum güzel bir manzaraydı.

Araladı dolgun dudaklarını, "Babam sizle gelmedi mi?"

"Hayır, maalesef." Gözlerini kaçırdı, yere baktı. Babasının gelmemesi onu üzmüş gibiydi. Onun etkisinden uzaklaşmak için salonun içinde ondan uzağa birkaç adım attım. Ondan izin istemeden salondaki deri koltuklardan birine oturdum. O ise ayakta beni izliyordu. Kapının yanında duran bavuluma gözü takıldı, kaşları çatıldı.

"Bavulunuz müştemilatta kalacak, siz de aynı şekilde," dedi ukala bir şekilde

"Hayır, babanın özel isteği üzerine seninle burada kalacağım." Resmiyeti kaldırıyordum, ona ulaşmak için bir doktordan ziyade arkadaş gibi hissettirmem gerekecekti. Kafasını iki yana salladı hiddetle. Karşımdaki siyah koltuğa oturdu. Beyaz elbisesinin içinde, o siyah koltukta tezat ama bir o kadar da uyumlu bir görüntü sergilemişti.

"Olamaz, hiç böyle bir şey yapmamıştı." Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Burada çalışan insanlar asla burada kalmaz!"

"Biliyorum, burada çalışan sadece iki kişi var ve müştemilatta kalıyorlar. Müştemilat buraya çok uzak, araba mesafesinde ve çalışanlar haftada sadece iki gün geliyorlar. Çünkü sen öyle istiyorsun." Sözlerimle yüzüme huzursuzlukla baktı, yaşadığı yer hakkında bu kadar bilgi sahibi olmam onu rahatsız etmişti şüphesiz.

"Dersinize çalışıp gelmişsiniz Ezel Bey," dedi yumuşak ve ince ses tonuyla.

"Ders değil, merak. Sonuçta artık arkadaş sayılırız." Çaresizlikle kaçırdı bakışlarını.

"Anlamıyorsun, burada kalamazsın." O da sizli bizli konuşmayı bırakmıştı.

"Neden?" Dudakları aralandı, kapandı. Söyleyemiyordu. "Karmen, seni henüz tanımıyorum ama hakkında çok fazla bilgi sahibiyim. Sana yardım etmek istiyorum, seni bu bataklıktan kurtarmak istiyorum." Bataklık diye bahsettiğim soyut kavram onun zihniydi.

"Peki sordun mu? Kurtulmak istiyor muyum?"

"İstiyorsun," dedim sadece. Aslında isteyip istemediğini bilmiyordum hatta onu tanımıyordum da ama eminmiş gibi konuşarak kendisini sorgulamasına neden oluyordum.

"Yanılıyorsun. Ben bataklıkta boğulalı çok oldu, sadece leşime ulaşabilirsin." Arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. Beklediğim gibi fazla karamsardı.

"Karşımda çok zarif bir genç kadın var, bir leş değil." Bakışlarını kaçırdı, ben ise onu dikkatle incelemeye devam ettim. O an süt gibi beyaz teninde, bileğinde iki küçük iz dikkatimi çekti. Bu jilet izi gibi değildi, yuvarlak ve muntazamdı, tıpkı bir diş izi gibiydi. Kafasını tekrar bana çevirdiğinde nereye baktığımı anladı ve hemen bileğini gizledi.

"Bileğine ne oldu Karmen?"

"Hiçbir şey," dedi sadece ardından ayağa kalktı. "Lütfen git, yoksa çok kötü şeyler olacak," dedi yalvarırcasına.

"Ne olacak Karmen? Kim ne yapabilir?" dedim biraz da ağzını arayarak, bana kendini açmasını isteyerek.

"O," dedi sadece ve salondan koşar adımlarla çıktı. Bense arkasından bakakaldım. O çok güzeldi, ona her şey yakışırdı ancak bu hastalık ona hiç yakışmamıştı. Ve artık biliyordum ki bu vaka benim için çok zor olacaktı. O çok gençti, tıpkı ablam gibiydi. Yirmi yaşındaydı, ablamın öldüğü yaş.

Ben salonun ortasında durmuş öylece düşünürken az önce kapıyı açan kadın yanıma gelmişti. "Odanızı göstereyim ben size." Kadın önden giderken bende bavulumu alarak arkasına takıldım.

Ahşap merdivenlere baktım, çok uzun ve şatafatlıydı. Bu tuhaf yere ev demeye bin şahit gerekirdi. On yedinci yüzyıldan fırlamış bir kaleydi. Bir kat çıktıktan sonra uzun, ince koridorda yürüdük.

"Karmen'in odası nerede?" Eliyle koridorun sonundaki çift kapılı odayı işaret etti. "Üst katta ne var?"

"Hiçbir şey," dedi sadece kadın. Durdu, önünde durduğumuz kapıyı işaret etti. "Burası odanız. Benim işim bir saat içinde bitecek ve gideceğiz, önümüzdeki hafta geliriz." Kadın yanımdan uzaklaşırken ben de odaya girdim.

Bu odada tüm ev gibi tarih kokuyordu. Fazlasıyla yüksek tavan, kocaman bir yatak, yeşil kadife koltuk takımı, kalın bordo yine kadife güneşlikler ve tamamen ahşap duvarlar. Büyük duvar camla kaplıydı, karşımdaki orman mükemmel bir manzara su-

nuyordu. Kendimi bir tarihi romanın içinde gibi hissediyordum. Oda fazlasıyla temizdi. Bir çalışma masası da vardı. Elimdeki bavulu yere bıraktım. Odada bir kapı vardı, ayakkabımın gıcırdattığı ahşabın üzerinde kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda bir banyoyla karşılaşmıştım. Banyo, evin tümü gibi temiz ve düzenliydi. Büyük bir küvet ve duşakabini vardı. Dolapları, evdeki her şeyin aksine ahşap değildi.

Camın önünde durdum. Rüzgârda savrulan ağaç dalları, uçuşan kuşlar ve kalenin üstüne çökmüş kasvetli hava. Eşyalarımın bir kısmını yerleştirdim ve kalın dosyamı alarak çalışma masasına kuruldum. Karmen'e ait olan daha önceki doktorların hazırladığı raporları dikkatle inceledim ikinci defa.

Karmen'e 'Rezidüel (Kalıntı) Şizofreni' teşhisi koyulmuştu fakat Karmen'i ilk görüşümde anlamıştım ki sadece negatif semptomların yanı sıra daha ağır belirtiler gösteriyordu. Bana kalırsa bu vakaya 'Ayrışamamış Şizofreni' tanısı koymak daha doğru olacaktı. Konudan konuya atlıyor hem dikkatli inceliyor hem ilgisini hemen kaybediyordu. Tabii bu sadece ön görüşümdü, onu tanıdıkça gözlemlediğim belirtiler değişiklik gösterebilirdi.

•

İçime dolan nedensiz sıkıntıyla odamdan çıktım. Evi gezmek istiyordum. Karmen, şizofren bir kadındı ve bu ev, o kadına göre değildi. İnsanlardan uzak olmak, bu kasvet, yalnızlık ve melankolik hava normal bir insanı da hasta yapardı.

Koridorda ilerleyeceğim sırada, yardımcı kadının gösterdiği Karmen'in odasına gözüm çarptı. Kapısı açıktı. Birisiyle konuşuyor gibiydi, sesi geliyordu kulağıma. Yavaş adımlarla ilerledim odasına.

"Elimde olan bir şey değil, biliyorsun." Kiminle konuşuyordu? Burada çalışan adam ve kadın gideli çok oluyordu. "Gönderemem, babam bu sefer çok kararlı. Ya beni tekrar kliniğe tıkacak ya da bu doktor bana yardım edecek. Oraya tekrar gidemem." Konuştuğu

kişi hayalî arkadaşıydı. Biraz daha yaklaşınca aralık kapıdan Karmen'i gördüm. Koltukta öylece oturmuştu, kafası yere eğikti.

Birkaç adım daha attığımda Karmen kafasını kaldırdı ve beni gördü. Gözleri korkuyla irileşirken odanın kapısı birden sertçe kapandı. Yaşadığım şokla geriye doğru sendeledim. Kapıyı kapatan Karmen değildi, Karmen koltukta oturuyordu. Derin bir nefes aldım, büyük ihtimalle cereyan yapmıştı. Odasının önünde durdum, kapıyı tıklattım.

"Git buradan!" diye bağırdı sadece.

"Yemek için çağıracaktım." Ses vermedi, bende onu daha fazla zorlamak istemedim şimdilik. Etrafımdaki kapıları inceledim ancak içlerine bakmadım. Çok fazla oda vardı. Merdivenlerin başına geldim, gözüm üst kata çıkan merdivenlerde gezindi. Üst kata bakmak istiyordum. Tam adım atacaktım ki bir kapının açıldığını işittim.

"Yemekte ne varmış?" İnce ve melodik sesiyle omzumun üstünden ona baktım, üzerini değiştirmişti. Bugün onu ilk gördüğümde üzerinde olan beyaz elbisenin kırmızısı vardı şimdi üstünde. Saten, uzun, derin göğüs dekolteli ve dardı tıpkı bir geceliğe benziyordu ama değildi. Bana doğru yaklaştıkça kırmızının, kızıl gözlerine vuruşunu seyrettim.

"Ben de bilmiyorum, hadi öğrenelim." Yanıma geldi, o mistik ten kokusu yavaşça ciğerlerime sızdı.

Ben ona nasıl detaylıca bakıyorsam o da bana öyle bakıyordu. Önüme geçmesi için yana kaydım. Çıplak ayakları sessizce geziniyordu ahşabın üzerinde. Uzun koyu saçları, çıplak omuzlarını örtmüştü.

Merdivenlerin sonuna geldiğinde omzunun üstünden bana baktı. Büyük ihtimalle mutfağın yerini bilmediğimi anlamıştı. Tekrar önüne döndü, yavaş adımlarla ilerlerken ben de onu takip ediyordum. Birlikte mutfağa girdik. İki tencere duruyordu ocağın üstünde.

"Sen otur ben servis yaparım," dedi sadece, ona yardım etmek istesem de oturdum ve onu izledim.

"Yardımcı kadın her gün gelmiyor, yemek işini nasıl yapıyorsun?"

"Yaşamımı devam ettirecek kadar yemek yapmasını biliyorum." Elindeki tabakları önüme bıraktı, kendisi içinde servis açtı. Acıkmış gibiydi. Birlikte yemeğimizi yerken pek de iştahım yoktu. Onu seyrettiğimi fark edince yavaşça kafasını kaldırdı, lokmasını yuttu. Tıpkı küçük bir çocuk gibi bakışlarını kaçırdı. Utanmış mıydı? Evet, utanmıştı. Güven vermek istercesine gülümsedim. Tedirgince topladı tabaklarını, ayağa kalktı. Mutfaktan çıkacaktı.

"Karmen." Durdu, bana baktı.

"Bu ev çok büyük ve çok sıkılıyorum. Seninle biraz sohbet edersek belki daha değerli dakikalar geçirmiş oluruz." Bakışlarını kaçırdı, bir süre düşündü.

"Tamam," dedi çekingen bir tavırla. Ben de tabaklarımı topladım. Birlikte mutfaktan çıktık ve büyük salona girerek, birbirine karşılıklı olan, şöminenin yanında koltuklara oturduk. Bakışları camla kaplı duvardaydı. Evin mükemmel bir manzarası vardı ve her yere cam koyarak bu nefes kesici manzarayı göze sokmuşlardı. Karmen'e baktım, gözlerini kısmış öylece manzaraya bakıyordu.

"Karmen, çok güzel bir isim. Ne anlama geliyor?" Kafasını bana çevirdi.

"Parlak kırmızı renk." İsmine yakışıyordu.

"Çok ender ve güzel bir isim." Gülümsemesine ilk defa şahit oldum.

"Annem vermiş ismimi." Ölen annesi, gözlerinden geçen kedere şahit oldum. Şu an onunla seans yapmıyordum, tam anlamıyla sohbet ediyordum ve onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum.

"Bana istediğin şeyi çekinmeden sorabilirsin Karmen." Bakışlarını kaçırdı.

"Kaç yaşındasın?" dedi naif sesiyle.

"Yirmi dokuz."

"Daha genç duruyorsun," dedi tekrar gözlerime bakarak.

"Yıllar bana nazik davrandı." Sözlerimle güldü, bu sefer sesini bile duymuştum. Aslında yaşından çok daha küçük hisseden bir kadındı o.

"O kadar yaşlı değilsin," dedi koltukta biraz daha yayılarak. Vücut dilinden artık yanımda o kadar tedirgin hissetmediğini çıkarmıştım, yani birbirimizi ilk görüşümüzün aksine çok iyiydi.

"Sağ olun hanımefendi." Gülümsemesi genişledi. "Karmen beni doktor olarak görmeni istemiyorum, ben senin arkadaşın olmak istiyorum. Seni sadece tedavi etmek değil niyetim, seni mutlu etmek istiyorum. Senin de bana karşı ılımlı olacağına inanıyorum." Gülüşü soldu yavaşça. "Eğer benimle yol kat edemezsen baban seni yurtdışında ağır bir kliniğe yatırmayı düşünüyor. Oraya gitmeni istemiyorum."

İlaç tedavisi alıyordu ancak şizofreni olduğunu kabul edip, iyileşmeyi istemediği sürece süre aleyhine işliyordu. Gözlerindeki korkuya şahit oldum, kafasını şiddetle iki yana salladı.

"Olmaz."

"O zaman bana yardımcı ol, çabaladığını babana göster." Sessiz kaldı, bunu evet olarak algıladım.

"Bu eve neden bu kadar tutuksun? Bu kale senin için ne ifade ediyor?" Gözleri doldu aniden.

"Konuşmak istemiyorum, şu an değil." Hüzünle gülümsedi ve ayağa kalktı. Ben de onunla birlikte kalktım. Konuşmak istiyor ancak konuşamıyor gibiydi. En sonunda pes etmiş gibi omuzlarını çökeltti, arkasını döndü.

"Karmen!" İstemsiz bir şekilde öne atıldım onu durdurmak için narin kolunu nazikçe tuttum. Ancak ince bedeni geriye sendeledi, vücudu vücuduma çarptı. Sanki ten tene çarpmadı, teni sanki tenime yıldırım oldu ve düştü. Pürüzsüz sırtı, koyu saçları tam da göğsüme çarpmıştı. Şaşkınlıkla kafasını kaldırdı ve bana baktı. Titrek bir nefes çıktı dolgun ve kızıl dudaklarının arasından.

Birden odada bir ses duyuldu, bir şey düşmüştü. İkimiz de sıçrarken kafamı kaldırdım. Biblolardan biri yere düşmüş ve paramparça olmuştu. Ben hiçbir şey anlayamazken Karmen korkuyla geriledi. Birdenbire nasıl düşmüştü ki?

"Kızdı, çok kızdı," dedi yanımdan korkuyla uzaklaşarak.

"Kim kızdı Karmen?" Yutkundu ve elini kalbine koydu.

"O," dedi sadece ve ardından kaçarcasına çıktı salondan. Ben ise arkasından öylece bakakalmıştım. Düşen bibloya yaklaştım, uçta durduğu için düşmüş olabilirdi.

Biraz daha yaklaştığımda düşmeden önceki yerine baktım. Nişin üstü tozluydu, temizlikçi kadın burayı gözden kaçırmış olmalıydı. Tam geri dönecektim ki bir şey dikkatimi çektim. Nişin oldukça gerisinde duran bir bölüm tozlu değildi, büyük ihtimalle biblo bu kısımdaydı. Ancak tuhaf olan şey şuydu ki; bu biblonun buradan kendiliğinden düşmesi imkânsızdı. Kafamı kaldırıp etrafıma baktım, yutkundum. Boş odada gözlerim gezinirken derin bir nefes aldım. Dinlensem iyi olacaktı.

Alışık olmadığım yatak uyumama engel oluyordu. Yataktan doğruldum ve dirseklerimi dizlerime yaslayarak derin bir nefes aldım. Saat çoktan gece yarısını geçmişti, ayağa kalktım. Susamıştım ama odamda su yoktu. Kapıya yöneldim ve çıplak ayaklarımla çıktım odadan.

Salonun hâlâ ışıkları yanıyordu ama üst taraftakiler kapatılmış sadece duvara asılı olan eski tarz apliklerin ışıklar yanıktı. Mutfağa inip iki bardak su içtim, bardağımı yıkayıp koyduktan sonra

tekrar yukarı çıktım. Uykum kaçmıştı, merdivenleri bitirdiğimde gözüm yukarıdaki merdivenlere takıldı.

Merak ediyordum evin içini, uzun süre burada kalacaktım ve evi tanımam gerekiyordu. Tabii bu koca kale turu kısa sürmezdi. Üst kata çıktım, tuhaftır ki bu katın da aplikleri yanıyordu. Alt kattan biraz daha farklıydı.

Uzun koridorda gezinirken odalara da bir göz attım. İçinde piyano, keman ve çello olan güzel bir müzik odası vardı. Üç tane yatak odası ve iki de salon vardı. Giriş salonunun bir duvarı tamamen füme rengi aynayla kaplıydı, tıpkı bir bale salonu gibi. Koridorun sonunda duran odaya ilerledim, kapı kulpuna uzandım. Kapıyı açmaya çalıştım ancak kilitli olacak ki açılmadı. Zorlamayarak çektim elimi ve aynayla kaplı salona geri döndüm. Koyu aynada yansımama gözlerim takıldı.

Mavi gözlerim olduğundan daha canlı gözükürken aynaya yakınlaşacaktım ki hemen arkamda siyah bir hareketlilik sezdim. Aynada cam gibi parlak iki siyah göz bana bakıyordu. Kafamı korkuyla arkama çevirdiğimde bir koltuğun başlığına pençelerini geçirmiş bir kargayla karşılaştım. Hemen ardından da açık kalan camı fark ettim.

Rahatlayarak nefesimi verdim. "Ne işin var burada senin?" Söylenerek kargaya bir adım atmamla kanatlandı ve salonun içinde birkaç tur attı, vücudu dönerken kafası bana bakıyordu. En sonunda camı bulabildi ancak çıkmak yerine camın tırabzanlarına geçirdi bu sefer pençelerini ve beni izlemeye devam etti.

Camı kapatmak için yakınlaştığımda tırabzanlardan ayrıldı ve tiz sesiyle bağırarak uzaklaştı evden. Camı kapattım ve arkasından bir süre baktım, o kadar siyahtı ki gecenin bu karanlığında onu artık görmek imkânsızdı. Bugünlük bu kadar ev turu yeterliydi.

3. BÖLÜM: KARGA

Yaşam bir labirentti. Varoluş nedeni olmayan biz fani insanların yaşadığı bir labirent. Kendimize göre büyük yaşamlarımız ve aslında bir toz tanesinden büyük olmayan bir andık. Dünyadan öyle hızlı gidecektik ki hiçbir şey anlamayacaktık. Biz sadece büyük dünyanın, milyarlık yaşamında gelip geçen ve nesli tükenecek olan basit canlılardık. Kendimizi fazla abartıyorduk ama gerçek buydu, toz parçası.

Elimdeki, kaçıncı olduğunu bilmediğim sigarayı söndürdüm. Gözlerimi yumdum, yumuşak müziğe kulak verdim. Burada zaman geçmiyordu sanki zamanın dışında bir yerdeydim ve burada zaman farklı işliyordu. Tam dört gündür buradaydım ama sanki çok daha fazla gibiydi.

Bu dört günlük süreçte hiçbir ilerleme kaydedememiştik. Henüz onunla bir seans bile gerçekleştirememiştik. Ağır bir vakaydı, düşündüğümden çok daha ağır. Ona ulaşamıyordum, çok uzaktı.

Yeni bir sigara yakmadım, elimdeki kitabı bıraktım. Gözlerim yine ağır olan havada gezindi. Burada hiç güneş açmaz mıydı? Hep bir kasvet, hep bir hüzün hâkimdi.

Odamdan çıktım, aşağı kata indim. Sonra onu gördüm, salonda oturuyordu ve bugün siyah bir elbise giyinmişti. Arkası bana dönüktü, şömineyi izliyordu öylece.

"Kızma bana, yeter artık." Kendi kendiyle konuşuyordu, hayır hayalî arkadaşıyla konuşuyordu. Birden irkilerek hızla arkasına döndü Karmen, beni gördü. Çok sessizdim birden nasıl hissetmişti beni?

"Merhaba Karmen." Kafasını önüne çevirdi cevap vermeden. Yanına oturdum teklifsizce.

Kısa elbisesi pürüzsüz bacaklarını açıkta bırakmıştı, ipeksi saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu ve şöminenin kızıl ateşi yavaştan yüzüne vuruyordu. Bu lanet hastalık tanrının ona verdiği güzelliğin bedeliydi şüphesiz.

Varlığıma bir tepki vermedi, karşıyı izlemeye devam etti, gözünü bile kırpmıyordu hatta; nefes aldığının göstergesi olarak göğsü dahi hareket etmiyordu. Karmen şizofreninin birkaç çeşidini de aynı anda yaşıyordu, daha neler göreceğimi merak ediyordum. Kullandığı ilaçların dozu ona ağır geliyordu ancak doz hafifletilemeyecek kadar da ileriydi durumu.

"Nasılsın bugün?" diye direttim ve sonunda bir tepki vererek omuz silkti. Bakışlarını yüzüme çevirdi çok ağır hareketlerle.

"Aynı."

"Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum."

"Seni yoran ne?" Cevap vermedi. "Yüzün soluk duruyor." Genel olarak soluk duruyordu göz altları koyu ve çöküktü çoğu zaman. Her yerinden kalktığında da kısa bir an baş dönmesi yaşıyordu, kansızlık olabilirdi. Vitamin takviyesi de vermek istiyordum ancak tahlil için bile çıkması zor gibi görünüyordu.

Sessizliğine dayanamayarak tekrar konuştum. "Karmen, sen hastalığını kabulleniyor musun?" Aslında bu önemli bir noktaydı.

İtiraz etmesini bekledim, hasta değilim demesini bekledim çünkü çoğu hastam bunu söylerdi. Gördükleri şeylerin gerçek olduğuna inanırlardı ve hasta olduklarını inkâr ederlerdi. O ise sadece gözlerini açtı, bana baktı.

"Kabulleniyorum." Bunu kendi inandığı için değil, beni inandırmak için söylemişti.

"Peki tam olarak ne görüyorsun? Kimi veya kimleri görüyorsun?" Derin bir nefes aldı, göğsü yavaşça şahlandı ve indi.

"Sadece bir kişi görüyorum."

"Peki o nasıl görünüyor, ismi var mı?"

"Genç, uzun boylu ve yakışıklı. Adı Haris." Haris, anlamı neydi acaba? Kızıl gözleriyle uzun uzun baktı bana. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Şu an burada mı?" Sorumla şöminenin yanındaki boşluğa baktı tekrar.

"Burada, bizi izliyor." Yutkundum, karşımdaki kadın için bu çok zordu. "Sana çok kızgın," dedi Karmen gözlerime bakarak. "Evimizde yabancıyı sevmiyoruz."

"Onu seviyor musun peki? Sana nasıl davranıyor?" Gözlerini kaçırdı.

"Seviyorum ama kızdığı zaman kötü olabiliyor." Tam ben konuşacaktım ki şöminenin ateşi savruldu, sanki yanından çok hızlı bir şey geçmiş gibi. Derin bir nefes doldurdum ciğerlerime, büyük camın bir kısmı açıktı, içeri dolan rüzgâr sebep olmuştu.

"Onu kızdırdım yine, seninle konuşmam hiç hoşuna gitmiyor." Birden ayaklandı, daha fazla konuşmama müsaade etmedi. Hızlı adımlarla çıktı salondan. Onun hakkında öğrendiğim şeylerle düğümlerin açılması en azından gevşemesi gerekmiyor muydu? Sanki ona her yakınlaştığımda başka bir düğüm oluşuyordu.

Sıkıntıyla saçlarımı karıştırdım, ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım. Her seferinde kaçıp gitmesi ona ulaşmamı engelliyordu. Düşündüm, düşündüm ve düşündüm. Ona yakınlaşmanın, onun o karmaşık, yosun tutmuş zihnine nasıl gireceğimi düşündüm. Planlarım vardı ancak Karmen planlarıma uymayacak kadar hırçındı. Bazı anlarda çok hırçın bazılarındaysa inanılmaz uysal oluyor, küçük bir çocuk gibi davranıyordu.

Oturduğum koltuktan kalktım, mutfağa girdim. Yemek yoktu ve Karmen'in bugün hiçbir şey yemediğine dikkat etmiştim. Ne kahvaltı ne öğle yemeği yemişti. Yeme bozukluğu vardı, zayıf bedeninden de anlaşıldığı gibi.

Buzdolabını açtım ve neler yapabileceğime baktım. Evet, dolap tamamen doluydu. Uzun zamandır yemediğim bir şey yapmaya karar verdim: pizza.

Uzun süren yemek yapışımdan sonra mutfağı pizza kokusu sarmıştı. Fırından çıkardığım pizza oldukça lezzetli görünüyordu. Pizzayı masaya koydum, servis açtım iki kişilik. Üzerimdeki siyah tişörte un bulaşmıştı.

Odama çıktım, hızlı bir şekilde tişörtümü çıkardım ve dolabımdan kendime yeni bir tişört ararken birden kapım hiç çalınmadan açıldı.

"Bu kok-" Kafamı kapıya çevirdim: Karmen.

Bir eli kapının kulpunda, siyah elbisesiyle tam kapımdaydı. Gözleri çıplak sırtımda gezindi, ona döndüm bu sefer gözleri göğsümde gezindi.

"Bir şey mi vardı?" Sözlerimle afalladı, gözlerini kaçırdı.

"Pardon." Gülümsedim kendini rahat hissetmesi için.

"Neden gelmiştin?" Yutkundu.

"Bu güzel kokunun nereden geldiğini soracaktım," dedi alt dudağını dişlerinin arasına alarak.

"Senin için pizza yaptım." Gözleri irileşti çocuksu bir tavırla.

"Pizza mı?" Neden bu kadar şaşırmıştı ki?

"Evet, pizza. Sever misin?" Omuz silkti.

"Bilmiyorum, daha önce hiç yemedim." Bu sefer şaşırma sırası bendeydi. Gerçi o küçüklükten beri bu kalede kısılıp kalmış bir kadındı. Yine de dışarı hiç mi çıkmamıştı?

"O zaman bayılacağını temin ederim." Bir an gülümser gibi oldu. Gözleri yine çıplak gövdemde dolaşırken odadan çıktı utançla. Az önce yaşadığımız tuhaf anın etkisinden çıkmaya çalışarak dolabımdaki tişörtlerimden birini rastgele aldım ve giyindim.

Odadan çıkmadan önce aynada kendime baktım, sakallarımı kesmenin vakti gelmişti. Odadan çıktım, duvarlara asılı ürkütücü tablolara takıldı gözlerim. Bu tablolar, çok karamsar ve ürkütücüydü, tıpkı bu kalenin hepsi gibi. Bu tabloların kaldırılmalarını isteyecektim, hatta Barbaros Özekli'yle konuşup tüm evi değiştirmesini bile isteyebilirdim.

Aşağı indim, mutfağa girdim. Karmen yemek masasında oturmuş öylece pizzaya bakıyordu, karşısına oturdum.

"Çatal bıçak koymayı unutmuşsun," dedi bilmiş bir tavırda.

"Pizza yemek için çatal bıçağa gerek yok." Uzandım ve daha önce kestiğim pizzadan bir dilim aldım. Bana sanki yeni bir şeyi keşfetmiş gibi bakıyordu.

Karmen düşündüğümden daha çok izole olmuştu gerçek hayata. Kendisini tamamen hayal dünyasına ve bu kaleye kapatmıştı. Yazıktı, çok yazık. Beni taklit etti, beceriksizce bir dilim aldı pizzadan. Önce inceledi ve ardından ağzına götürdü. Aldığı dilimle gözlerini yumdu.

"Bu çok güzel," dedi heyecanla.

"Daha önce pizza yememene şaşırdım açıkçası, günümüzde bunu bilmeyen ve yemeyen yoktur sanıyordum." Gözlerini kaçırdı, yemeğe devam etti iştahla. Yemedim bir süre, onu seyrettim. Çoktan ikinci dilimine geçmişti. "Liseye giderken arkadaşlarımla okul çıkışları hep pizza yemeye giderdim." Yemesi yavaşladı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamamıştı. Şu an ona normal bir gencin sıradan bir anısını anlatarak, onun daha önce hiç yapmadığı şeyler olduğunu yüzüne vuruyordum. Bu belki biraz acımasızcaydı ancak yapmam gerekiyordu. "Sen liseye gitmedin değil mi?" Tüm eğitim hayatını evde tamamladığını biliyordum, üniversite hariçti tabii.

"Gitmedim, evde eğitim gördüm ama."

"Lise gerçekten çok farklı bir yer, hayatımın en güzel yılları oradaydı şüphesiz. İlk tecrübeler, ilk aşklar ve en sağlam dostluklar." Yeni başladığı üçüncü dilimi artık pek de yemiyordu. Sadece

izliyordu, kulağı da bendeydi. "Lise hayatını yaşamanı isterdim." Yutkundu. Yaptığım şey işe yarıyordu, neden bu eve kendini hapsettiğini sorguluyordu ama canı da yanıyordu, gerçek şu ki onun canını yakmak hiç ama hiç hoşuma gitmemişti.

"Ama üzülme, üniversite hayatı da en az lise kadar güzel." Elindeki dilimi bıraktı, kafasını kaldırdı. Uzun boynu göz önüne çıktı, dikleşti yerinde.

"Ben üniversiteye gitmeyeceğim. Ben, bu evde öleceğim." Son sözü bu oldu ve birden kalkıp çıktı mutfaktan. Üzerine fazla gitmiştim, canını yaktığını hissetmiştim. O bu evde ölmeyecekti, buna izin vermeyecektim.

Masayı toplarken kalan pizzayı mikrodalganın yanına koymuştum. Çok beğenmişti, acıkırsa gece yerdi.

Odama çıktım, elime klasiklerden bir roman aldım ve kararan gökyüzünün eşliğinde kitabımı okumaya başladım.

Saat ilerliyordu ancak uykum gelmiyordu, gece yarısını çoktan geçmişti. Çalan telefonumla yerimden doğruldum: Yasema arıyordu. Aramayı cevapladım.

"Sevgilim," dedi cıvıl cıvıl sesiyle.

"Efendim?"

"Uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır, henüz uyumamıştım," dedim sırtımı yatağın başlığına yaslarken.

"Uyku tutmadı beni de seni aramak istedim." Ondan uzak kalmaya alışkındım. "Nasıl gidiyor işin?"

"Gitmiyor, çok zor bir kadın."

"Ben sana inanıyorum sevgilim, ne zaman geleceksin?"

"Bu hafta sonu yanındayım." Hafta sonları evime gidebilirdim, izinliydim. Sevinçle güldüğünü işittim.

Havadan sudan uzun bir konuşmanın ardından telefonu kapatmıştık. Bir süre Karmen'in dosyasını inceleyip, daha önce üstüne

odaklanmadığım noktaların üstünde durdum. Kendi hazırladığım tezlere bakındım. En sonundaysa yorgunlukla arkama yaslandım.

Bir sigara yakacaktım ancak Zippo'm yoktu, salonda kalmış olmalıydı. Yedek çakmağımı aradım ancak onu da bulamadım.

Siyah pijamamla ve gri sporcu atletimle odamdan çıktım, ayaklarım çıplaktı. Aşağı kata indim, salona girecektim ki duyduğum sesle durdum. Karmen'in sesiydi, şarkı söylüyordu. Elimde olmadan sesine yakınlaştım, kapının ucundan onu izledim.

"Herkes benim her şeye sahip olduğumu düşünüyor,

Ama bu kale duvarları ardında yaşamak çok anlamsız.

Bu kale duvarları..." Siyah elbisesiyle salonda salınırken şarkıyı o kadar içten ve acılı söylüyordu ki, içim acıdı.

"Eğer yıkılmam gerekirse, düşmem gerekirse, bu kale duvarlarının ardından çığlık atsam biri beni duyar mı?

Burada kimse yok, bu kale duvarlarının arkasında." O an sesinin titremesinden ağladığını fark ettim. Ağlayarak şarkısını o güzel sesiyle söylemeye devam ediyordu.

"Kimse yalnız olduğumu bilmiyor.

Taştan yapılmış bu kalede yaşıyorum.

Paranın özgürlük olduğunu söylüyorlar ama ben her şeyin içinde hapsolmuş hissediyorum." Durdu, yere düştü sanki dizleri onu daha fazla taşıtamıyormuş gibi. Ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Yutkunamadım, boğazım düğümlendi. Çok acı çekiyordu. Yanına gitmek istedim, ona yalnız olmadığını söylemek istedim ancak bu kısa sürede onu birazda olsa tanımıştım. Onu böyle güçsüz bir anında görmemi istemezdi, bende ona görünmedim. Öylece uzaklaştım salondan.

Sanırım en son ablamın ağlayışı bu kadar çok canımı yakmıştı. Yatağıma uzandım ancak sabaha kadar uyumadım, salonda acıyla ağlayan kadını düşünebildim sadece.

Sabah olduğunda uykulu bir şekilde yatağımdan kalktım. Üzerimi değiştirmeden, hatta banyoya bile girmeden sigaramı aldım ve aşağı indim. Salonda kimse yoktu, Karmen hâlâ uyuyor olmalıydı saat epey erkendi. Salonda unuttuğum Zippo'mu aldım ve mutfağa geçtim. Kendime sert bir kahve yaparken sigaramı da yaktım.

Dünden kalan pizza hâlâ yerinde duruyordu. Kahvaltı hazırlayacaktım, krep yapmaya karar verdiğimde acaba daha önce yedi mi diye düşündüm. Anlaşılan buraya gelen hizmetli kadın pek de çeşitli yemekler yapmıyordu. Gerçi kadın iki gün geliyordu zaten. Diğer günlerde Karmen ne yiyordu? Hiç yemek yaptığını görmemiştim.

Onun için kahvaltı hazırladım, krep yaptım ve taze portakal sıktım. Yemek yerken sanki biraz daha yelkenleri indiriyor gibiydi. Ona ulaşmak o an daha kolay oluyordu ve elbette bunu kullanmam gerekiyordu. Yukarı çıktım, odasının önünde durdum. Kapıyı tıklattım, ancak ses vermedi. Uyuyor olabilirdi, eski ahşap kapıyı açtım.

Karşımdaki görüntü beni duraklattı. Karmen, beyaz kısa geceliğiyle, bordo saten çarşaflarının içine gömülmüştü. Koyu saçları yastığına yayılmıştı, uzun kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine düşmüştü, dudakları büzüşmüştü.

Ona yakınlaştım. "Karmen!" Sesime tepki vermedi, birkaç kez tekrarlasam da uykusu derindi. Bu kadar geç uyanması da sağlıklı değildi. Elim havalandı ve parmaklarımla hafifçe omzuna dokundum.

Birden odadaki büyük cama bir şey çarptı. Yerimden sıçrayarak elimi yanağından çektim. Kafamı cama çevirdim. Cama bir kuş yapışmıştı, bu bir kargaydı. Gözleri açık, kanlı karga yavaşça camdan aşağı kaydı ve düştü. Bu da neydi?

4. BÖLÜM: İNTİHAR

Kendimi dünyadan soyutlanmış hissetmem gerekiyordu ama ben daha çok yaşıyormuş gibi hissediyordum. Burada televizyon izlemiyordum, internette vaktimi harcamıyordum; kalabalığın koşuşturmacasına katılmıyordum. Sadece kitap okuyordum, spor yapıyordum, bu mistik yeri çözmeye çalışıyordum, kendimi tamamen bir hastayı iyileştirmeye adamıştım.

Başarısız hissediyordum. Bu hissi çok bilmezdim, ben geçmişi başarılarla dolu bir adamdım ama bu kadın çok zordu.

Kendim ve Karmen için hazırladığım kahve kupalarını alarak salonun bahçeye açılan camından dışarı çıktım. Saatlerdir dışarıdaki masaya otmuş ve dışarıyı seyrediyordu. Sütlü kahveyi ona uzattım ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Beni gördüğünden pek memnun olmamış gibiydi. Sessiz kaldı, bir süre sessizliğini dinledim. Arada bana attığı kaçamak bakışları, gözlerini kaçırışlarını ve burada olmamdan rahatsız oluşunu seyrettim.

"Bugün sessizsin." Sözlerimle omuz silkti sadece, gözlerini ormana dikti. "Hava biraz serin ama yine de çok güzel duruyor değil mi? Ormanın görüntüsü huzur veriyor." Sessizce dinledi ama yine tepki vermedi.

"Huzur veriyor," dedi beni tekrar ederek. "Ama sanki içine de çekiyor."

"Orman seni korkutuyor mu?"

"Hayır, izlemeyi seviyorum."

"Burada, böyle bir evde yaşamak nasıl bir duygu? Seni yoruyor mu?" Omuz silkti.

"Bilmiyorum." Kollarını kendine dolayarak savunma pozisyonuna geçti. Sorularımla onun kişisel alanına elimde bir baltayla dalmıştım ve bu onu ürkütmüştü. Ancak korkulacak bir avcı değil de ona yardım etmek isteyen biri olduğumu düşünmesi gerekiyordu. Onun ağaçlarını yakıp yıkmayacaktım, sulayacaktım.

"Haklısın, ben de yıllarca burada yaşasaydım alışırdım ama tabii yormuyor da diyemezdim."

"Öyle değil," diye mırıldandı ve yine sessizliğine gömüldük.

"Ev değil de başka bir şey mi yoruyor seni?" Gözleri yine bir noktaya daldı sorumla. "Gerçekten istediğin şey ne Karmen? Bu kalede yaşamak mı?"

"Evet, iyiyim burada."

"Sana üç dilek hakkı sunsaydım, ne dilerdin?" Kafasını bana çevirdi, şaşırmıştı sorumla ama sert ifadesi kırılırken hoşuna gittiğini de anlamıştım.

"Annemi görmeyi dilerdim, o varken çok küçüktüm ve artık yüzünü sadece fotoğraflarını gördüğümde hatırlıyorum," dedi yüzünü kaplayan hüzünle. "Sonra Haris'in normal olmasını dilerdim." Bunları yanıtlarken hiç düşünmemişti, bunlar onun bu hayatta en arzuladığı şeylerdi. "Ben normal olmayı dilerdim."

"Anormal olduğunu mu düşünüyorsun?" Kafasını olumluca salladı. "Peki sana bunu düşündüren şeyler neler?"

"Herkes, her şey ama en çok da..." İşaret parmağıyla orta parmağını birleştirerek şakaklarına hafifçe vurdu. Durakladı birden, kaşları çatıldı yine. "Seans mı yapıyoruz?"

"Sohbet ediyoruz."

"Bu kadar yeter."

"Daha kahveni içmedin?" dedim yine kaçmasından endişe ederek. Beni şaşırtarak bu sefer kaçmadı, kahvesinden bir yudum aldı. O yine sessizliğe gömülürken devam ettim. "Burası, bu kale senin geleceğin mi? Yoksa seni tutan bir şeyler mi var?"

Cevap vermedi. "Peki, Karmen tek amacım seninle sohbet etmek, sen hangi konularda konuşmak istiyorsun?" Sert ifadesi kırıldı.

Gülümseyecek gibi oldu. "İstediğim şeyi mi konuşacağız?"

"Ne istersen."

Tam konuşacaktı ki ormanda bir noktaya takıldı gözleri, hevesli ifadesi anında kaybolurken kahvesini bıraktı. "B-ben gitmeliyim."

"Kal lütfen ve bana senin neyin bu kadar korkuttuğunu anlat." Ancak o hızla evin içine girdi. Sıkıntıyla arkama yaslandım, az önce onun baktığı noktaya baktım. Ormanın biraz ilerisine, gündüz olmasına rağmen içindeki ağaçların çokluğundan karanlık duran ormanı inceledim.

Kahvemden bir yudum daha alırken bir süre düşündüm. Dakikalar ilerlerken kahve kupalarını alarak yerimden kalktım. İçeri girecekken orman tarafında hissettiğim bir hareketlenme ve anlık olarak bir yüze benzettiğim sahneyle sertçe durdum.

Bakışlarımı tekrar ormana çevirdim, gözlerimi kısarak daha dikkatli inceledim. Hiçbir şey yoktu, az önce baktığım bölgedeki hareketlik devam ederken siyah bir kedi ağaçların arasından çıktı. Kahve bardaklarını geri bırakarak kediye yakınlaştım. Önümde durduğunda eğilerek siyah tüylerini okşayacaktım ki tıslayarak pençelerini çıkardı. Küçük pençesini elime derince geçirdiğinde elimi hızla çektim ve kara kedi de geri ormana koştu.

Elim uzun ve derin çizikle hafif sızlarken, kafamı kaldırarak karşımdaki ormana baktım. Sert bir rüzgâr esti.

Arabamın anahtarını, cüzdanımı ve sigara paketimi aldım. Hafta sonu gelmişti, evime gidecektim. Aşağı indim, Karmen'i gitmeden önce görmek istiyordum. Salona girdim, her zamanki gibi salonda şöminenin karşısında oturmuş sessizce, müzik dinliyor ve kahvesini yudumluyordu. Onun için bu kadar kahve iyi değildi, ona daha çok bitki çaylarını önersem de pek taktığı yoktu. Benim ona hazırladığımın aksine sütlü de yapmıyordu.

Ayakkabımın zeminde çıkardığı sesleri duymamış gibiydi. "Karmen." Sesimle kafasını yavaşça bana çevirdi. Koyu saçlarını bu sefer topuz yapmıştı, uzun ve pürüzsüz boynunu gözler önüne sermişti. Üzerinde uzun kollu bir elbise vardı bu sefer. Gözaltları şişmişti, rengi solmuştu yine, iyi görünmüyordu. "Ben çıkıyorum." Yüzüme ifadesizce bakmaya devam etti. "İyi misin?" Yine cevap vermedi. Yanına yakınlaştım. "Karmen, bir sorun mu var?" Kızıl gözlerini gözlerime dikti.

"Sorun benim, varlığım başlı başına sorun." Kaşlarım çatıldı. Onu ürkütmemek için yavaşça yanına oturdum.

"Neden böyle söylüyorsun?" Hüzünlüydü yine o kızıl gözleri. Ağladı ağlayacaktı sanki.

"Git," dedi sadece. Onu böyle bırakamazdım.

"Gitmesem de olur."

"Git, günlerdir benimle bu eve tıkıldın sen de." Sanki kendi suçuymuş gibi konuşuyordu.

"Seninle burada olmaktan memnunum." Sözlerime pek inanmadı. "Haris'le aran nasıl?" Gözlerime baktı yine.

"Kötü, sürekli kavga ediyoruz." Bana bu kadar kolay cevap vermesi şaşırttı ve devam ettim.

"Neden kavga ediyorsunuz?" Kaçamak bakışları üstümde gezindi.

"Senden hoşlanmıyor, bir doktora göre çok yakışıklıymışsın," dedi yandan yandan. Sözleri gülümsememe neden oldu.

"Teşekkür ederim." Solgun yanaklarına renk geldi, hafifçe kızardı.

"İltifat etmedim, hem ben demedim ki."

"Demek beni yakışıklı bulmuyorsun, üzüldüm," dedim eğlenmesi için ama o daha da panik oldu.

"Yok demedim öyle bir şey, bence de çok yakışıklısın. Mavi göz çok güzel bence, sana da çok yakışmış." Durdu, rengi daha da kızarırken bir eli dudaklarına gitti ve kendini cezalandırır gibi dudaklarının üstüne hafifçe vurdu. Çocuksu hareketleri sevimliydi.

"Onunla kavga edince nasıl hissediyorsun?" dedim ciddiyetimi tekrar kazanarak. Ancak sorum onu tekrar bir korku deryasının içine çekmiş olacak ki ağırlaştı gözleri.

"Ölmek istiyorum, canımı çok yakıyor. O büyülü, gözlerime bakıyor ve ben acı çekiyorum. Kendimi bu dünyada gereksiz hissediyorum." Daha önce bir sürü hastayla karşılaşmıştım ancak Karmen farklıydı. Diğer hastalar gibi değildi.

"Sana zarar veriyor mu?" Sessiz kaldı soruma. "Şu an burada mı?" Bir noktaya dikti gözlerini ve yine sessiz kaldı. "Ben onu göremiyorum Karmen, diğer herkes gibi. Sadece senin anlattığın kadar bilebilirim, lütfen kendini benden gizleme." Öylece gördüğü şeyin olmadığını söyleyerek, kafasını daha da karıştıramazdım. Görüyormuş ve varlığına inanıyormuş gibi de yapamazdım. Yapabileceğim tek şey görmediğimi söyleyerek onu düşünmeye zorlamaktı.

Dudaklarını araladı konuşmak için, ardından gözleri yine o boşluğa kaydı ve yuttu sözlerini. "Git artık," dedi en sonunda. Tereddütle kalktım yanından.

"Aslında gitmesem de olur." Onu tek bırakmak istemiyordum.

"Lütfen git," dedi sadece.

"Sen de gelmek ister misin?" Soruma cevap bile vermedi, hâlâ o noktaya bakıyordu. Bunu çok sık yapıyordu, bir yere daldığı za-

man konuşmuyordu. Hayalî arkadaşı onu söyledikleri konusunda ikaz ediyordu çünkü bu anlarda.

Ayağa kalktım ancak kararsızdım. Onu tek bırakmak istemiyordum ama gittim. Kapıya yöneldim, deri ceketimi giyindim ve son kez salona baktım. Eğer kalmamı isterse hiç düşünmez kalırdım ama istemedi. Üstelik o da günlerdir bir yabancıyla yaşıyordu, iki gün evinde yine rahat edebilirdi.

Çıktım büyük, iç karartan bu kaleden, ileriden duran arabama yürüdüm. Arabaya binmeden hemen önce büyük kaleyi inceledim yine, taşlı duvarları ve büyüklüğü insanın içine soğukluk veriyordu. Soğuk hava ve sert rüzgâr saçlarımı dalgalandırırken arabama bindim.

•

Düşüncelerimle geçen iki saatlik yolculuğun ardından sonunda şehre varmıştım. Yasema ve yakın arkadaşlarım beni bekliyorlardı. Onların olduğu kafeye gittim. Günler sonra kalabalığa girmek bana bile tuhaf hissettirmişti. Kim bilir Karmen kalabalığa girse neler hissederdi?

Masada oturan arkadaşlarımı ve Yasema'yı gördüm. Onların yanına gittim, Yasema kalktı ve sıkıca sarıldı. Sarılışına aynı şekilde karşılık verdim. Ne zamandır görmediğim dostlarımı görmek yüzümde bir gülümsemeye sebep oldu. Masaya oturdum. Eren, can dostumdu ve gerçekten iyi anlaşıyorduk. Yanında ise nişanlısı Buse vardı. Bir de Kerem ve Melih vardı. Lisede ayrılmaz bir gruptuk.

"Oğlum daha yeni geldin, yine koştur koştur çıktın şehir dışına. Daha âlem bile yapamamıştık," dedi Melih sarı saçlarını geriye atarak. Zaten işi gücü âlemdi.

"Zorlu bir hastayla uğraşıyorum."

"Ünlü iş adamı Barbaros Özekli'nin kızıymış," dedi Yasema koluma sarılarak. Güldüm onun bu hareketine. Oğluyla gurur duyan bir anne gibi konuşmuştu.

"Barbaros Özekli çok başarılı, başarısız olduğu bir alan bile yok, yurt dışında bile onlarca şirketi var. Mükemmel bir iş devi," dedi Kerem. Kerem babasından ona kalan şirketi yönetiyordu; Melih kendi çapında bir müzisyendi ve Eren de doktordu.

"Kız nasıl bir şey? Güzel mi bari?" dedi Melih sorabileceği en saçma soruyu sorarak.

"Şizofren bir kız, kendini eve kilitlemiş, ne kadar güzel olabilir ki?" dedi Kerem. Sözleri sinirlenmeme sebep oldu. Kanın beynime sıçradığını hissettim. Neden bu kadar hiddetlenmiştim bilmiyorum ama arkadaşımı çıplak elle boğmak istemiştim.

"Çok genç ve güzel bir kadın. O kadar güzel ki güzelliğini dünyadan gizlediği için haksızlık ettiğini düşünüyorum." Sert sözlerimle masada sessizlik oluştu.

Yasema kolumdan ayrıldı. "Çok etkilenmiş gözüküyorsun." Sözleri canımı sıktı ve şunu biliyordum ki canımı sıkmasının nedeni haklı oluşuydu. Bir hasta olarak beni fazla etkilemişti.

"Ne konuştuğunun farkında mısın?" dedim ve hemen ardından ayağa kalktım. "Ben biraz hava alacağım." Dışarı çıktım. Neyim vardı böyle? Sırtımı soğuk duvara yasladım. Yolda hızla gelip geçen arabaları seyrettim bir süre.

"Ezel!" Yasema'nın sesiyle gözlerimi yumdum.

"Evet?"

"Sorun ne?" O her zaman sevgiliden çok yakın bir arkadaş olmuştu benim için. Ona sert davranarak aptallık ediyordum.

"Başaramıyorum, o kızda ablamı görüyorum ve yardım edemiyorum." Üzgün gözlerle yanaştı yanıma.

"Sen işinde çok başarılı bir adamsın Ezel. O kıza yardım edeceğini de biliyorum," dedi iki eliyle yanaklarımı tutarak.

Eğildim, yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Rüzgâr omuzlarında olan saçlarını savuşturuyordu. Eliyle onları zapt etmeye çalışıyordu. Hırçın saçlarını en sonunda kendi hâline bıraktı.

"İçeri geçelim, donacaksın." Sözlerimle içeri geçtik, eski yerimize oturduk.

"Ezel, kusura bakma bu kadar alınacağını düşünmemiştik," dedi Melih.

"Sorun değil," dedim sadece ve Kerem'le göz göze geldik. O bir şey söylemedi, sadece kısık gözleriyle bir süre seyretti.

•

Uzun zaman sonra eğlenceli vakit geçirmiştim, tıpkı eskide olduğu gibi. Sohbet etmiştik, eskiyi yad etmiştik. Yasema'nın ısrarları üzerine onun evine sürüyordum, onda kalmamı istemişti.

İçkiyi fazla kaçırmıştı, sürekli şarkı söylüyor ve kahkaha atıyordu. Boş yolda hızla ilerlerken kafasını camdan dışarı çıkartmıştı. Gülerek üzerindeki bol tişörtünden tutarak içeri çektim onu ve ardından camı kapattım.

"Yaa neden kapattın?"

"Düşeceksin, sonra gece gece hastaneyle uğraş." Sözlerimin ardından kahkaha atmaya başladı.

"Ya ben senin gibi öküzü nerede bulmuşum acaba?" Gülerek arabayı yavaşlattım, evine gelmiştik. İndim arabadan, ardından ayakta zor durduğu için onu da indirdim. Birlikte büyük binaya yürüdük, güvenliğin yanından geçtik ve asansöre bindik.

Altıncı kata çıktığımızda birlikte indik, düşmemesi için arada arkadan destek oluyordum ona. Çantasından anahtarı çıkarmıştı ancak anahtar deliği dışında her yere takmaya çalışıyordu. En sonunda anahtarı elinden nazikçe aldım ve kapıyı açtım.

"Kahramanım!" dedi kıkırdayarak. Yasema'nın küçük ama lüks olan evine girdik. Onu belinden tutarak yatak odasına götürdüm, üstünü değiştirmeden yatağa yatırdım.

Uzun zamandır girmediğim odasında pek de bir değişiklik yoktu. Gözlerim bana bakan Yasema'ya kaydı. Yerinden doğruldu, elimi tuttu ve beni yatağa çekti. Dudakları dudaklarıma uzanırken

bir eli tişörtüme gitti. Elini tuttum, ardından çok kısa bir an hissettiğim öpücüğünü kestim. Sarhoş olduğu için sarsak davranıyor, gözünü bile açamıyordu.

"Güzel bir uyku iyi gelir ikimize de." Kırgınca çekti elini. Ardından surat asarak arkasına döndü.

Ceketimi çıkardım ve yanına uzandım, çok geçmeden uyuyakalmıştı Yasema. Ben de gözlerimi yumdum.

Bugün çok eğlenceli geçmişti. Yasema'yla tam anlamıyla bir ilişkiye başlamıştık, okuldan hep birlikte kaçmıştık ve hava kararana kadar eğlenmiştik.

Saat epey geç olmuştu, babam hiç aramamıştı. Elimdeki çikolatalara baktım, ablam çikolata çok severdi ve ona koca bir kutu çikolata almıştım. O zor zamanlar geçiriyordu ve böyle aptalca şeylerle ona iyi gelmeye çalışıyordum.

Zile bastım uzun süre, ablam kapıyı açmadı. Çantamdaki yedek anahtarı hatırladım, anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım. Evin tüm ışıkları kapalıydı, ablam bir yere mi gitmişti? Doktor randevusunu hatırladığımda rahatlayarak nefesimi verdim. Babamla birlikte kontrole gitmiş olmalıydılar.

Çantamı kapının yanına attım, salonun ışığını açtım. Ardından elimdeki çikolata paketiyle ablamın odasına girdim. *Işığı açtım ve hayatımdaki en kötü sahneye tanıklık ettim.*

Elimdeki çikolata kutusu yere düştü, hareket edemedim. Bu öyle bir andı ki çığlık atmak istedim, ağlamak istedim ama sadece karşımdaki kan dondurucu görüntüye baktım. Ayaklarım sanki yere çivilenmişti.

Ablam; bir tanecik, güzeller güzeli ablam, boynuna bir ip dolamıştı ve ayakları havada öylece cansız duruyordu: Kendisini asmıştı.

Tüm acıma ve korkuma rağmen hemen bacaklarını tuttum, havaya kaldırdım. Aynı anda abla diye bağırıyordum ancak vücudu

çok soğuktu. Onu indirdim, ince bedenini kollarımın arasına aldım ama bir terslik vardı. Ablamın yüzü Karmen'in yüzüne dönüyordu. Ve birden ölü gözlerini açtı: "Kurtar beni!"

Yataktan nefes nefese fırladım. Ablam, ablamın ölümünü görmüştüm rüyamda. Karmen, rüyamdaydı, benden yardım istiyordu.

Ablamın ölümünü, aynı şekilde yıllar sonra rüyamda görmek bedenimi bir acı dalgasıyla titretti. Nefes nefese kaldım, ardından aklıma Karmen düştü. Karmen, evden giderken zaten iyi değildi. Hava hâlâ aydınlanmamıştı, yanımdaki Yasema'ya baktım. Uyuyordu derince.

Terlemiştim ve vücudumda acı baş göstermişti. Ayağa kalktım, yerdeki ceketimi aldım. Yasema'yı uyandırmadan çıktım hızla odadan. O kaleye gitmem gerekiyordu, Karmen'i görmem gerekiyordu.

Eğer telefonu olsa onu arayabilirdim ancak yoktu. Aşağı indim, arabama hızla bindim. Neden kalbim korkuyla çarpıyordu? Endişe vardı, içimde kötü bir his vardı.

Çok hızlı sürüyordum. Saat gece yarısını geçiyordu, yollar karanlık ve boştu. Bir an neden böyle bir çılgınlık yaptığımı sorguladım. Sadece bir rüya görmüştüm ve rüyanın verdiği dehşete düşürücü korkunç etkiyle kendimi arabama atmıştım.

•

İki saatlik yolu tam bir saat otuz beş dakikada gelmiştim. Kalenin önünde durduğumda arabadan hızlıca indim. Kapıya ulaştım, çaldım ancak açan olmadı. Rüyam aklıma dolarken yutkundum. Bu saatte uyuyor olmalıydı. Yine de içimdeki bu lanet hissi öldürmem gerekiyordu.

Sabah saatlerinin ayazı sertçe yüzüme vururken tüm vücudum gerilmişti. Evin arkasına dolandım, arka tarafta bir kapı daha vardı. Evin arka bahçeye açılan kapısını zorlarken aynı anda evin büyük camlarından içeriye bakıyordum.

Gözlerim öyle gezinirken bir şey gördü, evin içinde, camın arkasında. Bir çift göze benzer iki parıltı, ancak bir insan gözüne

benzemiyordu. Arkamdan vuran bir ışık sanarak arkama baktım kısa bir an ancak arkam boştu. Bu da neydi? İçimde artan korkuyla düşünmeye çalışırken zorladığım kapı birden açıldı. İçeri girdim, ışığı aceleden açamadım. Karanlıkta hızla ilerlerken etrafıma bakacak vakti kendimde bulamıyordum. Hemen Karmen'i görmem gerekiyordu.

Ay ışığının aydınlığında görebildiğim kadarıyla merdivenleri hızla çıktım. Koridordan geçtim ve hiç düşünmeden Karmen'in odasına girdim.

Işık kapalıydı ancak yatağının yanındaki abajur yanıyordu. Odaya loş ışık hakimken onu, yatağında yatarken gördüm. Üzerinde bugünkü uzun elbisesi vardı, ona biraz daha yakınlaştığımda elinin yanında duran kutuyu fark ettim: İlaç kutusu.

Hayır, hayır, olamaz, düşündüğüm şeyi yapmış olamazdı. Hızla yanına yanaştım, nabzını kontrol ettim, yavaştı. Hızla doğrulttum onu yataktan, arkasına geçtim. Hiç düşünmeden parmaklarımı ağzının içine soktum, boğazına ittim ve kafasını öne doğru eğdim kusmuğu boğazında kalmasın diye. Kusmuyordu, tepki vermiyordu.

"Lütfen, lütfen Karmen," dedim nefes nefese. Elimi bir kez daha ağzına soktum, parmağımı ileri doğru ittim. İğrenmem gerekiyordu ancak şu an tek düşündüğüm şey kollarım arasındaki kadını kurtarmaktı.

Elimi çekmemle birden kusmaya başladı. İçimdeki büyük rahatlamayla saçlarını tutuyordum. Yatağına kusuyordu, kusması bittiği zaman kafası yana düştü. Kafasını tuttum ve kendime çevirdim, gözleri hafifçe açıldı.

İnce ve narin bedenini kucağıma aldım. Kucağımda onunla, odanın içinde olan sürgülü banyo kapısını açtım. Gözleri açılmış gibiydi ancak kafasını dik tutamıyordu. Onu küvete soktum, soğuk suyu açtım. Uyumaması gerekiyordu. Üzerimde beni sıkan deri ceketi hızla çıkarttım.

Gözlerini biraz daha açtı. Suyla tüm vücudu ıslanırken bedeni titremeye başlamıştı. Ağlamaya başladı birdenbire hıçkırarak ağlıyordu.

Suyu kapattım, ona yakınlaştım. Suyu kapatmamla hıçkırıkları, banyonun çıplak zemininde daha acı bir şekilde yankılandı. Bir ses, bir ağlayış bu kadar içten olmamalıydı. Islak saçlarını yüzünden çektim. Yaşlı gözleri ve sırılsıklam hâliyle bana baktı nefes nefese.

"Neden kurtardın beni?" dedi acı çekercesine. Nefes nefese kalmıştı. Bir elini koluma koydu, sıktı kolumu güçsüzce. "Neden?" Artık bağırıyordu. Ona biraz daha yakınlaştım, küvetin yanına oturdum.

"Çünkü sen böyle bir ölümü hak etmiyorsun." Kızıl yaşlı gözleriyle gözlerime baktı. Çok derin bakıyordu, çok dikkatli bakıyordu. Birden kafasını güçsüzce göğsüme yasladı. Sıcak nefesi, göğsüme çarptı ve sanki göğsümdeki hücreler tekrar hayat buldu onun bu sıcaklığında.

Yüzünü, göğsümde hissetmek... Tuhaftı ve bir o kadar sıcak. Islak saçlarını okşadım kendime mâni olamayarak. Onun tepki vermesini, benden ayrılmasını bekledim ama öyle olmadı. Sanki dokunuşuma muhtaçmış gibi biraz daha yasladı kendini bana.

"Hastaneye gitmemiz gerek." Sözlerimle irkildi.

"Olmaz, lütfen," dedi kısık sesiyle.

"Hâlâ iyi değilsin." Sözlerimle kafasını göğsümden ayırmadan kaldırdı. Alttan alttan baktı o büyülü gözleriyle.

"Babam öğrenmemeli. Eğer öğrenirse beni tekrar o tımarhaneye tıkar," dedi güçsüzce, çatallı sesiyle.

"Tamam öğrenmeyecek ama gitmemiz gerek." Bana direnmek istiyordu ama çok yorgundu.

"Anlamıyorsun, sen söylemesen bile öğrenir." Aslında babasına söylemem gerekiyordu bu durumu ancak o kollarımda benden bu şekilde içten ve yaralı bir şekilde isteyince hiçbir şey yapamıyor-

dum. Barbaros Özekli'nin eli uzundu, herhangi bir hastaneye gittiğimizde haberi olabilirdi.

"Sana söz veriyorum, öğrenmeyecek." Sözlerimle gözleri kapanırken artık dayanamadığını fark ettim. Yine bayılmıştı. Banyoda askıda duran havluyu aldım, ıslak bedenine sardım. Kucakladım yine bedenini. Odasına götürdüm, üzerini değiştirmesi gerekiyordu ancak bayılmıştı. Sırılsıklamdı, onu böyle çıkaramazdım. Bu soğukta daha kötü olurdu. Çaresizce ne yapacağımı düşündüm bir süre. Dolabını açtım, elbise doluydu. Günlük hiçbir şey yok gibiydi, hepsi değişik ve güzel elbiselerdi. Elbiselerden kalın bir tanesini aldım. İçi yünlü, kısa bir elbiseydi.

Yanına gittim, hâlâ uyanmamıştı.

"Karmen," dedim usulca ancak uyanmadı. Benim değiştirmem gerekiyordu üstünü. Tam üzerinden çıkaracaktım ki odadaki camlardan biri açıldı, içeri soğuk hava dolarken odanın kapısı rüzgârın etkisiyle sallandı. Daha fazla üşümemesi için camı kapattım. Tekrar Karmen'in yanına döndüm.

Bende son çare olarak onun üzerindeki elbiseyi vücuduna bakmamaya çalışarak çıkardım. Elbiseyi aldım ve kafasından geçirdim, bu süre zarfında bir kez dahi vücuduna bakmamaya çalıştım ancak onu giydirirken elimde olmadan bakışlarım çıplak omuzlarına kaydı. O sırada büyük bir gök gürültüsü oldu. Gök gürültüsü kendime gelmemi sağladı. Yutkunarak bakışlarımı kaçırdım.

Montu yoktu sanırım, sadece uzun bir kabanı vardı. Onu da giydirdim, ardından tekrar kucağıma aldım. Aşağı kata indim hızlı adımlarla. Gözlerim salonda dolanırken dakikalar önce burada gördüğüm parıltıyı hatırladım, tenim ürperdi. Kucağımdaki Karmen'le çıktım evden. Yağmur yağıyordu şiddetlice. Karmen'i koltuğa yerleştirdim, bende sürücü koltuğuna geçtim.

Arabayı çalıştırdım ancak ilerleyemedim. Bir süre uğraştım, bir terslik vardı. Arabadan indim ve teker kısmına baktım. Gördüğüm görüntüyle sarsıldım. Az önce buraya gelirken sağlam olan arabanın tekerlerinin hepsi patlamıştı.

5. BÖLÜM: HASTANE

Artık aklım almıyordu, bu evde olan şeyleri aklım almıyordu. Kim tekerlerin havasını indirebilirdi ki? Dağ başındaydık, buraya en yakın ev bilmem kaç kilometre ötedeydi. Öfkeliydim, çünkü anlam veremiyordum.

Arabada, baygın yatan kadına kaydı gözlerim. Kapısını açtım ve onu tekrar kucağıma aldım. Kafası cansızca arkaya düşmüştü, saçları havada salınıyordu. Bedeni parmaklarım arasındaydı. Eve geri girdim ve üst kata çıktım, onu odasına dakikalar önce kustuğu için götürmedim. Diğer odaları da pek bilmediğim için kendi odama götürdüm. Yatağa yatırdım yavaşça.

Odanın loş ışığını açtım. Baygın bedenini seyrettim bir süre. Olanlar mantık dışıydı. Gördüğüm rüya, buraya hiç düşünmeden gelmem, neydi bu böyle? Ama şükrettim, eğer gelmeseydim o kusmayacaktı ve ölecekti. Zihnimde bir şok dalgası yayılıyordu, Karmen'in hayatıyla uğraşmak az önce yaşanılanları düşünmeme engel oluyordu.

Cebimdeki telefonu çıkardım, Eren'i aradım açmasını umarak. Uzun uzun telefonun çalmasının ardından tam kapatacaktım ki telefon açıldı.

"Ezel? Bir sorun mu var?" Tabii onu uykusundan uyandırdığım için endişeli geliyordu sesi.

"Evet. Karmen, psikologluğunu yaptığım kız. Çok fazla ilaç içmiş sanırım, kustu ama şu an baygın." Karşı taraftan ses gelmedi bir süre.

"Hastaneye neden götürmedin?"

"Götüremiyorum, çok soru soruyorsun Eren. Buraya gelmeni istiyorum, hemen."

"Tamam tamam geliyorum, neredesiniz?"

"Şehir dışındayız, konum atarım. Şu an ona ne yapabilirim?"

"Endişelenme, kusması çok iyi olmuş ama yine de bir şey yapma şu an. Aslında şu an hasta-" Konuşmasını kestim.

"Eren! Ne düştü çenen, kız baygın diyorum. Gel hemen şu lanet kaleye."

"Tamam, sakin ol. Geliyorum." Tam kapatacaktı ki tekrar konuştum.

"Kimsenin haberi olmasın geldiğinden. Ve gelirken arabama uygun dört lastik getirsen çok iyi olacak." Tekrar soru sormaya başlayacağını bildiğim için telefonu yüzüne kapattım. Konum attım ve telefonu bıraktım.

Yüzümü sıkıntıyla ovalarken yanına yakınlaştım. Göğsü yavaş yavaş inip kalkıyordu. Yüzü çok solgun duruyordu. Üzerine giydirdiğim kabanı çıkardım. Kalın bir yorgan örttüm üstüne. Hava soğuktu. Yanına oturdum, güzel yüzünü seyrettim.

•

Tam iki saattir başındaydım, gün ağarmaya başlamıştı. Birkaç kez uyandırmaya çalışmıştım ama her seferinde söylenerek tekrar dalmıştı uykuya. Sık sık nefesini ve nabzını kontrol ediyordum. Uyku bastırsa da direnmiştim, şikâyetçi değildim. Tam iki saat boyunca onu seyretmiştim.

Kirpiklerinin kıpırdaşmaya başlamasıyla uyanacağını anladım. Kendimi biraz geri çektim. Gözlerini açtı, kızıl gözlerinin ilk odak noktası ben olmuştum. Yutkundu. "Su," diyebildi sadece. O uyurken komodinin üstüne koyduğum su bardağını aldım. Ona uzattım, yataktan doğruldu bitkin bir şekilde. Fersizce kaldırdı kolu-

nu, elimdeki bardağı aldı. Bir dikişte bitirdi suyu. Elindeki boş bardağı aldım, geri komodinin üstüne bıraktım.

"Teşekkür ederim," dedi ince sesiyle kirpiklerini kırpıştırarak.

"Hayatını kurtardığım için mi?" Yüzünü buruşturdu.

"Hayır, hastaneye götürmediğin için. Babama söylemedin değil mi?"

"Söylemedim." Nefesini rahatlamışçasına verdi. "Tuhafsın. Ölmekten değil de babandan korkuyorsun." Kollarını göğsünde birleştirdi. Konuşmadı, öylece ellerini seyretti. "Mide bulantın, karın ağrın var mı?" Küçük bir çocuk gibi iç çekti, alt dudağı aldığı nefesle ağzının içine çekilirken kafasını da olumluca salladı. "Başka bir yerin acıyor mu?" Tekrar olumluca salladı başını. "Neren acıyor Karmen, lütfen söyle ki sana yardım edebileyim."

"Vücudum, kalbim, zihnim, çok acıyor." Kafasını kaldırdı, bir süre gözlerimi seyretti sessizce.

"Bu acıdan kurtulmak için mi kendine zarar vermek istedin?"

"Ben kendime zarar vermek istemedim; ben kendimi yok etmek istedim."

"Neden peki? Bunu senden biri mi istedi?" Hayalî arkadaşı istemiş olabilirdi ya da bir şekilde neden olmuştu.

"Artık acımasın diye."

"Canını acıtan ne Karmen?" Bir elinin başparmağıyla diğer bileğinin yarasını okşadı.

Burnunu havaya kaldırdı, yüzündeki yorgun ve üzgün ifade değişti. "Beni bu kadar güçsüz gördüğünü unutmanı istiyorum." Güven vermek istercesine gülümsedim.

"Bilmem farkında mısın ama ellerimi boğazına soktum. Ellerime kustun, bu anıyı hiç unutamayacağım." Kaşlarını çattı.

"Ben mi dedim elini boğazıma sok diye? Bıraksaydın geberseydim işte." Sesi yükselmişti, ikinci cümlesi tadımı kaçırmıştı. Bazen

çok sakin bazen çok öfkeli oluyordu, konulara vereceği tepkileri kestiremiyordum.

"Ben bu evde olduğum sürece, zarar görmene izin vermiyorum." Yüzünü buruşturdu.

"Tanrı aşkına, izin günündeydin. Nereden bildin de gecenin köründe geldin buraya? Rüyanda mı gördün?" Sinirle ve alayla söylediği sözler yine gülmemi sağladı. Bakışları gülüşüme kaydı.

"Evet, rüyamda gördüm," dedim tamamen dürüst olarak.

"Çok komik." Tam konuşacaktım ki dışarıdan gelen araba sesi kulaklarıma doldu. Karmen'in gözleri korkuyla açıldı.

"Kim geldi? Babama söyledin değil mi?" dedi endişeli ve korkmuş bir şekilde.

"Karmen," dedim ona yakınlaşarak. "Söylemedim. Güvendiğim bir doktor arkadaşımı çağırdım. Gerçi gerek yokmuş, fazla iyisin galiba." Son cümlemde biraz da olsa onu kendine getirmeye çalıştım ama yine bakışlarını kaçırdı benden.

"Ne gerek var doktora ya, sen doktor değil misin?" Ayağa kalktım, bana bakmıyor yine bileğini izliyordu. Kafamı iki yana salladım ama göremedi.

"İkimizin alanları tamamen farklı. Ben daha çok ruhtaki hastalıklarla ilgileniyorum. Hemen geliyorum, bekle lütfen." Odamdan çıktım, aşağı kata indim. Büyük çift taraflı kapıyı açtım. Karşımda Eren vardı ancak yalnız değildi yanında Melih de vardı.

"İyi ki kimseye söyleme dedim," diye homurdandım.

"Melih'i araba lastiği için çağırdım. Saat gecenin bilmem kaçı; beyefendi diyor ki bana tekerlek bul, hiç düşünmüyor ki adam bu saatte dört tekerleği neresinden çıkarsın?" Söylenerek içeri geçti Eren. İkisi de şaşkınlıkla etrafı inceliyordu.

"Burada nasıl yaşıyorsun? Korku filmlerindeki evler gibi," dedi Melih ürkek ürkek adım atarken. "Hani sırf macera olsunlar diye giderler sonra hepsi çarpılır ya, aynı onlar gibi."

"Hastaneye getirsen midesini falan yıkardık," dedi Eren üzerindeki ceketi çıkarırken.

"Getiremedim, arabamın lastikleri patlamıştı."

"Hepsi birden mi?" diye atladı Melih irileşen gözleriyle. Kafamı olumlu anlamda sallamakla yetindim.

"Buraya kadar nasıl geldin peki?" dedi Eren fazla haklı bir soru sorarak.

"Yolda bir şey yok. Artık konuşmayı kesecek misiniz? Eren, Karmen'e bakar mısın artık?"

"Şuraya bak gecenin köründe uykumuzda uyanıyoruz adam için, bize çemkiriyor," dedi Melih alınganca.

"Seni çağırmadım zaten." Aklıma yine yukarıdaki kadın düşünce onlarla konuşmayı kestim. "Yukarıda." Ben önden çıkarken onlarda arkamdan geliyorlardı. Etrafı şaşkın şaşkın izliyorlardı.

"Geceleri merdivenler yer değiştiriyor mu?" dedi Melih.

"Evet, tablolardaki insanlar da evin içinde dolaşıyor," dedim onunla dalga geçerek. Buradan gerçekten korkmuştu. Pek haksız da sayılmazdı aslında.

Odama girdiğimde Karmen'in hâlâ yatakta olduğuna sevindim ama o pek sevinmedi. Kaşları çatıldı, kollarını ürkekçe kendine sardı. Bu kadar çok insanın evinde olması, onu rahatsız etmiş olmalıydı.

"Karmen, seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum." Sesleri çıkmıyordu, kafamı onlara çevirdim. İkisi de şaşkınlıkla Karmen'e bakıyordu. Melih'in ağzı bile açılmıştı, resmen salyası akıyordu. Sinirlenmeyecektim, derin bir nefes aldım.

"M-merhaba," dedi öne çıkarak Melih. "Ben Melih."

"Ben de Eren, doktorum. Tanıştığımıza memnun oldum Karmen. Şimdi beyler odadan çıkarsanız onu muayene edeceğim," dedi Eren gömleğinin kollarını kıvırırken.

Odadan çıkmak için arkamı döndüm, Melih'le birlikte çıkacaktım ancak o cılız sesini duydum.

"Gitme." Bu bana güvenmeye başladığını gösteriyordu. Gülümseyerek arkamı döndüm. "Yanımda olsun." Yanına gittim, yatağın kenarında ayakta durdum. Karmen'in gözleri gözlerimde gezindi. Endişe vardı kızıllarında, korkmuştu, yabancı insanlar onu ürkütmüştü.

"Ben çıkayım o zaman," dedi Melih. Çıkmak istemiyordu, evden korkmuştu. "Filmlerde ilk sarışınlar ölür, biliyorsunuz değil mi?" dedi sarı saçlarını okşayarak. "Buna rağmen çıkmamı mı istiyorsunuz? Kalpsizler!"

"Çık Melih, çık," dedi Eren. Melih yutkundu.

"Eğer beni bulamazsanız polisi aramayın. Arabanı çalıp kaçmışımdır ya da çoktan bir hayalete yem olmuşumdur." Son sözlerini söyleyerek odadan korka korka çıktı. Karmen arkasından şaşkınlıkla bakıyordu. Eren yanına oturdu. Önce nabzını saydı, ardından işaret parmağını kaldırdı.

"Parmağı takip et," dedi, Karmen dediğini yaptı. "Kaç tane hap aldın?" Önce bana baktı Karmen, ardından yere.

"Bilmiyorum, çok fazlaydı."

"Hangi ilaç?" Karmen yutkundu.

"Klozapin." Hayretle verdim nefesini. Bu ağır bir psikolojik ilaçtı. Genelde şizofreni tedavisinde kullanılıyordu. Onun bugüne kadar kullandığı ilaçları biliyordum ve bu ilaçlar insanı tamamen uyuşturacak, tüm gün uyutacak ilaçlardı. Bu da onun narin bünyesi için çok ağır bir ilaçtı. Kim bilir kaç yıldır kullanıyordu bu lanet ilaçları. Durumunda biraz ilerleme kaydedebilseydim, ilaçlarında değişiklik yapacaktım.

"İçtikten ne kadar süre sonra kustun?"

"Bilmiyorum, çok değil."

"Eğer kusmasaydın çoktan acı içinde ölmüştün bunun farkında mısın?" dedi Eren hayretler içinde.

"Farkındayım," dedi Karmen.

"Aldığı ilaç çok ağır, kussa bile yine de midesi yıkanmalı." Eren bunu bana bakarak söylemişti.

"Olmaz, babam duymamalı," dedi Karmen gözlerimin içine bakarak.

"Tamam, duymayacak dedim Karmen." Asla etik bir davranış sergilemiyordum ama intihar etmiş bir insana en ılımlı şekilde yakınlaşmak gerekiyordu. Eğer bir hareketim bile yanlış olursa hastamı kaybedebilirdim. Ve ben ona daha ulaşamamıştım bile.

"Hemen gidelim o zaman," dedi ve odadan çıktı Eren.

"Miden hâlâ ağrıyor mu?" Yataktan kalkarken iki büklüm olmasıyla ağrıdığını anladım. Yanına ulaştım, elimi beline koydum destek olmak için. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Bana neden bu kadar yardım ediyorsun?" Çünküsü yok, bana güven istiyorum, seni battığın bataklıktan kurtarmak istiyorum.

"Neden intihar ettiğini biliyorum. Yalnız hissediyorsun." Güldü alayla.

"Hiçbir halt bildiğin yok. Ben yalnızlığa alışkınım, ben doğduğumdan beri yalnızım Ezel." Yalnızlığa alışmak, acı bir şeydi, özellikle de bir şizofren hastası için. Yalnız kaldıkça zihni ona daha çok oyun oynuyordu. Eli karnındaydı, çok ağrıyor olmalıydı. Kabanını uzattım. Giyindi yavaş hareketlerle ve birlikte indik merdivenlerden.

Evden çıkmadan önce kapının arkasında duran anahtarı aldım ve cebime koydum. Birlikte Eren'in arabasına yürüdük. Melih yoktu ortalıklarda, tam onu soracaktım ki bir çığlık duyuldu boş arazide, ormanların arasında.

Karmen korkuyla sıçradı ve birden içgüdüyle onu kendime çektim. Melih evin arka tarafından komik bir şekilde çığlık atarak geliyordu.

"Bir şey var! Yemin ederim orada bir şey var." Karmen gerilmişti. Bu benim ona olan dokunuşum yüzünden mi yoksa Melih'in söyledikleri yüzünden mi bilmiyordum.

"Ne bağırıyorsun kuyruğuna basılmış gibi?" dedim ancak aklıma saatler öncesi geldi, salonun ortasındaki parlak gözler. Tenim ürperdi.

"Beni takip ediyordu," dedi nefes nefese Melih ve arkasında oluşan hareketliğe diktim gözlerimi. Bu bir kurbağaydı.

"Kurbağa mı seni takip ediyordu?" Melih arkasını döndü, kurbağaya baktı. Aynı anda Eren'le yüksek sesle güldük. Hatta Karmen bile acısını bastıran şekilde gülümsemişti.

"Karmen'in ağrısı var, gidelim artık," dedim huysuzca.

"Yeni tekerlerini evin arka bahçesine bıraktım. Pardon ev dedim, şato," dedi Melih ön koltuğa geçip otururak.

Arabanın arka kapısını açtım Karmen için. Binmeden önce tereddüt etti. Dolgun dudaklarını araladı, badem gözlerini kırpıştırdı. Ağladığı için ve soğuk yüzünden burnunun ucu kızarmıştı, aynı şekilde yanakları al al olmuştu. Gözlerime baktı, ona güven vermek istercesine yaklaştım.

"Gitmek istemiyorum, çok kızacak." Ah, hayalî arkadaşı Haris Bey.

"Kimse sana kızamaz. Eğer sana zarar verirse yanıma gelirsin lakin seni bir daha tek bırakmayı düşünmüyorum." Sözlerimin ardından öyle bir baktı ki damarlarımdaki kanın ısındığını, kalbimin daha hızlı kan pompaladığını hissettim. Her zaman hüzünlü olan kızıl gözleri şu an hüzünlü değildi, sadece yorgundu.

"Bakışmayı kesip binecek misiniz? Bilmem farkında mısınız ama yağmur yağıyor." Melih'in sözleriyle bakışmamız kesildi. Sinirle, camdan kafasını çıkarmış bize bakan Melih'e döndüm.

"Elimde kalacaksın." Gerçekten yağmur yağıyordu ancak çok şiddetli değildi. Küçük ve seyrek damlalar arada yüzümü çiziyordu.

Karmen bindi arka koltuğa, ben de yanına oturdum. İri bir bedenim olduğu için ve araba küçük olduğu için iki kişilik koltuğu kaplamıştım. Karmen hemen yanımda küçücük kalmıştı, omuzlarımız birbirine değiyordu.

Eren arabayı çalıştırdı. Camdan dışarı bakarken gözüm eve kaydı. Büyük kalenin bir camında gölge vardı ve perde kendiliğinden kapandı. Gördüğüm görüntüyle yutkundum. Sanırım yorgunluktan ve uykusuzluktan rüya görmeye başlamıştım, kendimi toparlamam gerekiyordu.

•

Daha yol gideli beş dakika olmuştu ki Karmen'in uyuyakaldığını fark ettim. Kafasını rahatsızca geriye atmıştı. Yanağından usulca tutarak kendime çektim. Kafasını omzuma yasladım. Yerinden memnunmuşçasına biraz daha yayıldı.

Kafamı kaldırdım. Dikiz aynasından bana bakan Eren'le göz göze geldim.

"Birkaç gün sürekli bitkin olur, uyur," dedi Eren. Bunu biliyordum çünkü o antidepresan ilaçlarıyla intihara kalkışmıştı, aslında kendinde olup konuşması bile bir başarıydı bu durumda.

"Bence bu kızda bir sıkıntı yok. Tüm sıkıntı o korkunç evde. O evde hayalet olmasına hiç de şaşırmam ben," diye araya atladı Melih.

"Saçmalamayı ne zaman keseceksin acaba? Hayalet diye bir şey yok. Ne ödleksin, yıllardır perde oynasa hayalet yaptı," diye isyan etti Eren bıkmış bir şekilde.

"Bak gör o evde var bir şeyler. Evi sirkeli suyla yıkayalım bak kalıyor mu bir şey?" Melih'in sözlerine gülmek istedim ancak Karmen sarsılmasın diye gülmedim. "Yalnız şaka maka çok güzel kız. Öyle böyle değil ya eridim," dedi kafasını Karmen'e çevirirken Melih.

"Melih eğer biraz daha konuşursan dişlerini teker teker sökeceğim." Yüzünü buruşturarak önüne döndü tehdidimle.

"Tamam be kıskanma. Yalnız Yasema görmesin bu kızı, kıskançlıktan kafayı yer. Kim sevgilisinin böyle bir afetle aynı evde yaşamasını ister ki?"

"Melih!" dedim dişlerimin arasından, sessiz ve bir o kadar tehditkâr bir şekilde. Yüzümü gördüğünde yüzü korkuyla düştü. Hemen önüne döndü. "Sen de şu arabayı biraz daha hızlı sür be kardeşim," dedim Eren'e. Dediğimi yaptı, araba hızlandı.

•

İki saat olmadan, Eren'in çalıştığı hastaneye gelmiştik. Sık sık omzumda uyuyan Karmen'in nefesini kontrol etmiştim. Hastanenin önüne geldiğimizde onu uyandıracaktım ancak gerek duymadım zaten incecikti. Narin bedenini bugün bilmem kaçıncı kez kucağıma aldım.

Kalenin olduğu bölgede yağmur yağıyordu ancak burası çok daha güneşliydi. Sabah saatleri olduğu için soğuktu. Acile girdiğimizde Eren hemen sedye istedi Karmen için. O sırada gürültüden uyanmaya başladı Karmen. Sersem bir şekilde gözlerini ovaladı. Kafasını kaldırıp bana baktı.

"Uyandırsaydın yürürdüm ben."

"O içtiğin ilaçlar yüzünden konuşmaya bile mecalinin olmadığını biliyorum." Önüme gelen sedyeye yatırdım onu. Eren etrafına toplanan görevlilere emirler veriyordu. Çalışırken oldukça sert, disiplinli ve başarılı bir doktordu. Karmen'i benden uzaklaştırırlarken bende koridorda kaldım.

Mide yıkamak oldukça acı verici ve rahatsız edici bir işlemdi. Karmen'i götürdükleri odaya girdim. Özel ve pahalı bir hastaneydi. Eren başında duruyordu; Karmen oturuyordu. Hazırladığı boruyu Karmen'in ağzından içeri sokuyordu. Karmen korkuyor ve acı çekiyordu.

"Sık sık yutkunmanı istiyorum Karmen," dedi Eren üzerinde yeni giymiş olduğu beyaz önlüğüyle.

Karmen konuşmak istiyor gibiydi. Gözlerime baktı, acı çekiyordu. Yanına yakınlaştım.

"Bunu ben de daha önce yaptırmıştım çok iğrenç bir şey. Alkol komasına girmiştim de." İçeri giren ve yine susamayan Melih'ti bu. Ona olan bakışlarımı gördüğünde sustu ve yutkundu. "Ama ölmezsin sonuçta canım. İki saate çıkarırlar, bir çıkarırken çok acı-"

"Melih!" Tehditkâr ve yüksek sesimle korkarak geriledi.

"Sana geçmiş olsun Karmen, benim hemen gitmem gerek yoksa bu herif beni öldürecek," dedi korka korka ve odadan çıktı.

"Elimde kalacak bir gün," dedim sinirle. Eren sadece güldü yüzündeki maskeyi çıkararak. "Eren, biliyorsun kimsenin duymasını istemiyorum. Hasta kayda geçmesin."

"Tamam kardeşim hallederim ben, sen onun yanında kal." Eren odadan çıktığında bende Karmen'in karşısına oturdum.

Sessizce onu seyrettim. Ta ki telefonum çalana kadar. Yasema arıyordu, onu da öyle bırakıp gitmiştim. Telefonu açtım, Karmen dikkatle beni izliyordu bu sırada.

"Ezel! Neredesin sen?" Yüksek ses tonu, hesap sorar gibiydi. Merak etmiş olmalıydı.

"Hastanedeyim Yasema." Karmen'in bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Ne! Ne oldu?" Aniden korku yerleşmişti sesine.

"Karmen için geldim. Korkulacak bir şey yok."

"Neyi var? İyi mi? Gelmemi ister misin?" Anlayışlı ve düşünceli hâliyle o Yasema'ydı işte. Bu aralar ona haksızlık ettiğimin farkındaydım. Kendime kızıyordum ama kendimi düzeltmek içinde hiçbir şey yapmıyordum.

"Hayır gelmene gerek yok."

"Sana çok kızgınım. İnsan giderken bir haber verir," dedi dargınca. O rüyadan sonra hiçbir şey düşünememiştim ki. İyi ki de

düşünememiştim. Eğer gitmeseydim belki de Karmen çoktan... Ah, hayır bunu düşünmek istemiyordum.

"Uyandırmak istemedim." Karmen'in bakışları üzerimdeyken konuşamıyordum. "Kapatmam gerek, kendine iyi bak."

"Sende sevgilim," dedi ben telefonu kapatmadan hemen önce. Telefonu kapattım ve cebime geri attım.

Karmen ağzındaki boruyla beni izliyordu. "Bir daha umarım intihara kalkışmazsın. Ne kadar acı verici değil mi? Bir daha yapma bunu, kıyma canına. Her denediğinde buna engel olacağım. O yüzden yorma beni." Daha öncede intihar girişiminde bulunduğunu biliyordum ve bu daha da canımı sıkıyordu. Defalarca intihara kalkışacak kadar çok umudu kesmişti kendisinden.

İntihar, herkesin cesaret edebileceği bir şey değildi. Sadece kaybedecek bir şeyi olmayanlar intihar ederdi. Karmen'in kaybedeceği bir şeyi yoktu, bir ailesi, bir sevgilisi ve hatta bir arkadaşı bile yoktu. Yalnızlığı ve hastalığı onu ölüme sürüklüyordu.

Ama bu gece onun gözlerinde bir şey görmüştüm ya da hissetmiştim, bilmiyorum. Ne derse desin ne kadar inkâr ederse etsin bu gece yalnız olmadığı için memnundu. Onun yanında olmam ona iyi gelmişti.

Susadığımda su almak için odadan çıktım. Koridorda duran makinelerden su alırken yanıma Eren geldi.

"Gerçekten işin zor görünüyor," dedi bana ithafen. "Karmen, o zor bir kadın gibi gerçekten."

"Öyle, uğraştığım en zor ve ulaşılmaz vaka."

"Dikkatli ol Ezel." Soru dolu bakışlarımı ona yönelttim. "Diyorum ki sakın çarpılma. O çok güzel bir kadın ve bir o kadar kışkırtıcı, büyüsüne kapılma. Üstelik Yasema var." Sözleri sinirimi bozmuştu. Sözlerinin beni neden bu kadar öfkelendirdiğini bilmiyordum, kötü niyetle söylemediğinin farkındaydım.

Bu, hayatımda çok yeni olan hasta kadın, beni büyülüyordu. Bunu onun hastalığının ve yalnızlığının bana vermiş olduğu hüzne bağlıyordum sadece. Yalnızca hastamdı o benim.

"O yalnızca hastam," dedim elimdeki suyu kana kana içerken. "O şizofren, hasta bir kadın ve ben onun doktoruyum. İlerisi yok."

"Sadece baştan uyarmak istedim. Sen fark ettiğinde çok geç olabilir. Onun gibi bir kadınla aynı evi paylaşmak bazı hislere neden olabilir Ezel. Hem Buse de benim hastamdı ancak bu bizi durdurmadı." Buse, sevgilisi: Onunla burada tanışmışlardı.

"Aynı şey değil. Hem neden bu şekil bir uyarı yapma isteği duyduğunu anlayamadım?" dedim sinirle.

"Seni tanıyorum çünkü." Bakışlarımla durakladı. "Ben sadece bir dost tavsiyesi verdim Ezel, celallenme. Gerisi sana ve iradene kalmış." Son sözlerini söyledi ve cevap vermeme zaman tanımadan uzaklaştı beyaz koridorda.

•

Tam bir saatin ardından boruyu çıkarmışlardı. Çıkarırlarken de çok acı çekmişti ve onun gözlerinde acı duygusunu görmekten hiç hoşlanmamıştım. Çıkış işlemlerini yaptıktan sonra Eren yine bizi götürmeyi teklif etmişti. Yine arka koltukta onunla oturmuştum. Dışarıyı izliyordu, ellerini birbirine kilitlemişti. Üşüyor gibiydi.

"Eren, klimayı açar mısın?" dedim üzerimdeki deri ceketi çıkarıp Karmen'in bacaklarına örterken.

"Tutamayacağın sözler verme," dedi birden Karmen kafasını camdan ayırıp bana çevirirken. Bunu neden dediğini düşündüm, ardından hastanede söylediğim sözler geldi aklıma.

"Ben verdiğim her sözü tutarım Karmen." Acıyla gülümsedi, gülümsemek güzel yüzüne çok yakışıyordu ve maalesef o çok gülümsemiyordu.

"Her denediğimde yanımda olacaksan ben ölene kadar yanımda kalman gerek." Sesi kısık, etkileyici ve bir o kadar da yumuşaktı.

"O zaman ölene kadar yanında kalırım."

Karmen Özekli

Yapma adam, yapma. Beni umutlandırma. Ne hakkın var bana kendini hissettirmeye? Ben çabuk kanan saf bir kız çocuğuyum hâlâ. Kalacağım deme, inanırım. Yalnız olmadığımı hissettirme bana, sonra inanırım yalnız olmadığıma.

Gözlerimi yumdum. Bir süre sonra aynı gelirken yaptığı gibi, yumuşakça yanağımdan tutarak kafamı omzuna yasladı. Sert ve güzel kokusu burnuma dolarken evde beni bekleyen canavarı unutmaya çalıştım. Haris, çok kızmış olmalıydı. Son zamanlarda çok sinirliydi, canımı yakıyordu. Hem intihara kalkıştığım için hem de Ezel'le gittiğim için kızacaktı. Kendimi onun öfkesini kaldıracak kadar güçlü hissetmiyordum. Haris, değişiyordu ve artık onu yanımda istediğimden emin değildim.

Düşüncelerimi kovdum. Yanağıma değen sert ve büyük ellerin huzur veren okşayışına bıraktım kendimi, sadece uyudum.

6. BÖLÜM: KAN

15 Yıl Önce

Kadının canı yanıyordu, bu hastalık onu yavaş yavaş öldürüyordu. En iyi doktorlara gitmişti, en iyi tedavileri görmüştü ancak iyileşememişti. Ölmek için daha gençti, çok sevdiği güzeller güzeli bir kızı vardı. Son günlerini bu sakin yerde kızıyla geçirmek istemişti.

Karmen, küçük bedeniyle annesinin yanında oturuyordu. Yaşı küçüktü ancak annesinin acı çektiğini anlıyordu. Saçlarını okşadı annesinin.

"Anne, ne zaman iyi olacaksın?" Kızına ne diyeceğini bilemiyordu. Yutkundu, ağlamamaya çalışıyordu. Kızının karşısında güçlü olmalıydı.

"Çok yakında bebeğim." Kızının güzel saçlarını okşadı. Kızıl gözlerine baktı, ona ismini gözleri sayesinde vermişti. Gözlerinin kızılı gibi, Karmen, parlak kırmızı renk. Karmen büyüdüğünde çok güzel olacaktı, buna emindi annesi. Keşke dedi, keşke onun büyüğünü görebilecek kadar ömrüm olsaydı. Karmen ona tanrının en güzel hediyesiydi. Okula gidecekti, büyüyecek ve bir iş sahibi olacaktı, âşık olacaktı. Genç kadın sadece onun bu güzel anlarına şahitlik edemeyeceği için üzülüyordu.

Öptü kızının yanaklarını. "Seni çok seviyorum Karmen." Küçük Karmen annesinin neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyordu.

"Ben de seni çok seviyorum anne." Arkasında sakladığı resmi annesine uzattı.

Genç kadının gözleri dolu dolu resme baktı. Üç tane çubuk adam çizmişti küçük kız. Biri babası, biri annesi, diğeri ise kendisiydi.

"Çok güzel olmuş bebeğim. Çok yeteneklisin." O an kadına bir şey oldu, ciğerleri patlayacak gibiydi. Öksürmeye başladı, öksürürken kan çıkıyordu ağzından. Onun öksürük sesiyle yardımcı iki kadın hemen odaya girdiler.

"Karmen'i çıkarın," dedi tekrar öksürmeye devam ederken. Karmen annesine korkuyla bakıyordu.

"Anne!"

"Sorun yok bebeğim, git ve biraz şarkı söyle. Ben iyiyim." Karmen korkuyordu ancak annesini üzmek istemediği için çıktı. Kadın daha kötü oldu o sırada, kan kusmaya başladı. Yanındaki hemşireler bir şey yapamıyordu. Kustuğu kan, ahşap parkelere döküldü, ardından o ahşap parkelerden sızdı. Bir kan damlası damladı zemin katın ahşabına. Kan, ahşaptan içeri düştü, düştü ve en son düştüğü yer orada iblisin dudakları oldu. İblis yıllar sonra kan damlasıyla uyanırken hasta kadın kusarak can verdi. Küçük Karmen ise salonda annesinin istediği gibi şarkı söylüyordu.

•

Küçük Karmen, evin çatısına çıkmış hıçkırıklarla ağlıyordu. Annesi, gitmişti. Babası bir daha annesinin gelmeyeceğini söylemişti. Küçük bedeni, büyük bir acıyla sarsılmıştı.

"Küçük kız! Neden ağlıyorsun?" Bu ses daha önce hiç görmediği birine aitti. Karmen elleriyle gözünü ovuşturdu. Gözleri, dudakları, burnu kıpkırmızı olmuştu ağlamaktan.

"A-annem gitmiş. Bir daha gelmeyecekmiş," dedi tatlı sesiyle hıçkırmaya devam ederken. Adam, kızın yumuşak saçlarını okşadı. Kaç yıl olmuştu bir canlıya dokunmayalı?

"Annen nerede biliyor musun?" Karmen gözyaşlarının ardından karşısındaki büyük adama baktı. Adam eliyle gökyüzünü işaret etti. "Annen orada, şu an seni izliyor. Ağladığın için çok üzgün." Hıçkırdı Karmen. Ağlaması durdu birden. Karmen bu adamı ilk defa görüyordu.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Adın ne küçük insan?"

"Karmen, senin ne?"

"Haris."

Günümüz

İşte yine buradaydım. Soğuk ve kasvetli kalenin salonunda. Karmen iki gündür sürekli hâlsizdi, o kadar ağır psikolojik ilaçları birden içmek bünyesini yormuştu. Sürekli uyuyordu, hatta tek yaptığı şey buydu. Sabırla onun normale dönmesini bekliyordum.

Hava yine yağmurluydu, bu lanet yerde güneş doğmuyordu sanki. Cebimde titreyen telefonumu çıkardım, arayan Barbaros Özekli'ydi. Telefonu açtım.

"Merhaba." Yorgun ve kaba sesini işittim.

"Merhaba Barbaros Bey."

"Ben Karmen'i sormak için aramıştım. Orada durumlar nasıl?"

"Belki de bunu telefonda sormak yerine gelip kızınıza kendiniz bakmalısınız. Siz onun babasısınız, o çok yalnız, bu hastalıkta en çok size ihtiyacı var. Bir uzman olarak görüşüm de bu yönde, kızınıza ilgi ve sevgi göstermek zorundasınız. Bu onu kaybetmemiz için önemli," dedim uzun zamandır içimde tuttuklarımı söyleyerek. Bir süre ses vermedi.

"Ben yoğun bir iş adamıyım. Karmen orada yaşamayı kendi seçti ve ben işlerimden dolayı orada yaşayamam. Onu o evden çıkarmak için her şeyi yaptım." Barbaros Özekli'nin sesi ilk defa yükselmişti ama bana değildi bu öfkesi. Kızın hastalığına öfkeliy-

di, elinden bir şey gelmediği için kendisine öfkeliydi. Yine sessiz kaldı.

"Durumu nasıl?" dedi yine, bu sefer çok daha bitik bir şekilde.

"Şu an iyi değil, hem de hiç. Ama elimden gelen her şeyi yapacağım, onu iyileştirmek için her yöntemi deneyeceğim."

"Sana güveniyorum, yeter ki onu iyi yap." Yine sessizlik oluştu. "Benim toplantıya girmem gerek, iyi günler."

"Tamam Barbaros Bey, iyi günler." Telefonu kapattım sinirle. Ne biçim babaydı bu?

O sırada kapıda sessiz sedasız beni dinleyen Karmen'i fark ettim. Ne zamandır oradaydı?

"Beni mi dinliyordun?"

"B-ben şey..."

"Gel lütfen." Bir şey söylemeden yanıma oturdu. "Ağır bir şey atlattık Karmen, bu bizi biraz daha yakınlaştırdı. Artık daha yakın arkadaşız, değil mi?" Sözlerimle kafasını iki yana salladı.

"Yakınlaşmadık! Arkadaşım falan da değilsin. Ne biliyorsun ki benim hakkımda?" Kaşları çatılmış, yüzü gerilmişti. Gergin olsa da bakışlarında bir çekingenlik vardı, utanıyordu.

"Çok şey: Anneni beş yaşında kanserden kaybettiğini, onun ölümünden sonra kendini bu eve kilitlediğini biliyorum. Babanın bir işkolik olduğunu biliyorum. Senin defalarca en ağır kliniklerde yatıp, sırf bu eve dönmek için kendine zarar verdiğini biliyorum. Beyninde seni yiyen bir hastalıkla uğraştığını biliyorum, o hastalık o kadar gerçek ki çoğu zaman hangisi beyninin oyunu hangisi gerçek ayrıt edemediğini biliyorum. Kullandığın ilaçların yarısının bile bir öküzü bayıltabileceğini ama senin buna rağmen dimdik karşımda durduğunu biliyorum. Sen çok güçlüsün Karmen." Gözleri dolmuştu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Kızılları öfke doluydu.

"Güçlü değilim ben! Daha iki gün önce yine intihar etmeye çalıştım. O kadar güçsüzüm ki ölmeyi bile beceremiyorum. Sa-

dece hap alarak intihar ediyorum, o kadar korkağım ki bir silahı dayayamıyorum şakaklarıma, kendimi asamıyorum duvara." Son söylediği cümle beni geçmişimin karanlık ve acı dolu sayfalarına götürdü. O anıları hatırlamak hüzünle birlikte öfkeyi getirdi.

"Kendini duvara asmak mı cesaret?" dedim bir anlığına ses tonumu ayarlayamayarak bağırmamıştım ama azıcık sertleşen sesim onu biraz daha gerdi. Yine ürktü ancak duruşu bozulmadı. Hâlâ başı dikti. "Asıl bu en büyük korkaklık. Bundan büyük zayıflık var mı Karmen?" Bir şey söylemedi, sadece irileşen gözleriyle bana bakıyordu. "Sen Karmen, yıllardır bu lanet hastalıkla yaşamayı başaran mükemmel bir kadınsın. Neler yaşadığını biliyorum, hayali ve gerçeği ayrıt edemiyorsun. Gittiğin yerler bir hayal mi yoksa gerçekten gittin mi emin olamıyorsun. Hatta ben gerçekten karşında mıyım? Ezel diye biri var mı diye bile şüpheye düşüyorsun. Sen kendine zayıf diyemezsin Karmen, kendine bu kadar haksızlık yapma." Gözlerini kaçırdı, düşüncelere dalmıştı yine. Koluna dokundum güven vermek istercesine.

"Biraz sakince konuşalım." O da bana döndü, bağdaş kurdu koltuğun üstünde. "O an, kendine zarar vermeden önce, neler düşünüyordun?"

"Nefes alamıyordum, çok yalnız hissediyordum. Fısıldıyor." Eli şakaklarına gitti. "Sürekli zihnim dolu, acıyor."

"Bunu sana Haris mi yapıyor?"

"O bana zarar vermez ki."

"Ama veriyor."

"İsteyerek yapmıyor ki," dedi tekrar korumaya geçerek.

"Haris, gördüğün kişi sadece o, öyle değil mi?" Kafasını olumlu anlamda salladı. "Onunla nasıl tanıştın? Kaç yıl önceydi?"

Derin bir nefes aldı. Bir intiharın ardından bu kadar konuşkan olacağına ihtimal vermemiştim ama konuşmaya ihtiyacı vardı. Bir kelime bile önemliydi gelişme kaydetmemiz için. "Beş yaşındaydım, annem yeni ölmüştü ve ben çok yalnızdım. Annem son

zamanlarını bu evde geçirdi, ben de annemleydim, babam her zamanki gibi yoktu. Sonra Haris çıktı karşıma, elimi tuttu, benimle oynadı, bana yalnız olmadığımı hissettirdi." Yalnızlığını, bir hayalle örtmeye çalışmıştı. Bir kız belirdi zihnimde, beş yaşında dünyalar tatlısı bir kız ve onun çektiği acılar. On beş yıldır bu hayalle birlikteydi. Ve ne yazık ki kronikleştiğine emindim. Hayalini yok edemezdim belki de ancak beynin içindeki canavarla nasıl yaşayacağını ona öğretebilirdim. "Onu çok sevdim: Önce baba oldu, büyüdükçe ona olan duygularım değişti; bir sevgili oldu. Bir arkadaş ve yoldaş oldu." Durdu, titrek bir nefes aldı.

"Peki onu seviyorsan ve o da seni seviyorsa neden intihar etmene izin verdi?"

"Çünkü bana sinirli. Onu bırakacağımı düşünüyor, gözlerinin rengi değişiyor birden. Sanki başka birine dönüşüyor, bir canavar oluyor. Senden nefret ediyor, çünkü beni ondan çalacağını düşünüyor." Bana bu kadar saf ve dürüst bir şekilde kendini açması bir yol kat ettiğimin göstergesiydi. Ama yetmedi öğrendiklerim, daha fazlasını öğrenmek istedim.

"Yani o senin sevgilin öyle mi?" Kafasını olumlu anlamda salladı. Ardından omzuna yatırdı kafasını.

"Aslında aramızdaki bağ çok değişik," dedi kısık bir sesle. Önüne gelen saçlarını kulağının arkasına itti. Durdu bir an, yüzüme baktı dikkatlice. "Senin de sevgilin var değil mi?" Hastanede Yasema'yla telefonda konuşmamı kastediyordu.

"Evet, ismi Yasema." İlgiyle beni dinliyordu. Onunla bir terapist gibi konuşmak değil de bir dost gibi konuşmak istiyordum. O yüzden benimde ona kendimi anlatmam gerekiyordu. "Uzun yıllardır birlikteyiz."

"Neden evlenmiyorsunuz?" Güzel bir soruydu, çok güzel. Yerimde dikleştim.

"Eminim o da benden bir teklif bekliyor. Bilmiyorum, evlenmek ciddi bir iş. Yasema'ya teklif etmeyi düşünüyorum ancak tembelliğim yüzünden sürekli erteliyorum." Güldü Karmen. Çok kısa ve içten bir gülüştü.

"Sen tembel bir adam değilsin. Her gün sabahın köründe kalkıp spor yapıyorsun." Sözleri benim de gülmeme neden oldu. "Sen sadece hislerinden emin değilsin. Onu seviyorsun ama ilerisi yok." Sözlerinin doğruluğu gerilmeme neden oldu.

"Sevgi ve sadakat var, daha ne olması gerek ki?" Kafasını dikleştirdi, alt dudağını ısırdı. Kızıl gözlerini kırpıştırdı. Şöminenin kızıl ateşi, koyu saçlarını aydınlatıyordu.

"Tutku." Bu sözü söylerken o kadar tehlikeli duruyordu ki... "Uğruna ölebileceğin bir aşk."

"Sen bunlara sahip misin?" Omuz silkti.

"Tutku yok, onun bedeni buz gibi. Uğruna defalarca öldüm zaten ama bana bunu yapan aşk mıydı yoksa onun laneti miydi bilmiyorum."

"İkimiz de evde kaldık desene." Güldü yine. Badem şeklindeki gözlerini kırpıştırdı, ardından bakışlarını kaçırdı. Arkamda bir yere bakıyordu, yüzü düştü.

"Gitmem gerek," dedi kısık sesiyle. Yine Haris Bey gelmişti anlaşılan.

"Yemek yiyelim sonra çıkarsın odana." Kafasını iki yana salladı.

"O-olmaz." Kalktı ve hızlı adımlarla çıktı salondan. Bense yine arkasında kaldım ve üzerine bir sigara yaktım.

Gece birden uyandım. Hava hâlâ karanlıktı. Sanki, sanki biri beni izliyormuş gibi bir histi içimdeki. Çok tuhaftı. Tekrar gözümü kapatacaktım ki karanlıkta bir parıltı gördüm. Aynı geçen gece olduğu gibi, göze benzeyen bir çift karartı. Yutkundum, sakin olmaya çalıştım. Bu da neydi?

Öylece beni izleyen bir çift göz. Titremesine engel olamadığım elim yanımdaki abajura gitti. Abajurun loş ışığı odayı aydınlatırken az önce gördüğüm parıltılar yok oldu. Kalbim korkuyla çarpıyordu. Tanrım, ne oluyordu bana?

Yatakta oturdum, dirseklerimi dizlerime yasladım ve gözlerimi yumdum. Belki de bu ev gerçekten bana iyi gelmiyordu. Ürkütüyordu beni ve zihnim olmayan şeyleri gösteriyordu bana. Belki de annemin hastalığı genetik yollarla ablama bulaştığı gibi bana da bulaşmıştı. Bilmiyordum, sadece bu yaşadıklarımın normal olmadığını fark ediyordum.

Gözlerimi ovuşturdum. Gün aymak üzereydi. Lavaboya girdim, yüzümü yıkadım kendime gelmek için. Üzerimi değiştirdim, rahat bir şeyler giyindim. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve aşağı kata indim. Çıkışa doğru adım atacaktım ki salondan bir ses duydum. Bu ses, müzik sesi gibiydi. Karmen, uyumuyor muydu?

Salona adımlarımı yönelttim. Salona girdiğimde kimse yoktu, ürkütücü bir şarkı çalıyordu.

Saat gece yarısına vurduğunda,

Gelip oynayacak mısın?

Saklanabilirsin fakat,

Eğer kaçarsan seni bulurum.

Tenim ürperirken hoparlöre yakınlaştım. Karmen açık unutmuş olabilirdi. Kapattım şarkıyı, arkamı döndüm salondan çıkmak için.

Arkamı dönmemle ürkütücü melodi devam etti. İçinde bulunduğum durumun garipliğiyle sarsılarak tekrar arkamı döndüm, tekrar kapattım. Bu sefer kapattığıma fazlasıyla emindim.

Yine döndüm arkamı, tekrar çalmadı. Salonun çıkışına yürüdüm, tam çıkacağım sırada yine aynı melodi çalmaya başladı. Korku ve öfke içimde karışırken hızla geri döndüm, kapattım ve ardından fişini çektim. Artık çalamazdı. Sakinleşmek için gözlerimi yumdum, derin bir nefesle doldurdum ciğerlerimi.

Yine arkamı döndüm ve salondan çıktım. Kapıyı açacağım sırada müzik sesi tekrar duyuldu.

Lanet olsun bu da neydi? Geri dönmedim. Kapının yanında duran anahtarı aldım ve çıktım bu lanet evden. Ormana doğru koşmaya başladım. Gün yavaş yavaş ağarırken bende hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordum. İçimdeki pis enerjiyi ancak böyle atabilirdim.

Bir saati aşkındır koşuyordum. Eve az kalmıştı. Ormanının içinde uzun bir koşu yapmıştım, gerçekten büyük bir ormandı. Şelale bile görmüştüm. Koşmak iyi gelmişti, içimdeki enerjiyi atmıştım. Şimdi daha sakin düşünebiliyordum ama hâlâ bir anlam bulamıyordum yaşanılanlara.

Koşmaya devam ettim yine eve varana kadar. Eve yakınlaştığımda kulağıma bağırış sesleri gelmeye başladı.

"Hayır! Dur lütfen." Bu Karmen'in sesiydi. Kalbim korkuyla çarparken hızla anahtarı çıkardım cebimden, kapıyı açtım. Karmen'in odasına tüm hızımla koştum ve kapıyı kırarcasına hızlı açtım.

Karmen, yerde oturmuş, bacaklarını bedenine çekmiş, ellerini havaya kaldırıp kendisine siper etmişti. Bu görüntü içimi yakarken şaşkınlıkla odaya baktım. Tüm oda yerle bir olmuştu. Yer; kıyafetleri, kitapları ve daha birçok kişisel eşyasıyla doluydu. Aynası kırılmıştı. Narin bedeni korkuyla titriyordu, saçları birbirine girmişti, üzerindeki tozpembe geceliği dağılmıştı.

Hızla yanına yürüdüm. "Şşh geçti," dedim onun karşısında diz çökerken. Kafasını kaldırdı ürkekçe, bana baktı. Kızıl gözleri korku doluydu, beni gördüğünde yüzünde belli bir rahatlama oldu. O sırada dudağındaki kanı gördüm, dudağı patlamıştı. Ardından kafasından, saçlarının arasından alnına doğru akan kanı gördüm. Dişlerimi sıkarken şok içindeydim.

"E-ezel," dedi yaşlı gözleriyle. Bu nasıl bir hastalıktı böyle? Şizofren hastaları genelde bu kadar hırçın olmazlardı. Karmen de hırçın değildi; aksine çok sakindi. Böyle bir şeyi nasıl yapmıştı kendisine? Ya da bunu gerçekten Karmen mi yapmıştı? Bu Karmen'in zihnindeki karanlık tarafı gibiydi diyordu bir yanım, diğer

yanım ise gerçekten birinin/bir şeyin ona zarar verdiğini düşünüyordu. İkincisi tamamen imkânsız ve ütopik bir düşünceydi. Ancak inkâr edemediğim tuhaf olaylar silsilesinin içine düşmüştüm.

Birden kollarını boynuma doladı ağlayarak. Çok korkmuştu, ince bedeni tir tir titriyordu. Sarılışına sıkıca karşılık verdim, güzel kokusunu soludum.

"Ne oldu?" dedim kulağına fısıldayarak. Yavaşça çekti kollarını bedenimden.

Yüzüme baktı, alt dudağı titriyordu. Ayağa kalktım, onu da yavaşça kaldırdım. Odama götürdüm, banyoma soktum. Dolaplardan ilk yardım malzemesi çıkardım. Bir pamuğa tentürdiyot döküp dudağına küçük bir yara bandıyla yapıştırdım.

Ardından saçlarını o güzel yüzünden çekerek kafasındaki yaraya bakmaya çalıştım. İpeksi saçlarından pek ayrıt edemiyordum yarayı.

"Derin olabilir, dikiş atılması gerekebilir." Kafasını iki yana salladı hızla. Biraz daha dikkatli baktım, aslında pek derin değil gibiydi ancak kan akmıştı sonuçta. Kanı temizledim önce, ardından saçlarının arasından tentürdiyot sürdüğüm pamuğu yerleştirdim.

Başka yaralı yeri var mı diye kontrol ederken geçen gün bileğinde gördüğüm iki yuvarlak yara yine dikkatimi çekti. Kanıyordu yarası. Bunu nasıl yapmıştı? Karmen'in yüzüne baktım. O da tüm dikkatiyle beni izliyordu, badem gözlerini sonuna kadar aralamıştı.

"Seni korkuttuğunu söyledi," dedi titreyen çenesiyle. Bedenim kasıldı, bir elimi arkasındaki lavabonun mermerine yasladım. "Seni korkutup kaçırdığını, artık aramıza giremeyeceğini söyledi. Ben de ona kızdım. Ona kızdığımda çok sinirlendi." Kısık sesle hızlı hızlı konuşuyordu. Sözleriyle gözlerimi yumdum. Beni korkutan kişi Karmen miydi?

Hayır, o olmazdı ki bu çok tuhaftı. Çıldırmak üzereydim. Bileğinin iç tarafına aynı şekilde pansuman yaptım. Ardından tekrar başka bir yerinde bir şey var mı diye bakarken ona çok yakınlaştı-

ğımı fark ettim. Benden kısaydı boyu ancak kafamı eğdiğim için sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. Gözlerim gözlerini buldu. Çok ağır geçiriyordu hastalığı, bu yaşananlar tamamen tuhaftı. Kızıl gözlerini kırpıştırdı. O da aynı dikkatle bana bakıyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

O an bir şey fark ettim; ensesinden, omzuna ve oradan göğsüne yol alan ince bir kan yolu. "Siktir," dedim istemsizce. Hızla saçlarını bir elimle topladım. O an ensesindeki yarayı gördüm. Aynı bileğindeki yara gibi, iki küçük yara. Kan akıyordu yaradan. Sanki, sanki vahşi hayvan dişi gibiydi. "Karmen, bu da ne?" Karmen sadece gözlerime baktı, yutkundu. Bir insan kendisine bunu yapamazdı ki?

"O istiyor," dedi titreyen sesiyle.

"Ne istiyor?" Kafasını dikleştirdi, burnu çekti. Gözlerime baktı alttan. Korkusu yavaş yavaş yok oluyordu, eski boyun eğmez hâline dönüyordu.

"Kan istiyor."

7. BÖLÜM: SİNEMA

Zihnim harabeydi. Bu kadar karmaşık hissettiğim nadir anlar vardı. Ne yapacaktım? Bu işin sonu nereye çıkacaktı? Buraya geldiğimden beri tüm hayatım değişmişti. Değişik şeyler yaşıyordum. Karmen hastaydı, o odada kendi kendine zarar verdiğini düşünebilirdim. Ancak bir insan kendisini nasıl o şekilde yaralayabilirdi? Artık işler tuhaf olmaktan da öteye gidiyordu.

Ve sadece o da değildi. Odamda gördüğüm gözler, kablosunu çekmeme rağmen çalan şarkı, her şey... Kendi akıl sağlığımdan şüphe eder hâle gelmiştim.

Karmen benimle birlikte salonda oturuyordu. Ona, hastaneye gitmek için dil dökmüştüm ancak çok inatçıydı.

"Haris tam olarak ne?" Alt dudağını ısırdı, oturduğu koltuğa biraz daha gömüldü.

"İnsan."

"Olayı bu mu yani? Kanını mı içiyor? Ne bu vampir falan mı?" Dağılmış saçlarını geriye itti. Bana ters ters baktı. Konuşmadı, gerçekten iyi görünmüyordu. Bakışlarını bileğine indirdi, sessizce nefes alıyordu. "Neden cevap vermiyorsun?"

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

"Babana bu durumdan bahsetmem gerek, bunu biliyorsun."

Kafasını hızla kaldırdı, kaşlarını çattı. "Hayır, bahsetmen gerekmiyor."

"Baban her durumdan onu haberdar etmemi istemişti ve ben sırf sen istemiyorsun diye her şeyi gizliyorum. Beni iş etiğimin dışına sürüklüyorsun."

"Hastanın özelini babasıyla paylaşman mı iş etiği?" Psikolojik açıdan hasta olduğu için evet, babası sorsa yediği yemeğe kadar anlatmam gerekirdi ama Barbaros Bey de çok detaycı değildi. "Hayır Ezel." Yerinden doğruldu. "Bunu yapamazsın."

"Her şeyi ondan saklayamam Karmen," dedim ismine vurgu yaparak.

"Ortada bir şey yok, abartma." Sözleriyle gözlerim yaralarında gezindi.

"Bir şey olmasından kastın ne? Ölmek mi? Tanrı aşkına şu hâline bak Karmen." Kollarını öfkeyle göğsünde birleştirdi.

"Söyleme," dedi kısık sesiyle küçük bir çocuk gibi, gözlerime bakarak. Tanrım, yine yapıyordu. Yine o güzel bakışlarıyla, masumluğuyla beni etkisi altına alıyordu.

Zaten o bu kadar hassasken babasına söyleyerek onu tamamen kaybedemezdim. "Tamam ama bazı şartlarım var." Merakla irileştirdi gözlerini. Bu onun sosyalleşmesi için, kabuğundan biraz da olsa çıkabilmesi için bana sunulmuş bir fırsattı. Biraz daha burada, böyle hapis kalırsa tekrar intihara kalkışabilirdi. Yalnızlığını gidermem, ona şefkat göstermem gerekiyordu.

"Dinliyorum."

"Bazı kurallarıma uymanı ve benimle dışarı çıkmanı istiyorum." Dolgun alt dudağını dişledi.

"Dışarısı dediğin bahçe mi?" Gülümsedim.

"Hayır, benimle şehre gelmeni istiyorum." Onunla daha önce şehre gitmiştik ancak sadece hastaneye gitmiştik, üstelik çok erken bir saat olduğu için her yer tenhaydı. Onu kalabalığa, insanlara alıştırmam gerekiyordu.

"Hayatta olmaz," dedi sinirle.

"Senin için zor olduğunu biliyorum ama bir yerden başlamamız gerekiyor. Seninle konuşmama bile izin vermiyorsun ve ben daha fazla bu kadar izole yaşamanı istemiyorum." Sanki sözlerimin hiçbir etkisi yokmuş gibi omuzlarını silkti.

"Tamam, sen bilirsin. Zorlama yok, ben de babanı ararım birazdan." Onu tehdit etmek hoş değildi ancak başka şekilde yola gelmiyordu. Bir süre yere baktı, düşündü. Yaptığım teknik açıdan doğru olmasa da ona iyi gelecekti. "Hemen bugün çıkarmayacağım seni, hazır hissettiğin zaman." Kararsızdı.

"Diğer kurallar neler peki?"

"Onları yaşayarak göreceksin ama endişelenme sana zarar verecek hiçbir şey yapmam." Çaresizce baktı gözlerime.

"Tamam, kabul ediyorum." Yine gözlerim yaralarına kaydı, acı çekiyor olmalıydı. Ayağa kalktım, mutfağa girdim. Yemek yemeliydi, ardından bir ağrı kesici verecektim ona.

•

Ben dolaptan çıkardığım malzemelerle omlet yaparken Karmen girdi mutfağa.

"Yardım etmemi ister misin?" Sorusuna şaşırsam da belli etmedim, genelde benden kaçıyordu çünkü.

"Hayır, her yerin yara bere içinde. Sen sadece beni izle." Omuz silkti. Ben onun masaya geçip oturmasını beklerken o birden tezgâhın üstüne oturdu. Şaşkın bakışlarımın hedefi olurken bakışlarıma sadece omzu silkmekle cevap verdi. Ben salatalıkları yıkayıp doğramaya başlarken o da doğradığım salatalık diliminden birini eline aldı.

"Orası tezgâh," dedim ona bakmamaya çalışarak.

"Gerçekten mi?" dedi alayla. Dayanamadım, kafamı kaldırdım o alay dolu güzel yüzüne bakmak için. Küçük kalkık burnunu, biraz daha havaya kaldırmıştı. Üstten bakıyordu bana, tezgâhta

oturduğu için. Ağzına attığı salatalığı sinir bozucu bir şekilde yiyordu. Yutkunurken bakışları aşağı indi.

"Elin kanıyor." Demesiyle kafamı eğdim. Ona o kadar dalmıştım ki salatalıkları doğrarken arada elimi de kesmiştim. Derin kesmiş olmalıyım ki çok kan akıyordu. Acıyı yeni yeni hissetmeye başlarken elimi suyun altında tuttum. Karmen indi tezgâhtan, çıktı mutfaktan.

Elimdeki kanı kâğıt havluyla silerken Karmen geldi tekrar. Elinde ilk yardım malzemeleri vardı. "Altı üstü bir çizik, abartmayalım." Kaşlarını çattı, elimi tuttu ve kendisine çekti. Teninin tenime değmesiyle gülüşüm soldu, nefesim sıklaştı.

"Bunu borcumu ödemek için yapıyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. Ona yaptığım gibi aynı o da elimi güzelce sardı. Dudaklarını büzmüş, gözlerini kısmış, tüm dikkatini elime vermişti sanki dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi. Ellerini ellerimden çektiğinde bir rüyadan uyanırmışçasına irkildim.

"Artık ödeştik."

"Hayır, hayatını kurtarmadan ödeşemeyiz." Ben somurtkan, huysuz ve suratsız bir adamdım. Ancak onun davranışları, hareketleri, sözleri içimde bir şeyleri ısıtıyordu. Belki hâlâ içindeki çocuk yanıydı bana bunları hissettiren.

Ona güzel bir kahvaltı hazırladım, vişne suyu içirdim. Çok kan kaybetmişti çünkü ve bol bol domates yemesini sağlamıştım. O daha masadan kalkmadan ağrı kesici ve bir bardak su verdim. Oldukça iyi, etkili bir ağrı kesiciydi.

Ardından masadan kalktı ve masayı toplamama yardım etmek istedi. İzin vermedim.

"Otur sen, her tarafın yara bere içinde." Kıkırdadı sözlerimle. Bugün fazla keyifliydi ve yaşadığı krizden sonra bu kadar neşeli olması da normal değildi.

"Oturmazsam ne olur?"

"Çok korkutucu bir adam olabilirim." Göz kırptım, gülüşü genişledi.

•

Barbaros Özekli'yi aramıştım, ev için bazı planlarım vardı. O da kabul etmişti, küçük bir plandı bu. Saat epey geç olmuştu ancak uyuyamıyordum, Karmen'i düşünüyordum. Ya aynı şey tekrar olursa?

Dün geceden uykusuz olmama rağmen yine uyuyamadım. Sabaha kadar dönüp durdum yatağımda ve gün doğmadan da kalktım yataktan. Yine rahat kıyafetlerimi giyindim, elimi yüzümü yıkadım. Ardından çıktım odamdan, Karmen'in odasının önünde durdum. Kapıyı tıklattım, uyuyor olmalıydı. Yaptığım davranış kaba olacaktı ancak açtım kapıyı.

"Karmen, uyan bakalım uykucu." Yüksek sesimi hiç de duymuş gibi değildi. Biraz daha yakınlaştım.

"Karmen!" dedim biraz daha yüksek bir seste. Mırıldanarak üstündeki çarşafa biraz daha sarıldı. Omzundan dürttüm yavaşça, o pürüzsüz ve ince omzunu. "Hemen uyanıyorsun Karmen." Gözlerini açtı en sonunda kısıkça. Uyku mahmurluğuyla bana baktı.

"Ne istiyorsun?" dedi huysuzca.

"Uyanmanı istiyorum." Gözlerini yine kapatmıştı.

"Neden?" dedi gözleri kapalıyken.

"Koşuya gidiyoruz." Sinirle inleyerek arkasını döndü bana. Kafasının altındaki yastığı hızla çektim. Şaşkın ve bir o kadar da sinirli bir şekilde doğruldu yataktan. Koyu saçları kabarmıştı, geceliğinin askısı omzuna düşmüştü.

"Hasta mısın be adam!"

"Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. O yüzden şu çelimsiz vücudunu hareketlendirmemiz gerek. Hadi, koşuya."

"Dalga mı geçiyorsun? Daha gün aymamış bile," dedi uykulu uykulu.

"Anlaşmamızı unutma. Beş dakikan var, aşağıda seni bekliyorum." Onun daha fazla konuşmasına müddet tanımadan çıktım odasından. Odasını toparlamıştı, yerde cam parçası kalmamıştı ya da kıyafet.

Aşağı indim, mutfağa girip kendime sert bir kahve yaptım. Ben kahvemi yudumlarken Karmen indi aşağı. Ona da bir bardak sütlü kahve hazırlamıştım. Uzattığım kupayı aldı eline. Üzerinde bir tayt ve hırka vardı. Onu ilk defa normal kıyafetlerin içinde görüyordum. Evde sürekli o dantelli, değişik ama albenisi olan elbiselerini giyiniyordu.

Kahvesini yarıladığında ona bu kadarının yeteceğini düşünerek elindeki kupayı aldım ve tezgâha bıraktım.

"Hadi, çıkıyoruz." Sinirle nefesini verdi.

"Koşmanın bana ne yararı olacak ya, ne saçma sapan işler."

"Biraz tembel miyiz acaba?"

"Hiç de bile." Ne kadar söylense de birlikte çıktık evden. Ben yavaştan koşmaya başlarken o da yanımda koşuyordu. Çok yavaş olmama rağmen arkamda kalıyordu.

•

Aradan yirmi dakikadan fazla geçerken koşmaya devam ediyorduk, biraz hızlandım.

"Tanrı aşkına dur artık, nefes alamıyorum," dedi nefes nefese Karmen. Ona dönüp, arkaya doğru geri geri yürüdüm. Evet, artık ona yakın olmak için yürümek zorunda kalıyordum.

"Çok yavaşsın." Bana şoka girmiş gibi baktı.

"Ben yavaş falan değilim, sen hızlısın. Hem önüne dönsene düşeceksin." Cümlesini tamamlamasının hemen ardından ayağımın takıldığı çalı düşmeme neden oldu.

Karmen ben düşerken kolumu tutmuştu, sanki o ince bedeniyle benim cüssemi tutabilecekmiş gibi. Beni tuttuğu için o da benimle düşmüştü. Benim sırtım çimenlere sertçe çakılırken, Karmen de üstüme düşmüştü.

İnce bedeni, bedenimin üstündeydi tam da bu anda. Sabahtan beri koşuyorduk ama hiç şu anda olduğum kadar nefes nefese kalmamıştım. Karmen irice açılmış gözleriyle bana bakıyordu. Yüzü yakındı yüzüme, sıcak nefesiyse yüzünden de daha yakındı tenime. Gözlerim, içinde kızılları barındıran gözlerine saniyeleri saat yaparak zaman dışı bir dilimle takılmıştı.

"Karmen, üstümden kalk artık." Sözlerimle irkildi, hemen kendini yanıma attı ve o an gökyüzünün manzarası görüldü. O da yanımda nefes nefese kalmış, uzanıyordu.

"Sıcak bir bedenle bu kadar yakın olmayalı çok uzun zaman olmuş," dedi gökyüzüne bakarken. Ağaçlar bulutların görüntüsünü kapatıyordu.

"Onun bedeni soğuk mu?"

"Buz gibi." Doğruldum düştüğüm yerden, ona baktım. Hızla inip kalkan göğsüyle gökyüzünü izliyordu. Ayağa kalktım, elimi ona uzattım.

"Ne o, çok rahat galiba?" Uzattığım elimi tuttu, onu kendime çektim hızla. İnce bedeni öne doğru savrulurken bana sövmüştü.

"Çok yoruldum, yeter bu kadar," dedi açılan saçlarını geri toplamaya başlarken.

"Yetsin bakalım." Geri dönerken koşmuyorduk, yürüyorduk. "Bu orman bayağı büyük sanırım."

"Öyle, çok büyük ve de güzel." Yüzüme baktı. "Yazın görmen gerek, çeşit çeşit çiçeklerle ve onların güzel kokularıyla dolu." Onunla sohbet edebiliyorken kendini bana biraz daha açmasını istiyordum.

"Aslında bakarsan bir korku evinde yaşamanın da iyi yanları varmış. Doğayla iç içe, kendini dinleyebiliyorsundur." Aslında tüm sorun da kendini dinlemesindeydi. Ya da gerçekten bu korkunç kaleyi. "Haris'le yürüyüşler yapıyor musunuz?" Onun ismini duymasıyla yüzü asıldı, tedirginleşti.

"Eskiden yapardık, çiçekleri severdik ama artık çiçekleri sevmiyor."

"Haris şu an sana zarar veriyor, eskiden zarar vermiyor muydu?"

"O bana zarar vermiyor!" Ona yandan bir bakış attığımda verdi nefesini. "Bilerek vermiyor, beni seviyor."

"Sevdiği için mi vücudun delik deşik?" Ve hep yaptığı gibi kendini sessizliğe gömdü. "Kanını nasıl içiyor?" Sorumu yanıtsız bıraktığında bundan sonra soracağım sorulara da yanıt alamayacağımı biliyordum.

•

Eve geldiğimizde duşa girdim, ardından üstümü giyinip aşağı indim. Karmen kahvaltı hazırlamak bir yana dursun, önüne yemek koymasam günlerce aç kalır ve bunu yine de sorgulamaz gibiydi. Ben kahvaltıyı hazırlarken sesi çıkmıyordu, masayı hazırladığımda onu çağırmak için mutfaktan çıktım.

Salonda oturuyordu, bir noktaya dolu gözlere bakıyordu.

"Karmen." Sesimle irkilmedi, ağırca bana çevirdi bakışlarını. "Her şey yolunda mı?" Kafa salladı ama bu sallayış olumlu da olumsuz da algılanabilirdi. Yine karşısına baktı, korktuğu için konuşamıyordu. "Kahvaltı hazır, koştuk o kadar acıkmışsındır." Dalgınca kalktı yerinden ve birlikte masaya geçtik.

Sessiz sedasız kahvaltısını yapıyordu ki birden durdu. "Seninle dışarı çıkmama kızdı."

"Bu yüzden mi üzgünsün?" Ağzına aldığı her şeyi defalarca çiğniyor ve sadece kendini oyalıyordu, bugün pek iştahı yoktu. "Neden kızıyor peki? Sana zarar vermemden mi korkuyor?"

"Sanırım, kıskanıyor da."

"Doğru, yakışıklı adamım sonuçta," dedim göz kırparak keyfini yerine getirmek için. Solgun yanaklarına renk gelirken kafasını tabağına eğdi. "Sana kötü şeyler söylüyor mu?" Bilinçaltının ona neleri fısıldadığını bilmem gerekiyordu. "Sana kendini değersiz hissettiriyor mu?"

"Hayır, aksine dünyada eşi benzerimin olmadığını ve onunla mükemmel olduğumuzu söylüyor. O ve ben kötülere karşıyız."

"Kötüler kim Karmen? Baban mı? Doktorların mı yoksa ben mi?"

"Dünya."

Karmen kahvaltıdan sonra yine odasına çekilmişti. Kapı çaldığında ayağa kalktım. Ben kapıyı açmaya giderken Karmen de kapıyı açmak üzereydi. Yanına vardığımda kapıyı açtı Karmen. Karşımızda iki adam vardı.

"Merhaba Barbaros Özekli'nin isteği üzerine sinema sistemi kurmak için geldik."

"Yanlış gelmişsiniz," dedi Karmen sert bir şekilde. Adamlar birbirlerine baktılar.

"Hayır, doğru. Geçin lütfen." Dememle adamlar eve girdiler. Karmen ise şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Bu ne demek?"

"Görürsün birazdan, küçük bir sürpriz." Kafasını iki yana salladı sinirle.

"Çok oluyorsun, eve bir değişiklik yapmanı istemiyorum," dedi fazla hırçın bir şekilde.

"Anlaşmamızı unutuyorsun sanırım." Sinirle verdi nefesini.

"İstemiyorum!" dedi bağırarak. Ses tonunu yükseltmesine tepkisiz kaldım, sabırla yüzüne baktım.

"Bence artık kötü niyetli olmadığımı ve sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağıma inanman gerekiyor. Ben sade-" Birden elini kaldırdı ve yüzüme sert bir tokat attı. Sert atmasına rağmen benim gibi bir adam için hafifti. Kafam yana bile kaymamıştı.

Hastamdı o benim, ani ruh değişimleri normaldi. Biraz daha alttan alacaktım.

"Karmen, haddini aşıyorsun," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. Ürkmüş olacak ki yutkundu ancak geri adım atmadı. "Bir daha aynı şeyi yaparsan korkarım ki..." Alayla baktı ve yine kesti sözümü.

"Ne yapacaksın? Sende bana mı tokat atacaksın?" Ciddi bir dinleme sorunu vardı.

"Karmen lütfen haddini bil. Ben sana saygıyla yaklaşıyorsam sen de öyle yapmak zorundasın." Sözlerimin ardından yüzünde saf öfke vardı. Vücudumu sertçe ittirdi ve yanımdan çekip gitti. Sinirle nefesimi verdim, ne yapacaktım bu kızla?

•

Giriş katta çok fazla boş oda vardı. Birini sinema odasına dönüştürmek istemiştim. Bu evde teknolojik pek bir şey yoktu. Ne televizyon ne telefon ne de bilgisayar vardı. Ona iyi gelecek filmler izletecektim, ona normal gençlerin yaptığı şeyleri sevdirmeye çalışıyordum.

Zaten arka tarafa baktığı için karanlık olan odaya siyah perdeler asılmıştı, duvarı kaplayan koca bir ekran ve rahat deri koltuklarla tam bir sinema salonu olmuştu. Barbaros Özekli'ye bu fikri söylediğimde şaşırmıştı. 'Kızım nasıl izin verdi? Evde değişiklik yapılmasından nefret eder,' demişti. Haklı olduğunu da görmüştüm.

Adamlar gittiğinde Karmen'le yine tek kalmıştık. Üst kata çıktım, odasının önünde durdum. Kapıyı çaldım.

"Karmen, müsait misin?" Ses vermedi, verse şaşardım. Odaya girmek için kapıyı açtım.

"Seni artık tanıyamıyorum," diyordu Karmen ben içeri girerken. Sanırım Haris Bey'le konuşuyordu. Kafasını çevirip bana baktı kısık bakışlarıyla. Camın karşısındaki koltuğunda oturuyordu.

"Aşağı inmek ister misin?"

"Hayır," dedi tekrar önüne dönerek.

"Hem bana tokat atıyorsun hem de trip." 'Hah' tarzında bir ses çıktı dudaklarının arasından.

"Ben şımarık bir kız değilim," dedi dışarıyı izlerken.

"Evet, değilsin. Sen sadece istediklerin olmadığında bir cadıya dönüşüyorsun," dedim keyfini yerine getirmek için şaka yapmaya çalışarak. Yine çevirdi kafasını bana, sinirle baktı. "Evini ne hâle getirdiğimi görmek istemez misin?"

"İstemem." Genç kadınlarla uğraşmak çok zordu. Derin bir nefes aldım sabırla.

"Mısır patlattım sana." Tek kaşı havaya kalktı.

"Mısır mı patlattın?" Kafamı olumlu anlamda salladım. "Ben sadece haşlamasını yedim." Bugüne kadar patlamış mısır yememiş miydi? Bu kızı aç mı bırakıyorlardı benden önce?

"Tadına bayılacaksın." Kararsızca baktı yüzüme, ardından ayağa kalktı. Üzerinde tozpembe dantelli bir elbise vardı. Askılı, eteği bol ve dizinin biraz üstünde biten bir elbiseydi. O güzel saçlarından ise mükemmel bir şampuan kokusu yayılıyordu etrafa.

Birlikte aşağı indik, salonu es geçip yeni hazırlattığım odaya girdik. Filmi ve mısırları çoktan hazırlamıştım. Karmen etrafı inceliyordu, hiç sinemaya gitmediğine emindim. Oturdu rahat yeni, kadife ikili koltuğa. Önünde mısır ve içecek olan koltuğa oturmuştu. Filmi oynattım, ışığı kapattım ve yanına oturdum ben de.

Kucağına aldığı mısırı büyük bir iştahla yiyordu. Daha önce izlediğim filme arada göz atıyordum ancak benim dikkatimi çeken şey şu an Karmen'di. Heyecanla filmi izliyordu. Oldukça ilgisini

çekmişti. Diğer hastalarımda da olumlu etkilerini gördüğüm bir film açmıştım.

Dakikalar geçerken, pür dikkat ekranı izlemeye devam ediyordu. Normalde dikkati çabuk dağılan bir insandı ama bu sefer öyle değildi, anlaşılan dikkati sadece benimle konuşurken dağılıyordu. Bakışlarım istemsizce yüzüne kayıyordu. Ona ulaşacak yeni metotlara ihtiyacım vardı.

Film bittiğinde ışığı açmadım, ekrandan gelen beyaz ışıkla öylece oturduk. Film şizofren hastası bir adamı konu alıyordu. Ne olursa olsun bir hastaya umut verecek güzel bir başyapıttı.

"Adam hastalıktan kurtulamadı," dedi hüzünlüce.

"Ama alıştı, zihnindekilerle yaşamaya alıştı. Zihnindekilerle de mutlu olmayı öğrendi, yaşamayı öğrendi." Yutkundu. "Ee sevdin mi film izlemeyi?"

"Sevdim sanırım, yine de bana sormadan böyle bir şey yaptığın için kızgınım sana."

"Patlamış mısırı sevdin mi peki?"

"Eh işte."

"Eh işte mi? Sanırım sevseydim tabağı da yiyecektin." Dalgamla sinirlendi ve omzuma elinin tersiyle vurdu. Gülerek ayağa kalktım, boş tabakları aldım. Ona arkamı döndüğümde odadan çıkacaktım ancak konuşmasıyla durdum.

"Ezel, sana öyle sert çıkmamalıydım." Omzumun üstünden baktım masum yüzüne.

"Bu bir özür mü?" Omuz silkti.

"Eğer çok istiyorsan öyle olsun." Çarpık bir şekilde gülümseyerek yüzüne baktım, ciddileşti, bakışı dudaklarıma kaydı. "İyi geceler Karmen."

"Geceler kötü Ezel." Yanıma yakınlaştı, yanımda durdu. Yüzüme baktı bir süre, ardından yine devam etti yürümeye.

"Güzelleştirelim," dedim arkasından. Duymuş muydu? Bilmiyordum, duysa bile takmamış gibiydi. Güzelleştirelim Karmen, sana ulaşmam için bana biraz alan tanı. O kadar kapalı bir kutuydu ki bir yerden sonra hep başa sarıyordum.

Öğlen olmak üzereydi, Karmen hâlâ inmemişti aşağıya. Bugün kahvaltıyı, buraya haftada iki kez gelmesi gereken ama pek gelmeyen yardımcı kadın hazırlamıştı. Akşama kadar buradaydılar kocasıyla birlikte. Adam da bahçeyle ilgileniyordu. Salonda oturmuş kahve içerken telefonum çalmaya başladı. Arayan kişi Melih'ti, aramayı yanıtladım vakit kaybetmeden.

"Efendim Melih?"

"Sana da merhaba, nasılsın Ezel'im?"

"İyiyim Melih," dedim nefesimi verirken.

"Sağ ol bende iyiyim." Sabırla sadede gelmesini bekliyordum. "Karmen nasıl iyi mi?" Kaşlarım çatıldı.

"Sana ne?"

"Tamam be kızma, öylesine sordum. Ben seni şey için aramıştım." Melih'le her konuşmamın ardından başım ağrıyordu. "Bu akşam hep birlikte yemeğe gideceğiz bizimkilerle, oradan eğleneceğimiz bir yerlere geçeriz. Ne dersin? Yasema da geliyor." Gitmek istemiyordum, Karmen'i bir daha bu evde tek bırakmak istemiyordum.

Birden aklıma bir fikir geldi. Karmen'i şehre çıkaracağım gün bu akşam olabilirdi. Biraz zorlanacaktı ama iyi hissetmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Tamam geliyorum."

"Görüşürüz o zaman akşam, boğazda her zamanki yerde oluruz."

"Olur, görüşürüz."

"Görüşürüz," demesiyle telefonu kapattığım anda kapı çaldı.

Elimdeki haberlere baktığım tableti ve telefonu koltuğun üzerine bıraktım. Ayağa kalktım, kapıya yürüdüm. Ancak Karmen yukarıdan hızla inerek kapıyı açtı. Birini mi bekliyordu? Arkasından merakla gelenlere baktım. Bir kadın ve bir adam vardı. Ellerinde de büyük çantalar vardı.

"Hoş geldiniz," dedi mesafeli bir ifadeyle.

"Hoş bulduk şekerim, özlemişim seni," dedi uzun boylu ve rengarenk giyinmiş adam. İçeri girdiler, bakışları üzerimde durdu. "Ay bu yakışıklı kim kız?" dedi sesini fazla incelten adam.

"Doktorum Ezel." Açık açık beni süzen adama baktım.

"Tanıştığımıza sevindim Ezel, Aytaç bende." Gözlerimi kısarak karşımdaki adama baktım.

Kafamı sallayarak selamına karşılık verdim. Üst kata çıktı yanındaki kadınla, Karmen açık kapıyı kapattı.

"Biraz daha nazik olabilirsin." Bunu bana diyene bakın.

"Bir şey yapmadım ki, hem kim bunlar?"

"Kuaförüm ve cilt bakım uzmanım, seni sevdi sanırım." Tek kaşım havaya kalktı hayretle. "Ayda bir kez gelirler, bakım için."

"Kime süsleniyorsun Hares'ine mi?" Sinirle nefes aldı. Aslında kendini bırakmaması, hâlâ görünüşüyle ilgilenmesi önemli bir artıydı ama sadece sinir olduğu zamanlar çözülüyordu o yılan dili.

"Evet, ona süsleniyorum. Hem Hares değil, Haris." Arkasını döndü, merdivenleri çıkacaktı ki kolundan nazikçe tuttum.

"Sana bir teklifim var." Bana döndü tekrar. Aslında bu bir teklif değildi ve hoşlanmayacağına da emindim. "Sana süslenmek için daha iyi bir sebep veriyorum, benimle bu akşam şehre gel."

8. BÖLÜM: YEMEK

Giydiğim siyah gömleğin üstüne sevdiğim parfümlerden birini sıktım. Saatlerimi koyduğum çekmeceden, siyah kayışlı bir saat çıkardım. Telefonumu, cüzdanımı ve anahtarımı da aldım.

Karmen, onu şehre götürme isteğime sert çıkmıştı. Ancak sözünü hatırlatınca eli kolu bağlanmıştı. Korkuyordu ve bu akşam onun yanından bir saniye olsun ayrılmayacaktım. Kalabalığın ona zarar vermeyeceğini göstermem gerekiyordu. Bu akşam eğlenmeliydi.

Salona indim, sönük şöminenin karşısında oturdum. Yardımcı kadın ve kocası çoktan gitmişti ancak değişik kılıklı kuaför hâlâ Karmen'in yanındaydı. Bu kadar zamandır ne yapıyorlardı öyle?

Huzursuzlukla kıpırdandım. Ayağa kalktım, Karmen'in odasına çıkacaktım. Erken çıkmamız gerekiyordu, yol uzundu. Salonun çıkışına doğru yürürken sesler duydum, aşağı iniyorlardı.

Kuaförlerdi, Karmen hâlâ gelmemişti.

"Onu nasıl dışarı çıkmaya ikna ettin?" Benimle konuşan adama baktım. Bana saf şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ederim ben." Cevabımdan pek hoşlanmamıştı, daha detay ister gibiydi.

"Ay beni de bu kadar yakışıklı bir şey çıkarmak istese ben de kabul ederdim," dedi eliyle ağzını örterek yandan yandan. Yanındaki kız da güldü.

Boğazımı temizledim. Aytaç devam etti:"Karmen uzun zamandır müşterim, bırak dışarı çıkmayı konuşmayı bile sevmez. Başarınızı tebrik ederim," dedi ciddileşerek. Sesini daha bariton kullanmıştı.

"Teşekkürler."

"Hadi bay şekerim, kendine iyi bak," dedi eski sesine dönerek ve birlikte evden çıktılar.

Sabırsızlıkla ayağımı yere vururken merdivenlerden ayakkabı sesi geldi. Merdivenlere yürüdüm, onu gördüm.

Koyu saçları dalga dalga salınıyordu. Her zamanki gibi dantelli bir elbise giymişti ama bu sefer çok başkaydı. Nefesimin kısa bir an kesildiğini hissettim. İnce topuklu ayakkabıları ahşap zeminde gür sesler çıkarıyordu. Bileğine kadife, kalın bir bileklik takmıştı. Bunu o değişik izler için yaptığını biliyordum. Geldi ağır adımlarla, karşımda durdu. Onu ilk defa makyajlı gördüm. Dudaklarında koyu kırmızı bir ruj vardı.

Güzel başını omzuna eğdi hafifçe. "Neden öyle bakıyorsun?" dedi hafif kızarmış bir şekilde. "Yakışmamış mı?"

"Çok, çok yakışmış," dedim tek nefeste. Gözlerime baktı, yutkundu. Utanmıştı yine, hemen gözlerini kaçırdı. Dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım. Kapıya yakınlaştık birlikte. Birden durdu, arkasına baktı yutkunarak.

"Sorun ne?"

"Gitmemi istemiyor, çok sinirli." Ah, Haris doğru ya.

"Bana sözün var Karmen." Tedirgince uzaklaştı. Gördüğü şey onu ne kadar ürkütüyorsa makyajına rağmen renginin attığını fark ettim.

"Yapamayacağım, lütfen zorlama beni," dedi geri dönerken. Kolundan tuttum nazikçe.

"Karmen, neden hayatını etkilemesine izin veriyorsun?" Kolunu çekmeye çalıştı, bırakmadım. "Ona boyun eğme." Kararsızlıkla

gözlerime baktı, ardından tekrar o boşluğa. Derin bir nefes aldı, kafasını dikleştirdi. "Güven bana, bir sorun olmayacak."

"Tamam," dedi güçsüz bir sesle. Kabanını giyindi, çıktık evden. Arabaya yürürken Karmen sessizdi. Kapıyı açtım binmesi için. Son kez baktı eve tedirgince, ardından bindi arabaya.

Bende sürücü koltuğuna geçtim. Arabayı çalıştırdım, Karmen her an arabadan inecek gibi, diken üstündeymiş gibi oturuyordu. Bozuk yolda ilerlerken rahatlaması için şarkı açtım, şarkı dinlemeyi ve söylemeyi seviyordu.

"Haris burada mı?" Kafasını çevirdi, bana baktı. Güzel yüzüne pek bakamadım, yoldaydı dikkatim.

"Hayır, o araziden çıkamıyor." İlk önce ne söylediğini idrak edemedim.

"Ne?" dedim kabaca. Cevap vermedi. "Yani sadece o evdeyken mi görüyorsun onu?" Bakışlarımı yoldan ayırıp ona baktım. Kafasını olumlu anlamda salladı. Bu çok tuhaftı, daha önce hiç böyle bir hastayla karşılaşmamıştım

"O evin dışındayken başka hiçbir şey görmüyorsun yani. Öyle mi?" dedim doğrulamak istercesine. Çok olağandışı bir durumdu. "Ve sen ısrarla o evde kalıyorsun. Sırf onu görmek için öyle mi?" Bir şey söylemedi yine. "Onu görmeyi seviyor musun?" Yine sessiz kaldı.

Arabayı hızlı sürüyordum, yol boştu.

"Belli bir yere kadar çıkabiliyor," dedi boğazını temizleyerek. "Hani hazır hissettiğimde çıkacaktık? Ben henüz hazır hissetmiyorum ki," dedi kollarını küskünce göğsünün altında birleştirerek.

"Senin hazır hissetmeni bekleseydik o evden asla çıkmayacaktın."

"Neden beni çıkarmaya çalışıyorsun?" Soğuktu araba, bacakları çıplaktı, eminim üşüyordu. Klimayı yüksek ayarda açtım.

"Karmen, sence bir eve tıkılı kalmak, o evden yıllarca çıkmamak normal bir şey mi?"

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Hiç arkadaş edinmek istemedin mi?"

"Benim bir arkadaşım vardı zaten." Güldüm.

"Evden çıkmaya bile aciz bir arkadaş. Ben gerçek bir arkadaştan bahsediyordum, birlikte alışveriş yapabileceğin, güleceğin, sinemaya gideceğin, güveneceğin, sır verebileceğin." Sessiz kaldı bir süre. Yoğun bakışlarını üzerimde hissettim.

"Senin var mı?"

"Var. En başta Yasema, Eren, Melih, Kerem. Onlar benim arkadaşlarım. Şimdi de onların yanına gidiyoruz." Kafamı ona çevirdiğimde memnuniyetsiz olduğunu fark ettim.

"Yalnız olmayacak mıyız?" Çarpık bir şekilde sırıttım. Bakışları dudaklarıma kaydı, derin bir nefes aldı.

"Yalnız olmak mı isterdin?" dedim muzip bir şekilde. Bir an kaldı, ne söyleyeceğini bilemedi. Kafasını hızla cama çevirdi.

"Arkadaşlarının olacağını neden şimdi söylüyorsun?" Gergince elini, uzun boynuna attı.

"Amaç kalabalığa girmen, sadece ikimiz olursak bunun bir anlamı olmaz."

"Zaten kalabalık bir yerde olacağız, birde tanımadığım onca insanlar aynı masada yemek yiyemem." Tedirgindi yine.

"Hepsi seni tanıyor." Şaşkınlıkla baktı yüzüme. Ona o kadar çok dalıyordum ki bugün, kaza yapabilirdik.

"Nasıl?"

"Seni anlattım onlara. Üstelik onlar çok sıcakkanlı insanlar."

"İstemiyorum Ezel, istemiyorum. Geri dönelim lütfen," dedi telaşla, ne yapacağını bilemeyerek.

"Karmen," dedim ona bakarak. "Ben yanındayım, sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yanından bir saniye bile ayrılmayacağım."

"Söz mü?" dedi çocukça bir saflıkla. Şefkatle baktım ona.

"Söz." Bana güveniyordu, bunu hissediyordum.

Şarkının rahatlatıcı melodisi arabayı doldururken ikimizde sessizdik. Onunla sessizce şarkı dinlemek, araba yolculuğu yapmak bile güzeldi.

Barbaros Özekli'yi aramıştım. Bu akşam Karmen'i şehre götüreceğimi söylemiştim. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı, inanması biraz zor olmuştu. Bizim için yer ayarlayabileceğini dahi söylemişti.

Uzun bir yolculuğun ardından varmıştık. Büyük, şık ve boğaza sıfırdı geldiğimiz yer. Yolda Yasema defalarca aramıştı nerede kaldın diye. Hiçbiri Karmen'i de yanımda getirdiğimi bilmiyordu.

Kapının önünde durdum. Karmen, gözlerini irice açmış etrafına bakıyordu. Parlak ışıklar, geceyi gündüze çevirmişti. Arabadan indim, anahtarı valeye verdim. Karmen'in inesi yok gibiydi, onun tarafına geçtim. Kapısını açtığımda bana endişeyle bakıyordu.

"İstemiyorum," dedi cılız sesiyle. Elimi uzattım ona.

"İnsanlardan korkmuyorsun aslında, sadece alışık değilsin. Kimse senin hakkında konuşmayacak, kimse seni küçümsemeyecek. Ve bence güzelliğin dışında bir şey düşüneceklerini de sanmıyorum. Dik tut omuzlarını, hepsinden daha özelsin." Sözlerimle biraz utandı biraz da rahatladı. Elime baktı, hemen sonra gözlerime. Ardından kararsızlığını biraz da olsa sildi gözlerinden, tuttu elimi ve indi arabadan. Elleri soğuktu ama yine de tenim yanmıştı sanki. Küçücük elini, ellerim arasına hapsettim. Ellerimize baktı yutkunarak ardından kafasını kaldırdı, gözlerime baktı.

Soğuk rüzgâr özenle yapılmış saçlarını uçuruyordu. Üşüyordu, içeri geçmemiz gerekiyordu. Onu kendime çektim.

"İçeri geçelim, hasta olacaksın." Kafasını sallamakla yetindi. Yürüyorduk, ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi. İçeri girdik, dışarıdan sonra sıcaklığı iyi gelmişti.

Maslar doluydu, Karmen biraz daha gerildi. Karmen yürümeyi bıraktı, yapamıyordu. Elini bıraktım. Nefes alışverişleri hızlanmıştı, kafasını iki yana salladı.

"Hayır, yapamayacağım." Ona yakınlaştım, kolunu güven vermek istercesine sıktım.

"Yapacaksın, kimse ve hiçbir şey sana zarar veremez. Buna asla izin vermem." Kızıl gözleri gözlerime kilitlenmişti. Kafasını salladı, elimi beline koydum.

Yürümeye devam ettik. "Herkes deli olduğumu düşünüyor," dedi çekingen bir şekilde.

"Hayır Karmen, bunu sadece sen düşünüyorsun." Sözlerimle yine bana baktı yandan.

Biraz daha yürüdüğümüzde yuvarlak masada tanıdık yüzler gördüm. Her zamanki gibi cam kenarına, geniş masaya kurulmuşlardı.

Bizi ilk fark eden Melih oldu, gözleri irileşirken bir şeyler söyledi masadakilere. Masadakilerin hepsi kafasını bize çevirdiler. Karmen'in bedeni biraz daha gerilirken, elimin altındaki kabanından ince belini güven vermek istercesine sıktım.

Ne kadar zorlandığını anlıyordum, gerilmek bir yana küçük bir kedi yavrusu gibi titriyordu. Yasema'yla göz göze geldik. Yüzündeki koca gülümsemeyle ayağa kalktı. Onların yanına vardığımızda bana sıkıca sarıldı, ardından dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Hoş geldin sevgilim."

"Hoş bulduk." Bizi ifadesizce izleyen Karmen'e eğdim kafamı.

"Sana bahsettiğim, Karmen." Masadakilerin hepsi bizi izlerken Yasema'nın yüzünde merhamet dolu bir bakış yer buldu. Elini kal-

dırdı, Karmen'e uzattı. Karmen önce eline baktı, ardından yüzüne. Sonra sıktı elini.

"Seninle tanışmak için can atıyordum. Bu akşam gelmene çok sevindim," dedi Yasema samimi bir tavırla. Karmen, küçük zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi. Masadaki herkes şaşkınlıkla ve beğeniyle Karmen'e bakıyordu.

Masada bir tane boş yer vardı: Yasema'nın yanı. Benim için ayırmış olmalıydı. Yasema yerine yerleşti, Karmen'le boş sandalyeye yürüdük. Elim Karmen'in kabanına gitti. Karmen kabanını çıkarırken aynı şekilde güzelliği biraz daha gözler önüne serildi. Yanımızdan geçen garsondan bir servis daha açmasını rica ettim. Ceketimi çıkardım. Karmen'in ve Yasema'nın arasına oturdum açılan servisle.

"Bizi bu güzel hanımefendiyle tanıştırmayacak mısın?" Karmen'in yanında oturan ve onu açıkça süzen Kerem'e çevirdim kafamı.

"Karmen Özekli, Barbaros Özekli'nin kızı." Onun hastam olduğunu söylemedim tanıtırken. Çünkü biliyordum ki eğer öyle söylersem öyle hissedecekti. Yanımda hastam sıfatıyla değil, Karmen sıfatıyla bulunmasını istiyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum ben Kerem," dedi Kerem Karmen'e bakarak. Karmen kafa sallamakla yetindi. Geçen buluşmamızda Karmen hakkındaki boş konuşmalarını hatırladım. Şimdi ise kıza yiyecek gibi bakıyordu hepsi.

"İyi misin Karmen?" dedi Eren.

"İyiyim, teşekkürler," dedi geldiğinden beri ilk defa konuşarak. Eren'in yanına sevgilisi Buse vardı.

"Çok güzel olmuşsun Karmen. Zaten güzeldin ama şimdi bir ayrı güzel olmuşsun," dedi Melih çenesini tutamayarak. Sabırla nefes aldım.

"Siz daha önceden tanışıyor musunuz?" dedi Yasema saf bir merakla.

"Ben sana anlatırım bir ara," dedim sadece. O sırada Karmen bana baktı ve kaşları çatıldı. Büyük ihtimalle intihara teşebbüs ettiğini kimseye anlatmamı istemiyordu.

Karmen'in kızıl gözlerine baktım güven vermek için, bakışları yumuşadı. Sürekli salladığı bacağından tedirgin olduğunu hissediyordum. Önündeki menüyü açtım onun için. Bakışları menüye kaydı, boş gözlerle baktı, aslında anlamadığı belli oluyordu. Değişik yemek isimleri vardı ve pizzayı bilmeyen birinin bunları bilmesini bekleyemezdim. Ona yakınlaştım.

"Ne yemek istersin?" Menüye boş boş bakmaya devam etti. Ardından kırmızıya boyadığı dudaklarını büzdü tamamen çocukça bir hareketle.

"Sen ne yiyeceksin?" dedi menüye bakarak. Parmağımla işaret ettim menünün üstünde. İtalyanca ve uzun bir ismi vardı.

"Kırmızı şarap soslu sığır fileto," dedim ona bir nevi çeviri yaparak.

"Tamam, bende ondan istiyorum." Sözleri beni gülümsetirken geriye yaslandım. Yemekleri sipariş ettik. O sırada yanımıza gelen garson beyaz şarapları doldurdu.

"Suya benziyor," dedi Karmen bana doğru kısık sesle. Aslında rengi sarımsıydı, suya pek benzemiyordu. Biliyordum ki eğer o hastalığı olmasaydı, ülke ülke gezebilecek kadar imkâna sahipti.

"Beyaz şarap." Eli bardağa gitti. Bardağın üzerinden elini tuttum.

"Bu alkollü ve sen ilaç kullanıyorsun Karmen." Kaşları çatıldı yine.

"Aşkım, kızı rahat bıraksana. Her zaman mı içiyor sanki?" dedi Yasema koluma sarılarak.

"İlacımı henüz almadım," dedi Karmen. Şu an çocukça bir hevesle içmek istiyordu.

"Alkollüyken ilaç alınmaz," dedim inatçı bir tavırla.

"İlaçlarını bir gün almaza ölmez ya," dedi Kerem ona destek çıkarak. Ters bir şekilde baktım Kerem'e. Anlamıyorlardı, bilmiyorlardı. Karmen'in ne kadar ağır bir hasta olduğunun bilincinde değillerdi.

"Kız merak etmiş, bir kereden ne olacak?" dedi Eren. Eren doktordu, onun bana destek çıkmasını beklerdim. Bunlar delirmişlerdi, sinirle baktım hepsine.

"İç güzelim, biz senin arkandayız," dedi Melih hevesle. Melih'e öfkeyle bakmakla yetindim. Karmen kafasını bana çevirmiş, kıvrık kirpiklerini kırpıştırarak istekle bakıyordu. Hiçbiri beni kararımdan döndüremezdi, ben sözünden kolay kolay dönmeyen bir adamdım. Ama Karmen, bu şekilde güzel bakarken, benden bir şey isterken geri çeviremedim onu daha fazla. Gerçekten yapmak istedim ama yapamadım. Hem belki heveslendiği şeyleri gerçekleştirmesi onu mutlu edebilirdi.

"Yavaş iç bari," dedim pes etmiş bir şekilde. Karmen bardağı dudaklarına götürdü, küçük bir yudum aldı. İlk defa alkol alıyor olmalıydı.

"Ne oldu başın göğe erdi mi?" dedim aksi bir tavırla.

"Erdi," dedi kafasını olumlu anlamda sallayarak.

Sipariş ettiğimiz yemekler gelirken Karmen tabağını inceliyordu. Yemeye başlamadım bir süre, onu seyrettim. Bıçağıyla etini kopardı ve bir çatal aldı ağzına.

"Beğendin mi?" dedim bende başlarken yemeye.

"Beğendim," dedi kısık, duymaya zorlandığım bir sesle.

Masada bir sohbet dönüyordu ancak pek dahil olduğum söylenemezdi. Yanımdaki küçük kızla ilgilenmekle meşguldüm. Güzel soslardan birini aldım, etinin üstüne döktüm.

"Bak böyle daha leziz olacak."

Kafamı kaldırdım enerjisinden kaçmak istercesine, o sırada Eren'le göz göze geldim. Tek kaşını kaldırmış, imayla bakıyordu. Geçen hastanede söylediği şeyler geldi aklıma.

"Pek konuşkan değilsin sanırım Karmen," dedi Kerem ilgiyle. Kerem'in ona bu şekilde, gözleri parlayarak bakmasını istemiyordum. Hatta kimse bakmasın, konuşmasın istiyordum. Tanrım, ne oluyordu bana böyle? Onun sosyalleşmesini isteyen bendim ancak şu an keşke evde onunla tek olsaydım diyordum.

"Değilim," dedi yine Karmen, kısık sesle.

"Babanı tanıyorum, oldukça başarılı bir iş adamı." Zaten babasının iş adamı olması çok umurundaydı Karmen'in. Eminim ki babasının işinden nefret ediyordu, çünkü babasının işinin aralarındaki aile bağına engel olduğunu düşünüyordu ki çok haksız da sayılmazdı.

"Karmen, evdeki hayaleti kovabildiniz mi? Ben eminim orada hayalet olduğuna," dedi Melih tamamen alakasız bir şey konuşarak. O sırada yemeği boğazında kalmış olacak ki öksürmeye başladı Karmen.

Elim hemen sırtını bulurken su dolu bardağı ellerimle Karmen'e içirdim. Bir yandan da iki aptala söyleniyordum.

"Ne boş konuşuyorsunuz! Bir yemek yedirtmediniz kıza, al işte boğazında kaldı." Melih hemen elini havaya kaldırmıştı, ben suçsuzum der gibi. Su bardağını çektim dudaklarından. Aralanmış dolgun, kırmızı dudaklarından akan suyu farkında olmadan başparmağımla sildim.

"İyi misin?" Kafasını olumlu anlamda salladı. Rahatlayarak geri yaslandım. O sırada masadaki herkesin bana baktığını fark ettim.

Yasema'ya kaydı bakışlarım. Sessizce yemeğine dönmüştü. Durgun ve üzgün gözüküyordu. Bir an ne yaptığımı idrak ettim. Sevgilimin yanında başka bir kadının üzerine titriyordum. Elimde değildi, o kız çok savunmasızdı.

Eğildim Yasema'ya doğru. Kimsenin duymayacağı bir ses tonuyla konuştum: "O bana emanet, ona bir şey olmayacağına söz verdim."

"Bana açıklama yapmana gerek yok ki, biliyorum," dedi kısık sesle. Ardından kafasını kaldırdı, çenemi öptü. O böyle bir kadındı işte. Kıskanç değildi, anlayışlı ve kibardı. Buna devam edemiyordum, en kısa sürede onunla konuşmam gerekiyordu.

•

Saat ilerlerken masada eğlenceli bir sohbet dönüyordu. Karmen üçüncü bardağını içiyordu, alkol onu rahatlatmıştı. Artık gergin değil, aksine oldukça konuşkandı, gülüyordu. Onu ilk defa böyle görüyordum ve biliyordum ki o lanet hastalık olmasa o böyle olacaktı. Gülmek, neşeli sesiyle şakımak ona o kadar yakışıyordu ki, bu hastalığa bir kez daha lanet ettim.

Neden böyle genç ve güzel kadınlara bulaşıyordu ki? Annem, ablam ve şimdi Karmen. Çok fazla şizofren hastası tedavi etmiştim ancak hiçbirinde Karmen'e hissettiklerimi hissetmemiştim. Hiç bu kadar kederlendiğimi hatırlamıyordum hastalarım için.

"Kıyafetin çok güzel, özel tasarım mı?" dedi Yasema, bir tasarımcı olduğu için dikkat ettiği şey elbiseydi tabii ki.

"Bilmiyorum, kıyafetlerimi babam gönderiyor."

"Cildin çok hoş duruyor, ne kullanıyorsun?" Bu sefer konuşan Buse'ydi. Karmen omuz silkti.

"Kızı rahat bırakın bir, amma soru sordunuz," dedi Kerem. Sandalyesini Karmen'e yakınlaştırdığı gözümden kaçmamıştı.

"Ne kıskandınız be kızı," dedi hemen ardından Melih. "Yalnız yenge sendeki de iyi sabır valla. Ben yerinde olsam hayatta izin vermezdim sevgilime." Melih'in sözleri artık dolmuş sabrımı daha da taşırdı.

Yasema sadece güldü, omzuma yasladı başını. O sırada Karmen'in dördüncü bardağına geçtiğini ve onu hızla kafaya diktiğini fark ettim.

"Ben sevgilime güveniyorum." Karmen kaşlarını yine çatmıştı. Rahatsız olmuştu.

"Ben lavaboya gideceğim," diye ayaklandı Karmen. Bende ayağa kalktım hemen. Alkol etki etmiş olacak ki dik duramıyordu.

Elimi beline koydum. "Gidelim." Bana şaşkınlıkla baktı Karmen. Birlikte masadan uzaklaştık.

"Sevgilinin yanında kalsaydın," dedi Karmen aksi bir tavırla.

"Sana söz verdim, unuttun mu?" Yüzü biraz daha düştü.

"Doğru ya söz verdin." Neden bu kadar öfkeliydi?

"Bak, Melih ne konuştuğunu bilmiyor. Çok ve boş konuşur. Lütfen alınma." Omuz silkti yine ve yine. Bu hareketi ne kadar çok yapıyordu böyle.

Lavabonun önüne geldiğimizde teni tenimden ayrıldı. Büyük bir boşluğa düşerken onu orada bile yalnız bırakmak istemiyordum. Dik yürüyemiyordu bile. O içeri girdiğinde ben de onu bekledim bir süre. Neden bu kadar uzun sürmüştü ki? İçkiye alışık değildi bayılmış mıydı acaba? Tam içeri girmeye niyetlenmiştim ki çıktı. Sarsak sarsak yürüyordu, ayakta duramıyordu hatta.

Beline sarıldım, bedenini bedenime yasladım. Gözlerini yumdu kafasını göğsüme yaslarken. Yürüyemedim, kalbim bu kadar hızlı atarken bir adım dahi atamadım. Ne oluyordu bana böyle? Derin bir nefes aldım vücudumun verdiği tepkileri anlamaya çalışırken.

"Artık eve gitmek istiyorum," dedi kısık sesle.

"Sen nasıl istersen." Birlikte masaya yürüdük. Karmen'i oturttum ancak ben oturmadım. "Biz gidiyoruz artık, fazlasıyla yoruldu bugün," dedim Karmen'in ceketini giydirirken.

"Ama daha eğlenecektik," dedi itiraz eder şekilde Melih. Gidecekleri yer kalabalık olacaktı ve bu durumda Karmen'i asla öyle kalabalık ve gürültülü bir yere sokamazdım. Sakin bir yerde bile zorlanmıştı. Karmen'in kabanını giydirdikten sonra kendi ceketimi giyindim. Yasema ayağa kalktı, sarıldı sıkıca.

"Bu gece için plan yapmıştım. Önce eğleniriz, sonra bana geçeriz diye düşünmüştüm." Sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Başka zaman telafi ederiz. Hem seninle konuşmak istediğim şeyler de var," dedim sadece. Dudaklarıma uzandı, bu sefer uzun bir öpücük bıraktı. Karmen oturduğu sandalyede bizi seyrediyordu baygın bakışlarla.

"Bir daha yine bekleriz seni Karmen. Seninle tanışmak çok güzeldi," dedi Kerem yine konuşarak. Karmen ona omzunun üstünden baktı ancak bir şey söylemedi.

"Evet Karmen, eğlenceli kızsın aslında ama ortam görmemişsin. Söz ben sana öğreteceğim," dedi bu sefer Melih.

Karmen ayağa kalktı, yine sıkıca tuttum onu.

"Size iyi eğlenceler," dedim son olarak ve Karmen'le çıktık dışarı.

Valenin arabayı getirmesini beklerken bedeninin üşüdüğünü hissediyordum. Soğuk ve esiyordu. Saçları dalgalanırken o mistik ve büyüleyici kokusu doldu burnuma. Neden bu kadar içmesine izin vermiştim ki sanki? Araba geldiğinde onu bindirdim. Ardından sürücü koltuğuna geçtim, hemen klimayı açtım.

"Sevgilin çok güzelmiş," dedi dışarıyı seyrederken. "Çok da kibar." Anlayamadığım bir tonda konuşuyordu. Her an kendinden geçti geçecek gibiydi.

"Karmen, alkol aldım ve evin çok uzak. Benim evime gitsek olur mu?"

"Olmaz, Haris kızar," dedi sayıklar şekilde.

"Saat geç oldu, yarın gideriz." Cevap alamayınca kafamı ona çevirdim. Kafasını koltuğa yaslamış, gözlerini kapatmıştı. O kadar içerse sızardı tabii. Engel olamadığım bir sırıtışla baktım o masum hâline.

•

Kısa bir yolculuğun ardından evime gelmiştik. Uzun bir zamandır gelmiyordum. Karmen'i kucağıma aldım. Ayılmamıştı,

fazlasıyla yorulmuştu bugün. Asansöre bindim kucağımdaki bedenle, kata bastım. Bir süre güzel yüzünü izlemekten alamadım kendimi.

Asansörden indim, kapının önüne geldiğimde zorlukla evin şifresini tuşladım. İçeri girdim, soğuktu. Karmen'i odama götürdüm. Sadece bir yatak vardı, ben salonda da yatardım.

Karmen'i yatağıma yatırdım. Ondan uzaklaşacaktım ki gözlerini araladı. Sarhoş ve uykulu şekilde fısıldadı: "Korkuyorum," dedi güçsüzce.

"Neyden korkuyorsun?" Gözlerini yumdu, o sırada bir damla aktı gözünden. Canım acıyordu, gözyaşı sanki asit olup kalbime yağıyordu. "Korkma, ben buradayım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yatakta ondan en uzak köşeye geçtim. Sırtımı yatak başlığına dayadım ve onu seyrettim. Korkuyordu, çaresizdi. Belki dışarı çıkarabilmiştim onu ama hâlâ kayda değer bir gelişme yakalayamamıştım.

Onu biraz izleyip gidecektim, ancak gidemedim. Yasema'yla en kısa zamanda konuşmam gerekiyordu. Onun çehresini izlerken bedenim huzurlu bir uykuya kucak açmıştı bile.

9. BÖLÜM: HÜZÜN KRALİÇESİ

2008

Karmen, kucağındaki küçük canlıya biraz daha sarıldı. Bu yavru kediyi, birkaç saat önce bulmuştu. Eve getirmiş, beslemiş ve yıkamıştı. Artık onun kedisi olacaktı, şimdi sadece isim bulması gerekiyordu. Gri tüylerini okşadı küçük kedinin. O sırada salona yeni dadısı girdi. Bu kadını hiç sevmemişti Karmen. Sürekli ceza veriyordu.

"Ne bu hâlin senin?" dedi bağırarak orta yaşlardaki kadın. Saçlarını sımsıkı bir topuz yapmış kadın, küçük Karmen'in gözüne fazlasıyla ürkütücü geliyordu.

Karmen üstüne baktı, her tarafı çamur içindeydi. "Kedi aldım," dedi masumca küçük kız.

"Senin pisliğin yetmiyor bir de kedinin pisliğiyle mi uğraşacağım?" diye bağırmaya devam etti kadın.

Karmen ürkekçe geriye çekildi, kadın üstüne doğru yürüyordu. Birden küçük kızın yüzüne sert bir tokat attı. Karmen'in küçük bedeni acıyla yere düşerken ağlıyordu. Korkuyla titreyen bedeniyle, kedisine biraz daha sarıldı. Odasına koştu acıyan yanağıyla ağlayarak.

Annesinin odasına girdi, annesi bu odada vermişti son nefesini. Kucağındaki küçük kediyle annesinin yatağına yattı. Hıçkırarak ağlıyordu.

"Neredesin anne? Canımı yakıyor bu kadın."

O sırada Haris, küçük kıza yakınlaştı. Saçlarını okşadı, yanağındaki kızarıklığa öfkeyle baktı.

"Bir daha canını yakmasına izin vermeyeceğim, kimse sana zarar veremeyecek." Küçük kız yaşlı gözleriyle ona baktı. Doğruldu yerinden, en yakın dostu Haris'e sıkıca sarıldı.

"Kimse mi?" dedi masum sesiyle.

"Kimse." Haris, küçük kızın bedenini kolları arasında uyuttu. Kızın üstünü örttü, yataktan kalktı.

Aşağı kata indi. O kadını gördü, küçük insanına zarar veren kadın. Öfke, içindeki kana aç yaratığı gün yüzüne çıkarıyordu. Kadının karşısında durdu, kadın hayatında ilk defa gördüğü adama şaşkınca bakıyordu.

"Kimsiniz?" Haris sadece sivrilen dişleri arasından gülümsedi. Kadının bir daha konuşmasına olanak tanımadan ağzını sıkıca kapattı. Boynuna keskin dişlerini geçirdi. Kadın kolları arasında debeleniyordu ancak çok güçsüzdü. Haris buraya hapsolduğundan beri ilk defa bu kadar çok kan içiyordu. Kanı içtikçe güçleniyor ve durdurulamaz hâle geliyordu. İnanılmaz bir zevk alıyordu.

Kadının kanını içti, ta ki vücudunda bir kan damlası bile kalmayana dek. Kadının ölü bedenini koltuğa attığında zevkten mest olmuş bir şekilde kafasını geriye attı. Ağzından kan akıyordu, keyifle gülüyordu. O sırada merdivene sinmiş, korkuyla ona bakan küçük kızı gördü.

Küçük kız titreyerek ağlıyordu. Haris ona yürüdü, küçük kız kaçtı ondan. Üst kata çıktı kızın ardından, küçük kızın kapıyı kilitlenmesine müsaade etmeden içeri girdi. Deli gibi titreyen kızı tuttu, ağlayan bedenini kolları arasına aldı.

"Ağlama, ben sana asla zarar vermem. O sana dokundu, zarar verdi. Cezasız mı kalacaktı?" Küçük kız ağlamaya devam etti.

"Onu öldürdün," dedi hıçkırıkları arasından.

"Hak etti, sana dokunan herkesin sonu bu olacak. Dedim ya; kimse zarar vermez sana," dedi Haris küçük kıza sıkıca sarılarak.

Biliyordu bu küçük kız onun lanetinin sonunu getirecekti. Karmen korkuyordu ancak ona güveniyordu da. Haris onun tek dostuydu.

Günümüz

Yavaşça gözlerimi araladım. Kendi evimdeydim ve kendi yatağımdaydım. Tavana boş boş bakarken göğsümde bir ağırlık hissettim. Kafamı eğdim. Karmen kolunu belime sarmış, kafasını göğsüme koymuştu. Nefes almaya çalıştım, yutkundum. Ne ara bu kadar sarmaş dolaş olmuştuk?

Bir bacağını öne atmıştı, bacağı bacağımın üstündeydi. Eteği biraz daha kısalmıştı. İpeksi saçları, göğsüme saçılmıştı. İnce kolları bedenimi güçsüzce sarmıştı. Sıcak nefesi, göğsüme çarpıyordu. Öylece yatmaya devam ettim, onu izledim.

O gür kirpiklerini kırpıştırmaya başladı, uyanıyordu. Hemen gözlerimi yumdum. Göğsümün üstünde hareketlendiğini hissediyordum. Kafasını kaldırdı göğsümden, nefesi çeneme çarptı. Nefes alışverişlerinin hızlandığını duyuyordum. Uzaklaşmasını bekledim, geri çekilmesini ve beni uyandırmasını bekledim. Ancak öyle bir şey olmadı.

Yüzünü yüzüme yakınlaştırmıştı, nefesini yüzümde hissediyordum. Yanağıma değen pamuk gibi yumuşak parmaklarla irkildim, böyle bir şey beklemiyordum. Hemen elini çekti, ardından uzaklaştı bedeni, bedenimden tamamen. Yeni uyanıyormuş gibi davrandım. Gözlerimi açar açmaz kızıl gözleriyle karşılaştım.

"Neden aynı yataktayız?" dedi hafif utanmış hafif kızgın şekilde.

"Gitme dedin, bende iyi olduğundan emin olmak istedim. Sonra uyuya kalmışım." Gözlerini kaçırdı, yanakları üstündeki kıyafetleri gibi al al olmuştu. Yataktan doğruldum, sırtımı yatak başlığına yasladım. "Beni neden eve götürmedin?" Bu sefer ses tonu endişeliydi.

"Saat geç olmuştu, yorgunduk." Duvardaki saate baktım, öğlen olmak üzereydi. Yatakta oturmuş, odayı inceliyordu.

"Haris çok kızacak," dedi endişeyle bana bakarken. Ona yakınlaştım.

"Onu susturabilirsin." Huzursuzca kıpırdandı yerinde.

"Anlamıyorsun," dedi sadece kısık sesiyle çaresizce. O kadar çaresizdi ki, elimden doğru düzgün bir şey gelmediği için sinir krizi geçirebilirdim.

"Duş almak ister misin?" dedim dağılmış makyajına bakarak.

"Evet ama kıyafetim yok."

"Ayarlarım ben bir şeyler." Ayağa kalktım, dolaptan temiz havlu ve bir tişörtle eşofman altı çıkardım. Ona çok büyük gelecekti ancak elimde sadece bunlar vardı. Ona uzattım elimdekileri.

"Onlar senin kıyafetlerin mi?" Kafamı olumlu anlamda salladım. Güldü, elimden aldı ve inceledi verdiklerimi.

"Bunlar bana hayatta olmaz."

"Yani, en azından rahat." Ona banyoyu gösterdim. O banyoya girerken bende odama geri girdim. Bende duş alsam iyi olabilirdi ancak yapmayacaktım. Onu güzel bir yere kahvaltıya götürmek istiyordum. Üzerimdekileri çıkardım, pantolon ve tişört geçirdim üstüme.

Bir süre Karmen'in banyodan çıkmasını bekledim salonda. Kapı sesini duyduğumda kafamı kaldırdım telefonumdan. Karmen, üzerindeki ona fazlasıyla uzun olan tişörtü yandan bağlamıştı. Eşofman altı ise belini sıkıca bağlamasına rağmen, paçaları upuzundu. Güldüm elimde olmadan. Şu an kıyafetlerimin içinde çok sevimliydi, benim kıyafetlerim bile yakışmıştı ona.

"Ne çok mu kötü?" dedi kafasını eğip kendisine bakarak. Ayağına dolanan paçalarla zorlukla ilerleyerek karşımdaki koltuğa oturdu. Elini karnın üzerine koydu salonu incelerken. "Ben acıktım." Saçlarından şampuanımın kokusu geliyordu.

"Bildiğim çok güzel bir yer var. Orada kahvaltı yapalım mı? Kalabalık da değil." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, düşünüyor gibiydi.

"Tamam o zaman," dedi kısık bir sesle.

"Kabanını giyin sen, geliyorum ben."

"Topuklu ayakkabılarımı mı giyineceğim?" dedi ayaklarına bakarak. Çıplaktı ayakları, çorap vermeyi unutmuştum.

"Bekle geliyorum." Sıcak buharla kaplanmış banyoya girdim. Dişlerimi fırçaladım hızlıca. Odama girdim, bir çorap ve ayakkabı aldım.

Salona döndüğümde, aynı yerinde oturuyordu. Ona uzattım elimdekileri. Elimden aldı, eğildi ve çorapları giyindi. Paçalar çok uzundu ve baş edemiyordu. Beceriksiz hareketlerini çok fazla seyretmeden önünde eğildim. Önce uzun paçaları katlayarak kısalttım. Bana şaşkınlıkla bakıyordu. İnce bacak bileğindeki çorabı biraz daha yukarı çektim. Ayakkabıları giydirdim, çok büyüktü ayakkabı ve onun ayakları küçücüktü.

"Bu ne böyle çocuk ayağı mı?" dedim kendimi tutamayarak.

"Otuz yedi numara," dedi kısık sesle. Boyuna göre küçük ayakları vardı. Spor ayakkabı ayağından çıkmasın diye bağcıkları bileğine bağladım. İşim bittiğinde kafamı kaldırdım, badem gözlerini irileştirmiş bana bakıyordu. "Teşekkür ederim." Sesi mahcup ve kısıktı.

Ayağa kalktım, o da benimle birlikte kalktı. O banyodayken salona getirdiğim kabanı giydirdim, önünü iliklediem.

"Neden bana böyle davranıyorsun?" dedi en sonunda kendini tutamayarak.

"Nasıl davranıyorum?" Kollarını iki yana açtı.

"Böyle işte, ilgili. Yapma bunu, gideceksin zaten yakında." Ne hissettiğini anlıyordum. O ilgisiz büyümüştü, içinde ilgiye aç bir kız çocuğu yatıyordu. İlgim onu afallatıyordu, alışmaktan korkuyordu.

"Gitmeyeceğim." Hüzünlüydü yine kızıl gözleri. O hüznü atmak istiyordum gözlerinden, her zaman ışıldasın istiyordum kızılları.

"Gitmen gerek, sana zarar verecek," dedi çaresizce, ona yakınlaştım.

"Bana zarar veremez." Gözleri dolmuştu, kafasını iki yana salladı.

"Verecek, ölmeni istemiyorum. O yüzden gelme, çık hayatımdan." Kafasını deli gibi iki yana sallayıp duruyordu. Onu durdurmak için ellerim arasında küçücük kalan yüzünü avuçlarım arasına aldım.

"Ölmeyeceğim, o bana hiçbir şey yapamaz."

"Anlamıyorsun, inanmıyorsun ki bana," dedi gözünden bir damla akarken. "Sana çok kızgın, sana zarar verecek."

"İnanıyorum ben sana. Ben güçlü bir adamım, onun bana zarar vermesine asla izin vermem. O yüzden korkma Karmen, ben kendimi korurum."

"Korur musun?" dedi çatallı sesiyle. Hayalinin beni öldürmesinden korkuyordu.

"Korurum." Dayanamadım, narin bedenini kollarım arasına aldım. Sıkıca sarıldım, başını göğsüme yaslamıştı. Gözyaşları da tişörtümü ıslatıyordu. Ben yıllarımı bu hastalıkla mücadele etmek için harcamıştım. Annemi, ablamı kaybetmiştim ve şimdi yine aynı çaresizliği hissediyordum. Onu kaybedemezdim, ne gerekirse yapacaktım.

Uzaklaştım ondan. "Hadi gidelim, kurt gibi acıktım." Gülümsedi.

Onu sakin, boğaza karşı güzel bir yere getirmiştim. Hayranlıkla manzarayı seyrediyordu, ben ise onu. Gecede boğaz kenarındaydık ama gündüz gözüyle daha çok sevmişti manzarayı. Kahvaltımız geldiğinde iştahla gözlerini masada gezdirdi. Fazlasıyla acıkmış görünüyordu.

İştahla yemeye başladı önündekileri. "Beğendin mi?" Ağzı doluyken soruma kafasını olumlu anlamda sallayarak cevap verdi.

"Bende güzel hazırlıyorum ama," dedim masadaki şeylerde gözümü gezdirirken.

"Evet, obez olacağım senin yüzünden." İnceydi, fazla ince.

"Çok komik gözüküyorsun," dedim kendimi tutamayarak. Kıyafetlerim arasında kaybolmuştu. Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp kafasını eğdi, bir kez daha üstüne baktı. Kaşları çatılmıştı.

"Sen dev gibi olmasaydın komik gözükmezdim," dedi lokmasını yutmasının hemen ardından. Keyifle geri yaslandım, bu kahvaltı bana zevk vermeye başlamıştı. Evde bu kadar konuşkan değildi Karmen'imiz çünkü o evde çekindiği şeyler vardı.

Yemeye devam ettik, ta ki o tekrar konuşana kadar.

"Sevgilin, çok güzel ve zarif bir kadın," dedi manzaraya dalarken.

"Öyledir." Sen de öylesin.

"Yakışıyorsunuz," dedi yüzüme bakmadan, ifadesizce. Sessiz kaldım. O değişik zihninden yine hangi tuhaf düşüncelerin geçtiğini merak ettim. Kusursuz görünüşünün ardındaki kusurlu zihninde kayboldum.

"Bugün gözlerin ışıldıyor, nasıl hissediyorsun?"

"Sürekli nasıl hissettiğimi soruyorsun," dedi düşünceli bir tavırla.

"Çünkü umursadığım tek şey senin nasıl hissettiğin." Bakışlarında değişik bir parıltıyla yüzümü seyretti.

"Sen iyi bir doktorsun Ezel."

"Öyle mi? Ben geldiğimden beri daha iyi mi hissediyorsun?"

"Sanırım, yani bak buradayım."

"Haris'le arandaki iletişim nasıl?" Sorum beklenmedikti. Evde onu gördüğü için rahat hissetmiyordu ama burada belki biraz daha konuşkan olabilirdi.

"O tek iletişim kurduğum insandı, çok eğlenirdik."

"Geçmiş zaman eki kullanıyorsun, artık eğlenmiyor musun?"

Dudaklarını yaladı. "Bilmiyorum, eskiden oyun oynardık ve ben mutlu olurdum ama artık oyun oynayacak yaşta değilim. Ve Haris artık eskisi kadar yumuşak değil bana karşı. Özellikle sen geldiğinden beri." Sustu ve bu konuyla ilgili başka hiçbir şey çıkmadı dudaklarından. Onu daha fazla zorlamadım.

Arabaya binmiştik yine ve yolumuz uzundu. "Bir ara tekrarlayalım." Sesimle kafasını bana çevirdi. Cevap vermedi, durgunlaşmıştı. Uzun süre yolu izledi, sonra ise ince sesi arabayı doldurdu.

"Bir daha olmayacak," dedi kısık sesiyle.

"Hâlbuki senin eğlendiğini düşünmüştüm. Hadi itiraf et, değişik insanlar tanımayı sevdin." Zordu ama o başarmıştı bunu. Yine sessiz kaldı, küskündü sanki yine hüzünlü bakışları.

Yolumuz azaldıkça hava kötüleşiyordu, yarım saat önce güneşle kaplı gökyüzü şimdi yağmurluydu. Yağmurun ve arabada çalan müziğin sesi miskin bir rahatlık veriyordu. Karmen, yaklaştıkça kötüleşiyordu, korkuyordu. Birden durdurdum arabayı.

"Neyin var?" İlaçlarını almadığı için miydi bu kötü ruh hâli? Cevap vermedi yine. "Karmen, her şey sana bağlı. Gel, geri dönelim. O korkunç eve adımını atma bir daha. Sana zarar vermesin daha fazla."

"Olmaz," dedi inlercesine. "O benim her şeyim, onunla büyüdüm ben, onu bırakamam." Kolay değildi, gerçek olduğunda emin olduğun, yıllardır seninle olan dostundan vazgeçmek. İşte bu da şizofrenin en karanlık, en acımasız noktasıydı.

Zihninde bir karakter/karakterler yaratıyorsun, onlarla bir sürü şey yaşıyorsun, onlara bağlanıyor ve alışıyorsun. Sonra senden onların aslında gerçek olmadığını, hayal ürünü olduğunu söylüyorlar ve senin buna inanmanı bekliyorlar. Anlıyordum Karmen'i, belki de kimsenin anlayamadığı kadar.

"Ama artık sana zarar vermeye başladı." Kafasını iki yana salladı.

"O sadece kızıyor, kontrolünü kaybediyor." Sıkıntıyla nefes aldım. Yine sürmeye devam ettim.

Evin önüne geldiğimizde yağmur şiddetini arttırmıştı. Şehir günlük güneşlikti, burası ise sürekli kasvetli. Ne tuhaf yerdi böyle. Arabayı durdurdum, bu yolculuğun bitmesini pek de istediğim söylenemezdi.

İndim arabadan, Karmen de inmişti. Hızlı adımlarla eve yürümemize rağmen ıslanmıştık. Çıkmadan önce aldığım anahtarla kapıyı açtım.

Karmen yanımdan geçip üst kata çıktı hızlı adımlarla, konuşmayarak. Ben de arkasından çıktım, odama girmeden önce onun kapısına göz attım. Yine kendisine zarar vermesinden korkuyordum. Odama girdim, ona biraz dinlenmesi için zaman tanıyacaktım. Odamdaki deri koltuğa kuruldum, en az boğaz manzarası kadar çekici olan manzarayı seyrettim bir süre. Kulağım kapıdaydı, ondan gelen en ufak bir ses duysam yerimden fırlayacaktım çünkü.

Bir süre bekledim, sakinleştirici manzarayı seyrettim. Ses gelmiyordu, sanırım bir şey yoktu. Yine de içim rahat etmiyordu. Dayanamadım, ayağa kalktım ve hızlı adımlarla çıktım odamdan. Onun odasının önüne geldim, kapıyı çaldım. Ses gelmedi. İçimdeki endişe artarken kapıyı açmaya çalıştım, açılmıyordu. Kilitlemişti.

"Karmen!" dedim neredeyse kükreyerek. Ses gelmiyordu. Ya kendisine yine zarar verdiyse? Kapıyı biraz daha zorladım. Dayanamadım, kapıya sert bir tekme geçirdim. Ahşap, dayanıksız kapı gücümle açıldı. İçeri girdim, gözlerim deli gibi odanın içinde gezindi. Odada yoktu, banyonun kapısına çevirdim kafamı. Karmen banyodan çıktı endişeli bakışlarla.

"Ne yapıyorsun sen? Evi başımıza mı yıkacaksın?" Üzerinde hâlâ benim giysilerim vardı, gözleri kızarıktı.

"Seni merak ettim." Sesimin bu kadar güçsüz çıkmasına ben bile şaşırdım. Kafasını yorgunca yanındaki banyo kapısına yasladı. Sanki söyleyecek çok şeyi var da söyleyemiyor gibiydi. "İyi olacak mısın?" İyi misin diye sormadım çünkü iyi olmadığını görüyordum. Güldü ağlamaklı bir şekilde. Hüzün kraliçesiydi o, gözlerinde her zaman görüyordum. Hüzün, acı ve daha birçok azap verici duygu. O bunların hepsiyle başa çıkıyordu, kaldırıyordu.

"Bilmiyorum," dedi güçsüzce. Ona yakınlaştım, onu kollarım arasına almak istiyordum. Yakınlaştığım an geri çekildi güçsüzce. Biliyordum, o da muhtaçtı güç veren bir sarılışa ancak yapamıyordu. "Artık gitmelisin," dedi yorgun bir şekilde.

Onunda gözlerinde görüyordum: İlgimi seviyordu, bana ihtiyacı vardı. Ona kötü zihnini unutturuyordum, ona normal bir gençmiş gibi hissettiriyordum.

"Tamam, ihtiyacın olursa seslenmen yeter." Minnetle yumdu gözlerini, yorgunca. Arkamı döndüm gönülsüzce, odadan çıkmak için. Az önce neredeyse kırdığım kapıya baktım, karşılaştığım görüntü beni duraklattı.

Kapının bu tarafında bir anahtar yoktu. Belki de şiddetle kapıya yüklendiğim için anahtar etrafa savrulmuştur diye bakındım ancak yoktu anahtar. Karmen'e baktım omzumun üstünden. Endişeyle bana bakıyordu. Neler oluyordu böyle?

"Artık git lütfen," dedi yerinden dikleşerek. Anahtarı sormadım ona, karmaşık zihnini biraz da ben karıştırmak istemedim. Ancak bunu nasıl yaptığını deli gibi merak ediyordum.

Ben bu evden gidene kadar ya Karmen iyileşecekti ya da ben kafayı yiyecektim

10. BÖLÜM: İMKÂNSIZ

2010

Büyük kalenin önünde durdu lüks araba. Barbaros Özekli kızını bu eve bırakmak istemiyordu yeniden ama mecburdu. Karmen hayatıyla tehdit ediyordu ve Barbaros bir kaybı daha kaldıramazdı. Son yattığı klinikte de intihara kalkışması Barbaros'u biraz daha hırpalamıştı. Bir çare bulamıyordu. Birlikte arabadan indiler. Barbaros daha ne kadar böyle devam edeceğini düşünmek dahi istemiyordu. Onun yaşında bir çocuk için hayalî arkadaşı olması o kadar da olağanüstü bir durum değildi ama Karmen'inki artık hayalî arkadaştan daha ötesiydi.

Barbaros yıllarca bu hayalî arkadaştan büyüdükçe kurtulacağını sanmıştı ama Karmen aksine her geçen gün ona biraz daha bağlanıyordu. Kendine zarar verdiği an işin rengi değişmiş ve Barbaros kızını en iyi doktorlara götürmüştü. Hatta Barbaros'un, Karmen'in hastalığını kabullenmesi de hiç kolay olmamıştı, hep kızımda bir sorun yok, doktorlar bir şey anlamıyor, çocuklarda hayalî arkadaştan normal ne var diye düşünmüştü ama şimdi görüyordu. İşler hiç de sandığı gibi değildi ve kendi elleriyle soktuğu bataklıktan çıkaramıyordu kızını.

Eve girmedi, son kez kızına sarıldı ve arabasına bindi tekrar. Karmen anahtarıyla kapıyı açtı. Uzun beyaz elbisesi bileğine geliyordu, saçlarını babasının yolda örmesini istemişti ancak babası örgü bilmediği için sadece toplamıştı. Ama sorun değildi zaten Haris çok güzel örüyordu.

Haris'i özlemişti. Yürüdü salona doğru. "Haris, ben geldim!" diye bağırdı bir süre. Haris'in nereden çıkacağı belli olmuyordu. Salonda gördüğü görüntüyle yerine çakıldı.

Minik kedisi, yerde kanlar içinde ölmüştü. Çığlık attı acıyla, yanına çöktü. Gri kanlı tüylerini okşadı acıyla. O sırada salona Haris girdi, ağzında kurumuş kan vardı. Karmen ona ilk defa nefretle baktı.

"Onu öldürdün!" dedi acı içinde bağırarak. Haris o bakıcı kadının kanını içtiğinden beri kan içmiyordu, kurumak üzereydi yine ve dayanamamıştı. Sadece biraz içecekti ama duramamıştı.

"Ölmek üzereydim." Ölmeyecekti, sadece kuruyacaktı. Kurumak, ölmekten bin kat daha kötüydü.

"Nasıl kıydın ona?" dedi hıçkırıkları arasında.

"Özür dilerim." Haris ona yakınlaştı. Karmen onun lanetlendiğini ve sadece kan içtiğinde canlandığını biliyordu. Haris hıçkırıklarla ağlayan kızı kolları arasına aldı. "Affet beni." Karmen, onu affetti. Çünkü sahip olduğu tek arkadaşı oydu.

Günümüz

Ruhum bu evde yoruluyordu. Bu ev insanı adeta içine hapsediyordu. Dizüstü bilgisayarımda araştırma yapıyordum, yabancı, ünlü doktorların makalelerini okuyordum. Henüz Karmen kadar değişik bir şizofren hastasına rastlamamıştım.

Karmen hastalığını bu evle bütünleştirmişti. Onunla daha çok terapi yapmak istiyordum ancak her konuşmaya başladığımda kaçıyordu. Bu sabah kahvaltıya bile inmemişti.

Bilgisayarımı kapattım, ayağa kalktım. İçi dolu küllüğe dalgınca baktım, daha birkaç saat önce boşaltmıştım. Odadan çıktım, Karmen'in odasına gittim. Kapıyı çaldım, ses yoktu ve içeri girdim.

Odasında değildi, geri çıktım. Salonda olabilirdi. Aşağı indim ancak hiçbir yerde yoktu. Dışarı mı çıkmıştı? Tekrar odama çı-

kacaktım ki aşağı inen merdiven dikkatimi çekti. Daha önce hiç inmemiştim.

Karşı koyamadığım bir merakla hareketlendim. Merdivenden indim. Loş ışıklı kısa bir koridor, kapısı olmayan iki koca oda vardı. Birinin içki mahzeni olduğunu fark ettim, diğerine doğru yürüdüm. Mavi bir loşluk yayılıyordu. İçeri girdim, böyle bir görüntüyü hiç ama hiç beklemiyordum.

Kocaman bir havuz vardı, Karmen de o havuzun içinde süzülerek yüzüyordu. Havuzdan mavi ve kızıl ışıklandırmalar yayılıyor ve bu koca yeri aydınlatıyordu. Etraftaki beyaz ışıkların etkisi yoktu, tüm kızıl ışıklar Karmen'in suda süzülen bedenine dolanmıştı.

Bir balık gibi güzel yüzüyordu. Sudan kafasını çıkardı, o an her hareketi ağır çekimde zihnime kaydedildi. Sırılsıklam koyu saçlarını iki yana salladı, ıslak kirpiklerini araladı nefes nefese. Karmen beni fark etti. En azından ürkmesini ya da şaşırmasını bekledim ancak öyle bir şey olmadı. Sanki birden etrafta birilerinin belirmesine alışık gibiydi.

"Demek kapalı bir havuzun var." Karmen yüzerek olduğum yere yakınlaşırken bende yanına doğru yürüdüm. O sırada vücudundaki kırmızı bikiniyi fark ettim. Islak kirpiklerinin ardından baktı bana kafasını kaldırarak. Suyun içindeki kızıl ışık ve üzerindeki kırmızı bikinisi badem şeklindeki gözlerinin kızılını çok daha ortaya çıkarmıştı. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Yüzmeyi seviyorum, babam benim için yaptırdı." Hava soğuktu ancak sudan çıkan buharla suyun fazlasıyla sıcak olduğunu anlamak zor değildi. Demek ısıtmalı bir havuz yaptırmıştı kendisine, hâlbuki ben bir sinema odası yapmak istediğimde tokat yemiştim.

Fark ettiğim bir şey vardı ki evde fazlasıyla ısıtıcı olmasına rağmen soğukluk bazı zamanlarda aniden düşüyordu. Bunu genel olarak evin büyüklüğüne veriyordum.

"Bir aktiviteyle uğraşman güzel." Onun yanına eğilmiş, bir dizimi ıslak zemine yaslamıştım. "Yüzmeyi sana kim öğretti?"

"Haris." Yine Haris, tabii ya başka kim olacaktı? Ya tek başına yüzmeyi öğrenirken boğulsaydı?

"Sen yüzebiliyor musun?" diye sordu Karmen hâlâ beni seyrederken.

"Hayır." Yüzebiliyordum. Ancak biliyordum ki yüzebildiğimi söylersem Karmen beni yanına davet etmeyecekti.

Karmen'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Tıpkı haylaz, küçük bir çocuk gibi bakıyordu. Birden hızlı bir hareketle kolumdan tutarak suya çekti. Bunu beklemiyordum ancak izin verdim beni çekmesine. Ona göre fazlasıyla heybetli bir adamdım ve eğer istemeseydim Karmen beni yerimden bile oynatamazdı.

Birden kendimi suyun içinde bulurken Karmen gülüyordu. Uzun olduğum için ayaklarım yere değiyordu, Karmen'inkiler değmiyor olmalıydı.

"Ne yapıyorsun?" dedim kızmış gibi ancak gülüyordum. Karmen gülerek kafasını yana eğdi. Üzerimdeki tişörtü çıkardım, havuzun dışına attım. Karmen gözlerini irileştirmiş şaşkınlık ve biraz da utançla bakıyordu.

Karmen hızla inip kalkan göğsüyle, bakışlarını hiç kaçırma gereği duymadan gözlerime bakıyordu. Yüzerek biraz daha yakınlaştı bana. "Gözlerin," dedi nefesi kesilmiş bir şekilde. "Mavi ama gece mavisi," dedi kısık sesiyle. Gözlerim koyu maviydi.

"Çok beğendin bakıyordum da." Sözlerimle kendini toparladı, uzaklaştı benden yavaşça. Kurnazca karşıya baktı Karmen, havuzun diğer ucuna.

"Eğer yüzmeyi bilseydin yarış yapardık," dedi ukalaca. "Kazananda kaybedene soru sorardı." Güldüm elimde olmadan, ona doğru yüzdüm. "Yanıma gelme, ilerisi boyunu aşar." Kendini beğenmiş, bilmiş hâlleri ilgi çekiciydi. Kabuğunu kırdığı anlardan birindeydik yine.

"Yapalım."

"Ama sen yüzme bilmiyorsun ki bu adil bir yarış olmaz," dedi yine yanıma yaklaşırken.

"Deneyebilirim." Çok iyi yüzüyordum ancak bunu bilmesi gerekmiyordu.

"Ama boğulmayasın sonra." Güldüm yine. Bu kızın yanında çok fazla gülüyordum, uzun zamandır hiç böyle güzel vakit geçirmiyordum. Bunun farkında olmak beni düşündürüyordu, düşündükçe de işin içinden çıkamaz bir hâle geliyordum.

"Boğulmam merak etme." Yanıma geldi, ikimiz de aynı hizaya geldik.

"Üç iki başla," dedim yüksek sesle. Sesimle dingince başladı, kazanacağından emindi. Onu şaşırtmak güzel olacaktı. Hızla yüzmeye başladım karşıya doğru. Hemen ardımdan şaşkınlıkla ve itiraz nidalarıyla onunda hızla yüzdüğünü fark ettim. Uzun mesafeyi kısa sürede yüzerken durdum, değmedim bitiş noktasına. Bir süre bekledim, Karmen hem büyük bir hırsla yüzüyor hem de bana bakıyordu. Yanıma geldiğinde elini bitiş noktasına vurdu. O kazanmıştı, buna izin vermiştim.

"Seni pis yalancı," dedi gerçek bir kızgınlıkla.

"Sen kazandın işte niye çemkiriyorsun?" Yüzünü asarak yanıma yakınlaştı.

"Evet, ben kazandım. Sonuçta beni kandırdın," dedi burnunu havaya kaldırarak. "Şimdi sana soru soracağım ve sen dürüstçe cevap vereceksin."

"Dinliyorum." Bende ona biraz yakınlaştım, kızıl gözlerine odaklandım.

"Bana hayatının en trajik olayını anlatmanı istiyorum. Hayatının mükemmel olmadığını duymak istiyorum, tek sorunlu yaşam benimki olmamalı." Onu anladım, çok iyi anladım. Derin bir nefes çektim zorlukla. Sorunlu olduğunu düşünüyordu ve kendi yaşantısından daha kötü yaşantılar dinleyerek teselli olmak istiyordu.

"Çok fazla hastayı tedavi ettim, sen onların yanında ne kadar normal kalıyorsun anlatamam."

"Nasıllardı ki?" dedi gözlerini irileştirerek.

"Hastalarımla olan özelimi anlatamam ama sen sadece bir kişi görüyorsun, bazı hastalar iki üç belki çok daha fazla kişi görebiliyorlar. Bazıları da kimseyi görmüyor ama zihinleri onları o kadar rahatsız ediyor ki normal yaşantılarından çok uzaklar. Bu hastalığa bu kadar düşman olmamın sebepleri var." Hayatımda kimseye anlatmadığım şeyi ona anlatacaktım. Hayatımın düşündüğü kadar pembe olmadığının ona gösterecektim.

"Annem şizofren hastasıydı, beni doğurduktan kısa süre sonra intihar etmiş. Güzeller güzeli bir ablam vardı, çok gençti. Ona da bulaşmıştı bu lanet hastalık, çok savaştı, çok çabaladı." Ona bu kadar çabuk ve kolay anlatmamı beklemiyor olmalı ki fazlasıyla şaşırdı, belki de sözlerimdi onu bu kadar şaşırtmıştı.

"Ama bir gün okuldan eve geldiğimde onun kendini asmış olduğunu gördüm. Uzun süre kendime gelemedim, bir daha hiç eskisi gibi olamadım. Babam da dayanamadı, uzaklaştı benden ve yalnız kaldım." Karmen yüzündeki huzursuz ifadeyle beni dinliyordu. "Bu yüzden bu hastalığı yeneceğime yemin ettim. Bu hastalık benden her şeyimi aldı. Gücüm ablamı kurtarmaya yetmedi ama onun verdiği hırsla ben bir sürü insanı kurtardım."

Ona tek kötü hayatın ona ait olmadığını göstermek istemiştim. Gözleri dolmuştu, belki de anlatmamalıydım. Aramızdaki mesafe biraz daha azaldı. Birden hiç beklemediğim bir şey yaptı, narin güzel başını boynuma yasladı. Çıplak bedenim çıplak bedenine değiyordu.

Konuşmaya başladı, konuşurken sıcak dudakları göğsüme değdi. Tenim ürperdi, kan akışım hızlandı. "Beş yaşındaydım, annemle hep şarkı söylerdik. Annem son zamanlarda çok hastaydı, çok güzeldi ama hastalık onu mahvediyordu. Ölmek üzereyken yanındaydım, son kez konuşuyordum onunla. Öleceğini anladı, bunu görmemi istemedi. Salona inip şarkı söylememi istedi, iste-

diğini yaptım." Onun şarkı söylemeye düşkünlüğünün nedenini anlarken neden bana bunu birden anlattığını da anlamıştım. Ona kendimi açmam, bana yakın hissetmesini sağlamıştı. O da bana acıklı anısını anlatmıştı.

Islak, yumuşak saçlarını okşadım. Onun ruhuna ve bedenine en yakın olduğum an tamda bu andı. Çok tuhaf bir hisli, sadece bedenlerimiz değil, ruhlarımızda birbirine yaslanmıştı.

Kafasını kaldırdı, çenesi göğsüme değiyordu. Islak dudaklarıyla, parıl parıl gözleriyle bana bakıyordu. Bende kafamı ona eğdim biraz daha. Nefesim nefesiyle karışırken büyülenmiş gibiydim. Sanki kendimi ben kontrol etmiyormuşum gibi.

Karmen birden ne yaptığını yeni fark eder gibi uzaklaştı benden. Arkamda bir noktaya kilitledi gözlerini korkuyla. Vücudum aniden üşürken bunun Karmen'in sıcaklığının uzaklaşmasından dolayı mı yoksa suyun ısısının düşmesi yüzünden mi olduğunu anlayamadım.

Karmen hızla benden biraz daha uzağa yüzdü.

"Neden kaçıyorsun yine Karmen?"

"Kızdı, çok kızdı," dedi korkuyla ve birden havuzdaki tüm ışıklar söndü. Tamamen karanlığa bürünürken kör olmuş gibiydim. "Karmen?" Ona bir şey olmasından korkuyordum. Hastalıklı zihni ona zarar verebilirdi. Karmen ses vermiyordu. Havuzdan çıkmış mıydı? Hiçbir halt göremiyordum.

"Lütfen ses var bana." Sesi vermiyordu. Zorlukla çıktım havuzdan. Hiçbir şey göremezken ıslak pantolonumla çıkışı bulmaya çalışıyordum. Soğuktu, çok soğuk. Islanan bedenim titrerken bu titremenin ona bir şey olacak korkusuyla olduğunu biliyordum.

Çıktığımda üst kattan vuran aydınlıkla merdivenlere koştum. Tüm gücümle üst kata çıktığımda derin bir enfes aldım. Yerler ıslaktı, Karmen geçmişti. Islak yerleri takip ettim.

Üst kata uzanıyordu ıslak ayak izleri, tüm gücümle üst kata çıktım. Ancak su damlaları ahşap zeminde, yine üst katı gösteriyordu. Daha önce sadece bir kere çıktığım katı hızla çıktım.

"Yapma! Ona zarar veremezsin." Karmen, hıçkırıklarla hem bağırıyor hem ağlıyordu. Acılı sesi nefes almamı zorlaştırırken sesin geldiği kapıya koştum, ancak kapı açılmıyordu. Daha önce de kilitli olan kapıydı.

"Karmen! Aç güzelim kapıyı, söz veriyorum bir şey olmayacak." Hem bağırıyor hem de kapıyı tekmeliyordum. Bu ahşap kapının benim gücüme dayanması çok saçmaydı. Hâlbuki çıldırmış gibi kapıya saldırıyordum.

"Git Ezel, lütfen git," dedi Karmen kapının arkasından bağırarak.

"Ben verdiğim sözü tutarım Karmen. Seni bırakmayacağım." Bir süre ses gelmedi kapının arkasından. Kapıya vurmayı bıraktım onun kısık sesini duymak için.

"Eğer ona bir şey yaparsan beni kaybedersin. Giderim ve bir daha gelmem." Haris'le konuşuyordu demek. Alnımı çaresizce yasladım kapıya, lanet olsun bu kadar güçsüz hissetmemem gerekiyordu. "Evet, ona değer veriyorum ve sen değer verdiğim şeye bir daha zarar verirsen beni bir daha göremezsin."

Yutkundum, sakince onu dinlemeye devam ettim. "Buna izin vermeyeceğini biliyorum ama kendimi öldürürüm. Yaparım, ölmekten korkmadığımı biliyorsun Haris." Yine ağlıyordu Karmen. "Madem canımla seni tehdit etmem hoşuna gitmiyor o zaman bunu bana yapma. Hayır dokunma, öpme istemiyorum. Sadece uzaklaş." Güçsüzce oturdum kapının önüne, kafamı arkamdaki duvara yasladım ve onun hayaliyle konuşmasını dinledim çaresizce. Şu an iyi bir doktor olarak onun hayaliyle nasıl konuştuğunu gözlemlemem gerekiyordu ancak yapamıyordum. Onun o kapının ardında acı çektiğini bilmek bile düşünmemi engelliyordu. "Artık canımı yakıyorsun Haris, eski Haris'i özledim ben."

"Öpme! Git, eğer azıcık seviyorsan beni dediğimi yap Haris. Artık gerçek olduğundan bile emin olamıyorum. Tanrım gerçekten kafayı yemişimdir belki de gerçekten sen yoksundur." Karmen bir daha konuşmadı, sadece içli içli ağladı. Bense onu dinledim,

yarı çıplak ahşap zeminde oturarak. Uzun bir zaman diliminden sonra kapı açıldı.

Karmen kırmızı bikinisiyle, vücudundaki kanlarla, darmadağın olmuş saçları ve ağlamaktan şişmiş gözleriyle karşımdaydı. Aynı geçen olduğu gibi bileğinden ve ensesinden kanlar vücuduna yayılmıştı. Hızla ayağa kalktım, güçsüzce hareket etmeye çalışıyordu. Narin vücudu bu kadar hırpalanmayı kaldıramamış olacak ki düşmek üzereydi.

İnce bedenini kollarım arasına aldım, çok kötü görünüyordu. Fersizce baktı gözlerime, onu kucağıma aldım. Çıplak vücudu, göğsüme değerken tek düşündüğüm şey vücudundaki kanlardı. Yine zarar vermişti kendisine, gözlerim önünde bir kriz daha geçirmişti ve ben yine bir şey yapamamıştım. Kollarımdaydı, yine yaralıydı.

Odasına yürüdüm, kapıyı zorlanmadan açtım ve kucağımdaki narin yaralı ceylanı yatağına bıraktım. Ensesinden, boynuna, oradan göğüslerinin arasına inen kurumuş kan, bozulmuş sinirlerimi biraz daha hırpaladı. Kıpkırmızı olmuş gözlerini araladı güçsüzce.

"Sana zarar vermek istiyor," dedi kısık sesle.

"Neden?" dedim yutkunarak. Lanet olsun onu böyle güçsüz, acı içinde görmek beni deli ediyordu.

"Kıskanıyor." Demek kıskançlıktan Haris Bey'imiz, Karmen'in canını yakıyordu. O an Haris'in gerçek olmasını diledim. Keşke Karmen'in hastalıklı zihninin oyunu değil de gerçek olsaydı ve onunla yüzleşseydim, hesap sorsaydım. Bunu düşünecek kadar delirmiştim, bu ev ve Karmen bana iyi gelmiyordu.

Ensesinden kanının sızmaya devam ettiğini fark ettim. Sormadan kucağıma aldım yine, banyoya soktum ve küvetin içine bıraktım bedenini yavaşça. Gözlerini açmış bana bakıyordu güçsüzce. Bir şey söylemedi, bende konuşma gereği duymadım. Suyu açtım, kısa bir süre ısınmasını bekledim. Ardından onu yıkamaya

başladım. Şaşkındı, aslında ben de şaşkındım. İlk defa birini yıkamıyordum, ablam son zamanlarda krizler geçirirken artık kendi banyosunu bile yapamayacak kadar bırakmıştı kendisini.

Ablamın, eski evimizdeki görüntüsü gözlerime dolarken titrek bir nefes aldım. Yumuşak saçlarını elime aldığım şampuanla yıkadım canını yakmamaya çalışarak. Saç diplerine masaj yaparak onu rahatlatmaya çalıştım. İşe yarıyor olacak ki kasılan bedeni yavaşça gevşedi, arkasına yaslandı.

"Gözlerini yum sabun kaçmasın," dediğimi yaptı, gözlerini yumdu. Saçlarını da duruladım, parmaklarımda garip bir akım vardı.

Suya karışan kanlarla yine gerildim. Saçlarını durulamayı bitirdim, lifi elime aldım. O gözlerini yavaşça açarken bende vücuduna dokunmadan, kanlı yerleri hafifçe lifliyordum. Gözlerini açmış, beni izliyordu.

"Neden bunu yapıyorsun?" dedi çatallı sesiyle.

"Söz verdim ya, senin yanında olacağım." Lifin altındaki teni kasılmıştı.

"Yapma Ezel." Küvetin kenarına biraz daha yaslandım.

"Ne yapmayayım?"

"Bunu." Lifi tutan elim durdu öylece yumuşacık teninde. "Onu kızdırıyor senin bana olan yakınlığın. Gitmen gerek Ezel. Ya öleceksin ya da gideceksin." Kafasını yana yatırdı puslu gözleriyle. "Ölme, ölmeni istemiyorum." Çaresizce konuşuyordu. Bende çaresizdim, ablamın ölümünden beri ilk defa bu kadar çaresizdim. Onlarca genç hastaya yardım etmiştim ama hiçbirinde bu kadar kolum kanadım kırılmamıştı.

Onun hastalığı ileri ve zararlı bir boyuttaydı. Kendisine zarar veriyordu, çok fazla hırpalıyordu kendisini ve aynı şeyi bana da yapacağından korkuyordu. Islak saçlarını okşadım önce, ardından bir pamuk kadar yumuşak yanaklarını. Sonra ise gülümsedim onu rahatlatmak istercesine.

"Dur bakalım sen daha beni tanımamışsın Karmen Hanım. Ben ortada vampir ayağına gezen, kendini göstermeye aciz korkaklardan kaçmam. Çıksın sıkıyorsa karşıma, bak bakalım hangimiz kaçıyor." Güldü, o kadar güzel güldü ki...

"Neden gülüyorsun küçük hanım çok mu komik? Çok ciddiyim ben. Hiç gülme öyle, çıksın o it karşıma." O gülmeye devam ederken ben de onu izlemeye devam ettim. Onu günlerce güldürmek ve anın güzelliğine şahit olmak istiyordum.

O gülmeyi bırakıp yüzünde değişik bir ifadeyle beni seyretmeye başladığında bende liflemeye devam ettim. "Bugün dinlen, yarın seninle uzun bir seans yapacağız ve sen bu sefer kaçmayacaksın." Sessizliğini kabulleniş olarak kabul ettim. Durulamak için bırakacaktım ki lifi, o güzel yüz ifadesinde takıldım yine. Neden bu kadar güzel bakıyordu?

"Ezel, sen doktorsun. Sana bir şey söyleyeceğim, sen anlarsın," dedi çatık kaşlarıyla ve ciddi bir tavırla. Elimi tuttu birden, sol göğsünün üstüne koydu. Onun bu cüretkarlığına şaşarken aslında bunu çok masumca yaptığını anladım. O başka kadınlar gibi değildi, o küçük bir kız çocuğu gibiydi. Elim kalbini çevreleyen kemiklerin ve kemiğinin örttüğü derisinin üstündeydi. Kalbi, avucum arasındaydı.

"Bazen bir ağrı giriyor buraya, çok değişik bir sızı. Tarifi yok ama hissediyorum, canımı yakıyor, hatta bazen hoşuma bile gidiyor. Neyim var hasta mı oluyorum?"

Sanırım bende hasta olmuştum. Hem de en ağırından, en sancılısından ve en imkânsızından.

11. BÖLÜM: KAYIP

Öfkeliydim, içimde her şeyi yakıp yıkacak bir öfke vardı. Her insanın içinde öfke vardır, bazılarında bastırılmış bazılarında dışa vurulmuş. Tıpkı hepimizin beyninin sorunlu olması gibi, hiçbir insan normal değildi, her büyüyen insanın zihni deliriyordu. Bazıları bastırılmış, bazıları dışa vurulmuş. Dünya tozpembe değildi ve hepimiz bunu biliyorduk, sadece bazıları buna kanmayı seçiyordu. Vahşet hakimdi dünyaya, el kadar bebeklerin öldüğü, güçlünün ve kötünün her zaman kazandığı, barbarca bir savaşın içindeydik belki en masumumuz bile.

Bunu yapan dünyaydı, bu pis dünya. Her saniye görüp, artık normal karşıladığımız vahşet dolu ölüm haberleri, büyük savaşlar, açlık, hastalıklar ve daha nicesi. İşte bu yüzünden hepimiz deliydik, normal bir insanın kaldırabileceği bir gezegen değildi dünya.

Çok saf, temiz ve masum insanlar tanımıştım mesleğim boyunca. Ve onlar da bu pis dünyanın zulmüne dayanamamış güzel insanlardı. Deli diye geçtiklerimiz aslında deli değildi, daha az delilerin delirttiği masum insanlardı. Dünya keder ve acı dolu bir gezegendi. Bazılarımız bunu kaldırabilecek kadar kötülük barındırıyordu sadece içinde, bazılarımız da dayanamıyordu.

Karmen de onlardandı işte. Bu pis dünyanın, kirliliğine dayanamamıştı masum ruhu. Küçük yaşta annesini kaybetmişti, babası hiçbir zaman olması gerektiği gibi bir baba olmamıştı ve zihni ona yardım etmişti. Zihni ona hayalî bir arkadaş yaratmıştı yalnız kalmamak için. O arkadaş hem babası hem arkadaşı hem de sevgilisi olmuştu.

Yine uyuyamadığım bir gece olmuştu. Düşüncelerim uyumama izin vermiyordu. Karmen'i düşünüyordum, hastalığını tekrar ve tekrar gözden geçiriyordum. Sabah sporumu bile yapamamıştım. Kahvaltı yapmadan yine sigara içmiştim. Sağlığıma zarar veriyor ve bunu umursayamıyordum bile. Yapıma ters düşen şeyler yapıyordum. Gerçi Karmen'i tanıdığımdan beri çok yanlış şeyler yapıyordum ya.

Çalışma masama geçip makalelere göz attım. Karmen'in durumuna yakın vakalar aradım. Benzerleri çoktu ama sadece bir yere ait olan hayal hiçbir hastada yoktu. Bir süre araştırma yapıp notlar çıkardım ardından vücudumu esneterek kalktım yerimden.

Aşağı inmek için odamdan çıktığım o sırada, Karmen'in de kapısı açıldı. Bu sefer mor renkli bir elbise giyinmişti, ayak bileklerine kadar uzanan, askılı ve zarif bir elbiseydi. Ve her zamanki dantelli kumaş yerine saten kumaşı tercih etmişti.

"Günaydın," dedim onu incelemeyi keserek.

"Günaydın," dedi çatallı sesiyle, gözleri de hâlâ şişti.

Birlikte aşağı inerken ikimiz de konuşmuyorduk. Sadece yürüyorduk. Senkronize hareketlerle mutfağa girdik. Dalgınca yaslandı kapıya. Mutfağın camından dışarı baktım. Bugün her zamankinin aksine gökyüzü huysuz değildi, güneş vardı.

"Bugün bir değişiklik ister misin?" dedim onun dağılmış hâline bakmamaya çalışarak. Onu böyle görmek istemiyordum.

"Ne gibi?" dedi kadife gibi sesiyle.

"Kahvaltımızı dışarıda, doğayla iç içe yapalım. Hem seansımız için de değişik bir atmosfer olur." Tane tane kurduğum cümleleri dikkatle dinledi. Gözleri parladı, alt dudağını ağzının içine yuvarladı bir çocuk gibi.

"Piknik gibi mi?" dedi heyecanla.

"Evet piknik." Biraz daha dikleşti yerinden.

"Daha önce hiç piknik yapmadım." Şaşırmam gerekiyordu ama cümlesi canımı yaktı. Bazı insanların haftada bir yaptığı bir şeydi bu. Bazen aileyle, bazen arkadaşlarla ve o bunu hiç yapmamıştı.

"Yapalım o zaman," dedim sandviç yapmak için malzemeleri çıkararak. "Biraz meyve çıkarır mısın?" Sözlerimle hemen harekete geçti.

"Eğer güzel yapabilseydim börek yapardım sana. Ancak hiç yapmadım, piknikte çok güzel gider." Ben konuşuyordum o da beni merakla dinliyordu. Aynı zamanda da çıkardığı meyveleri yıkıyordu. "Aslında en güzel mangal gider piknikte ama şimdilik elimizdekilerle yetineceğiz."

Çıkardığı meyveleri yıkarken bana baktı. "Mangal ne?" Bu kız ciddi olamazdı.

"Barbekü, et kızartıyorsun ama kahvaltı için ağır olur. Üstelik malzemelerin olduğunu da zannetmiyorum." Ona açıklama yapmaktan yorulmuyordum, seviyordum. Ona daha fazla şey öğretmek istiyordum. Çıkardığı sepete yıkadığı meyveleri yerleştirdi. Bende sandviçleri koydum. Meyve suyu ve iki bardak da koymuştu Karmen sepete.

"Kabanını giyinmelisin." Sözlerimle hemen mutfaktan çıktı, çok hevesliydi. Mutfakta dışarıda kullanabileceğimiz bir örtü de bulup sepete koydum.

Bende üst kata çıktım. Karmen üşürse diye de bir battaniye aldım dolabımdan. Üzerime ceketimi giyinip aşağı indim tekrar. Bir elime sepeti aldım, bir koluma da battaniyeleri astım. Karmen üzerine giyindiği kabanıyla koşturarak iniyordu merdivenlerden. Yanıma geldi, birlikte evden çıktık.

Hava gerçekten güzeldi, buraya geldiğimden beri güneşi çok nadir anlarda görüyor ve hissedebiliyordum. Karmen önüme geçti, kollarını iki yana açtı. Arkasından sessizce ilerlerken ona dikkat kesilmiştim.

"Çok güzel doğa." Sen de en az bu doğa kadar güzelsin. "Kuşlar cıvıldıyor, güneş doğuyor, bitkiler büyümeye devam ediyor. Hayat her şeye rağmen devam ediyor." Kendi kendine konuşuyordu ve tam da bu anda ben, onun mahremine dalan davetsiz bir misafirdim sadece...

•

Uzun denebilecek kadar yürüdük, daha önce de gördüğüm şelalenin yanında durduk. Elimdeki örtüyü serdim. Önce ben oturdum. Karmen, şelalenin güzelliğine dalmıştı. Hafif esen rüzgâr, saçlarını dalgalandırıyordu, gözlerini kırpıştırarak nefesini tutmuş gibi karşısındaki manzarayı seyrediyordu. Bu güzel ânı bozmak istemedim ve kısa bir süre onu izledim.

Sepete doldurduklarımızı tek tek çıkardım, meyve sularını doldurdum.

"Karmen, gel hadi. Acıkmadın mı?" Sözlerimle uykudan uyanmış gibi irkildi.

"Acıktım." Karşıma oturdu, onun için hazırladığım sandviçi iştahla yemeye başladı.

"Haris buraya gelebiliyor mu?" Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi durdurdu, yüzüme baktı bir süre. Ardından lokmasını çiğnemeye devam etti.

"Hayır, bu kadar uzağa gelemiyor." Haris hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum ve bugün öğrenecektim de. Bende kahvaltımı yaptım.

Kahvaltı bittiğinde ikimizde sessizce akan şelaleyi izliyorduk. Güneş, saçlarına doğmuştu. Badem gözleri hayranlıkla doğada geziniyordu.

"Doğa benzersiz bir sanat eseri, değil mi?" dedim karşımızdaki renk cümbüşünü izlerken. Masmavi akan şelale, gökyüzünün uyumu, yemyeşil çimler ve kahverengiyle bütünleşmiş ağaçlar.

"Tanrı mükemmel bir ressam olmalı." Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi, tanrıyı bir ressam olarak mı tanımlıyordu? Onun inancı var mıydı ya da varsa ne kadar güçlüydü merak ediyordum. Bu konuda hiç konuşmamıştık.

"Bana anlatmanı istiyorum, onunla nasıl tanıştın?" diye sordum Haris'i kastederek.

"Haris'le tanıştığımda çok küçüktüm, kimsem yoktu. Eve gelen dadılar gibi değildi, benimle sohbet eder ve oyunlar oynardı."

Aslında nasıl bağlandığını da anlatmıştı, en savunmasız anlarında Haris yanındaydı ama yine de sordum. "Ona nasıl bu kadar bağlandın?"

"Bilmiyorum ki, nasıl olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Haris hayatımın ortasına giren biri değildi ki; o hayatımın başlangıcından beri yanımdaydı. En çok gördüğüm yüz, dünya üzerinde en sevdiğim kişiydi hep. İşte bunu anlayamıyorum Ezel, o hep gerçekti ama sonra birileri çıkıp dedi ki gerçek değil, senin hayal ürünün. Nasıl inanacağım ki ben buna?" Ses tonunda çaresizlik vardı, ifademi bozmadım ama onu büyük bir dikkatle dinliyordum.

"Haris nasıl biri?"

"Haris, tam olarak bir insan değil. Eğer öfkeli ve aç değilse çok merhametli, iyi biri." Ben bu eve geldiğimden beri öfkeli ve aç olmalıydı.

"Vampir mi?" Film izlemiyordu ve kütüphanesi klasik kitaplarla doluydu. Vampir fantezisini nereden uyduracaktı ki? Belki o kitaplardan birinde görmüştü.

"O eskiden çok kudretli bir adammış. Bazı güçleri varmış, normal insanlarda olmayan güçler. Aslında olduğu yerde öyle çok insan varmış ancak onun güçleri karanlıkmış. O kadar güçlüymüş ki Haris, onu öldürmenin bir yolu yokmuş. Bir gün yakın arkadaşı sandığı adam onu öldürmenin yolunu bulmuş ama öldürmemiş. Çok daha beter bir şey yaşamasını istemiş. Haris'i kana ve bu eve

mahkûm etmiş. Kan içmediği zaman, acı çekiyor ve kuruyor." Sözlerini bir masalı dinler gibi dinliyordum.

"Nasıl kuruyor?"

"Bir heykele benziyor. Yüzü bembeyaz oluyor, hareket edemiyor." O kadar inandırıcı konuşuyordu ki sanki bir hayalden değil de gerçek bir varlıktan söz ediyormuşuz gibi hissetmiştim. Zaten ona göre tamamen gerçek bir şeyden konuşuyorduk.

"Peki neden öldürmek yerine böyle bir ceza vermişler. Haris böyle bir cezayı hak edecek kadar kötü bir adam mıymış?" Sorumla afalladı, ne diyeceğini bilemedi. Çünkü o da cevabı bilmiyordu. "Peki eğer o gerçekse ben neden onu göremiyorum?"

"Çünkü istediği kişiye görünüyor." Anlattıkları, tamamen hayal ürünü şeylerdi ve ben onunla konuşurken onun hastam olduğunu bir kez daha hatırladım.

"Yaşamından memnun musun Karmen? Bu evde, Haris'le huzurlu musun?"

"Öyleydim, sen geldikten sonra değişti. Haris vahşileşmeye başladı, onu anlayamıyorum. Ve..." Derin bir nefes aldı, yine şelaleye daldı. "O gün arkadaşlarınla dışarıda yemek yerken kıskandım. Normal bir insan yaşamını deli gibi kıskandım. Çok cahil hissettim, yabani hissettim. Yine de Haris'in yanında olmayı seviyorum, o benim her şeyim." Kıskanması, cahil hissetmesi canımı sıktı. O gün her şeye dikkat etmiştim hâlbuki.

"Haris'ten ilk ne zaman korktun Karmen?" İrkildi, hazır değil gibiydi bu soruya. Yine de araladı dolgun dudaklarını konuşmak için.

"Sekiz yaşındaydım, bir bakıcım vardı. Çok sert bir kadındı, bana kötü davranıyordu." Derin bir nefes aldı. "Bana bir gün tokat attı. Daha öncede itip kakıyordu ama ilk defa bu kadar canım yanmıştı. Çok küçüktüm, ne yapabilirdim ki? Haris, sinirlendi. O kadına göründü ve boynunu ısırdı. Kanını içti, öldürene kadar kanını içti. İlk o zaman korktum ondan." Yutkunamadım. Daha

sekiz yaşındayken zihni ona bu kadar acımasız oyunlar mı oynamıştı?

Zihnimde dünyalar güzeli bir kız çocuğu belirdi. Kızıl gözlü, koyu saçlı ve beyaz tenli. O sevimli küçük kız bunları çekmişti ve lanet olasıca Barbaros Özekli kızını yanına almamış mıydı? Bir baba bu kadar umursamaz olamazdı, kimse küçücük kızını böyle bir evde bırakamazdı. Nasıl bir vicdandı bu böyle? Belki o zaman kızını yanına alsa yanında tedavi ettirse bu kadar büyümeyecekti hastalığı.

İçimdeki huzursuzlukla ona baktım. "Sana göre bir deliyim," dedi sinirle.

"Değilsin, sen çok özel bir kadınsın Karmen." Neye öfkelendiğini bilmiyordum ancak göğsü sinirle inip kalkıyordu. Gözleri dolmuştu ve artık yüzüme bakmıyordu.

"Aklını kaçırmış bir hasta olarak görüyorsun beni. Değilim Ezel, deli değilim." Gözünden bir damla yaş aktı. "Herkes deli olduğumu söylüyor, aklımı yitirdiğimi söylüyorlar, neden kimse bana inanmıyor?" Ben sana inanırım demek istedim ancak bu sadece onu bir yalana inandırmak olurdu.

"Çünkü gördüğün gerçek değil Karmen," dedim acımasızca, irkildi. Yaşlı gözleriyle yüzüme baktı. "Neden sadece sen görüyorsun? Bunu hiç düşündün mü? Onun gerçek olmama ihtimalini hiç düşündün mü? Hiç sorguladın mı gerçeği? Ama bu senin deli olduğun anlamına gelmiyor, sen çok özel bir insansın." Ayağa kalktı konuşmadan, şelaleye yürüdü. Bende kalktım hemen arkasından, yanında durdum.

"Git Ezel, boşuna zamanını harcıyorsun." Onu kolundan nazikçe tuttum, kendime çevirdim. Gözleri ve burnunun ucu kızarmıştı bile.

"Boşa zaman harcamıyorum. Artık onun gerçek olmadığını düşünmeye başlıyorsun ve bu düşünce seni öldürüyor." Hiçbir şey

demeden gözlerime bakıyordu kızıl gözlerini irileştirerek. Söylediklerimin doğru olduğuna inanıyordu. Ona biraz daha yakınlaştım güven vermek istercesine.

"O hayal değil!" dedi ağlayarak.

"Öyleyse ben neden göremiyorum?"

"O hayal değil." Sayıklıyordu.

"O zihnin sana kirli bir oyunu."

"Değil! O benim arkadaşım, ailem, sevgilim."

"Değil Karmen."

"Yalnız değilim ben. Deli değilim." Bağırıyordu. O kadar çok bağırıyordu ki sesi yankı yapıyordu. Uzaklaştı benden, kendini kaybetmiş gibiydi. Sürekli, 'Deli değilim ben,' diye sayıklıyordu.

Tuttum kollarından, kulağına tıkadığı ellerini çektim. Derin derin nefesler alarak bana bakıyordu.

"Değilsin, yalnız değilsin. Bak buradayım, seni bırakmayacağım. Deli hiç değilsin, sadece çok masumsun. Fazlasın bu dünyaya." Hıçkırıkları kesildi, titremesi azaldı. Kızıl gözleriyle gözlerime öyle bir baktı ki dünya durdu. Ne şelalenin sesini duyar oldum ne Karmen'in kızıl gözlerinden başka bir şey görür oldum.

Dayanamadım, dudaklarımın altında duran alnını öptüm ona varlığımı hissettirmek istercesine ve hemen ayrıldım. Ancak o ayrılmadı ve alnını yorgunca omzuma yasladı.

•

Kaç saat ağacın altında gökyüzünü seyretmiştik hiç konuşmadan bilmiyordum. Sadece onunla sessizliği paylaşıyorduk. Huzurluyduk, bir süre içli içli ağladıktan sonra kendisini toparlamıştı.

Güneş batmaya başlarken hava soğumuştu ve üzerine battaniye örtmüştüm. Sonra o bana biraz yakınlaşıp battaniyenin diğer yarısını üstüme örtmüştü.

Hava kararmadan kalktık, aynı sessizlikle eve yürüdük. Eve girdiğimizde de aynı sessizliği sürdürdük. Üstümüzü değiştirdik ve yemek yapmaya başladık. Saat geç olduğu için acıkmıştık, pratik bir şeyler yaptık.

Ona güzel soslu bir makarna yaptım. Ama yine iştahsızdı, tabağını didikliyordu.

"Beğenmedin mi? İstersen başka bir şey hazırlayayım sana?" Kafasını kaldırdı.

"Hayır, çok güzel," dedi sadece. Bende yemeği bıraktım. Çatalı, tabağıma ürkmemesi için sert olmayan bir şekilde bıraktım. Bazı zamanlarda çatalı sert bırakmam bile ürkütüyordu onu çünkü. Arkama yaslandım, onu izledim. Çok geçmeden bakışlarımdan rahatsız oldu, kafasını kaldırıp baktı yüzüme.

"Ormanda olanlar için mi böylesin?" Sorumla çatalını bıraktı, arkasına yaslandı. Cevap vermedi, bir süre durdu ve ardından yemeğine devam etti.

Ayağa kalktım, tabağımı tezgâhın üstüne bıraktım ve çıktım mutfaktan. Şaşırdığının farkındaydım ama o keçi inadı tuttuğu zaman ağzından bir kelime bile alamayacağımın da farkındaydım. Odama girdim, bir duş aldım ve altımdaki havluyla koltuğuma oturdum. Sigaramı yaktım, bir nefes içime çekerken kafamı geriye yasladım. Karmen'le konuştuklarımızı bir bir gözden geçirdim. Normalde ses kayıt cihazı bulundururdum hastalarımla konuşurken ancak Karmen'de bunu yapmıyordum. Onun söylediği hiçbir sözü unutmuyordum.

Kapım açıldı. Omzumun üstünden kapıya baktım. Karmen kapıda, çekingence bana bakıyordu.

"Yine çalmadın kapıyı?" dedim bir duman daha çekerken sigaramdan. "Çık, kapıyı tıklat tekrar gel." diye dalga geçtim bir öğretmen gibi. Bunu yapacağını gerçekten düşünmedim ama yaptı. Çıktı, kapıyı kapattı ve tıklatıp girdi. "Bunu neden yaptın?" dedim şaşkınlıkla.

"Sen dedin ya." Gülmemek için alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Yanıma yakınlaştı. Koltuk cama dönüktü ve kapı arkamda kalıyordu. Karmen bana yakınlaştığında sadece havluyla olduğumu fark etmişti. Gözleri utançla irileşti.

"Çıplaksın!" dedi dehşetle.

"Üzerimde havlu var. Çıplak değilim." Kaşları çatıktı, geri döndü çıkmak için.

"Karmen! Buraya gelir misin?" Tereddütle kapıya baktı, ardından yanımdaki koltuğa. Yanıma geldi, oturdu yanıma. Bana bakmıyordu, karşısındaki manzarayı izliyordu. "Neden gelmiştin?" dedim sigaramı söndürerek.

"Tabağımı bitirdim, çok lezzetliydi. Ellerine sağlık." Bunu söylemek için mi gelmişti? Bu sefer kendimi durdurmadım, güldüm. Tıpkı alkış bekleyen küçük bir çocuk gibiydi. Onun bu hâlleri hoşuma gidiyordu.

"Afiyet olsun," dedim ve biraz daha onun üzerine gitmeye karar verdim. Ne cevap vereceğini bilemediği zaman çok sevimli oluyordu. "Bunu söylemek için mi gelmiştin?" Etrafına şaşkın şaşkın bakındı, ne söyleyeceğini bilemedi. Bana baktı sonra sadece havluyla olduğumu hatırlayıp yine önüne döndü utançla.

"Neden üstünü giyinmiyorsun?"

"Şu an mı giyineyim?" dedim bir ona bir kendime bakarak. Sinirle bana çevirdi bakışlarını. Narin elini kaldırdı ve çıplak omzuma vurdu. Elini hemen çekmedi, yavaşça çekti çıplak tenimden.

Uzaklaştırmadan tuttum o elini. Taze ve değişik yarasına baktım. Bunu nasıl yaptığını öğrenecektim. Eğildim, bileğinin iç tarafını çevirdim. Yarasının üzerine dudaklarımı bastırdım. Yumuşacıktı teni, ipek gibiydi. Nefesi kesilmiş gibiydi, hiç hareket etmiyordu. Kafamı kaldırdım, yüzüne baktım.

"Nefes al Karmen." Sözlerimle kızarırken olduğu gibi durmaya devam ediyordu. "Git uyu, bugün çok yoruldun." Hırpalamıştı bugün yine kendisini.

"Sürekli bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

"Her söylediğim batıyor sana. Uyuma o zaman, neden hemen pençelerini çıkarıyorsun? Benimle vakit geçirmek hoşuna gitti, biliyorum." Ona kesinlikle bir hastama davrandığım gibi davranmıyordum, ona bir arkadaşıma davranır gibi de davranmıyordum hatta Yasema'ya bile böyle davranmıyorum. Utangaç hâlleri, kendini savunmaları, hoşuma gidiyordu.

"Bu kadar küstah olma!" dedi ayağa kalkarken.

"Küstah değilim." Bende ayağa kalktım, havlum gevşemişti ve neredeyse düşecekti ben tutmasam. Karmen'in yüzü biraz daha kızardı. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ancak söyleyemeyerek inledi ve arkasını döndü. Tam odadan çıkacaktı ki tekrar konuştum.

"Kırmızı sana yakışmış." Durdu, üstüne baktı, ardından bana.

"İyi de üstümdeki siyah."

"Ben yüzünden bahsediyorum." Sinirle inledi ve kapıyı çarpıp çıktı.

Havluyu bırakıp, üzerimi giyindim. Aynı koltuğuma oturdum, telefonumu aldım. Saate baktım önce, çok geç değildi. Barbaros Özekli'nin kişisel telefonunu aradım ve çok çalmadan açıldı.

"İyi akşamlar Barbaros Bey."

"İyi akşamlar, bir sorun mu var?" dedi endişeyle.

"Hayır, bir sorun yok. Arada düşüşler yaşasa da şu an iyi gidiyor tedavi."

"Bunu duymak bana umut veriyor evlat, yıllar sonra ilk defa biri umut varmış gibi hissettiriyor." *Keşke o umut sen olsaydın kızına.*

"Nasıl Karmen? Mutlu mu yoksa üzgün mü?"

"Neden buna gelip kendiniz bakmıyorsunuz? Eminim bir gününüzü ona ayırsanız iflas etmezsiniz." Sert çıkışıma şaşırmış olacak ki bir süre ses gelmedi.

"Karmen bir şey mi söyledi benimle ilgili?"

"Hayır ama terk edilmiş hissediyor. Bunu ona yapmaya hakkınız yok."

"Geleceğim, en kısa sürede."

"Barbaros Bey, ben bir şey sormak istiyorum. Karmen'in daha önce hiç ölen bir dadısı oldu mu?" dedim asıl arama nedenimi sorarak.

"Hayır, kimse ölmedi. Bunu neden soruyorsunuz?" Tabii ya hayaldi işte, neden kurcalıyorsam? Sanki gerçekten kan emici bir varlık mı vardı bu evde?

"Önemli bir şey yok," dedim. Ardından iyi akşamlar dileyip kapatacaktım ki tekrar konuştu Özekli.

"Aslında bir dadısı vardı, yabancı uyruklu bir kadındı. Karmen o zamanlar sekiz dokuz yaşlarında olmalı. Kadın birden ortadan kayboldu. Bütün eşyalarını almış, kaçmış sanırım işten ama anlayamadım. Parasını bile almadı ve bir daha ulaşamadım o kadına." Sözler kanımı dondururken bir yanım bunun sadece bir tesadüf olduğunu söylüyordu. Diğer yanım ise Karmen'in söylediklerinin altını deşiyordu.

"Teşekkürler Barbaros Bey, iyi akşamlar." Telefonu kapattım. Ardından karşımdaki cama baktım ne düşüneceğime karar veremeyerek.

Camda, karanlığı seyrederken yansımam cama vuruyordu. Yansımamın arkasında bir şey fark ettim. Bir çift, parlak göz. Hissettiğim korkuyla hızla arkamı döndüm, arkamda kimse yoktu. Yine yansımaya baktım, oradaydı işte ürkütücü parıldamalar.

Ayağa kalktım, kimse yoktu işte. Bana ne oluyordu böyle? Karmen'e gerçekten inanmaya mı başlıyordum yoksa?

12. BÖLÜM: HARİS

Sinirlerim gerilmişti, tuhaf hissediyordum. Karmen hakkında düşünüyordum, anlattıkları çok ütopik şeylerdi ancak bir kısmım ona inanmak istiyordu. Nedenini biliyordum, onun şizofren olmasını istemiyordum ve zihnim bana oyun oynuyordu. Başka bir açıklaması olamazdı bunun.

Saat gece yarısını geçerken dayanamadım, üst kata çıktım. Birkaç odaya baktım, hepsi normal odalardı; ilk baktığımdan beri değişen hiçbir şey yoktu. Koridorun sonundaki iki kapılı odanın önünde durdum. Kapıyı açmaya çalıştım ancak açılmadı: İlkinde de olduğu gibi... Karmen'in bu odadan çıktığını görmüştüm, ondan sonra gelip tekrar mı kilitlemişti?

Fazla vakit kaybetmeden ayrıldım üst kattan. Mutfağa girdim kahve yapmak için.Bu gece biraz daha araştırma yapacaktım. Acıktığımı hissettim, akşam yemek yememiştim zaten. Kendime hızlıca bir sandviç yaptım, masanın üstüne bıraktım. Kahve makinesinden aldığım sürahiyle bardağımı doldurdum. Bu sırada mutfağın birden soğumasıyla irkildim. Sandviçimi alıp çıkmak için masaya döndüm. Ancak sandviç yerinde yoktu! Buraya koyduğuma emindim.

"Karmen?" dedim seslenircesine ancak hiçbir ses yoktu. İçimdeki huzursuzluk gittikçe büyüyordu.

Kalçamı tezgâha yasladım ve ellerimi kirli sakallarımda gezdirirken dikkatlice düşündüm. Evet emindim, az önce oraya koymuştum. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Karmen, bunun tek açıklaması onun gelip almış olmasıydı. Üst kata çıktım hızlı adımlarla. Kapısını bu sefer çalmadan açan ben oldum. Karmen, yatağında her şeyden habersiz yatıyordu. Üzerindeki battaniyeye sarılmıştı, derin uykuda gibiydi. Yine de emin olamadım, belki de o yapıyordu bunları.

Ona yakınlaştım, birden gözlerini açtı. Göğsü hızla inip kalkıyordu, iyi görünmüyordu.

"Karmen?" dedim yumuşak bir seste. Ses vermedi. Ona biraz daha yakınlaştım. Yataktan doğruldu. "İyi misin?"

"İ-iyiyim." Bir süre öylece yere baktı. Yatağına oturdum, solan rengine baktım. "Sen neden gelmiştin?"

"Sadece uyuyor musun diye bakmak istedim." Söylediğim yalana pek de inanmış gibi durmuyordu.

"Haris, o bir şey yaptı değil mi?" Nefesimi verdim, yine başlıyorduk. "Onu tanıyorum, seninle oynuyor. Bir avcının avıyla oynaması gibi. Dikkatli ol Ezel."

"Benim için endişelenme." *Kendin için endişelen.* "Rahatsız ettim gece gece, uyu sen." Yataktan kalkacaktım ki kolumu tuttu.

"Haris, son konuşmamızdan beri bana görünmüyor." Havuzdan sonraki krizden bahsediyor olmalıydı. "Onu özledim ve korkuyorum. Çünkü sinirli ve sen, beni ciddiye almıyorsun ama dikkat etmen gerek."

"Tamam Karmen, sırf senin için dikkat edeceğim." Elini hâlâ kolumdan çekmemişti. "İyi geceler," dedim ve geri çekildim. Cevap vermedi, göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu. Odasından çıktım, kendi odama girdim. Mutfakta olan şey aklımdan çıkmıyordu, düşünüyordum ancak düşündükçe daha da batıyordum.

Yatağa attım kendimi. Araştırma yapacak hâlim bile kalmamıştı, sadece gözlerimi kapattım.

•

Karmen Özekli

Onu özlemiştim, kaç gün olmuştu onu görmeyeli? Bir hafta olmuş muydu? Yıllardır ondan ilk defa bu kadar uzak kalıyordum. Bu sefer ikimiz de çok kırılmış, çok yıpranmıştık.

Elimdeki kitabı sıkılarak bıraktım, zihnim çok doluydu. Ezel, kafamı karıştırıyordu. Akıl sağlığımı sorgulatıyordu. Hasta olmadığımı kabullenmediğim için ilaçları kullanmıyordum ancak artık kullanmaya başlayacak gibiydim. İyi hissetmiyordum. Bacaklarımı sallayarak salonu dolduran ritme ayak uydurdum. Bir nota olmak, müziğin melodisinde kaybolmak istiyordum.

Duyduğum ayak sesleriyle gelen kişiye baktım. Bir an Haris mi diye merak ettim ancak değildi. Karşımda Ezel vardı. Üzerine beyaz bir gömlek giyinmiş, üst düğmelerini açık bırakmıştı. Altında kaslı bacaklarını saran siyah bir pantolon vardı. Bıraktığı kirli sakalı ve koyu mavi gözleriyle çok çekici görünüyordu. Evet Ezel, vahşi bir havaya sahipti. Kemikli yüz yapısı onu sert gösteriyordu. Boyu çok uzundu. Gören herkesin bir daha dönüp bakmak isteyeceği bir güzelliğe sahipti.

Çekiciliği o kadar yoğundu ki bazen tuhaf hissediyordum. Haris'le çok fazla yakınlaşmamız olmuştu ancak hiçbiri sol tarafımda bir ağrı oluşturmamıştı. Evet, bunu fark etmiştim. Ezel'le yakınlaştığımız zaman titriyordum, göğsümün sol tarafı acıyordu ve büyüleniyordum. Ezel, çok değişik bir adamdı.

"Ben acıktım," dedim yine bana o güzel yemeklerinden yapmasını umarak. Yaptığı her şey leziz oluyordu. Bugün onun izin günüydü, gidecek miydi merak ediyordum. Gitmesini istemiyordum, nedenini kendim bile bilmiyordum.

Gülümsedi, o yakışıklı yüzüne gülümseme çok yakışıyordu. Duruldum, güzel yüzüne daldım. Ayağa kalktım, karşısına geçtim. Keskin kokusu burnuma doldu, bu ona biraz daha yakınlaşma isteği doğurdu içimde.

"Çıkacağım ben," dedi gülümsemesi solarken. Nereye çıkacaktı? Beni bırakacak mıydı?

"Nereye gideceksin?" Sormaya hakkım yoktu ancak deli gibi merak ediyordum.

"Yasema'yla buluşacağım." Yasema: Güzel ve sevimli sevgilisi... Tabii izin gününü sevgilisiyle geçirmek isterdi, neden yanımda kalsın ki? İçimde varlığından çok kısa bir süre önce haberdar olduğum vahşi duygular vardı. Ne olduğunu çözümleyemiyordum. "Seni tek bırakmak istemiyorum ama bugün yıl dönümümüz ve Yasema'yla konuşmak gereken şeyler var. Sen de gelmek ister misin?"

"Sorun değil." Sorun! Gitmesen olmaz mı? Gözlerimi kırpıştırdım, derin bir nefes aldım. "Gece gelecek misin?" dedim yüzüne bakmayarak sanki umurumda değilmiş gibi.

"Bilmiyorum, gelmemi ister misin?" *Gel.*

"Fark etmez, eğlenmene bak." Kararsızca dolandı bakışları yüzümde.

"Karmen, gitme dersen gitmem." *Gitme.* Omuz silktim.

"O senin sevgilin, gitmelisin." Tereddütlüydü hâlâ.

"İyi olacak mısın?" dedi yine, sanki gitme dememi bekliyormuş gibiydi. Gitme desem ve o da gitmese. Olacağım demedim, sadece omuz silktim yine. "Eğer konuşmam gereken şeyler olmasaydı gitmezdim."

Belki de evlenme teklifi edecekti, bu düşünceyle kalbime bir kramp girdi. "Ölecek miyim?" diye sordum endişeyle. Kaşları çatıldı.

"Ne? Hayır, bunu nereden çıkardın?" dedi beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Kalbim, çok hızlı. Annem gibi hasta mı oldum yoksa? Yakında kan mı kusacağım? Onunda kalbi ölmeden önce böyle atıyordu. Ölecek miyim?" Birden yüz hatları gevşedi, yüzünde değişik

ama çok güzel bir ifade belirdi. Hayran olunacak gözleri kısıldı, dudakları gerildi ve yanağındaki eşsiz gamzesi ortaya çıktı.

"Annen kanserdi Karmen." Eli tereddütle havalandı, sol göğsüme yasladı elini. Kalbim avucu arasındaydı. Güçlü elleri, kalbimi sarmalamıştı sanki. "Sen hasta değilsin, ölmeyeceksin," dedi kısık sesiyle biraz daha eğilerek yüzüme. Alnını sanki beni ürkütmeye korkar gibi, yavaşça alnıma yasladı. Bu hareketi şaşırttı ama aynı zamanda hoşuma da gitti.

İşte burada; güvendeydim, huzurluydum, heyecanlıydım. Dokunuşları çok başkaydı, sıcacıktı. Birden geriye çekildi. Yutkunmasıyla âdemelması hareketlendi, kafasını yan tarafa çevirdi.

"Ben çıkıyorum. Kendine iyi bak," dedi değişik bir ses tonunda. Gidecek miydi gerçekten? Sanki umurumda değilmiş gibi kitabımı elime aldım.

"İyi eğlenceler size," dedim yüzüne bakmayarak. Gidiyordu, kapı sesini duyduğumda kafamı hiç ilgilenmediğim kitaptan kaldırdım. Öylece salonun kapısını seyrettim.

Haris yoktu, Ezel yoktu, yalnızdım. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar yalnız hissediyordum, çok fazlaydı.

Ezel'in bir sevgilisi vardı ve gerçekten de yakışıyorlardı. Bu düşünce beni neden rahatsız ediyordu? Kızı sevmemiştim, hâlbuki bana çok nazik ve ilgili davranmıştı. Sorunum neydi böyle?

•

Ezel o kadar ilgiliydi ki o olmadığında yeri hemen belli oluyordu. Boş hissediyordum. Elimdeki kitabı fırlattım yere. Karşımdaki şömine ateşini izledim bir süre. Şarkı söyleyerek rahatlamaya çalıştım. Ta ki kapıya yaslanmış beni izleyen Haris'i fark edene kadar.

Simsiyah gözlerini gözlerime dikmişti. Bembeyazdı teni ve teninin bir buz kadar soğuk olduğunu biliyordum. Ensesine kadar inen simsiyah saçları vardı. İfadesizce bakıyordu yüzüme, onun hislerini çözmek zordu. Hatta hisleri olduğundan bile emin değildim.

Konuşmadı, yanıma yaklaştı. Yavaş adımlarla yürüdü yanıma kadar ve koltukta yanıma oturdu, dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Ne oldu acıktın mı?" dedim huysuzca. Son zamanlarda bana yaptıkları canımı yakmıştı. İzinsizce, hoyratça canımı acıtarak kanımı içmişti. Nedeni; Ezel'e öfkelenmesiydi.

"Küçük kızım artık büyüyor," dedi yüzümü incelerken. Üzerinde onun için aldığım siyah bir pantolon ve tişört vardı.

"Haris, artık gerçek olmadığını düşünüyorum," dedim yorgunca. Güldü ruhsuzca.

"Bak, gördün mü? O lanet herif benden şüphe etmene neden oluyor." Yüzüme bakmaya devam etti uzunca.

"Neden seni sadece ben görüyorum?" dedim sorgularken.

"Bunun nedenini biliyorsun, istersem ona da görünebileceğimi biliyorsun."

"Hayır! Öyle bir şey yapmayacaksın. Aklını kaçırır." Haris, herkesin kaldırabileceği bir sır değildi. Benim kaldırma nedenimse onunla büyümüş olmamdı, o bana baba bile olmuştu.

"Ama buna beni sen zorluyorsun." Avuçlarını sıkıyordu. "Sana dokunuyor!" dedi az önceki sakin konuşmasının ardından birden bağırarak. Ani çıkışıyla irkildim. "Ve bundan hoşlanıyorsun." İtiraz edemedim. O beni çok iyi tanıyordu. O, beni dünya üzerinde tam anlamıyla tanıyan tek varlıktı. Yalan söylersem anlardı ve aramızda hiçbir zaman yalan olmamıştı. Ayağa kalktı öfkeyle. Birkaç adım attı sakinleşmek için. Şöminenin önünde durdu.

"Korktuğum oluyor Karmen. Benden gidiyorsun." Güldü ardından. "Artık hayal olduğumu düşünüyorsun, o adama bağlanıyorsun. Sana kızamıyorum bile, çünkü bu lanet arazinin dışına çıkmaya bile aciz bir canavarla ne kadar mutlu olabilirsin ki?" Sözleri kalbimi acıtırken ayağa fırladım.

Arkadan sarıldım sıkıca buz gibi olan bedenine. "Hayır! Senden gitmiyorum." Başımı sırtına yasladım.

"İçimde bir canavar var, bunu biliyorsun. Ve sen o herife her yaklaştığında içimdeki canavar beni kontrol ediyor. Sanırım bazı şeyleri anlamıyorsun Karmen, eğer öfkelenirsem sınırlarım yok olur. Ne yapacağımı ben bile kestiremiyorum. İçimde kana aç bir hayvan var." Öfkeliydi konuşurken. Biraz daha sarıldım ona. Birden hızla döndü bana, yanaklarımı soğuk avuçları içine aldı.

"Seni ben büyüttüm, senin tek arkadaşın benim, senin her şeyin benim. Sen benimsin, bana aitsin ve asla benden gidemezsin." Sözlerini tamamlar tamamlamaz dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı, bir eli boğazıma gitti ama sıkmadı. Dudaklarına aynı şekilde karşılık veriyordum ancak içimden bir ses soruyordu bu sadece alışkanlıktan mı karşılık veriyordum yoksa gerçekten tutkuyu hissettiğim için mi?

Beni sertçe şöminenin yanındaki duvara yasladı. Dudaklarını çeneme indirdi. Beni biraz daha yukarı kaydırdı, kafasını boynuma eğdi. Bir eliyle saçlarımı çekti, iştahla tenime baktı. İstiyor muyum diye sormadı, gözlerinin rengi değişti yavaşça ve köpek dişleri uzadı.

Gözlerimi yumdum acıyı beklerken kafamı geriye yasladım. Ensemdeki her zamanki yerini buldu ve dişleri sertçe tenime battı. Acı içinde inlerken o zevkle vücudunu bana bastırdı sanki kanımı içmek bir yana etimi de canlı canlı yemek istiyormuş gibi. Kanın vücudumdan çıktığını hissediyordum, bu mide bulantısı ve baş dönmesi yapıyordu her seferinde. Karnımda şiddetli bir ağrı vardı, gözlerim kararıyordu. İçindeki canavarı doyuruyordu. İştahla yudumluyordu kanımı. Onun en büyük zevki buydu işte: Kan içmek.

"Yeter," dedim acı çekerken. Beni duyuyormuş gibi değildi kanımı iştahla içmeye devam ediyordu sadece. Bu sefer her zamankinden çok içmişti, halsizleşiyordum. "Haris, yeter!" dedim acıyla tekrar, bu sefer yüksek sesle. Vücudunu itmeye çalıştım.

Birden geri çekildi hızla. "Özür dilerim, kendimi kaptırdım," dedi yüzümü bir eliyle okşayarak. Göz rengi eski hâline döndü,

dişleri içeri girdi tekrar ama yine boynuma eğildi. Bu sefer ısırdığında boynuma akan kanları yaladı iştahla. Tabağındaki artıkları sıyırır gibiydi. Onu iteklememle geri çekildi. Gülümsedi, saçlarımı okşadı koyu gözleriyle gözlerime bakarak.

Elimi tuttu sıkıca, beni koltuğa çekti. Oturdu ve beni de yanına oturttu. Başımı göğsüne yasladım, o da her zamanki gibi okşadı şefkatle.

Bir süre hiç konuşmadık, öylece şömineyi seyrettik. Soğuktu bedeni, kalbi atmıyordu, nefes almıyordu. Yine de o benim sahip olduğum tek şeydi. Aklıma gelen kişiyle vücudum gerildi, ne yapıyordu acaba şu an?

"O adam geldiğinden beri seninle vakit geçiremiyorum," dedi kızgınca.

"Onunla oynama Haris. O iyi bir adam, beni iyileştirmeye çalışıyor sadece. Lütfen, bunu yapma." Saçlarımı okşayışı durdu, sinirlendiğini biliyordum.

"Sen hasta değilsin ki iyileştirsin." Buradaydı işte Haris, gerçekti. Hep olduğu gibi kanımı içmiş ve sonra da saçlarımı okşamıştı. Haris yoksa kim içecekti ki kanımı? Buradaydı, ben hasta değildim.

"Ama o öyle olduğumu sanıyor."

"Senin deli olduğunu düşünüyor. Seni bu evden uzaklaştırmaya çalışıyor. Üstelik sana ilgi duyuyor. Eğer bu evden gitmezse onu öldüreceğim." Daha öncede öldüreceğini söylemişti ve bu yüzden kavga etmiştik.

"Bana ilgi mi duyuyor?" Sesim biraz fazla yumuşak çıkmış olacak ki bakışları sertleşti. "Onu öldürürsen asla eskisi gibi olmayız," dedim bu sefer ben öfkeyle konuşarak.

"Öldüreceğim Karmen. Seni arzuluyor, aklını karıştırıyor, benim olana dokunuyor." Ben kimsenin değilim demek istedim ancak bunun onu daha da öfkelendireceğini biliyordum. Beni tamamen kendine ait kılmıştı: Vücudumu ve ruhumu.

"Yine başlıyoruz, öyle mi?" dedim göğsünden kafamı kaldırırken.

"Karmen! O adam sana dokundu, bu bile onu parçalamam için bir sebep," dedi ve sertçe dudağımı öptü, hayır öpmüyordu yine tenimi yaralıyordu. Kızgındım, ittim göğsünden ancak bırakmadı. Dudağıma batan dişiyle canım yandı ve ağzıma dolan metalik tatla kanadığını anladım. Kanattığı dudağımdan akan az kanı bile büyük bir tutkuyla emiyordu.

İtmedim, sadece durdum öylece. Dudaklarımdan ayrıldı yavaşça. "Seni seviyorum Karmen," dedi sertçe kolumdan tutarak beni kendisine çekerken.

"Ben de seni seviyorum," dedim daha önce birbirimize defalarca sarf ettiğimiz sözleri söylerken bu sefer o kadarda emin değildim. Gözlerine bakmadım, gözlerine bakarsam içimdeki fırtınaları görürdü.

"Onu göndermeni istiyorum," dedi belki milyonuncu kez.

"Eğer o giderse ben yine bir tımarhaneye yatarım." Sözlerimle öfkelendi yine, hatta öfkeden göz rengi değişti. Siyah irisleri kırmızıya boyandı.

"Sana yakınlaşmayacak. Eğer sana yakınlaşırsa sonu hiç iyi olmaz," dedi birden sakinleşerek. Gözleri eski koyuluğuna dönmüştü. Saçlarımı okşadı yine. "Anladın mı Karmen?" dedi yumuşakça saçlarımın arasına öpücük bırakırken.

"Anladım," dedim kısık seste. Neden her zaman huzurlu olduğum kollarda huzursuzdum?

"Benim akıllı kızım," dedi bir çocuğu tebrik ediyormuş gibi.

"Ben çocuk değilim!" Gülümsedi.

"Biliyorum sevgilim." Beni göğsüne çekti, sarıldı. Kokumu içine çekti. "Bu koku, yıllar sonra bana insan gibi hissettiren tek şey." Tenimi okşadı, kafasını boynuma gömdü. Bu sefer ısırma yoktu, sadece şefkatle sevdi beni. Her zaman yaptığı gibi.

Ezel gece gelmemişti, uyumamıştım. Haris'le yataktaydık ancak bir türlü uyuyamamıştım. Haris ise uyuyordu. Kanımı içtikten sonra yüzüne canlılık gelmişti ancak teni hâlâ buz gibiydi.

Haris'le yapabileceğimiz şeyler kısıtlıydı. Bazen kitap okurduk birlikte, bazen dışarıda çok uzaklaşamadan dolaşırdık, bazense uyurduk. Bunlar bana yeterdi, artık niye daha fazlasını istiyordum? Neden şehir sokaklarında özgürce dolanmak, arkadaş edinmek ve okula gitmek istiyordum? Aslında cevabı biliyordum: Buna neden olan kişi Ezel'di.

Yataktan kalktım, camın önüne geçtim. Yağmur yağıyordu yine. Alnımı yorgunca cama yasladım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, kaybolmuş hissediyordum. Bir ışık vardı ancak gidemiyordum.

Belime sarılan kollarla yerimden sıçradım. Haris yine sessiz sedasız yaklaşmıştı. Alışkındım ancak saniyeler önce yatakta uyuduğunu görmüştüm.

"Neden uyanıksın? Onu mu bekliyorsun?" İkinci sorusunu sorarken sesi sertleşmişti aniden.

"Hayır," dedim sadece. Vücudumu sertçe sıktı.

"Onu bekliyorsun," dedi kısık ve ürkütücü sesiyle.

"Haris! Yapma bunu, neden bu kadar kıskançlık yapıyorsun?" dedim bitkince. Sert kollarıyla bedenimi biraz daha sıktı.

"Çünkü biz birbirimize aitiz. Sen benim küçük meleğimsin." Ses tonu yine aniden yumuşadı. Onun bu iniş çıkışlarına alışkındım. Başımı geriye attım, omzuna yasladım. Gülümsedi. "Öpücük ver bakalım," dedi çocuk gibi. Bende gülümsedim, yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

•

Kahvaltı yapmamıştım, iştahım yoktu. Haris'le salonda oturuyorduk. O ikili koltukta uzanmıştı, bende tekli koltukta bacaklarımı sarkıtarak oturuyordum yine. Ona kitap okuyordum. Bu uzun

yıllardan beri güzel bir geleneğimizdi. Ben küçükken o bana okurdu her gece yatmadan önce, sütümü içirir ve alnımı öperdi. Beni büyüten bu eve gönderilen dadılar değildi, Haris'ti. Büyüdükçe ben ona okumaya başladım. Sonra dönüşümlü kitap okumaya başladık. Bir gün o okuyordu diğer gün ben. Uzun zaman sonra onunla vakit geçirmek, güzeldi. Onunla aram kötü olduğunda iyi hissetmiyordum.

Duyduğum araba sesiyle durdum. Ezel gelmiş olmalıydı. Haris yüzümü dikkatlice inceliyordu. Çok geçmeden dış kapının açıldığını işittim. Onunda anahtarı vardı.

Direkt salona girdi, bakışları üstümde gezindi, endişeliydi yüzü. Üzerinde dün pürüzsüz duran gömlek buruşmuştu. Saçları dağılmıştı ve o her hâliyle muhteşem duruyordu. Şu an Haris'in bakışları üzerimdeyken onu daha fazla inceleyemedim.

"İyi misin?" dedi Ezel.

"İyiyim, neden?" Bakışları üzerimde dolaştı. Öyle bir bakıyordu ki karşısında kendimi çırılçıplak hissediyordum, zihnimi görüyormuş gibi bakıyordu.

"Nasıl bakıyor bacaklarına şerefsize bak," dedi Haris sinirle yerinden doğrulurken. Uzun eteğimin yırtmacından çıkan bacağımı Haris daha da çıldırmasın diye kapattım. "Yok öldüreceğim ben bunu," dedi sabırsızca.

"Geçen seni yalnız bıraktığımda pekiyi bulamamıştım, o yüzden endişelendim," dedi Ezel karşımdaki koltuğa otururken.

"Bak sen şuna, endişelenmiş. Dilini sökeceğim," dedi Haris bağırarak. İstediği kadar bağırabilirdi, Ezel onu duymazdı.

"Gecen nasıl geçti?" diye sordum Ezel'e, Haris'in öfkesinin dinmesini umarak.

"İdare eder," dedi yorgunca.

"Senin nasıl geçti?" dedi yine beni incelerken.

"Güzeldi, sen yokken Haris'le barıştık," dedim Haris'in tepkisine bakarken. Öfkeyle Ezel'e bakıyordu, her an boğazına yapışacak gibiydi.

"Keşke gitmeseydim," dedi Ezel benim bile zor duyduğum bir sesle. Haris yerinden kalktı sinirle. Bir şey yapmasından korkarken bende ayağa kalktım. Haris'in önüne geçtim.

"Çekil, öldüreceğim bu pisliği," dedi arkamdan Haris hırlarcasına. Ben ayağa kalkıp, Haris'in önüne geçtiğimde istemsiz de olsa Ezel'e yaklaşmıştım. Ezel'in bakışı dudağıma kaydı, kaşları çatıldı. Dün gece Haris'in dudağımı ısırdığı geldi aklıma.

"Ne oldu dudağına?"

"Sana ne lan puşt!" dedi yine Haris sinirle. Haris'in varlığını unutmaya çalışarak mantıklı cevaplar vermeye çalıştım.

"Haris yaptı." Ne kadar da mantıklı bir cevap vermiştim. Ezel'in kaşları biraz daha çatıldı, bir şey söyleyecek gibi oldu ancak konuşmadı. Bir süre yüzüme baktı.

"Bundan sonra seni yalnız bırakmayacağım," dedi Ezel.

"Gel tüm kanımı bitir diyor," diye hırladı yine Haris. Eğer Ezel biraz daha konuşursa Haris'i tutamayacaktım. Uzaklaştım Ezel'den, salonun çıkışına yürürken Haris'in arkamdan gelmesini bekledim ancak gelmedi. Orada durmuş, düşmanca Ezel'e dikmişti yine rengi değişen gözlerini.

Şükür ki Ezelde yukarı çıkma kararı aldı. Ezel'le birlikte merdivenleri çıkarken Haris gelecek mi diye baktım ancak gelmiyordu. Sakinleşmeye çalışıyor olmalıydı.

Birlikte sessizce yürüyorduk koridorda. Odasının önünde durdu. "Karmen," dediğinde bende durdum. "Aslında dün gece biraz yorucu geçti, Yasema'yla tartıştık." Sözleriyle nedensizce iyi hissettim.

"Sorun neydi?" dedim merakla. Ezel yine yaptı, yine koyu okyanus gözlerini yüzümde gezdirdi ve değişik bir şeyler oldu içimde.

"Uzun mesele." Derin bir nefes aldım yine. O bana baktığında sanki aldığım nefes yetmiyormuş gibi oluyordu. Hislerimi kontrol edemiyordum. Ezel'e hayranlık duymaktan kendimi alamıyordum.

Gömleğinin bir kısmı pantolonundan çıkmıştı, ilk üç düğmesi açıktı ve bu ona serseri bir hava katmıştı. Bir erkeğe göre gür kirpikleri vardı, düzgündü burnu, dudakları ne çok inceydi ne çok kalın. Çok güzeldi, hayran bırakacak derecede güzel.

Ve Ezel bana bu kadar yakın oldukça Haris'e ihanet ediyordum. Haris soğuktu; Ezel sıcacıktı, Haris beni korkutuyordu; Ezel bana güven veriyordu, Haris canımı yakıyor ve yara açıyordu; Ezel o yaraları öpüyordu. Ezel, bir doktordan çok daha ötesiydi.

Ne yapacağımı şaşırmış vaziyetteydim. Uzaklaştım Ezel'den, her an Haris yukarı çıkabilirdi. Odama girdim ondan kaçarcasına. Ezel'in etkisine dayanamıyordum. Kapımı kapattım ve güçsüzce yere çöktüm.

O doktorumdu, yaşı büyüktü, sevgilisi vardı, benim de Haris'im vardı. Ondan uzak durmam gerekiyordu ama bu bana dünyanın en zor şeyi gibi geliyordu. Aptal kalbim, beni dinlemiyordu ve her seferinde ona doğru atıyordu.

13. BÖLÜM: KÂBUS

Tüm gece boyunca kâbuslar görmüştüm, fazla gerçekçi ve yoruculardı. Uyanmak istemiş ve uyanamamıştım, kâbuslarımın içinde mahsur kalmıştım. Uyandığımdan beri yeni yeni kendime geliyordum, üstümde kâbusların getirdiği karanlık ve hâlsizlik vardı. Ablamı görmüştüm, bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama ben anlayamıyordum.

Yataktan doğruldum, komodinin üstünde duran bardaktaki suyu tek dikişte bitirdim. Ablamın sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Aldığım nefes içimi yakarken kalktım yataktan, büyük cama çevirdim gözlerimi. Gün yeni yeni doğuyordu ama o kadar karanlıktı ki gece olduğunu bile düşünebilirdim. Tüm kara bulutlar üstümüze toplanmış gibiydi.

Lavaboya gidecektim ki dışarıda gördüğüm karartıyla durakladım, kafamı tekrar çevirerek hızla cama yürüdüm. Ormanın derinliğinde bir çift göz, ağaçların arasındaydı ve buraya bakıyordu. Kulaklarımda şiddetli bir çınlama baş gösterdi aniden ve aynı anda başıma, tüm vücudumu uyuşturacak bir ağrı girdi. Oradaki şey hâlâ bana bakıyordu.

Çıplak ayaklarımla çıktım odadan, aşağı indim ve evden attım kendimi ve ormana yürüdüm. Az önce gördüğüm ya da gördüğümü sandığım görüntüye yürüdüm koşar adımlarla. Ayağımın altında ezilen toprağın çamur halini hissediyordum. Ormanda ağaçlar dışında başka hiçbir şey yoktu, başımdaki ağrı şiddetlenerek arttı. Kulağımda fısıldamaya benzer bir ses vardı ancak anlayamıyordum.

Ellerim şakaklarıma gitti, gözlerimi kısa bir an yumdum. Geri dönmek için arkamı döndüm, biraz yürüdüm ancak yol yoktu. Sonsuz bir ormanın içindeydim. Baş ağrısı artık dayanılmayacak bir boyuta geldi ve dizlerim üstüne çöktüm acı içinde. Gözlerim kararırken tek gördüğüm şey bana doğru gelen parlak gözler, beyaz bir yüz ve ürkütücü bir gülüştü.

•

Gözlerimi zorlukla araladım, gözlerimin önüne anlayamadığım sahneler dolarken nerede olduğumu idrak etmeye çalıştım. Ormanda değildim, odamdaydım. Gün doğmuştu, gördüğüm her şey kâbus muydu? Yerimden doğruldum, üstümde gece giyindiğim pijamalarım vardı ve ayaklarımda çamur yoktu. Kâbus mu görmüştüm? Beynim allak bullaktı, boğazımda rahatsız edici bir kuruluk vardı.

Çok gerçekçiydi. Ter içinde kalktım yatağımdan, kendimi direkt duşa attım. Soyundum ve serinlemek için soğuk suyun altına girdim. Su saçımdan aşağı hızla kayarken yorgunlukla kafamı duvarın soğuk fayanslarına yasladım. Bana bir şeyler oluyordu ve ne olduğu hakkında zerre fikrim yoktu. Ruhumun bedenime ağır geldiğini hissediyordum, artık taşıması daha güçtü ama hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yumduğum gözlerimi açtım ve o an ayaklarımdan akan çamuru fark ettim. Gözlerimi ovuşturarak daha dikkatli baktım, bu sefer çamur yoktu hatta su bile tertemizdi.

Hızlı bir duşun ardından çıktım banyodan, üstümü giyindim. Aşağı indim, mutfağa geçerken yerlere bakıyordum, salonda da girişte de çamur izi falan yoktu. Gerçekten kâbus görmüştüm ancak gördüğüm en gerçekçi rüyaydı. Mutfağa geçecektim ki salonun açık cam kapısını gördüm, perde rüzgârla birlikte havalanıyordu. Karmen ortalıklarda görünmüyordu.

Camı kapattım ve o sırada ormandan eve doğru gelen ayak izlerini gördüm.

İçinden çıkamadığım durum biraz daha çetrefilli bir hâl alırken hiçbir şey anlamıyordum. Camı kapatacaktım ki Karmen'i gördüm, dışarıdaydı. Ormandan eve doğru geliyordu.

"Nereden geliyorsun?" dedim çatık kaşlarımla.

"Yürüyüşe çıkmıştım," dedi içeri girerken. Çamura bulanmış ayakkabılarını çıkardı ve dışarıda bırakarak eve geçti. Yerdeki ayak izleri daha büyüktü, bunu teyit etmek için tekrar bakacaktım ki Karmen perdeyi çekti ve soğuktan kızarmış ellerini göğsüme koydu.

"Çıkmaz olaydım, dondum ya baksana." Elleri buz gibi olmuştu.

Karmen sabah sporlarını sevmiyordu. "Neden yürüyüşe çıktın Karmen?" Omuz silkti.

"Bunaldım, arada çıkarım öyle. Neden ki?" dedi kızıl gözleriyle merakla bana bakarak.

"Hiç," dedim sadece ve o şömineye yakın koltuğa geçerken ben şömineye bakıyordum. "Sen mi yaktın?"

"Evet, yakamaz mıyım?" Karmen'in daha önce hiç şömine yaktığını görmemiştim ama bir şekilde hep yanıyordu.

"Ezel, rengin soluk duruyor. İyi misin?"

"İyiyim, biraz yorgunum sanırım."

"Sana kahve yapayım mı?" Teklifi şaşırtsa da gülümsemeye çalıştım.

"Olur."

•

Karmen'in hazırladığı kahveden son bir yudum aldım, derin bir nefes çektim ciğerlerime. Karşımda konuşmamı bekleyen Karmen'i inceledim. "Ben gittikten sonra Haris'le aranın düzeldiğini söyledin. Bana biraz detay verebilir misin?" Yine bir seansın ortasındaydık. Yine sorularımda kaçacak delik arıyordu. Şöminenin

sıcak ateşi üzerimize vuruyordu. Aslında pek seans gerçekleştirecek durumda değildim ancak kendimi toparlamaya çalışıyordum, onun karşısında rahat ve kendimden emin olmam gerekiyordu.

"Bu özel hayata girer," dedi bana ters ters bakarak. O hayalle ne kadar özel şeyler yaşıyor olabilirdi ki? Sonuçta daha önce hayaliyle ilişki yaşayan hiçbir hastam olmamıştı. Benzer vakalarım olmuştu ama bu kadarı hiç olmamıştı.

"Ben senin yalnızca doktorun değil, arkadaşın olduğumu da düşünüyorum." Kaşları çatıldı yine. Kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Arkadaşlar karşılıklı olarak sohbet ederler oysaki sen beni sorguya çekiyorsun." Hâlbuki sırf bunu düşünmesin diye, fazlasıyla çaba göstermiştim. Sözleriyle geriye yaslandım, demek sohbet etmek istiyordu.

"Tamam o zaman bende o gece neler yaptığımı sana anlatabilirim. Sonuçta arkadaşlar birbirlerinin özel hayatları hakkında bilgi sahibi olabilirler." O da geriye yaslandı. Bağdaş kurdu koltuğun üstünde, eteği yukarı doğru sıyrıldı o sırada. Tüm saçlarını tek omzunda topladı. Dikkatle badem gözlerini açtı.

"O evinde çok güzel bir yemek hazırlamıştı. Eğlenceli zaman geçirdik, sonra ona hediye verdim. Bir bileklik almıştım aylar öncesinde verecektim aslında ama hep unuttum. Ve o sanırım başka bir şey bekliyordu, yüzük gibi. Bozuldu, belli etmemeye çalıştı ancak anladım." Sustum, devam etmemi bekliyor gibiydi.

"Sonra ne oldu?" dedi merakla. Yutkundum, sonrasını anlatmak istediğimden emin değildim.

"Küçük bir tartışma yaşadık, sonra düzeldi aramız," dedim geçiştirmeye çalışarak. Aslında Yasema'yla bir ayrılık konuşması yapacaktım ama o işleri öyle bir yokuşa sürmüştü ki bunu yapamamıştım. Yorucu bir tartışmanın ardından saat geç olduğu için evime geçmiştim. Uzun süre bakışlarımız birbirinde asılı kaldı ta ki başını şömineye çevirene kadar. "Şimdi sen anlat bakalım," dedim dikkatle ona bakarak. Bakışlarını, ellerine indirdi.

"Sen gittikten sonra Haris geldi yanıma. Seninle yakın olduğum için kızdı, onu bırakacağımdan korktuğunu söyledi. Bende sarıldım ona, onu asla bırakmayacağımı söyledim." Durdu, titrek bir nefes aldı. Sözleri canımı sıkıyordu. O gece kesinlikle evde kalmalıydım. "Sonra öpüştük," dedi tek nefeste, utanıyor gibiydi. "Tüm sorunlarımız bitti gibi."

İçimde değişik bir duygu baş gösterdi, daha önce hiç hissetmediğim. Öfke gibiydi ama daha tuhaftı. Ne düşüneceğime ne konuşacağımı dahi şaşırdım.

Tam konuşacaktım ki tekrar konuştu. "Ve aç olduğu için kanımı içti." Sözleriyle hızla yerimden kalktım, önce narin bileğini tuttum. En son hâli gibiydi. İzinsizce saçını çektim, pürüzsüz ve güzel boynunu es geçerek ensesine baktım. Yara açılmıştı, kabuk tutan yara yenilenmiş gibiydi. Sinirle dişlerimi sıktım.

"Canın yandı mı?" dedim şefkatle saçlarını okşarken. Cevap vermedi. "Ona dokunurken ne hissediyorsun?" Bakışlarını kaldırdı. Şöminenin harlı ateşi kızıl gözlerine yansıdı, bu akıl alınmayacak kadar nefes kesici bir manzaraya neden oldu.

Dolgun dudaklarını araladı cevap vermek için ancak birden durdu. Bakışları odada bir noktaya takılırken Haris'i gördüğünü anladım. Birden ayağa kalktı, yanımdan uzaklaştı.

"Bugünlük bu kadar yeterli bence," dedi ve bana bir daha söz hakkı tanımadan çıktı salondan.

Arkasından baktım. Çıplak ayaklarıyla süzüle süzüle yürüyordu ahşap zeminde. Gece onu yalnız bıraktığım için kendime biraz daha saydırdım.

Onun ardından bende odama çıktım. Koltuğuma oturdum, uçsuz bucaksız gibi duran geniş ormanı seyrettim. Kâbusumda gördüğüm o noktaya baktım, hiçbir şey yoktu. Sadece yemyeşil, yaşlı ağaçlar vardı, başka hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Gözlerimi araladım, yorgun uyanmıştım bu sabah da. Yerimden doğruldum, gözlerimi ovuşturdum. Dün gece yine kâbuslar görmüştüm. Kan, karanlık ve vahşet dolu kâbuslar zihnimi yoruyordu.

Yataktan kalktım zorlukla. Gözlerim saate kaydı. Neredeyse öğlen olmak üzereydi, hiç bu kadar geç uyanmazdım ben. Artık bu evde hiçbir şeye şaşırmıyordum.

Banyoya girdim. Kısa bir duşun ardından üzerimi giyindim ve aşağıya indim. Mutfakta duyduğum seslerle oraya doğru yürüdüm. Karmen, konuşuyordu:

"Git başımdan Haris, bu sefer sana çok sinirliyim." Girmedim, bir süre onu dinledim.

"Kes şunu! İyice kaba olmaya başladın. Dokunma." Dayanamadım, girdim mutfağa.

Karmen ocağın başında, sanırım omlet yapmaya çalışıyordu. Beni fark etmemişti, çok sessizdim ancak sanki biliyormuş gibi kafasını bana çevirdi.

"Günaydın," dedim onu izlemeye devam ederken. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Günaydın."

"Karmen Hanım kahvaltı hazırlıyor, kıyamet mi kopacak?" Kaşlarını çattı sözlerimle, omletten yanık kokusu geliyordu. "Yandı, yandı," dedim yanına geçerek ocağı kapattım. Dalgınca bakıyordu.

"İyi misin?" Bakışlarını kaçırdı. Masayı hazırlamasına yardım ettim. Ardından birlikte masaya oturduk.

Omlet pek iştah açıcı durmuyordu ama tadına baktım. Bolca yanık tadı geliyordu ve ağzımda sert bir şeyler vardı. Yumurta kabuğuydu galiba. Karmen dikkatle ifademi inceliyordu, ifadesiz kalmaya çalıştım.

"Beğendin mi?" dedi ondan beklenmeyecek bir hevesle.

"Beğendim," diyebildim zorlukla. Gülümsedi, o kadar güzel gülümsedi ki o gülümsemeyi görmek için bu iğrenç omletten on tane daha yiyebilirdim. Ardından o da yemeye başladı ve yer yemez yüzünü buruşturdu.

"Bu iğrenç!" dedi inanamıyormuş gibi. "Yeme! Zehirleneceksin." Önümdeki omleti aldı ve kendi tabağının içindekilerle birlikte çöpe boşalttı. "Normalde bu kadar iğrenç olmaz aslında," dedi utanmış gibi.

"O kadar kötü değildi," dedim üzülmemesi için ancak o kadar kötüydü.

"Bir daha yapayım? Bu sefer güzel olacak."

"Bence sandviç oldukça güzel bir kahvaltı olur." Bir daha uğraşmasını istemiyordum. Birlikte hazırladığım sandviçleri yedik.

Bir yandan iki parmağım arasına aldığım sigarayı içiyordum, diğer yandan tabletteki makaleyi okuyordum. Çalan telefonumla tableti yanıma bıraktım. Eren arıyordu, yanıtladım aramayı.

"Ezel Bey, nasılsınız? Biz aramasak hiç arayacağınız yok," dedi Eren alınmış bir sesle.

"Kafam çok dolu Eren."

"Bu kadar hırpalama kendini, birazda kendine zaman ayır. Bugün bende barbekü partisi veriyoruz, bizim çocuklarla, sende gel." Eren'in sözleri aklıma Karmen'i getirdi, daha önce hiç piknik yapmamıştı.

"Olur ama bahçede yapalım, piknik gibi olsun," dedim kendimden bile beklemediğim hevesle.

"Karmen'i de getirsin!" Demişti arkadan bir ses.

"Kerem mi o?" dedim huysuzca. Yine arkadan bir ses bağırdı.

"Kızın zaten ağzı var dili yok ya, getirsin biraz gözümüz gönlümüz açılsın." Bu da Melih'in sesiydi.

"Melih!" dedim neredeyse kükreyerek.

"Ay şuna bak buradan duydum sesini nasıl kudurdu," diye konuşmaya devam etti Melih. Eren gülerek aramıza girdi.

"Evet onu da getir, açılmış olur. Ama hemen çıkın yolunuz uzun."

"Tamam," dedim ve telefonu kapattığım gibi odamdan çıkıp Karmen'in kapısını tıklattım.

"Gelebilirsin." İzniyle odasına girdim. Yatağında oturuyordu. Üzerine siyah kısa bir elbise giymişti. Elinde yine klasiklerden bir kitap vardı. Kafasını kaldırdı, gür kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı.

"Hadi hazırlan, mangal yapacağız." Tek kaşı havalandı, saçını geriye attı yerinden doğrulurken.

"Nerede?"

"Eren'in bahçesinde. Tam bir piknik diyemem ancak kalabalık olmayacak." Gülümsedi heveslice fakat hemen sonra bakışları odanın bir köşesinde durdu, gülüşü soldu.

"Aslında gerek yok."

"O vampirden bozma Haris mi izin vermiyor?" dedim onu biraz neşelendirmek için ama endişeyle irileşti gözleri.

"Böyle konuşma, onu öfkelendiriyorsun!" dedi dişlerini sıkarak.

"Bana hiçbir şey yapamaz." Karmen birden ayağa fırladı.

"Dur!" dedi boşluğa doğru bağırarak. Onu böyle görmek, canımı yakıyordu her seferinde. Yorgunca baktım güzel yüzüne. Uzun süre o boşluğa baktı ardından bana döndü.

"Yanlış yapıyorsun Ezel! Sana zarar verecek. Vermeye başladı bile." Nefesimi verdim seslice.

"Ne yapar Karmen? Kanımı mı emer?" Kızıl gözleri alev alevdi, öfkeliyken başka bir insana dönüyordu. Çekingen ve ürkek hâlleri gidiyor yerine vahşi bir kadın geliyordu.

"Daha beterini yapar! Seni delirtir." Bir tepki vermedim.

"Ben hazırlanıyorum, sen de hazırlan. Kalın giyin, sonra çıkalım," dedim hiçbir şey olmamış gibi. Ancak olmuştu, Karmen boş konuşmamıştı ama kâbuslarımı ve içimdeki buhranı bilmesine de imkân yoktu. Derin bir nefes aldım. "Sanırım bu ev beni yordu. Biraz uzaklaşmak iyi gelebilir. İki gün kadar." Nefesini tuttu. Sanki gitmemi istemiyor gibiydi. "Ama sen yanımda olursan olur bu. İki gün sadece, sonra yine buraya geliriz. İkimize de iyi gelir." Bir süre sessizce gözlerime baktı.

"İmkânı yok," dedi kesin bir şekilde.

"Sadece iki gün." Bu evden uzaklaşmaya gerçek anlamda ihtiyacım vardı ancak bunu Karmen olmadan yapamazdım. Kendisine zarar veriyordu.

"B-ben bilmiyorum," dedi kararsızca. Bu sefer onun narin başını ben ellerim arasına aldım. Hastalarımla fiziksel temas kurmazdım ama onunla kurduğum bu bağ onu rahatlatıyordu. Fakat fark ettiğim bir şey varsa o da rahatlayanın yalnızca o olmadığıydı.

"Tatil gibi düşün, iki günde olmak zorunda değil. İstediğin zaman hemen geri geliriz." Bir süre daha düşündü, gözleri gözlerimdeyken.

"Tamam." Olumlu cevabına bir an inanamadım. O da inanamıyormuş gibiydi cevabına. 'Haris çok kızar,' demesini beklemiştim hatta.

"O zaman hazırlanalım," dedim sakince.

"Tamam," dedi yine kısık sesiyle. Neden kabul ettiğini biliyordum, bana zarar gelmesinden korkuyordu. Karmen çok naif bir ruha sahipti, gözlerime öyle güzel bakıyordu ki uzaklaşamıyordum.

"Hadi, yolumuz uzun. Daha mangal yapacağız." Sözlerimle hüznü uçtu, gözleri parladı.

"Tamam," dedi hevesle. Ben bu küçük, yaralı, güzel kızla ne yapacaktım?

14. BÖLÜM: MERHAMET

Sessizdik, sessizlikle anlaşıyorduk. Gergin bir hava yoktu arabanın içinde. Sessizliği bile huzurluydu sanki. Başını cama yaslamış, hızla akıp giden yolu izliyordu. Rahatlatıcı bir müzik doldurmuştu arabanın içini. Evde yaşadığım tüm o iç karmaşaya rağmen şu an sakin ve huzurluydum. Yumuşak ve etkileyici kokusu arabamın içini doldurmuştu.

Dikleşti yerinde. Yolculuk onu sıkmış olmalıydı. Gözlerim yoldaydı ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Uzun süre çekmedi bakışlarını üstümden, rahatsız olmuyordum aksine hoşuma gittiğini bile söyleyebilirdim.

"En genç doktorum sensin," dedi birden, beklemediğim sözlerle gülümsedim. "Diğer hepsi yaşlıydı, ilk defa senin kadar geç bir doktorum var. Sen anlıyorsun beni, onlar anlamıyordu. Barbaros Özekli tecrübenin bilgiden daha büyük olduğunu düşünüyor sanırım. Ancak yıllarca bir faydasını göremeyince bu sefer genç seçeyim demiş galiba." Dürüst ve samimi konuşmaları, ona biraz da olsa yakınlaştığımı gösteriyordu.

"Şizofreni konusunda çok fazla çalışmam var, yurt dışında iyi bir eğitim aldım ve isim yaptım. Baban beni bu yüzden seçti." Kafamı kısa bir an ona çevirdim. Kızıl gözlerini açmış dikkatle beni dinliyordu.

"Benimle olduğun yerde sayıyor musun?" Bunu sorarken ki ses tonu yumuşak ve duygu yüklüydü.

"Hayır Karmen, aksine çok güçlü bir değişim yaşadın bu kısa sürede. Önceden olsa böyle rahat dışarı çıkabilir miydin? Seninle gurur duyuyorum." Gülümsedi kocaman, gözleri parlarken o da kendiyle gurur duydu. Karmen ona ulaşmama izin vermediği, sürekli kaçışları olduğu hâlde böyle bir değişim göstermişti. O evde gördüğü hayalden korktuğu için sürekli kaçıyordu seanslardan.

"İyileşecek miyim?" dedi karmakarışık bir ifadeyle. Hastalığını kabullenmediği hâlde böyle bir soru sorması beklenmedikti.

"İyileşeceksin, o evden kurtulacak ve özgür olacaksın. O belki kaybolmayacak ama artık sana zarar vermeyecek, sadece kendi kendine konuşacak. Kendi kendini yavaşça bitirecek."

"Ama ben sadece onunla yaşamayı biliyorum," dedi cümlemin hemen ardından.

"Sen onunla yaşamıyorsun ki, sen sadece onu yaşıyorsun. Tüm hayatın o olmuş. Farkında değilsin ama sen büyük bir esirsin. O kale bir hapishane, sen bir mahkûmsun ve Haris de seninle eğlenen bir gardiyan." Sözlerimle irkildi, yine Haris'ini savunmasını bekledim ancak hiç konuşmadı.

•

Şehir merkezine geldiğimizde büyük bir marketin önünde durdum. Karmen sorgularcasına bakıyordu.

"Bir şeyler alacağım, benimle markete gelmek ister misin?" Kararsızlıkla alt dudağını dişledi, bir süre düşündü.

"Kalabalık mıdır?" dedi yumuşak ve masum bir sesle. Onun o biraz şaşkın biraz korkmuş yüzünü izlerken kafamı arkaya yasladım.

"Kalabalık olmasının bize bir zararı yok. Ben yanındayım, kimse sana bir şey yapamaz." Güven vermek istercesine omzunu sıktım. Omzundaki elime baktı, ardından olumlu anlamda kafasını salladı.

İndim, onun tarafına geçip kapısını açtım. Aynı yemek akşamında olduğu gibi tereddütlüydü. Elimi uzattım, hiç düşünmeden tuttu. Birlikte büyük markete girdik, alışveriş arabası aldım bir tane. Etler için sos ve ev hediyesi olarak pahalı bir şarap aldım. Sonra ise tatlı reyonunda durduk.

"Pasta ister misin?" Gözlerini iştahla pastalara dikmişti. Onun bu hevesi beni gülümsetti. "Neyli istersin?" Hiç düşünmeden, çikolatalı bir pastayı işaret etti.

"Bunlu alalım, çok güzel," dedi tıpkı bir çocuk gibi. Büyük pastayı alışveriş arabasının içine koyarken elini tutmayı bırakmamıştım.

"Başka istediğin bir şey var mı?" Etrafına bakındı, sonra kafasını olumsuzca salladı. Etrafı çok dikkatli inceliyordu. Sanırım bir süper markete ilk defa geliyordu. Beynim onun hastam olduğunu unutuyordu, sanki kaleye hapsolan bir prenses değil de normal bir genç kızmış gibi görüyordum onu. Çıkmadan önce biraz da abur cubur doldurdum sepete.

"Ne kadar da büyük bir yer," dedi şaşkınca. Aslında o kadar da büyük değildi. "Onları aldın ve parasını ödemedin mi?" dedi birden durarak. Dehşetle büyütmüştü gözlerini. "Bu hırsızlık." Gülmedim ama yüzümde oluşan tebessümü gizleyemedim.

"Güzelim, kasa var. Orada ödeme yapacağız." Bu sefer utançla salladı kafasını. Sessizce sokuldu yine bana. Bir elimle alışveriş arabasını sürerken diğer elimle onun elini tutuyordum sıkıca. Bundan sonra ev alışverişlerini birlikte yapmalıydık. Kasada ödemeyi yaparken elini bırakmak zorunda kaldım. Sonra ise tüm poşetleri bir elime alarak onun elini tutmaya devam ettim.

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık. Eren'in evine geldiğimizde hava kararmak üzereydi. Buradaki hava o kadar soğuk değildi ancak kendini hissettiriyordu. Karmen, dikkatle önünde durduğumuz eve bakıyordu.

"Burası mı?" Sorusuyla kafamı olumlu anlamda salladım, arabadan indim. Ben inerken o da inmişti bu sefer. Durmuş tenha

sokağı inceliyordu. Aramızda tek bahçeli evi olan Eren'di ve bu yüzden barbekü yapacaksak hep Eren'in evi olurdu aklımıza gelen ilk adres.

Karmen'in yanında durdum, elimi beline yerleştirdim. Birlikte eve yürüdük, zile bastım. Karmen gergindi yine ancak belli etmemeye çalışıyordu. Ona biraz daha yakınlaştım güven vermek istercesine ama o daha çok gerilmişti sanki. Kapı açıldı, Buse gülümseyerek karşıladı bizi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk." Buse sıcakkanlı bir kızdı ve biz içeri girer girmez Karmen'e sarıldı. Karmen'in şaşırmış olduğunu yüzünü görmeden bile anlamıştım. Ardından bana da sarıldı.

"Ahali nerede?"

"Bahçede herkes," dedi Buse elimdeki poşetleri elimden almaya çalışırken. Almasına izin vermezken Melih yanımıza geldi.

"Karmen'im gelmiş, ah tanrım kalbim çıkacak galiba yerinden."

"Nereden senin Karmen'in oluyor?" dedim kendime engel olamayarak.

"Nirdin sinin Kirmin-" Taklidimi yapıyordu ki ürkütücü bakışlarımı fark ettiğinde birden sustu. "Şaka! Şaka yapıyorum bebeğim, ben senin üstüne gül koklamam," dedi bana yanaşırken Melih.

"Kulaklarından tavana asacağım seni," dedim oldukça ciddi bir şekilde. Ciddiliğim Melih'i biraz daha ürküttü. Birden ince ve büyülü bir gülüş duydum. Kızıl gözleri kısılmış, inci gibi dişleri ortaya çıkmış, mükemmel yüzü sanki mümkünmüş gibi biraz daha güzelleşmişti. "Al şunları mutfağa götür," dedim Karmen'e olan bakışlarını keserek. Melih söylenerek poşetleri aldı.

"Hadi bahçeye geçelim. Montları hiç çıkarmayın, soğuk bahçe," dedi Buse ve Karmen'le birlikte bahçeye geçtik. Kerem ve Eren ızgaranın başında etleri kızartıyorlardı.

"Yine yakmayın etleri," dedim geldiğim belli ederek. İkisi de bize döndüler.

"Gel el at bakalım. Yok öyle bedava," dedi Eren şikâyetçi bir tavırla.

"Hoş geldiniz," dedi Keremde.

"Hoş bulduk," dedim Karmen'le yanlarına yaklaşırken. Buse de bu sırada masayı hazırlıyordu.

"Sen otur masaya istersen ben şunlara bakacağım. Eti her seferinde perişan ediyorlar." Bir süre onlara baktı ardından kafasını kaldırdı bana doğru.

"Ben de el atacağım, bedava yok dedi ya." Sözleri hepimizin gülmesine sebep olmuştu.

"O bu dallama için geçerli, üzerine alınma sen onur konuğumuzsun," dedi Eren hemen araya girip düzeltme yaparak.

"O dallama değil," dedi Karmen ve yine hepimiz gülerken içimde tarifsiz bir sıcaklık vardı.

"Çok istiyorsan Buse'ye masayı hazırlamasında yardımcı olabilirsin." Sözlerimin ardından hemen ayrıldı benden ve Buse'nin yanına gitti. Arkasından bakakaldım bir süre.

Eren'in ve Kerem'in bakışlarının üzerimde olduğunu hatırlayınca kendime çekidüzen verdim. Izgaranın başı sıcaktı, üzerimdeki ceketi çıkarıp bir köşeye attım. Kazağımın kollarını sıyırdım.

"Nasıl gidiyor hayat?" dedim yaptıkları ete bakarak. Hayret bu sefer yakmamışlardı amaç ok iyi de pişmemişlerdi. Eren direkt maşayı bana devretti.

"Aynı. İş güç," dedi Kerem.

"Biz de Buse'yle düğün tarihi alacağız," dedi Erende. "Senin nasıl?"

"Tek işim Karmen'le uğraşmak. Güzel geçiyor," dedim dürüstçe.

"Orası belli canım," dedi Kerem gevşekçe. Karşılık vermedim, ters bir bakış attım sadece. Bir taraftan etleri çevirirken gözüm bahçeye giren Karmen'e takıldı. Ellerinde tabaklar vardı ve Buse'yle konuşuyorlardı.

Tabakları yerleştirirken durdu, Buse'ye baktı ve bir kahkaha attı. Melih de çatal kaşıkla masaya yardım ediyordu. Üçü keyifle bir şeyler konuşuyordu. İnsanlarla konuşması, anlaşması ve eğlenmesi yüzümde bir tebessüme neden oldu. O evin dışında başarabiliyordu işte. Geçen seferin aksine, bu defa fazlasıyla güler yüzlüydü. Onlara alışıyordu.

"Yasema geç gelecekmiş bugün. Gerçi sen biliyorsundur," dedi Kerem, Karmen'den bakışlarımı ayırmama sebep olarak. Bilmiyordum, buraya geleceğimi bile konuşmamıştım onunla.

Devam edemiyordum, konuşmak istiyordum Yasema'yla ama her seferinde sanki anlıyormuş gibi kaç yıllık ilişkimiz olduğunu ve çok güzel geçtiğini mutlu mutlu söyleyince ona da kıyamıyordum. Tam kıyacağım anda da bir sıkıntı yaratıyor ve ayrılık konuşması son mevzumuz bile olmuyordu. Nefesimi sıkıntıyla verdim.

Kerem'e cevap vermeyip pişen etleri tabaklara koydum. Ardından hep birlikte masaya oturduk. Karmen yanımda iştahla etlere bakıyordu. Tabağına bolca et doldurdum.

"Geçenki yemekten daha güzel duruyor," dedi sadece benim duyacağım bir sesle.

"Elim değdi o yüzdendir," dedim ukalaca ve göz kırptım.

"Taşıması zor olmuyor mu bu kadar egoyu?" Bunu masadaki diğerleri de duymuştu, sözleri herkesi güldürürken onun da gülüşü genişledi.

Hava karardığı için Eren ışıkları yakmıştı. Melih bardaklara kırmızı şarap dolduruyordu. Sormadan Karmen'in bardağına da doldurdu ancak Karmen tereddütle baktı bardağa, ardından da bana baktı. Yine başlamıştı yavru kedi bakışları atmaya.

"Hayır Karmen, aklından bile geçirme. Bir kereydi o." Kafasını omzuna doğru yatırdı, alt dudağını sarkıttı.

"Hadi ama şu tatlılığa bak, nasıl bu kadar gaddar olabiliyorsun?" dedi Buse ona destek verircesine. Karmen gözleri parlayarak Buse'ye baktı. İlk defa bir kız arkadaşı oluyordu ve bu onu mutlu ediyordu.

"İlaç kullanıyor. Saçmalamayın artık," dedim huysuzca. İlaç kullanması bir yana, hastalığı bile alkol tüketmesine büyük bir engeldi.

"İçmedim henüz," dedi yine geçen dediği gibi.

"Ne demek içmedim? Neden ilaçlarını düzenli kullanmıyorsun?" dedim ses tonuma dikkat ederek. Tabii ya, hasta olduğunu kabul etmiyordu. Hasta olmadığını düşünürken neden alsın ki ilaçlarını? "İçmiyorsun değil mi hiç?" Bu sefer az önceki kadar sakin değildim.

"Beni böyle azarlayamazsın!" dedi bu sefer o sesini yükselterek. Yaptığım şeyin farkına varıp suçluluk duymam çok uzun sürmedi ama geç olmuştu. Karmen kollarını göğsünde birleştirdi küskünce.

"Al, küstürdün kızı," dedi Melih araya girerek.

"İç sen, boş ver bu kasıntıyı," diye destek çıktı Kerem.

"İçmeyeceğim." Karmen tıpkı küçük bir çocuk gibi omuz silkti. Bu kadar tatlı olması haksızlıktı. Ona doğru eğildim, masanın altından elini tuttum usulca.

"Özür dilerim, senin için gerçekten endişeleniyorum. Eğer içmek istiyorsan iç, yanındayım ama bunda keyif veren bir şey yok ve alışmanı istemiyorum." Küskünce bakmaya devam etti, elini biraz daha sıktım. İkna olmuş olacak ki sonunda başladı yemek yemeye. Bundan sonra ilaç saatlerini daha yakından takip etmem gerekecekti.

Yemeğe devam ederken bir yandan sohbet de ediyorduk. Karmen arada şarabını yudumluyordu. Geçen sefere göre çok daha

konuşkan ve güler yüzlüydü bu yemekte. Gerçekten güzel zaman geçiriyordu, bunu sürekli masayı renklendiren gülüşünden anlıyordum. Buse'yle de çok iyi anlaşmışlardı.

"Saçların doğal siyah mı?" dedi Buse yine Karmen'e ilgisini yönelterek.

"Evet."

"Çok güzel." Buse'nin iltifatıyla kafasını eğdi, al yanakları biraz daha kızarmıştı.

"Senin de sarı saçların çok güzel."

"Boya bu ya," dedi memnuniyetsizce Buse.

"Olsun, önemli olan yakışması." Bir de Buse'yi teselli ediyordu. Tabağını bitirmişti neredeyse, yine et dolduracaktım ki itirazla bileğimi tuttu.

"Ama patlayacağım tamam. Koyma artık, balık gibi önüme ne koysan yiyorum." Gülerek gözlerini bana belertmesini izledim.

"Can boğazdan gelir," dedi Melih kocaman bir et parçasını ağzına tıkarken.

"Hem pastaya yerim kalmadı."

•

Yemekten sonra biz masayı toplarken kızlar da tatlıları koyuyorlardı.

"Bu sefer daha iyi gördüm Karmen'i. Ona iyi geliyorsun," dedi Eren kızların duyamayacağı bir sesle.

"Bu konuda pek emin değilim. Tedavi yöntemlerim onda ters tepiyor. Sadece size alışmaya başladı. Buse'ye ayrıca teşekkür etmek istiyorum, bu yakınlığı ona çok iyi geliyor."

"Arkadaşa ihtiyacı var, hepimiz sevdik onu. Daha sık aramıza getirmelisin," diye konuşmamıza daldı Kerem. Cevap vermedim ve Karmen'i izledim.

Tatlımızı yedikten sonra, bahçedeki çember şeklinde dizilmiş, geniş armut koltuklara oturduk. Eren ve Buse bir koltuktaydı. Kerem ve Melih farklı koltuklarda oturuyorlardı. Boşta bir koltuk daha vardı ancak Karmen'den uzak durmak istemiyordum. Karmen'in oturduğu koltuğa oturdum. İkimiz de rahatça sığmıştık. Küçücük bir şeydi zaten.

Montu hareketlerini kısıtladığı için çıkardı. Bacaklarına örttüm montunu, hava soğuktu. Üzerindeki kazak onu sıcak tutmazdı, kalın bir battaniye örttüm omuzlarına. Minnetle gülümsedi bana. Melih elindeki biraları dağıttı, bu herifin içki dağıtmaktan başka işi yok muydu?

Karmen'e uzattığında önce bana baktı Karmen. Bense onun yerine öne atılarak aldım ve Karmen'e kendim verdim.

•

Saat ilerliyordu, güzel bir sohbet dönüyordu ve Karmen de dahil oluyordu buna. Hatta ikinci birasını içiyordu, alışık olmayan bedeninin çakırkeyif olduğunun farkındaydım. Hava biraz daha soğuduğunda battaniyesini açtı, beni de battaniyesine aldı. Vücuduyla temasa giren bedenim anında ısınmıştı.

"Senin sevgilin var mı Karmen?" Kerem merakla bakıyordu. Kendini eve hapsetmiş kıza bu mu sorulurdu cidden?

"Var," dedi Karmen hiç düşünmeden. Ne yani Haris'i sevgilisi olarak mı anlatacaktı?

"O senin sevgilin değil," dedim kendime engel olamayarak.

"Sevgilim." Bazen Haris'in gerçek olmadığına inanıyordu ama bu çok kısa sürüyordu.

"Kız var diyorsa vardır. Niye şey yapıyorsun ki?" Melih artık ne kadar içtiyse dili sürçe sürçe konuşuyordu.

Bakışlarımı, Karmen'e fark ettirmeden hepsinin üzerinde gezdirdim. Hepsi daha fazla konuşmamasını gerektiklerini anlayarak sustular sonunda.

"Ben biraz daha çalayım bari." Melih elindeki akustik gitarla yine bir şeyler çalmaya başladı. Çok geçmeden zil sesini duydum. Melih çalmayı bıraktı, Buse kapıyı açmak için yerinden fırladı.

"Yasema geldi!" dedi sevinçle Buse ve Karmen onun arkasından bir süre bakakaldı. Hüzün çökmüştü birden kızıllarına.

Buse ve Yasema gülüşerek girdiler bahçeye. Karmen sanki biraz daha sokuldu bana ancak ben Yasema'yı karşılamak için ayağa kalktım. Yasema sıkıca sarıldı bana, sarılışına karşılık verdim kısa bir an.

"Nasılsınız millet?" dedi güler yüzüyle. Boştaki koltuğa oturdu ve elimden tutarak beni de yanına çekti, itiraz etmedim. Sevgilim varken Karmen'le oturmam saçma olurdu zaten. Böyle devam edemezdi, yapamıyordum.

Herkesle selamlaştıktan sonra Karmen'e baktı. "Karmen! Seni gördüğüme çok sevindim." Karmen, Yasema'nın aksine gülümsemiyordu, yüzü ifadesizdi. Dudağında zoraki bir gülümseme yarattı. Bir şey demedi cevap olarak.

"Çok özlemişim seni. Daha sık gelmelisin," dedi Yasema kollarına belime sararak. Başını göğsüme yasladı. Karmen'e baktım, bakışlarını yere eğmişti. Az önce benim üzerime örttüğü battaniyeyi, üzerine sıkıca sardı. Bu hareketi içimde bir yerleri acıttı.

"Karmen'le nasıl gidiyor?" dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle.

"Bilmiyorum, ne desem yalan olur." Elimi tuttu. Kafasını boyun girintime yerleştirdi ve boynuma küçük bir buse bıraktı. Dikleştim yerimde huzursuzca.

"Konuşmamız gereken şeyler var Yasema."

"Çok mu acil? Yorucu bir gün geçiriyorum. Başka zaman uzun uzun konuşuruz." O başka zaman hiç gelmiyordu.

Kerem eğildi Karmen'e doğru, bir şeyler söyledi. Sonra ise Karmen'e yeni bir bira şişesi uzattı. Midesi rahatsızlanacaktı! Karmen

içerken bir yandan Kerem'le konuşuyordu. Yasema dibimde, Buse'yle anında dedikoduya başladığı için ne konuştuklarını duyamıyordum.

Melih gitarını eline aldığında sonunda hepsi sustular. "Size kulaklarınızın pasını silecek bir konser vereceğim. Ve para istemeyeceğim, benim gibi bir arkadaşınız olduğunuz için çok şanslısınız."

"Sesin berbat Melih." Gitar çalabiliyordu ama söylemeye başladığı an çaldığı gitarın tüm albenisi gidiyordu. Aslında sesi kötü değildi ama biz dinlemekten bezmiştik.

"Bence de söyleme, sadece çalsan olmaz mı?" dedi Buse neredeyse yalvaran bir şekilde.

"Aslında Karmen'in sesi çok güzel." Birden araya girdim. Karmen anında utanarak kızgın bakışlarla bana bakmaya başladı. Birden herkes Karmen'in ismini tezahürat yapınca utançla yüzünü kapattı.

"Hadi ya, valla şunun sesinden gına geldi." Buse hevesle Karmen'i gaza getirmeye çalışıyordu.

"Gerçekten sesim güzel değil." Duyduğum en eşsiz sese sahipti.

"Ne kadar olursa olsun şunun sesinden iyidir. Lütfen, kırma beni." Buse'nin isteği üzerine yerinden dikleşti. Yine itiraz edecekti ki Yasema konuştu.

"Benim de sesim güzeldir aslında." Yasema'nın sesinin güzel olduğunu hiç hatırlamıyordum.

"Tamam söylüyorum," dedi Karmen birden.

"O zaman sen başla ben sana ayak uydururum," dedi Melih de gitarının tutuşunu düzelterek. Karmen derin bir nefes aldı, heyecanlanmıştı. Söylemeye başladı ve hepimiz o an hipnoza girdik.[1]

I see the way, I see the way, the way you want her

You're not easily impressed, baby

[1]Karakter, Charlotte Cardin'in 2016'da çıkan, "Big Boy" albümündeki *Dirty Dirty* isimli şarkısını söylemektedir.

I got more under my dress

But you won't twitch[2]

Sesine eşlik eden gitarın sesi, bu mükemmel sesi eşsiz kılıyordu. Kimse konuşmuyor, tepki veremiyordu. İnsanı başka bir diyara götüren, eşsiz bir tınıya sahipti sesi. Yüzü gibi sesi de büyülüydü sanki.

I see she's got, I see she's got some thing I don't

You know I'm jealous in my head

'Cause you'd look so good in my bed

But you really like the bitch

So I can cry for my age, my life and my face[3]

Arada gözlerini açıyor, benimle buluşuyor ve ardından tekrar kapatıyordu kızıllarını.

And I will wash off all the dirty, dirty thoughts I had about you

And I can cry 'cause I got so much she has not[4]

Sözlerinden kendime pay çıkarmam doğru muydu? Böyle mükemmel bir kadının, böylesine naif sesinin bir parçası olmayı istememek elde değildi.

Maybe I'm young, maybe I'm too young to understand this

But you're a mess in your own ways

---

[2]Onu nasıl istediğini görüyorum,
Seni etkilemek kolay değil bebeğim,
Göründüğünden çok daha fazlasına sahibim
Ama sen hiçbirine sahip olamayacaksın

[3]O kızın bende olmayan bazı şeylere sahip olduğunu görüyorum
Kıskandığımı da biliyorsun
Çünkü yatağımda ne kadar güzel görüneceğini çok iyi biliyorum
Ama sen o sürtüğü seviyorsun
Bu yüzden yaşım, hayatım ve yüzüm için ağlayabilirim.

[4]Senin hakkında sahip olduğum tüm kirli düşüncelerimden arınacağım
Ağlayabilirim.
Çünkü o kızda olmayan birçok şeye sahibim.

Let's mess it up together babe

I'm what you need

Who could I, oh, who could I be just to get to you

You should be ripping off my gown

Turning me on, you just send me down[5]

Etrafımdaki herkes kayboldu. Ve ben Karmen'in cüretkarca söylediği şarkının bir parçası oldum. Kalbim, yerinden çıkacaktı ama çıksa bile umursamayacak kadar uhrevi bir boyuttaydım. Kalbimde ve beynimde yolunda gitmeyen şeyler oluyordu.

Down on my knees pretty little tease[6]

Sustu, gitar sesi durdu ve bahçede derin bir sessizlik oluştu. O an herkesin benim gibi büyülendiğini anladım. Karmen gözlerini açtı, kızıl gözleri gecenin içinde ateş gibi parlıyordu. Büyük bir alkış koptu bahçede. Herkes alkışlıyordu, Melih ayağa kalkmış ıslık çalıyordu. Diğer herkes de hayretler içinde onu alkışlıyordu.

"Karmen! Mükemmel bir sesin var. Şarkıcı olmak için doğmuşsun," dedi Buse mest olmuş gibi.

"Sadece öylesine söylüyorum." Yanakları al al olmuştu yine, nasıl da utanmıştı.

"Bizim grupta solist olsa, dünya starı oluruz," dedi Melih hayran hayran.

"Gerçekten çok iyiydin Karmen," dedi Yasema göğsüme tekrar yatarak.

---

[5]Belki çok küçüğüm,
Belki de bunu anlamak için çok küçüğüm.
Ama sen zaten tam anlamıyla bir karmaşasın
Hadi, beraber her şeyi daha da karıştıralım, bebeğim.
Ben, senin ihtiyacın olan şeyim.
Elbiselerimi çıkarıp atmalısın
Beni harekete geçiriyorsun.

[6]Dizlerimin üstüne çökmemi sağlıyorsun
Biraz da benimle alay ediyorsun.

"Uzun zamandır en etkilendiğim sesti sanırım." Bu iltifat da Kerem'den gelmişti.

Karmen'in bizi başka bir boyuta götüren performansından sonra sohbet bile edememiştik. Yasema konuşuyordu ancak ne dediğini anlayamıyordum bile.

"Ben yoruldum, artık eve gidebilir miyiz?" dedi Karmen çekingen bir sesle. Sanki bunu bekliyormuşum gibi ayağa kalktım. Yasema'nın dudağımı öpmesine müsaade etmeden yanağına bir öpücük bıraktım.

"Geç oldu bayağı, biz gidelim."

"Ama ben daha yeni gelmiştim," dedi Yasema dargınca.

"Karmen'i yormak istemiyorum. Bugün onun için geldim," dedim dürüstçe. Anlayışla salladı kafasını Yasema.

"Daha karpuz kesecektik," dedi armut koltukta ters dönmüş Melih, her seferinde içkiyi kaçırmaya bayılıyordu. Bacaklarının olması gereken yerde kafası sallanıyordu.

Karmen ayağa kalktı, yine içkiyi fazla kaçırdığı için başı dönmüştü. "Çok eğlenceli bir akşamdı, teşekkür ederim," dedi Karmen Buse'ye.

"Bende çok eğlendim, sık sık gel lütfen. Hatta telefon numaranı ver, kız kıza buluşuruz daha çok." Buse'nin hevesli sesiyle önce sevindi Karmen ardından birden omuzları düştü.

"Benim bir telefonum yok." Yirmi yaşındaydı, babası ülkenin sayılı zenginlerindendi ancak bir telefonu yoktu. Çünkü telefonla aramak isteyeceği bir arkadaşı bile yoktu, bu durum canımı sıktı. Buse tekrar hayretle konuşacaktı ki uyarıcı bakışlarımı görünce sustu.

"Olsun, ben Ezel'den ulaşırım sana." Buse'nin sıcaklığıyla yüzünde yine bir gülümseme oluştu. Onu gülümsetmek bu kadar kolay mıydı? Hayır, değildi. Onu şu an gülümseten şey hayatında ilk defa gerçekten arkadaşlar ediniyor oluşuydu.

Yol boyunca sessizdi Karmen, hafif sarhoş olduğunu biliyordum.

"Şarkın çok güzeldi." İltifatımla bana baktı, kafasını zorlukla çevirerek. "Eğlendin mi?"

"Evet, Buse'yi çok sevdim," dedi durgunca. Saatlerdir böyleydi, hâlbuki akşamımız çok güzel başlamıştı.

Daha da konuşmadı. Evin önüne geldiğimizde ayakta zor duruyordu. Belinden destek oldum yürümesi için. Sarsak şekilde yürüyordu, yine kucağıma aldım onu. O da hiç itiraz etmeden sokuldu göğsüme. Kokusunu içime çekerek gözlerimi yumdum bir anlığına. Huzur kokuyordu.

Eve girdiğimde yatağıma yatırdım onu. Bilinci yerindeydi, gözleri açık beni izliyordu.

"Kıyafet getirmeyi unuttuk, değil mi?" dedim üzerindeki pantolon ve kazağa bakarak. Böyle rahat edemezdi. Dolabımdan onun için kıyafetler çıkardım yine. Tişört ve ona olmayacağına emin olduğum bir eşofman altı.

Kalktı, bir şey söylemeden elimdekileri alıp banyoya girdi. O banyoya girdiğinde ben de hızla üstümü değiştirdim. Odadan çıkacaktım ki Karmen girdi. Ancak eşofman altını giyinmemişti, sadece tişörtüm vardı üstünde. Kolları fakir kol olmuştu, boyu da fazlasıyla uzun olmuştu ince bedenine.

Sessizce yanımdan geçip yatağa uzandı, tavanı seyretti bir süre. "Ezel, bana biraz merhamet verir misin?" Beklemediğim sözler beni harekete geçirdi, uzandığı yatağa oturdum.

"Merhamet mi?" Kızıl gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl yapacağım?" Zorlukla konuşuyordum.

"Yanımda kal." Kaldım, yanına usulca uzandım. Gözlerimi yumdum hissettiğim huzurla.

"Ben kıskandım," dedi birden. Kalbim gümbür gümbür atarken gözlerimi açtım. "Yasema'yı kıskandım." Sözleri üzerimdeki

tüm uyuşukluğu attı. Dolu doluydu gözleri. "Buse gibi çok yakın bir arkadaşı var, onu çok seven arkadaşları var, korkmadan sevebileceği bir sevgilisi var." Gözünden akan bir damlayı elimle sildim. Bana kendini dürüstçe açıyordu.

"Eğer kendini insanlara kapatmamış olsaydın gıpta ettiğin her şeye sahip olabilirdin."

"Anlamıyorsun! Bu hayatı ben seçmedim. Bu hayat beni seçti." Gözlerini yumdu, yine yaş aktı ve ben yine sildim. Sonra hiç konuşmadı, onu kendime çektim. O da bana sokuldu, kafasını göğsüme yasladı. Aklımda birbirini kovalayan düşüncelerin hepsini attım. Üzerinde uyuduğu kalbim acıyordu.

15. BÖLÜM: LANETLİ KALE

Burnumda tüm zihnimi mest eden bir koku vardı. Vücudum sanki bulutların üstündeydi, üstümde sıcak bir ağırlık vardı. Boynumu okşayan, sıcak bir nefes vardı. Gözlerimi açtım, Karmen kollarım arasındaydı, üzerinde tişörtüm vardı ve huzurla göğsümde uyuyordu. Çıplak bacağı, bacağımın üstündeydi, koluyla bedenimi sıkıca sarmıştı.

Zorlukla, istemeye istemeye kalkmak için hamle yaptım. Birden kafasını kaldırıp bana baktı, gözleri açıktı. Uyanıktı ve bana sarılmaya devam mı etmişti?

"Günaydın," dedi kısık sesiyle.

"Günaydın. Ne zaman uyandın?" Yavaşça çekildi üstümden.

"Çok olmadı," dedi oturur pozisyona geçerek. Eli alnına gitti, kaşlarını çattı. "Başım ağrıyor!"

"Alışık olmayan bünyeyle kırmızı şarap, üç şişe bira içersen ağrır tabii." Dayanamaz gibi gözlerini yumdu. Hızla yerimden doğruldum, sırtımı yatak başlığına yasladım.

"Alnına masaj yapmamı ister misin?" Gözlerini açtı, kirpiklerini kırpıştırdı.

"Geçer mi o zaman?"

"Azalır diye umuyorum." Bana doğru yaklaştı, başını bacaklarım üstüne koydu. Alnına parmaklarımı değdirmemle tekrar gözlerini yumdu.

"Birazdan kahvaltı yaparız, sonra ağrı kesici içersin. Hiç ağrın kalmaz." Yumuşak hareketlerle alnına masaj yaparken kapalı dudaklarının arasından memnuniyet dolu bir mırıltı çıktı. Gülümseyerek parmaklarım ardındaki tenini hissettim.

"Bu çok rahatlatıcı," dedi mest olmuş gibi. "Sanırım başım ağrımasa bile sürekli isterim." Gözlerini açtı, kızılları mavilerime karıştı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil, sen de bana yaparsın ödeşiriz." Gülümser gibi oldu.

"Her şey için. Beni bir genç gibi hissettirdiğin için, babamın yapmadığını yaparak yanımda olduğun için teşekkür ederim." Sözleri hoşuma gitmiyordu, çünkü o bu sözleri söylerken acı çekiyordu ve ben onun acı çekmesini istemiyordum.

"Hafifledi mi baş ağrın?"

"Hafifledi." Ellerimi hareket ettirmeyi istemeyerek bıraktım. Bacaklarımın üstünde doğrulup, dalgalı saçlarını geriye attı. Bordo tişörtümün ortaya çıkardığı kızıl gözleriyle, kusursuz bacaklarıyla, kapkara saçlarıyla izlenesi duruyordu. Düşüncelerimden utanarak bakışlarımı kaçırdım ondan.

"Bugün ne yapacağız?" dedi merakla.

"Eğleneceğiz." Tek kaşı havalandı, ardından yüzünde bu tabloyu daha da mükemmelleştiren bir gülümseme yer aldı.

•

Geçen onu getirdiğim yere benzeyen bir kafeye getirmiştim yine ama bu sefer boğaz kenarında değil de tüm şehri önümüze seren bir tepedeydik. Kahvaltısını ve manzarasını sevmişti yine. Sigara böreklerine özellikle ilgi göstermişti. Kafe fazla dolu değildi, bu yüzden rahattı.

"Sandviçten gına gelmişti artık," dedi bilmiş bir tavırla.

"Yanmış ve kabuklu omletinizden daha iyiydi bence küçük hanım." Yeni hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu.

"Onu saymıyorum, Haris dikkatimi dağıtıyordu. Sana kahvaltı hazırlamamdan hoşlanmamıştı." Neden her konuşmamızda illa şu Haris'in adı geçmek zorundaydı ki? Hâlbuki ben onun hastam olduğunu unutmuştum bugün, o sadece Karmen'di. Karmen'in de böyle bir unutkanlığa ihtiyacı vardı.

"Nasıl dikkatini dağıtıyordu?" Bakışlarını kaçırdı, yanakları pembeleşti. Utanmıştı.

"Peki yemek yemiyor mu?" dedim düşüncelerimden sıyrılmak istercesine. Lokmasını yuttu.

"Yiyebiliyor ama o şekilde acıkmıyor, eskiden bana eşlik etmek için yerdi. Onun ihtiyacı olan tek şey kan." Bu sohbet hiç hoşuma gitmemişti.

"Senin kanınla besleniyor, seni tüketiyor." Yutkundu, dalgınlaştı. Madem konusu açılmıştı, hazır kalede değilken onunla doğru düzgün sohbet edebilirdim.

"Bunu isteyerek yapmıyor, başka çaresi yok."

"Canını acıtıyor ama sana şiddet uyguluyor."

"Şiddet uygulamıyor! Bilerek yapmadığını biliyorum, o beni çok seviyor. Karanlık tarafı ağır bastığında kendini kontrol edemiyor sadece."

"Peki ya bir gün kendini hiç kontrol edemez ve sana dönüşü olmayan zararlar verirse? Hayatını feda edecek kadar mı bağlısın ona?" Bu sorumu yanıtlamadı, kahvaltısına döndü sanki hiç duymamış gibi.

Daralarak lacivert gömleğimin üstten bir düğmesini daha açtım. Bakışları üzerimde değişik bir parıltıyla gezindi.

"Bu renk gözlerinin rengini daha da ortaya çıkarmış." Tabağına eğdi yine kafasını, salatalığı ağzına atmadan önce yeniden konuştu. "Aslında tenin bronz olduğu için beyaz da çok yakışıyor sana." Sözünün hemen ardından utanmış gibi bakışlarını nereye kaçıracağını bilemedi. Hareketlerinin doğallığı, insanı büyülüyordu.

"Bir anlaşma yapalım." Dikkatle beni dinliyordu. "Bugün, bu saatten itibaren Haris'ten bir kez olsun bahsetmek istemiyorum. Bugün ben doktor değilim, sen hasta değilsin; bugün sadece eğlenmek isteyen arkadaşlarız. Anlaştık mı?" Zaten ne kadar istesem de belli bir çizginin ötesine geçemediğim için kısa bir hafıza kaybı daha iyi olacaktı. Bir süre sessiz kaldı, ardından gülümsedi.

"Anlaştık."

•

Onu nereye götürmem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Hem normal bir gün geçirmeli dışarıda hem de eğlenmeliydi.

"Kıyafetlerini nasıl alıyorsun?"

"Babam dergi gönderiyor ayda bir, istediklerimi işaretliyorum." O hiç normal bir insan gibi mağazaya girip elbise denememişti.

Büyük ama çok kalabalık olmadığını umduğum bir alışveriş merkezinin otoparkına park ettim arabamı. Karmen camdan dışarı merakla bakıyordu.

"Araba pazarına mı geldik?"

"Hayır, alışveriş merkezine geldik. Biraz kalabalık olabilir ama geçen yaptığım gibi elimi tutarsan hiçbir şey olmaz bence." Güzel gözleriyle yüzüme baktı bir süre, eli arabanın kapısına gitti ve benden önce açtı kapıyı. Şaşırsam da hoşuma gitmişti öz güvenli tavırları. Bende indim arabadan, yanına yaklaştım.

Sanki sürekli yaptığı bir şeymiş gibi elimi tuttu. İçimde bastıramadığım dürtüyle sıktım elini, ona biraz sokuldum. Birlikte alışveriş merkezinin içine girdiğimizde karşımıza çıkan yürüyen merdivenlere dahi şaşırdı. Belli etmemeye çalıştı ancak ben anladım onu, gerilmişti yine.

Onu ünlü bir markanın mağazasına soktum. Renk renk ve bir sürü kıyafeti bir arada görünce gözleri ışıldadı.

"Hadi, beğendiklerini dene ve alalım."

"Denenebiliyor mu? Nerede deneyeceğim?"

"Sen seç ben gösteririm." Bıraktı elimi, kıyafetlere bakmaya başladı. O bir şeyler beğeniyor, bende onun bedenini alıyordum. Küçücük bedeniyle gidip en büyük beden elbiseleri elime tutuşturuyordu, bende hemen küçük bedenini buluyordum. Büyük ihtimalle bunu fark etmemişti bile.

Kollarım tamamen dolduğunda durabilmişti.

"Nerede deneyeceğim?" Onunla kabinlere yürüdüm. Elimdekileri zorlukla alarak kabinlerden birine girdi. Kabinlerin karşısında olan koltuklardan birine oturdum ve onu beklemeye başladım.

Bir kadınla alışveriş yapmak çok zor ve yorucuydu. Her kıyafeti hevesle denemiş ve çoğunu beğenmişti. Kıvrımlı bedenine giydiği her şey yakışmıştı. Evdeki elbiselerinin aksine daha çok pantolon, bluz ve tişört almıştı. Bu hareketi bana, artık insanların arasına karışmak istediği düşüncesini vermişti ancak konu Karmen olunca hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Birkaç tane mont almıştık, evde sadece bir kabanı vardı. Çanta bile almıştı. Elbiselerle kasaya gittiğimde ödemeyi benim yapacağımı anlamıştı.

"Parasını babam mı gönderiyor?"

"Baban bana iyi bir maaş veriyor yani evet, sayılır." Ben ödemeyi yaparken o sessizce beni izliyordu. Poşetleri elime aldım.

"Kendi paranla alıyorsun!" dedi sinirle.

"Ne olmuş yani?" Sinirle yüzüme bakıyordu.

"Babamdan parasını almalısın."

"Karmen, sana bir şeyler almak hoşuma gitti ve emin ol birkaç kıyafetle fakirleşmeyeceğim." Sanırım maddi durumumun iyi olmadığını düşünüyordu fakat babasıyla çalışmaya başlamadan önce bile her maaşım bir araba parasına denk geliyordu.

Alışveriş merkezinden çıkmadan önce bir sürü kitap aldık. Sonra da elektronik mağazasına girdik. En iyi markalardan birinin son model telefonunu aldım, bu süre boyunca beni seyretti. Hatta rengini ona seçtirdim. Altın rengini beğenmişti.

Ödemesini yaptıktan sonra telefon kutusunu ona uzattım. Elimden aldı, ardından elimdeki poşetlerden birine gitti eli.

"Ne yapıyorsun?" dedim kendimi tutamayarak.

"Ağır geldiği için vermedin mi bana bunu? Sabahtan beri o poşetleri taşıyorsun bende yardım edebilirim." Bu kız ben öldürecekti.

"Hayır, o telefonu sana aldım." Şaşkınlıkla bir bana bir de elindeki kutuya baktı.

"Bana mı? Neden ki?"

"Dün demedin mi telefonum yok diye? Arkadaşlarınla nasıl konuşacaksın?" Konuşmadı, öylece elindeki kutuya baktı sonra birden kollarını boynuma doladı coşkuyla.

Öyle güzel sarılmıştı ki; elimdeki poşetleri yere fırlatıp, sıkıca karşılık vermek istemiştim fakat sadece, hafifçe beline dokunmakla yetindim. Sıcak nefesi, boynuma değiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi dolu dolu gözleriyle benden ayrılırken.

•

Günün geri kalanında hiç lunaparka gitmediğini öğrendiğim için onu büyük bir lunaparka götürdüm. O kadar eğlenmişti ki bir çocuğa dönüşmüştü tam anlamıyla. Dinmeyen enerjisiyle koşuşturup durmuştu, 'Şuna da binelim buna da binelim,' diyerek.

Yemek içinde hiç yemediğine emin olduğum için hamburger yemiştik. O kadar beğenmişti ki iki hamburger ve büyük boy patates bitirmişti.

"Nefes alamıyorum." Geriye yaslanmış ve karnını ovalıyordu ama hâlâ kolasını içiyordu. Elinden aldım kolayı.

"Kolayı abartma, rahatsız olacaksın." Gülümsedi, karnını ovalamaya devam etti.

"Sürekli pizza ve bunu yersem sanırım yüz kilo olacağım."

"Böyle yemekler hiç sağlıklı değil ama arada yiyebiliriz bence." Bugün kadar eğlendiğim başka bir gün olduğunu zannetmiyordum. Karmen'in içinden başka birisi çıkmıştı sanki. Çok konuşan ve güleçti.

Bugün gerçekten çok değişik bir gündü. O benim hastam değildi, ben onun doktoru değildim. Sadece bizdik ve ben, bu bizi çok sevmiştim. Haris yoktu, o soğuk kale yoktu, sadece biz vardık.

•

Eve geldiğimizde saat geç olmuştu, Karmen epeyce yorgundu. Hatta bir ara uyuyakalmış, ben durunca uyanmıştı. Yolda durup çikolatalı bir pasta almıştım o uyurken.

"Geldik mi eve?" dedi kısık sesle.

"Geldik." Gözünü ovuşturarak arabadan indi, ben de peşinden.

Bugün de benim evimde kalacaktı, belki yarın da kalırdık. O kaleden ne kadar uzak olsak o kadar iyi oluyordu.

"Banyo yapmam gerek," dedi eve girer girmez. Aldığımız kıyafetler arasında gece giyebileceği bir şey yoktu. Yine tişörtümü verdim ona, eşofman altı vermedim giymeyeceğini biliyordum. Yorgunlukla elimdekileri aldı, banyoya girdi.

Mutfağa geçtim, aldığım pastayı poşetten çıkardım. Koca bir dilim kestim ve tabağa koydum. Kahve yapacağım sırada telefonum çalmaya başladı.

Cebimdeki telefonu çıkardım, Barbaros Özekli arıyordu. Karmen'i dün şehre getirdiğimi biliyordu.

"İyi akşamlar Ezel." Arkamdaki tezgâha yaslandım

"İyi akşamlar."

"Eve döndünüz değil mi?" O lanet kaleye geri döndüğümüzü düşünüyor olmalıydı. Karmen'in bu kadar süre şehirde kalabileceğine inanmıyordu.

"Hayır, benim evimdeyiz bu gecede." Bir süre karşı taraftan ses gelmedi.

"Ne? Sen ciddi misin Ezel? Kendi rızasıyla mı kalıyor gerçekten?" İnanamıyor gibiydi.

"Evet, bugün şehirde gezdik. Yeni geldik, yoruldu baya."

"Ezel," dedi ve durdu bir an sonra yine konuştu. "Teşekkür ederim." Sesi titrekti. "Karmen hiç kendi rızasıyla çıkmamıştı o evden. Her uzaklaştığında kıyameti koparıyordu, kendine zarar veriyordu. Bunu başarabilen bir doktor daha önce hiç olmamıştı. Yani şimdi, Karmen kalabalıkta gezebildi mi?" Hem minnetle konuşuyor hem de hâlâ inanamıyordu.

"Bu benim işim Barbaros Bey, sadece onu daha iyi yapmak istiyorum."

"Daha ne kadar kalacaksınız şehirde?"

"Yarın akşam döneriz büyük ihtimalle."

"Gitmeden onu evime getirir misin? Onu bu evde görmek benim için çok önemli. Onu çok özledim."

"Karmen'e soracağım, eğer kabul ederse geliriz. Konum bilgilerinizi atarsınız. İyi geceler Barbaros Bey." Konuşmasına olanak tanımadan kapattım telefonu. Öfkeliydim, o adama çok öfkeliydim. Karmen'in bu kadar ağırlaşmasının en büyük nedeni babasıydı. Eğer birazcık babalık yapmış olsaydı, ona sevgi ve şefkat gösterseydi Karmen kendine hayalî bir adam yaratmazdı belki de.

•

Üzerimi değiştirdim. Kahve yaptım, bir fincan pastanın yanına bıraktım. Birini kendime aldım ve pek kullanmadığım evimin mutfağında oturdum dakikalarca. Düşünüyordum, bugünü ve Karmen'in o evdeki hâlini düşünüyordum, tamamen birbirinden farklı insanlardı. Ve biliyordum ki bugünkü genç kadın, Karmen'in olmak istediği kadındı.

Siyah tişörtümle, çıplak bacaklarıyla ve ıslak saçlarıyla Karmen girdi mutfağa. Pastayı görünce gözleri açıldı.

"Ne zaman aldın?" dedi hayretle ve hemen karşıma oturdu. "Çok güzel görünüyor." İştahla pastayı yemeye başladı, arada kahvesini yudumluyordu.

"Sözde nefes alamıyordun, ne çabuk erittin?" Yutkundu, çatalını yavaşça bıraktı.

"Ama çok güzel," dedi utangaç bir şekilde.

"Şaka yapıyorum, ye diye aldım zaten. Afiyet olsun." Göz kırptım, gülümsedi. "Neden saçlarını kurutmadın?" Omuz silkti, lokmasını yuttu.

"Gerek yok ev sıcak, sevmiyorum kurutmayı."

"Hasta olacaksın." Uyarıcı tavrıma sadece güldü.

"Unuttun mu? Ben hastayım zaten." Ruh hâlleri çok değişiklik gösteriyordu.

"Karmen!" Çatalı bana uzattı.

"Sen neden yemiyorsun? Sen de yesene." Dudaklarımı araladım, biraz daha uzandı. Eğildim, uzattığı pastayı yavaşça aldım ağzıma. Çatal boş kaldı ancak o çekmedi. Ben aldığım eşsiz tadı çiğnerken onun eli havada kalmıştı.

"Çok güzelmiş," dedim yedikten hemen sonra. Yutkundu, elindeki çatalı indirdi. Yanakları yine kızarmıştı, birden kalktı ayağa.

"Ben artık uyusam iyi olur," dedi ve hızla çıktı mutfaktan. Ne olmuştu ki birden?

Yatak odasına girdim peşinden. Sahiplendiği yatağıma girmişti bile.

"Ama pastan bitmemişti?" dedim yanına yaklaşırken.

"Doydum." Biraz daha yaklaştım, yanına oturdum. Ayakucundaki battaniyeyi üstüne örttüm. Kalkacaktım ki konuştu tekrar. "Ezel, teşekkür ederim." Sesi kısıktı. "Bugün çok eğlendim."

"İstediğin zaman tekrarlayabiliriz."

"Bu sondu." Yine kötümser konuşmalara başlıyorduk demek. "Eve gittiğimizde Haris nasıl bir tepki verecek bilmiyorum ama şiddetini tahmin edebiliyorum."

"Gitmeyelim, benimle burada kal. Her gün birlikte bir şeyler yapalım, bırak sana dünyayı öğreteyim." Kabul etmeyeceğini biliyordum ancak pes edemiyordum.

"Haris'i bırakamam, o benim her şeyim." Haris'ten her geçen saniye biraz daha nefret ediyordum. Nefret ettiğim şey bu hastalıktı.

"Peki sen onun her şeyi misin? Seni gerçekten seviyor mu? Eğer seni sevseydi seni bir kan torbası olarak kullanmazdı, acı çekmeni istemezdi." Duruldu, gözlerini yumdu.

"Başka şansı yok. Ona ben teklif ettim yıllar önce ama kabul etmedi. Güvenemedi kendisine, durmam dedi. Onu ben zorladım içmesi için." Gözlerini açmadı, sanki yüz ifademi görmek istemiyor gibiydi. Saçlarını okşadım yumuşakça. Biraz daha sıktı gözlerini. "Bu gece de yanımda kalır mısın?" diye sordu kapalı gözlerinin ardından. Cevap vermedim, üzerindeki battaniyeyi açtım ve yavaşça yanına yerleştim.

Ben her gece yanında kalırım Karmen.

Tüm günü yine eğlenmiştik. Telefon kullanmayı öğretmiş, kendi numaramın yanında Buse'nin numarasını da eklemiştim, birkaç oyun indirmiştim hatta.

Onu sinemaya götürmüştüm, daha önce gitmediği yerlere götürmüştüm. Balık ekmek yedik birlikte. Hamburger kadar balık ekmeği de sevmişti. Hava kararıyordu, o kaleye gitmek istemiyordum. Onu yine kendi evime götürmek istiyordum.

"Baban bizi evine çağırdı. Gitmek ister misin?" Kafasını şiddetle iki yana salladı.

"İstemiyorum." Kesin ve netti. Zorlamadım.

"Başka bir şeyler yapmakta ister misin?" Kaleye gitmek için itiraz etmeseydi ne güzel olurdu.

"Olmaz, artık gitmemiz gerek." Tüm gün yüzünde olan gülücükler silinmiş, neşeli Karmen gitmişti. Yerine gergin ve korkan bir Karmen gelmişti.

"Yarın gitsek?"

"Hayır! O çok kızgın ve daha fazla kızdırmak istemiyorum." Pes ettim, o lanet kaleye sürdüm arabayı.

Yol boyunca konuşmaya çalışmıştım ancak Karmen konuşmamıştı. İşte, şu soğuk kaleye yaklaştığımız her an böyle oluyordu! Arabayı geri döndürüp onu zorla evime kilitlemek istiyordum ancak bunun ona daha da zarar vereceğine emindim.

•

Yol iki saat sürmüştü ve kaleye varmak üzereydik. Yaklaştıkça Karmen biraz daha geriliyordu. Kale görüş açıma girdiğinde şaşkınlıkla gözlerimi açıp kapattım. Büyük, ürkütücü kalenin tüm ışıkları açıktı. Evin her camında sarı ışıklar parlıyordu. Birisi mi girmişti eve? Biri neden tüm ışıkları açsın ki?

Karmen'e baktım, korkuyla kaleye bakıyordu. Yutkundu, bakışları beni buldu.

"Sen bu gece evine dönsen olur mu?" diye sordu kısık sesliyle.

"Seni asla tek bırakmam. Bu ışıklar ne böyle?"

"Haris, çok öfkeli. Lütfen geri dön, sana zarar verecek." Endişeyle konuşuyordu, gözleri dolu doluydu.

"Karmen ben ölsem seni burada tek bırakmam. Sen burada bekle, eve bir göz atacağım ben." Arabayı durdurdum, tam inecektim ki Karmen kolumu sıkıca tuttu.

"Olmaz!" Gözleri dolmuştu. "Sana zarar verecek! Lütfen gitme, bırak ben onu sakinleştireyim." Derin bir nefes aldım. Eve birileri girmiş olabilirdi ve onu öylece o eve sokmak istemiyordum.

"Hemen döneceğim." Arabadan indim, Karmen de hemen ardımdan indi.

"Lütfen Ezel! Geri dön." Durdum, narin bedeni titriyordu. Kollarını tuttum.

"Bir şey olmayacak, sakinleş." Ağlıyordu, kriz geçiriyordu yine. Ona destek olmak istercesine sarıldım sıkıca. "Korkma."

"Geri dön Ezel," dedi hâlâ titremeye devam ederken.

"Sen de gelecek misin?"

"Beni bir daha bırakmaz." Onu burada tek bırakmamın imkânı yoktu. Başıma silah dayasa yine bırakmazdım.

Arkamı döndüm, cebimden evin anahtarını çıkardım. Karmen peşimden koşturuyordu. Kapıyı açtım, içeri girdim. Karmen de peşimden girdi. Etrafı hızla kontrol ettim, evde birileri olabilirdi. Önce önüme ilk gelen odalara baktım, ardından mutfağa baktım.

"Haris, lütfen dur!" Karmen bağırıyordu. Sesini duymamla hızla salona koştum. Karmen boşlukla konuşuyordu.

"Karmen, yanımdan ayrıl-"Cümlemi tamamlayamadım. Birden sert bir güç tarafından yere itildim. Şaşkınlıkla ne olduğunu anlayamazken şoka girmiş gibiydim. Göremediğim bir şey saçımdan tuttu ve defalarca yere vurdu. Karşılık veremiyordum! Çünkü bir şey göremiyordum. Sadece boşluk vardı.

Bilincim yavaşça kaybolurken gördüğüm tek şey beyaz bir çift gözdü ve duyduğum Karmen'in çığlığıydı.

16. BÖLÜM: ŞEFKAT

2017

Karmen Özekli

"Hile yapıyorsun," dedim pes ederek Haris'e. Gülerek kollarını havaya kaldırdı.

"Ne hilesi yapacağım ya? Çok zekiyim ondandır." Satrançta her zaman beni yeniyordu. Taşları bozdum, masadan kalktım. Kollarımı göğsümde küskünce birleştirip bahçeye çıktım, peşimden geliyordu.

"Bu kadar mızıkçı olamazsın Karmen." Evden uzaklaşmadım, eğer uzaklaşsaydım o gelemezdi. "Kocaman kız oldun, büyü artık. Oyun için küsülmez." Omuz silktim. Gülerek kolunu omzuma attı. Beni kendisine çekti. Bembeyaz olan ama büyüleyici yüzüne baktım.

"Seni seviyorum, beni hiç bırakma," dedim bende beline sarılarak. Artık büyüyordum, bir genç kız oluyordum ve Haris benim için daha çok şey ifade etmeye başlıyordu. Artık on yedi yaşındaydım ve ben Haris'le büyümüştüm. O benim her şeyimdi: Babamdı, annemdi, arkadaşımdı...İhtiyacım olan tüm sıfatlara bürünmeye çalışıyordu. Ancak içindeki canavar gün yüzüne çıktığında ondan korkuyordum. Öptü alnımı. Kara gözleriyle gözlerime baktı, saçımı okşadı yavaşça.

"Ben seni istesem bile bırakamam. Ama gün gelirde artık benden gitmek istersen, artık beni sevmezsen buna dayanamam. İçimde nasıl bir karanlığın olduğunu biliyorsun, eğer artık beni

sevmezsen içimdeki karanlığı hiçbir şey durduramaz." Kafamı iki yana salladım şiddetle.

"Seni asla terk etmem, seni sevmeyi asla bırakmam!" Onunla aramdaki bağ çok değişikti, o benim ailemdi. Gözlerime uzunca baktı, eğildi dudaklarıma. İlk defa dudaklarımı öptü, değişik bir şey hissetmedim, utanmadım. Sadece yanağımdan değil de dudağımdan öpmüştü bu sefer.

Aramızdaki bağ hiç bozulmamış, değişmemişti. Sadece artık anne, baba, arkadaş sıfatlarının yanına başka bir sıfat daha eklenmişti.

Günümüz

Karmen Özekli

Ben kayıp bir kızdım. Gerçek ve hayal arasına sıkışmış bir zavallıydım. Evimden uzak olduğum zamanlarda Haris'in gerçek olmadığını dahi düşünmüştüm. Evet, hayatım boyunca yanımda olan adamın bir hayal olduğuna inanmıştım kısa bir anlığına. Belki de gerçekten şizofren olduğumu düşünmüştüm.

Ama gerçek şu an karşımdaki görüntü kadar acı vericiydi. Haris'in öfkeden renk değiştirmiş gözleri, Ezel'in başından sızan kanla yerde cansızca yatması, her şeyin bir kâbus olmasını istedim. Bu benim hatamdı, Haris'in çok öfkeleneceğini biliyordum ama yine de gitmiştim.

"Sen beni terk ettin!" dedi öfkeyle bağırarak. Onu dinlemiyordum, gözüm yerde yatan Ezel'deydi. Yanına yaklaştım. Kafamı eğdim dudaklarına, nefes alıyordu. Ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. O ağırdı ve araba sürmeyi bilmiyordum.

"Onu öldüreceğim." Dişlerini çıkardı Haris, hızla ayağa kalktım. Önünde durdum, tanıdığım ama beni korkutan gözlerine baktım.

"Yapma! Onun hiçbir suçu yok. Yeter artık! Masumlara zarar vermeyi kes." Öfkesi dindi, dişleri küçüldü, gözleri eksi kara hâlini aldı.

"Sen onu seçtin. Beni burada tek bırakıp, o herifle gittin! Artık beni sevmiyor musun?"

"Seni seviyorum Haris ama bazen tıpkı bir canavar gibi davranıyorsun." Sözlerimle duruldu, irkildi, öfke tamamen kayboldu ve yerini kırgınlığa bıraktı.

"Belki de gerçekten bir canavarımdır." Tekrar Ezel'in yanına eğildim.

"Onu delirtmeye çalıştın! Zihnine girdin, onunla oynadın. Sadece bana yardım etmek istiyordu." Tanrım, ne yapacaktım? Ezel kollarımda kanlar içindeydi.

"Sana yardım etmek istemiyor, seni benden çalmak istiyor. Seninle olmak istiyor, seni arzuluyor." Gözlerini bir noktaya dikmiş transa girmiş gibi konuşuyordu. "Seni benden çalacak."

Söylediklerini dinlemiyor, ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Aklıma bana aldığı telefon geldi. Benimki arabasında kalmıştı ancak onun telefonu her zaman cebinde oluyordu. Cebinden hızla telefonunu çıkardım. Bana yapmayı öğrettiği gibi telefonun ekranını açtım.

Şimdi bir yere girecektim ve isimler çıkacaktı. Keşke o bana anlatırken onu izlemek yerine doğru düzgün anlattığı şeyi dinleseydim. Ellerim titriyordu, korkuyordum.

"Şuna bak! Onun için ne kadar endişelendin." Haris'i duymamaya çalışıyordum. Telefonla uğraşmaya devam ettim, isimlerin olduğu yere girdim. Ne kadar çok isim vardı böyle.

Derin bir nefes aldım, ekranı yukarı doğru kaydırırken tanıdık bir isim aradım. Buse! Buse'nin ismi vardı, üstüne bastım ve bir tuşa daha bastım. Sonra telefonu kulağıma götürdüm, çalıyordu! Başarmıştım.

Çaldı çaldı ve artık ümidimi kaybedeceğim sırada açıldı.

"Ezel?" Buse'nin sesiydi.

"B-buse, Ezel'in kafasını kanıyor. Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen yardım et!" Konuşurken gözlerimden yaşlar akmaya

başlamıştı. Ezel'in bedeni hâlâ cansızdı, o da mı annem gibi ölecekti?

"Karmen, derin bir nefes al canım. Önce sakin ol. Bana nerede olduğunuzu söyler misin?"

"E-evimdeyim," dedim titrek sesimle.

"Tamam Eren yanımda, biliyormuş evinin adresini. Şimdi ambulansı arayacağız, en kısa sürede gelecekler. Biz de yola çıkıyoruz şimdi. Sakin ol tamam mı?" Cevap verecektim ki Eren'in sesini duydum.

"Karmen, yarayı tespit edebiliyor musun? Eğer öyleyse yaranın üstüne tampon yapar mısın? Kan akışını durdurman gerekiyor ambulans gelene kadar." Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu, boş olan elimle sildim gözlerimi.

"Nasıl yapacağım?"

"Bir bez parçası al, temiz olsa daha iyi olur. Yaraya bastır kanamanın durmasını sağlamaya çalış, tamam mı?"

"T-tamam." Telefonu yere bıraktım, üst kata çıkıp temiz bir havlu aldım. Aşağı koşarak indim. Haris salonun bir köşesinde öylece durmuş kanı seyrediyordu.

Eğildim Ezel'in yanına. Başını hafifçe kaldırdım, koyu saçlarından kanın nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Elimi saçlarında hafifçe gezdirdim, kanın yoğunluğunu hissettiğimde yaranın nerede olduğunu anladım. Elimdeki havluyu, yaranın üstüne bastırdım ve elimi hiç indirmedim.

Kendimi suçlu hissediyordum, benim yüzümden olmuştu. Güzel yüzünü inceledim, onu böyle görmeyi hiç sevmemiştim! O çok değişik ve güzel bir adamdı. Benim yüzümden ona bir şey olursa buna dayanamazdım.

"Umarım ölür," dedi Haris acımasızca. "Onun için gözyaşlarını döküyorsun!"

"Gitsene Haris, şu an yüzünü görmek istemiyorum." Gitmedi, yanıma eğildi, eserine gururla baktı.

"Sen benimsin, ben senin her şeyinim. Biz çok destansıyız güzelim ve dünya bize engel olmaya çalışıyor." Sözleri sadece beni öfkelendiriyordu bu durumda.

"Haris git!" dedim bağırarak. Çenemi tuttu yumuşakça, Ezel'in kafasının arkasındaki havluyu bastırmayı bırakmadım. Gülümsedi, bu gülümsemesi beni sadece ürküttü.

"Eğer beni sevmeyi bırakıp onu seversen onun kanını kuruturum. Seni de kendi lanetime ortak ederim, beni bırakamazsın. Ben senin her şeyinim!" Öylece baktım, cevap verecek takati bulamadım. Öptü alnımı, sildi gözyaşımı.

"Şu fani adam için üzülme. Ağlamayı kes!" Çenemi tutuşu biraz daha sertleşti. Tepkisizdim, çok yorgun hissediyordum. "Ağlamayı kes yoksa şimdi başını gövdesinden ayırırım." Tehdidiyle derin derin nefes aldım. Ağlamamı tuttuğum için hıçkırıyordum, iç çekiyordum. Çünkü dediğini yapacağını çok iyi biliyordum.

•

Hastane denilen soğuk ve kötü kokan yere yine gelmiştik. Neyse ki Buse'yi aradıktan sonra kısa bir süre içinde ambulans gelmişti ve en yakın hastaneye gelmiştik. Çok geçmeden Eren ve Buse de gelmişti.

Buse beni fark edince hızlı adımlarla bana doğru yaklaştı, yanıma eğildi.

"İyi misin Karmen?" Üzerimdeki kana bakıyordu, bu kan Ezel'in kanıydı. Evden çıktıktan sonra rahatça ağlamıştım ve hâlâ ağlıyordum. Kendimi suçlu hissediyordum, her şey benim yüzümden olmuştu. Buse sarıldı bana sıkıca ve ben, bu an bir kız arkadaşa sahip olma hissini öğrendim.

Eren'e baktım iç çekerek. "Ölecek mi o?" dedim daha çok ağlayarak. Eren zorlukla nefes aldı.

"Hayır, bir şey olmaz ona. Ben bir bakacağım, sen de sakin ol lütfen." Eren yanımızdan ayrıldı.

"Tam olarak ne oldu?" dedi Buse endişeyle. Cevap vermedim, nasıl anlatacaktım ki? Hem anlatsam onlar gözünde deliliğim tescillenmiş olurdu. Önceden insanların arkamdan deli demesini

umursamazdım, tek umurumda olan şey Haris'ti ancak artık neden bilmiyorum ama umursuyordum. Bu çok zordu, gerçek olduğuna emindim. Gerçi tüm şizofren hastaları gördüklerinin gerçek olduğuna emindi. Belki de gerçekten şizofrendim? Bu soruyu son zamanlarda kendime çok fazla soruyordum ve çıldıracakmış gibi oluyordum.

Buse kolumdan tuttu, beni kaldırdı. Yürüyorduk ancak konuşmuyorduk. Nereye girdiğimize bile bakmıyordum, yüzüme su çarpıyordu ve ellerimi yıkıyordu.

Elimde hiç kan kalmayana kadar yıkadı, yüzümü kâğıt havluyla kuruttu fakat gözyaşlarım durmuyordu.

"Canım ağlama artık, heba olmuşsun."

"B-benim yüzümden ölmesine dayanamam." Gülümsedi anlayışla, sonra sarıldı bana. Bana gerçekten arkadaş gibi mi yaklaşıyor yoksa hasta olduğumu düşündüğü için acıyor muydu bilmiyordum ama ben bir kız arkadaşım olmasını çok sevmiştim.

Birlikte beklediğim yere geri döndüğümüzde Eren yanımıza geldi.

"Kafasından şiddetli bir darbe almış. Bir süre baş ağrısı çeker ama iyi olacak. Ne olduğunu anlatacak mısın?" Sözleri beni rahatlattı ancak cevap veremedim, verecek bir cevabım yoktu.

•

Buse'nin omzuna başımı koymuş, elimdeki kahve bardağını arada yudumluyordum. Sabah olmak üzereydi ama o hâlâ uyanmamıştı. Onu görene kadar iyi olduğuna inanmayacaktım, uyandıktan sonra da büyük ihtimalle kafayı sıyırdığını düşünecekti. Çaresiz hissediyordum.

"Bir şeyler yiyelim mi?" dedi Buse şefkatle. Kafamı kaldırdım omzundan.

"Sadece Ezel'i görmek istiyorum."

"O iyi, uyanır bence birkaç saate," dedi beni rahatlatmak istercesine. Eren, sürekli Ezel'i kontrol etmeye gidiyordu, yine bu gittiği kontrollerinden yanımıza dönmüştü.

"Yasema'ya haber verdin mi?" dedi Eren. Duyduğum isimle yüzüm düştü. O kızı istemiyordum, iyi bir kızdı hatta çok tatlıydı ve bana karşı çok nazikti. Ama nedensizce onu sevemiyordum, Ezel'in bendeki ilgisini kendisine çekmeye çalışıyordu. Sürekli Ezel'i öpüyordu görmemiş gibi, peki bu neden beni bu kadar rahatsız ediyordu?

"Endişelenmesin bu saatte, öğlene doğru ararım."

"Onu görebilir miyim?" dedim kısık sesimle.

"Tabii, gel." Ayağa kalktım, Eren'in peşine takıldım. Eren odanın kapısını açtı ancak içeri girmedi, ben girdim ve ardımdan kapıyı kapattı.

Kafamı Ezel'e çevirdim. Geniş vücuduyla, hastane yatağında bitkince yatıyordu. Kafasının arkasında sargı vardı, yüzü çok solgun duruyordu. Benim yüzümden bu hâldeydi. Yine ağlamamak için derin bir nefes aldım, yanında duran bir koltuk vardı fakat koltuğa oturmadım, ona yakın olmak istiyordum. Çok az bir boşluk kalan yatağa, yanına hafifçe oturdum.

Ona biraz daha yakından baktım. Eğildim, elimi sert çehresinde gezdirdim. Bir erkeğe göre uzun kirpikleri, kara kaşları ve kemikli bir yüzü vardı. Güzelliği Haris'inki gibi ürkütücü değildi, çok daha başkaydı. İnsan onun güzel yüzüne dokunmak istiyordu, sıcacık bir teni vardı.

Ben onun sıcak göğsünde uyumayı çok sevmiştim. Üstelik çok güzel kokuyordu, çok güzel bakıyordu, çok güzel dokunuyordu, Ezel çok başka bir adamdı. Her hareketinde çok değişik şeyler hissediyordum, çok farklı diyarlara gidiyordum. Kendimi normal bir genç kız gibi hissediyordum onun yanında, tüm kötü düşünceleri yok ediyordu koyu mavi okyanus gözleriyle.

Kafamı göğsüne yasladım. Gözlerimi yumdum. Buna çok alışmıştım. Saçlarımı okşayan elle hızla gözlerimi açtım. Kafamı göğsünden kaldırdım. Ezel uyanmıştı, gözleri açıktı ve beni izliyordu.

"Uyandın!" dedim sevinçle. Gülümsedi, elini uzattı ve yanağımı okşadı yavaşça. Yanağımı eline biraz daha yasladım. "Öleceksin

diye çok korktum," dedim yine akan gözyaşlarıma engel olamazken. Gülümsemesi, çok güzeldi.

"Benden öyle kolay kurtulacağınızı mı sandınız Karmen Hanım?"

"Senden kurtulmak isteyen kim?" dedim sıcak eline yanağımı bir kedi gibi sürterken. Gülümsemesi biraz daha genişledi. Olanlar hakkında bir şey söylemiş olması gerekmiyor muydu şu âna kadar?

Hatırlamıyor muydu?

"Karmen," dedi kısık bir sesle.

"Başın ağrıyor mu?" diye sorarak konuşmasını engelledim. Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü.

"Biraz ama abartılacak bir şey yok. Ben en son eve gittiğimizi ve tüm ışıkların açık olduğunu hatırlıyorum. Ben evi ararken sen bağırdın ve yanına koştuğumu hatırlıyorum ama gerisi yok. Bana ne olduğunu anlatır mısın?" Konuşmayı reddederek kafamı tekrar göğsüne koydum. Anlatmayacağımı anladı ve zorlamadı. Kocaman elleriyle yüzümü okşadı. Bu hareketleri ona daha çok sokulmama, onu biraz daha yakınımda istememe neden oluyordu. Bir şey fark ediyordum ki ben ona çok alışmıştım.

Ona karşı içimde gereğinden fazla bir güven vardı, bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Haris ise bir karmaşaydı, canımı çok fazla yakıyordu ve son zamanlarda ondan korkuyordum. İkisini karşılaştırmam yanlıştı, biri bir hayalet diğeri ise doktorumdu. Daha önce çok doktorum olmuştu ama hiçbiri onun gibi şefkatle ulaşmaya çalışmamıştı bana.

Hastanenin pis kokusu sıcak tenine sinmemişti, teni hâlâ çok güzel kokuyordu. Hele yüzümü boynuna gömüp uyuduğum zaman, onun evinde artık hep onun boynunda uyumak istemiştim. Ama bu imkânsızdı. Haris kızardı, üstelik Ezel doktorumdu. Şu an bu düşünceler canımı sıkıyordu, attım onları zihnimden. Ezel'in kokusunu içime çektim ve o güzel koyu mavilere bakmak istedim. Kafamı kaldırdım, dikkatle beni izliyordu parlak koyu mavileriyle.

"Özür dilerim," dedim çenemi göğsüne yaslayarak.

"Ne için?"

Ezel'e alışmıştım, gereğinden fazla hem de. Ancak o yanımda kaldığı sürece Haris ona zarar verecekti. Ona zarar gelmesini istemiyordum, bugün bunu çok daha iyi anlamıştım. Onun ölmesini istemiyordum, yaşansındı Ezel. Belki sıcak göğsünde bir daha uyuyamayacaktım, belki de güzel kokusunu hiç duymayacaktım, bakışlarıyla titreyemeyecektim fakat o yaşayacaktı. O sarışın sevgilisinin yanında mutlu ve huzurlu olurdu. Belki de evlenirlerdi yakında.

Yine oluyordu, yine karnım ağrıyordu. Bu seferki çok daha can sıkıcı bir histi.

"Her şey için."

Eren arabayı kullanıyordu, Buse yanında sürekli bir şeyler konuşuyordu. Arkada da Ezel ve ben oturuyorduk. Gözlerim sürekli istemsizce Ezel'e kayıyordu, gözlerimle iyi mi diye kontrol ediyordum.

Büyük ve soğuk evime geldiğimizde akşam olalı çok olmuştu. Yol yarım saatten fazla sürmüştü. Buraya en yakın yerleşik yaşam alanı yarım saat uzaklıktaydı demek. Ezel ve Buse de çok yorgunlardı, bu kadar yorgunluktan sonra şehre nasıl gideceklerdi?

"Bu saatten sonra gitmeyin, çok yoruldunuz siz de," dedi Ezel düşündüklerimi dile getirerek.

"Yok rahatsızlık vermeyelim." Eren'in gözlerinden tam anlamıyla uyku akıyordu. Hepimiz uyumuştuk ancak o sürekli koşuşturmuştu.

"Gelin lütfen, yeterince misafir odamız var," dedim heyecanlandığımı fark ederek. İlk defa evimde misafir ağırlayacaktım! Bu düşünce beni mutlu ederken mutluluğum çok uzun sürmedi. Ya Haris onlara zarar verirse? Hayır yapmazdı, böyle bir şeye cesaret ederse onu terk edeceğimi bilirdi.

"Gerçekten şimdi o yolu tekrar çekecek hâlim hiç yok. Yarın sabah döneriz," dedi Buse yorgunca. Erende ikna oldu Buse'nin sözleriyle. Hep birlikte arabadan inerken içimde değişik bir heves vardı. İlk defa bu kadar insan olacaktı evimde. Buse etrafı meraklı

gözlerle izliyordu. Onların sevimli küçük evlerine karşın burası soğuk, büyük ve ürkütücü bir kaleydi.

Kapıyı açtım, ardımdan içeri girdiler. Gözlerim Haris'i aradı ama ortalıkta yoktu. Şimdilik onu görmek istemiyordum zaten.

Birlikte salona geçtik. Buse hayretle seyrediyordu evi. "Burada tek mi yaşıyordun Ezel gelmeden önce?" dedi inanamıyormuş gibi. Tek değildim, Haris vardı.

"Evet." Buse bana değişik bakıyordu, sanki üzülüyor gibiydi ve ben bunu hiç sevmemiştim. Ezel yorgunca yayıldı koltuğa. Bende Ezel'in yanına oturdum. Bir ev sahibi evine misafir geldiğinde ne yapardı? Bir süre düşündüm ardından kalktım yerimden.

"Aç mısınız? Yemek hazırlamamı ister misiniz?" Yemek işinde pekiyi değildim ama evime ilk defa misafir gelmişti sonuçta.

"Yardım edeyim," dedi Ezel yerinden kalkmaya niyetlenerek.

"Olmaz, yaralısın sen. Ben yapacağım." Zaten benim yüzümden kafası yarılmıştı.

"Evet, sen dinlen; ben yardım ederim. Sen de kalk Eren, salatayı sen yapacaksın," dedi Buse kalkarak. Eren yüzünü buruşturmuştu.

Buse'yle birlikte mutfağa girdik. "Güzel soslu bir makarna yapalım, çok uğraşmaya gerek yok hepimiz yorgunuz," dedi Buse. "Sana çok güzel bir sos öğreteceğim, Eren'e bile anlatmadım tarifini. Ezel sürekli yapman için yalvaracak."

Hevesle birlikte makarnayı hazırlıyorduk. Gerçi her şeyi o yapıyordu ben sadece arada bulamadığı şeyleri veriyordum ancak nasıl yaptığını anlamıştım sosu. Domatesleri soyarken birden durdu, renkli gözleriyle baktı bana.

"Karmen, bu evde nasıl yaşayabiliyorsun tek başına?"

"Alışkınım."

"Ama burası çok büyük ve ürkütücü. Nasıl dayanıyorsun?" Sorusunda bir art niyet yoktu, saf merak vardı.

"Ben bu evde büyüdüm, alışkınım," dedim sadece. Bana uzun uzun baktı, ardından gülümsedi.

"Sen çok güçlü bir kadınsın." Değildim. Gözleri neden dolmuştu? Bana acıyordu işte. Yanıma yaklaştı, ellerini üzerime sürmemeye dikkat ederek bir kez daha sıkıca sarıldı bana. Sevgisini hissediyordum.

•

Birlikte çok güzel bir masa hazırlamıştık. Salatayı Eren yapmıştı ve hep birlikte masaya oturmuştuk. Bu masa ilk defa böyle kalabalıktı ve bu çok hoşuma gitmişti. Makarnamı iştahla yiyordum, gerçekten acıkmıştım.

"Tam olarak başını nasıl vurdun Ezel?" dedi Eren merakla. Ezel omuz silkti.

"Hatırlamıyorum." Lokmamı yuttum, suyumdan bir yudum aldım.

"Sen orada mıydın Karmen?" dedi Eren merakla.

Tam konuşacaktım ki mutfak kapısına yaslanmış Haris'i görmemle donup kaldım. Koyu gözlerini dikmiş, ifadesizce bakıyordu.

"Bu herif yetmedi bir de arkadaşlarını mı doldurdun evimize?" Sesi öfkeliydi. Titreyen ellerimden çatalı bıraktım.

"Be-" Konuşamadım.

"Kim bu insanlar Karmen? Evimizde ne arıyorlar?" Haris öfkeyle yaklaşıyordu. Bir bıçak aldı eline, hiçbiri onu ve bıçağı göremiyordu. "Cevap ver bana!"

Bıçakla Eren'in arkasında durdu. Bıçağı kafasının üstüne dik bir şekilde getirdi. Her an kafasına geçirecek gibiydi. Havaya kaldırdı bıçağı tam indirecekti ki kendimi tutamadım.

"Hayır!" dedim elimde olmadan bağırarak. Masadaki herkes bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "B-ben özür dilerim. Devam edemeyeceğim." Masadan hızla kalktım. Haris de bıçağı bırakıp peşime takılmıştı. Odama girdim ve hemen arkamdan Haris girdi.

"Neden beni bu duruma sokuyorsun?" Dolan gözlerimi engelleyemedim. "O masadaki herkes deli olduğumu düşünüyor."

"Ne bu hevesin Karmen? Bunların hepsi o piç yüzünden oluyor."

"O piç değil!" Gözyaşlarımı zapt edemiyordum. Bu aralar sürekli ağlıyordum! "Ben hayatımı sana adadım Haris, bu evde kendimi hapsettim. Sense arkadaş edinmemi bile çok görüyorsun."

"Hapis öyle mi?" dedi ürkütücü bir sakinlikle. "Benimle burada yaşamayı artık hapsolarak mı tasvir ediyorsun?" Göz rengi yine değişti öfkeden. Teni sanki biraz daha beyazladı, yüzündeki damarlar belirginleşti. Yakınlaştı, saçlarıma ellerini geçirdi ve beni sertçe kendisine yasladı. "O herif hayatımıza girdiğinden beri değiştin. Artık ben sana yetmiyorum, korktuğum gerçekleşiyor." Dişleri çıktı yavaşça. "Acıktım Karmen." Yine izin almaya gerek duymadı. Boynumdaki yerine dişlerini yerleştirdi ve sertçe derime geçirdi, bağırmamak için ağzımı sıkıca kapattım. Ancak gözümden akan yaşları durdurmaya dahi çalışmadım.

Beni güçsüz bırakana dek kanımı içti. "Yeter," dedim acıyla. Ayrıldı kanlı dudaklarını boynumdan.

"Senin yerin, bu kale. Senin sahip olduğun tek şey benim Karmen. Onların arkadaşın olduğunu zannediyorsun, çok yanlış zannediyorsun güzelim. Onların hepsi senin kusursuz zihninle dalga geçiyor, sana deli diyorlar. Onlarla asla gerçek arkadaş olamazsın, seni anlamıyorlar. Senin tek arkadaşın benim."

Cevap vermedim, bitkince yatağıma oturdum. Haris haklı mıydı gerçekten? Gözyaşlarımı elimle sildim. Haris de odadan çıktı sessizce.

Banyoma girdim, yüzümdeki ve ensemden boynuma uzanan kanı yıkadım yavaşça. Ağladığım belli oluyordu, derin bir nefes aldım. Yanlarına gitmeliydim. Havluyla kuruttum yüzümü ve aşağı indim. Mutfaktalardı hâlâ, bulaşıkları çoktan toplamışlardı.

Kahve içiyorlardı, Ezel endişeli bakışlarını üzerime çevirdi. Gülümsemeye çalıştım.

"Uykunuz gelmiştir, size odanızı göstereyim," dedim çatallı sesimle.

"İyi misin?" dedi Buse elindeki bardağı bırakarak.

Değilim. "İyiyim." Eren'le ayağa kalktılar. Önden yürüyordum, ikinci kattaki yatak odalarından birinin önünde durdum. Üst katta bir oda vermek istememiştim onlara, Haris o katta oluyordu genelde.

"Birlikte kalacaksınız değil mi?"

"Evet, ben Eren olmadan uyuyamam," dedi Buse yüzündeki gülümsemeyle Eren'in yanağına büyük bir öpücük kondurarak, çok güzellerdi.

"İyi geceler o zaman."

"İyi geceler, çok sağ ol," dedi Eren ve Buse aynı anda. Sonra ise birbirlerine bakarak güldüler. Çok samimi ve mutlulardı.

Yanlarından ayrıldım, tam odama girecekken Ezel'in de odasına gireceğini fark ettim. Konuşmadım, sadece anlık bir bakışma geçti aramızda. Kısacık o süre bile mavilerinin içimi titretmesine neden olurken kendime gelmeye çalışarak odama girdim. Haris yoktu, nerede olduğunu bilmiyordum.

Üzerimdeki kıyafetler kötü kokuyordu. Hastane beni rahatsız etmişti, banyoya girdim. Üzerimdeki pantolon ve kazak alışık olmadığım giysilerdi. Ben hep elbise giyerdim evde. Daha rahat oluyordu üstelik ancak o dantelli elbiselerle kendimi bu kaleye ait hissedebiliyordum.

Kıyafetleri çıkardım, kirli sepete attım. Güzel bir duşun ardından havluyla saçlarımın ıslaklığını almaya çalıştım. İç çamaşırımı giyindim ve geceliklerde gözlerimi gezdirdim. Beyaz geceliğimi giyecektim ki koyu mavi, kısa ve saten geceliğe elim gitti. Rengi çok güzeldi. Tıpkı onun gözleri gibiydi. Geceliğimi giyindim, yatağıma oturdum.

Haris hâlâ yanıma gelmemişti. Acaba arazinin içinde başka yerlerde miydi? Evet, öyle olmalıydı. Ayağa kalktım, odamdan sessiz

adımlarla çıktım. Ezel'i merak ediyordum. Kapısının önünde durdum, kapıyı tıklattım. Cevap gelmesini beklemeden açtım kapıyı.

Bakışlarım odada kısa bir tura çıktı ve onu yatağının üzerinde sigara içerken gördüm. Sırtını yatak başlığına dayamıştı, saçları karışıktı ve üstü çıplaktı. Bu soğukta neden çıplak geziyordu ki? İri bir vücudu vardı, kaslıydı ve kasın ona yakıştığı su götürmez bir gerçekti.

"Gelebilir miyim?" dedim kapıyı kapatmadan. Sigarasından bir duman daha aldı, sonra yatağın yanındaki küllükte söndürdü.

"Geldin ya zaten." Kapıyı kapattım. Yanına yaklaştım. Oturduğu yatağın üstüne, hemen yanına iki kere vurdu eliyle oturmamı işaret edercesine. Yanına oturdum, yüz yüzeydik şimdi.

"Nasıl olduğunu merak ettim." Sesim çok kısık çıkmıştı, gülümsedi. Yanağında kalp çarpıtıcı bir çukur oluştu. Güzelim koyu mavileri kısıldı ve dudakları gerildi. Üzerinden yoğun bir sigara kokusu geliyordu ama bu beni rahatsız etmiyordu aksine ten kokusuyla birleşerek o pis koku bile güzelleşiyordu.

"İyiyim ben, sen neden ıslak saçla geziyorsun. Hasta olmak derdinde misin? Hava buz gibi zaten." Omuz silktim, kafasını iki yana salladı alt dudağını dişleyerek. Elim kalbimin üzerine gitti, çok hızlı atıyordu. "Asıl sen iyi misin?"

"B-bilmiyorum." Elimi kalbimden çektim, bakışları sol göğsümün altına indi. Elini kaldırdı, yumuşakça dokundu sol göğsümün altına.

Yutkundu, yumuşacık dokunuşunu uzattı. "Çok hızlı minik kalbin," dedi çıplak göğsü hızla inip kalkarken. Benim elim havalandı bu sefer, onun çıplak göğsüne dokunum. Biraz daha aşağı inerek kalbini bulmaya çalıştım. Yoktu!

"Senin kalbin atmıyor!" dedim dehşet içinde. Güldü sesli bir şekilde.

"Sağ tarafta çünkü elin." Göğsümdeki elini çekti, elimi tuttu ve kalbinin üstüne koydu. Çıplak teni, ipek gibiydi. Pürüzsüz ve

güzel. Arada küçük tüylerde vardı. Onunda kalbi hızlı atıyordu, aynı benimki gibi. Demek benimki normaldi.

"Senin de minik kalbin çok hızlı," dedim elimi çekerek. Kafasını geriye atarak içimi şenlendiren bir kahkaha attı. Nefesimi tuttum, çok güzel bir görüntü vardı karşımda. Birden güzel yüzünü buruşturdu, eli kafasına gitti. "Ne oldu?" dedim endişeyle.

"Bir şey yok sadece bir ağrı girdi."

"Yat, masaj yapacağım sana," dedim ona biraz daha yaklaşarak. O benim başım ağrıdığında yapmıştı ve çok işe yaramıştı.

"Nereme?" dedi birden şaşırarak.

"Başına. Başka yerlere de yapılıyor mu?"

"Yapılıyor ama evet başıma yapsan da olur," dedi duymaya zorlandığım bir sesle. Sırtımı yatak başlığına yasladım, Ezel kafasını bacaklarım üstüne koydu. Tıpkı onun bana evinde yaptığı gibi yumuşak hareketlerle alnına dokunuyordum. Gözleri kapalıydı, yüzü huzurlu görünüyordu.

Geceliğimin eteği yukarı çıkmıştı ve çıplak tenimdeki başını hissediyordum. Başındaki sargı çıplak bacağıma batarak bunun benim suçum olduğunu bana hatırlatıyordu.

Haris'in ona vuruşları aklıma geldi. Kendini koruyamamıştı çünkü onu göremiyordu bile! Her şey benim hatamdı, Ezel benim yüzümden ölebilirdi. Haris'i tanıyordum ve Ezel'i öldüreceğini söylerken çok ciddiydi.

Gözümden alnına damlayan gözyaşımla şaşkınlıkla gözlerini açtı. Koyu masmavi gözleriyle gözlerime baktı. Eli havalandı, yanağımdaki yaşları başparmağıyla sildi yavaşça.

"Neden ağlıyorsun?" Ses tonu o kadar şefkatliydi ki bunun için bile daha çok ağlayabilirdim. Haris beni seviyordu ancak bana şefkat vermiyordu. Şefkat çok değişik bir duyguydu ve Ezel bunu bana iliklerime kadar hissettiriyordu.

"Özür dilerim," dedim ağlamamı durdurmaya çalışarak. Bu aralar çok sulu göz olmuştum.

"Senin bir suçun yok ki, ağlama." Burnumu çektim. Gülümsedi, doğruldu yerinden. Yatağın yanında duran çekmeceyi açtı, bir peçete aldı. "Sümüklü," dedi gülerek burnumu sildi. Bu yaptığı şeyle inanılmaz bir utanç hissettim. "Birde utangaç." Kafamı tuttu koca elleriyle, yüzüne çevirdi. "Ne yapacağım ben seninle?" Koca elleriyle yanağımı yumuşakça okşayarak beni daha da iyi hissettiriyordu.

Dokunuşlarından hiç uzaklaşmak istemiyordum. Nefesi, yüzüme çarpıyordu ve benim kalbim yine hızlanıyordu. Gözleri dudaklarıma kaydı, oda çok sıcaklaşmıştı ve yüzümün yandığını hissediyordum. Utanırken bende istemsizce onun biçimli dudaklarına baktım. Gözlerim kapandı, kalbim çok hızlıydı. Biraz daha yaklaşmış olacak ki nefesi dudaklarımdaydı.

Birden kulağıma dolan çığlıkla gözlerimi açtım irkilerek. Ezel de hızla geri çekildi. Bu Buse'nin sesine benziyordu. İkimizde hızla yataktan kalktık. Ezel odadan çıkarken bende peşindeydim. Ses üst kattan gelmişti. Kalbim bu sefer korkudan çarpıyordu. Lütfen! Lütfen ona bir şey yapmamış ol Haris! Eren de çıkmıştı odasından endişeyle.

"Buse nerede?" dedi Eren dehşet içinde.

"Üst kattan geliyor sesi." Eren koşarak üst katın merdivenlerini çıkarken bizde peşinden gidiyorduk. Buse çığlık atmaya devam ediyordu.

Sesin geldiği odaya girdik. Buse kolunu tutmuş, akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Şoka girmiş gibiydi. Işıltılı bakışları yok olmuş, boş bakıyordu. Bizi fark edince bile tepki veremedi. Eren hızla ona sarılırken Ezel de ışıkları açıyordu.

Buse en üst kattaki salondaydı, tüm duvarı kaplayan koyu aynanın önünde duruyordu. Haris'i aradı gözlerim öfkeyle. Bunu Buse'ye o yapmıştı ama yoktu Haris! Yine yapacağını yapmış ve kaybolmuştu.

"Tatlım gözlerime bak! Ne oldu?" dedi Eren, Buse'nin koluna bakmaya çalışarak. Buse sadece ağlıyordu. Eren onu kucağına aldı.

"İlk yardım takımı var mı?"

"Aşağı inin getiriyorum," dedi Ezel stresle. Eren sürekli Buse'ye neler olduğunu soruyordu ancak cevap alamıyordu. Aşağı indik, gözlerim her yerde Haris'i arıyordu ama yoktu.

Eren, Buse'yi koltuğa oturttu.

"Derin derin nefes al ver," dedi Eren nasıl yapması gerektiğini Buse'ye göstererek. Buse onu taklit etti. Bu da benim yüzümden olmuştu. Sanki evimde kana aç bir canavar yokmuş gibi, onları evimde ağırlayabileceğimi sanmıştım. Aptaldım! Benim yüzümden insanlar zarar görüyordu.

Ezel elinde ilk yardım çantasıyla salona girdi. Eren, Buse'nin kanlı elini kolundan ayırmaya çalışıyordu. Sonunda başardığında gördüğüm görüntüyle kanım dondu. Buse'nin koluna sadece dişlerini geçirmemiş, dişlerini etine takarak bir kısmını parçalamıştı. Elim ağzıma gitti çığlık atmamak için.

"Gidelim buradan! Hemen gitmemiz gerek," dedi ilk defa konuşan Buse.

"Bir hayvan mı yaptı bunu?" dedi Eren sakin kalmaya çalışarak.

"Hayır," dedi bağırarak Buse, ağlıyordu korkuyla. "Bu evde bir şey var, şeytani bir şey. Lütfen hemen uzaklaşalım bu evden." Yalvarıyordu Buse.

"Tamam gideceğiz, sakin ol lütfen." Yarayı temizlemeye çalışıyordu Eren soğukkanlılıkla ancak elleri titriyordu. Ezel yanına yaklaştı.

"Sen dur, ben hallederim." Eren'in elindeki pamuğu aldı ve Ezel devam etti.

"Hemen gitmemiz gerek," diye sayıklıyordu Buse. Ben ise tepki veremiyordum. Ne ağlıyor ne de konuşuyordum. İyi hissetmiyordum. Ezel hızla bir şeyler sürüp sardı kolunu. Buse ayağa kalktı hızla, titriyordu.

"Ne olduğunu anlatır mısın Buse?" diye sordu yumuşacık bir sesle Ezel. Buse kafasını şiddetle iki yana salladı ağlayarak.

"Gidelim artık!" diye yalvardı hıçkırıkları arasında. Eren'in de gözleri dolmuştu, sıkıca sarıldı Buse'ye.

"Tamam güzelim, tamam. Sakin ol bak gidiyoruz şimdi." Eren, sarıp sarmaladığı Buse'yle kapıya yürüyordu. Bizde onlarla çıktık evden. Buse eve korkuyla bakıyordu. Hepsi benim hatamdı. Elimi Buse'ye uzattım, sağlam olan kolunu hızla uzaklaştırdı benden. Hareketiyle bozguna uğrarken yutkundum. Gözlerim yanıyordu.

"B-ben özü-"Konuşamadım.

"Yaklaşma bana!" dedi bağırarak Buse. Ezel ve Eren şaşkınlıkla bizi izliyordu.

"Gelmek istemediğinize emin misiniz? Eve biri girmiş olabilir mi?"

"Gelmeyeceğim Eren," dedi Ezel sadece, Buse daha fazla dayanamayınca Eren, en sonunda onu arabaya bindirdi ve uzaklaştılar.

Daha fazla gözyaşlarımı tutmadım. İşte benim bu yüzden bir arkadaşım olamazdı. Haris mahvederdi. Kimseyi sevmeme katlanamayacak kadar bencildi o. Kim bilir ne yapmıştı o melek gibi kıza? Ne oyunlarla korkutmuştu?

"Şşşh ağlama. Senin bir suçun yok," dedi Ezel kollarını bana sararak. Ayakta durmakta bile zorlanırken Ezel'in rahatlatıcı sarılışına sıkıca karşılık verdim. Kollarımı beline sardım, kafam göğsündeydi.

"Benim yüzümden," dedim hâlâ çıplak olan göğsüne gözyaşlarımı akıtarak.

"Hayır! Her şey için kendini suçlamayı kes. Hiçbir şey senin suçun değil. Yarın babanla konuşacağım, eve güvenlik sistemi taktıracağım." Konuşuyordu ancak ne dediğini dinlemiyordum. Gözlerim en üst katın camındaydı. Haris, kanlı dudaklarıyla ve öfkeli yüzüyle bizi izliyordu. Ondan daha önce hiç bu kadar iğrenmemiştim sanırım. Benim Haris'im bu olamazdı, karşımdaki sadece bir canavardı.

17. BÖLÜM: ŞEYTAN İNİ

2005

Küçük Karmen duvardaki saate bakıyordu. Uzun olan hızla geçiyordu ama annesi bir türlü gelmiyordu. Sonra kısa olanda geçiyordu ve annesi yine gelmiyordu. Karmen annesinin bir daha gelemeyeceğini biliyordu ama küçük aklı bunu kabullenmek istemiyordu. Özlem ve ölümle tanışmak için çok küçüktü ve küçük bedeni acı çekiyordu.

Sürekli değişen kadınlar bakıyordu ona ve hiçbirini sevemiyordu Karmen. Annesinin özleminin yanı sıra babasını da özlüyordu. Babasını artık hiç göremez olmuştu. Üstelik burada hiç arkadaşı yoktu. Çok yalnız hissediyordu.

Son dadısı fazlasıyla tembel bir kadındı ve Karmen'e hiçbir şekilde yararı dokunmuyordu. Karmen bu kadınları değil, annesi istiyordu. Annesini sonsuzluğa uğurladığı yatakta küçük bedeni hıçkırıklarla titriyordu.

"Küçük insan! Yine neden zırlıyorsun?" Karmen küçük ellerini yüzünden çekti, karşısındaki daha önce bir kere gördüğü adama baktı.

"Annemi özledim," dedi hıçkırıkları arasında.

"Özleyeceksin, çok özleyeceksin ve canın çok yanacak. Sonra bir gün bakacaksın ki hâlâ özlüyorsun ama artık acımıyor." Haris küçük kızı izliyordu sık sık. Evde ona bakan kadın, bu küçük insanla hiç ilgilenmiyordu. Hatta yemek bile vermiyordu küçük insana, sürekli uyuyor ve kendiyle ilgileniyordu. Bu Haris'i öfke-

lendirmişti ve o sinir bozucu kadının biraz kanını içerek biraz korkutarak evden göndermişti.

"Aç mısın?" diye sordu küçük insana, bugün hiçbir şey yemediğini biliyordu. Küçük Karmen konuşmadı, sadece kafasını iki yana salladı.

Karmen arkasını dönüp giden adamı izlerken yine ağlamaya devam etti. Annesinin kokusu burnuna doluyordu. Küçük bacaklarını kendine çekmiş, küçük başını da bacaklarına gömmüştü. Kömür karası saçları, beyaz teni, badem şeklindeki kara gözlerindeki kızıllıkla bir çizgi film karakteri gibiydi. Herkese kendini sevdirebilen, minik bir kız çocuğuydu Karmen.

Haris küçük insanın yanına elinde bir tepsiyle döndü. Kızın yanına yavaşça oturdu. Tepsiyi yatağa koydu ve küçük insanın önüne itekledi. Karmen başını kaldırdı, yanındaki tepsiye baktı. Karnı gurulduyordu, çok acıkmıştı. Küçük diliyle dudaklarını yalayarak önündeki yiyeceklere baktı.

"Seyretmen için getirmedim." Biraz daha önüne itekledi Haris tepsiyi. Karmen yatakta bağdaş kurdu, tepsideki yiyecekleri hızla yemeye başladı. Haris onun bu hâlini izleyince belki de öldürmeliydim o kadını diye düşündü. Küçük bir insan bu kadar aç bırakılmamalıydı.

Karmen büyük bir iştahla tepsideki her şeyi silip süpürdü. En sonda ballı sütünü içti. Sütün içinde bal olduğunu fark edince gülümsedi Karmen neşeyle.

"Bunun içinde bal var!" dedi minik Karmen coşkuyla. Haris küçük bir insanı mutlu etmenin ne kadar kolay olduğunu düşündü. "Annemde bal koyardı, boyum çok uzun olsun diyeymiş" diye konuştu küçük insan, kelimelere tam dili dönmüyordu ve bu ona ayrı bir sevimlilik katıyordu.

Yemeğini ve sütünü bitirince ayağa kalktı. Banyoya gitti küçük adımlarla elini yıkamaya çalıştı ancak boyu yetmiyordu. Haris tepsiyi yere koydu, küçük insanın peşinden gitti. Bir süre çabalarını izledi ve en sonunda dayanamayarak koltuk altlarından kal-

dırdı küçük insanı. Karmen ağlamayı çoktan bırakmıştı ve şu an iyi hissediyordu.

Ellerini ve ağzını güzelce yıkayınca Haris onu indirdi. Karmen geri yatağa koştu. Haris odadan ayrılmak için arkasını döndüğünde o küçük insanın sesini duydu.

"Gidecek misin?" Karmen bu adamı sevmişti ve gitmesini istemiyordu.

"Gideceğim."

"Ben korkuyorum, gitmesen?" Haris küçük insanın sevimli yüzüne baktı. İnsancıl duygular hissetmeyeli yıllar oluyordu ve bu küçük insan onda merhamet duygusu uyandırıyordu.

Haris gitmekten vazgeçti. Küçük insanın yanına oturdu. Bir süre küçük insanı seyretti, uzun saçları darmadağın olmuştu. Yatağın yanındaki çekmeceyi açtı Karmen birden, annesinin tarağını çıkardı ve karşısındaki adama uzattı.

"Saçlarımı tarar mısın?" Haris bir an hayır diyecek gibi oldu ama küçük kızın irice açtığı gözlerindeki tatlı isteği geri çevirmedi. Tarağı aldı küçücük ellerden, Karmen arkasını döndü. Haris kızın yumuşacık saçlarını taramaya başladı.

"Annem yabancılarla konuşmama kızıyor ama artık annem yok. Beni bıraktı, tüm yabancılarla konuşacağım!" dedi kızgınca küçük kız. Haris küçük insanın canını yakmamak için çok yumuşak davranıyordu.

"Annen seni bilerek bırakmadı, kızma ona. Yabancılarla konuşma!"

"Ama seninle konuşmak istiyorum," dedi küskünce küçük kız.

"Bir anlaşma yapalım, sadece benimle konuş. Diğer yabancılarla konuşma, olur mu?" Haris uzun yılların ardından ilk defa bu kadar uzun konuşuyordu. Bu çok değişik bir histi ve bu küçük insanı sevmişti. Haris yıllar sonra ilk defa bir varlığa karşı sevgi beslemişti.

"Tamam o zaman. Sen bu eve nasıl giriyorsun? Annemi babamı tanıyor musun?"

"Tanımıyorum ve bu ev benim." Karmen'in kaşları çatıldı.

"Hayır, bu ev benim. Parasını babam verdi." Haris küçük insanın saçlarını tararken duraksadı, canı kan istiyordu fakat bu kıza zarar vermeme isteği daha ağır basıyordu. Devam etti ince telli saçları taramaya.

"O zaman ikimizin de evi olsun, olmaz mı?" Karmen bir süre düşündü eli çenesinde.

"Tamam öyle olsun." İşi bittiğinde tarağı eski yerine koydu Haris.

"Uyu artık küçük insan." Karmen'in kaşları çatıldı. Karşısındaki adama baktı.,

"Bana neden küçük insan diyorsun?"

"Küçük insan değil misin?" Karmen bir süre düşündü, evet hem küçüktü hem insandı. Ne kadar zeki bir adamdı böyle. Gözleri parladı Karmen'in.

Yanındaki oyuncak ayısını yere attı, yatağa uzandı. Kendisine daha büyük bir ayı bulmuştu, hem de bu konuşuyordu! Haris minik kızın üstünü örttü.

"Çok yakışıklısın! Benimle evlenir misin?" dedi heyecanla Karmen. Haris gülümsedi ve buna inanamadı. En son kaç yıl önce gerçekten hissederek gerçekleştirmişti bu eylemi?

"Olmaz, bunun için çok küçüksün." Karmen'in yüzü düştü.

"O zaman büyüdüğümde olur mu? Bekler misin beni?"

"Beklerim, büyü sen önce." Karmen'in yüzünde güzel bir gülümseme oluştu.

"Bana masal anlatır mısın? Annem her gece anlatırdı." Yine kızıl gözlerini irileştirmiş büyük bir istekle bakıyordu.

"Ben senin annen değilim küçük insan." Karmen'in yine gözleri doldu, dudakları titredi ağlayacakmış gibi. "Ağlama! Anlata-

cağım." Birden yine gülümsedi Karmen. Ne kadar kurnaz bir kız çocuğu bu böyle diye düşündü Haris.

Kızın minik bedeninin yanına uzandı. Ardından anlatmaya başladı. "Uzun uzun yıllar önce bir topluluk varmış. Bu toplulukta hiç kötü şeyler olmazmış, herkes çok mutluymuş. Ancak bunun bir bedeli varmış. Çok kötü bir adam varmış bu topluluğun içinde, o adamın büyük ve karanlık güçleri varmış ve o adamı öldürerek kötülüğü yok etmişler. Yıllar boyunca herkes mutlu ve refah içinde yaşamış." Karmen nefesini tutmuş Haris'i dinliyordu. Haris durakladı.

"Bitti mi?"

"Hayır küçük insan yeni başladı. Ne kadar sabırsızsın." Haris kafasını eğip küçük tatlı kız çocuğuna baktı ve anlatmaya devam etti. "Sonra bir gün yine kötü şeyler olmaya başlamış. İnsanlar anlam veremiyormuş ama insanlar yıllar önceki kötü gücü tekrar hissediyorlarmış. Ve öğrenmişler ki bu öldürdükleri kötü adamın bir oğlu varmış ve bu oğlu büyümüş. Genç adam hiçbir şeyin farkında değilmiş, hatta babasını tanımıyormuş bile. Çok sevdiği güzel bir karısı ve doğmak üzere olan ikiz çocukları varmış." Devam edecekti ki Haris yanındaki küçük insanın huzurla uykuya daldığını fark etti.

Küçük dudakları hafif aralık kalmış, küçük ellerini kafasının altına koymuş ve yatakta iyice büzüşmüştü. Haris küçük kızın üstündeki battaniyeyi boynuna kadar örttü. Sonra uzunca küçük insanı inceledi. Bu küçük insan Haris'e yıllardır uzak olduğu insanlık duygusunu tattırmıştı. Haris bu küçük insanı farkında olmadan sahiplenmişti ve Haris'in zihninde bir fikir doğdu sancıyla: Bu küçük insan onun hem yoldaşı hem de insanlığa dönüş bileti olacaktı.

Günümüz

Paketimdeki son sigarayı da söndürdüm. Zihnim bir labirentti son zamanlarda ve ben çıkış yolu bulamıyordum. Her şey çok sıra dışıydı. Zihnimdeki labirentin yapı taşı Karmen'di. Günler geçiyordu, güneş sürekli olarak doğuyor ve batıyordu. Mevsim biraz

daha sert bir hâl almaya başlamıştı ve Karmen gün geçtikçe kendisini biraz daha kapatıyordu.

İki hafta önce, Buse'ye olan şeyden beri ona ulaşamıyordum. Her yaklaşmak istediğimde zihnindeki kapıları sertçe üstüme çarpıyordu. İştahı yoktu, doğru düzgün yemek bile yemiyordu. Şiddetle yağan sulusepken gündüzü karanlığa boğmuştu. Karabulutlar, tüm gökyüzünü sarmıştı.

Aşağı indim ve mutfağa girdim, Karmen için yaptığım pizzayı fırından çıkardım. Günlerdir düzgün beslenmiyordu ve pizzayı sevdiği için belki yerdi.

Bir saat önce burada, pizza hamuru açıyordum ve Karmen de beni izlemişti bir süre ilgiyle hiç konuşmadan. Sonra yine odasına kapatmıştı kendisini. Bunun nedeninin Buse'nin ona karşı aldığı tavır olduğunu biliyordum. Son yaşananlara zihnim artık mantıklı bir kılıf uyduramıyordu. En kısa zamanda Buse'yle konuşmam gerekiyordu.

Üst kata çıktım. Odasının kapısını tıklatacaktım ki sesini duydum, konuşuyordu. Durdum ve onu dinledim.

"Yoruldum artık Haris. Sen yaptın bunu. Senin her şeyini seviyordum ancak sonra sevdiğim her yerden kanadığımı fark ettim. Sevgin artık canımı yakıyor." Tam kapıyı açacaktım ki bir ses daha duydum.

Karmen'in sesi olamayacak kadar kalın bir sesti, ne dediğini anlayamadım. İçimde büyüyen korkuyla odanın kapısını hızla açtım. Odada birisi mi vardı? Bakışlarımı deli gibi odanın içinde gezdirirken Karmen ifadesizce bakıyordu.

"Kapıyı çalmalısın." Onu duymazlıktan geldim, kapısı aralık olan banyoya kadar baktım. Pencerelerin hepsi kapalıydı.

"Haris'le mi konuşuyordun?" Soruma cevap vermedi. Bakışlarım odada gezinmeye devam ederken en sonunda kızıl gözlerinde durabilmiştim. Doğal kırmızımsı dudaklarını dişliyordu. Bileğine taktığı kalın bileklik dikkatimi çekti, kadife gece mavisiyle elbisesiyle aynı renkteydi. Üstelik bileğindeki izlerin üstündeydi. Bakışlarımı zorlukla çektim bileğinden.

"Yemek hazır, pizza yaptım. İnip bana eşlik eder misin?" Omuz silkti küskünce. Yanına ilerledim, yatağa yavaşça oturdum.

"Açsın, neden inat ediyorsun? Neden o canavarın kazanmasını istiyorsun?" Badem gözleriyle usulca beni dinliyordu. "O bu evde çürümeni istiyor, yalnız olmanı istiyor ve sen ona istediğini veriyorsun." Kızıl bakışlarını üzerimden ayırdı, odada bir noktaya takılı kaldı. Sanırım Haris'i görüyordu.

Ayağa kalktım arkamı döndüm odadan çıkmak için.

"Geliyorum," dedi cılız sesiyle. Bu beni biraz da olsa rahatlatırken aşağı indim, Karmen de peşimden geliyordu.

Masaya oturdum, o da çekingence karşıma geçti. Başlamasını bekledim ancak boş gözlerle masayı izliyordu. Bu iki haftada onunla aramızdaki iletişimde uçurumlar açılmıştı sanki. Üstelik biraz daha zayıflamıştı. Omuzları sanki biraz daha küçülmüş, narin bedeni artık daha da kırılganlaşmıştı.

Önce ben başladım, pizzadan bir ısırık aldım. Bir süre sonra o da bir dilim pizza aldı eline. Elimdeki pizzaya bakıyormuş gibi, fark ettirmeden Karmen'e bakıyordum göz ucuyla. Bir ısırık almıştı ve sanki çok iğrenç bir şey yiyormuş gibi yüzü buruşmuştu. Hâlbuki öncekinde bayılarak yemişti.

Ben bilmem kaçıncı dilimime geçmişken o hâlâ ilk dilimini zorlukla yiyordu. Dilimini bitirdiğinde ikinci dilimini eline almıştı ki birden elindeki pizzayı masanın üzerine düşürdü. Eli ağzına gitti, masadan hızla kalktı. Midesi bulanmıştı, hızla peşinden kalktım.

Mutfağa en yakın banyoya girmiş ve kapıyı sertçe kapatmıştı. Kusuyordu, öğürme seslerini duyuyordum. İçimde en ufak bir iğrenme hissedemezken endişe dört bir yanımı sarmıştı. Bir süre bekledim kapıda, uzun süre çıkmayınca dayanamayarak ben girdim banyoya izinsizce.

Yaşlı gözleriyle ağzını yıkıyordu. Aynadan yansımasını izliyordum sessizce, iyi değildi.

"Neyin var? Hasta mısın? Hastaneye gidelim." Durmadan konuşuyordum, ta ki bileğinden sızan kanı fark edene kadar. Hızla yanına yaklaştım, ince kollarından tutarak canını yakmamaya çalıştım ve kendime çevirdim.

Gözleri kızarıktı, her an bayılacak gibi güçsüzdü. Bileğindeki bilekliği çıkardım yavaşça ve dudaklarımdan ismi acıyla çıktı. "Karmen!"

Bileğindeki diş izleri, biraz daha genişlemişti ve eti parçalanmıştı. Daha önce pansuman yapılmış gibiydi. Elim hızla saçlarına gitti, yumuşak saçlarını korkarak çektim ensesinden. Ensesinden uzun bir kan çizgisi sırtına uzanıyordu. Kurumuş kan çok fazlaydı.

Karmen'in güçsüz bedeni, artık ayakta duramıyor gibiydi. Onu kendime yasladım, kafası omzuma düştü. Kan kaybetmişti, çok fazla kan kaybetmişti.

"Ne oldu böyle?" dedim neden titrediğini anlayamadığım sesimle hatta ellerimde titriyordu.

"Artık bana zarar veriyor," dedi tişörtümü ıslatan yaşlarıyla.

"Gidelim o zaman. Gelmeyelim bir daha bu eve." Kucağıma aldım narin bedenini o konuşmadan. Salondaki koltuğa yatırdım onu. Yanından ayrılıp, sürekli kullandığımız ilk yardım çantasını aldım. Mutfaktan bir bardağa vişne suyu doldurdum. Biraz da bitter çikolata aldım.

Hızla geri döndüm yanına. Koltukta açmaya zorlandığı gözleriyle uzanıyordu. Canını acıtmamaya çalışarak doğrulttum koltukta. Meyve suyunu ve çikolatayı güçsüz ellerine bıraktım. Elimdeki kutuyla arkasına oturdum. Sırtım koltuğun başlığına değiyordu ve iki bacağım arasında Karmen'in ince bedeni vardı.

Saçlarını özenle çektim ensesinden. Kurumuş kanı pamukla temizledim. Sessizce elindeki meyve suyunu içiyordu.

"Karmen, hastaneye gidelim." Kafasını iki yana salladı. Burnuma dolan güzel kokusunu içime çektim, pansumana devam ettim.

İşim bitti, tam kalkacaktım ki sırtını göğsüme yasladı yavaşça. Burnum yumuşacık saçlarına gömülürken gözlerimi yumdum istemsizce. Kollarımın arasındaki küçük bedeni titriyordu. Kollarımı beline doladım, kafasını omzuma yasladı. Konuşmuyorduk, Karmen gözlerini yummuştu. Sadece nefes seslerimiz vardı, bu huzurluydu tabii vücudundaki yaraları saymazsak.

"Karmen." İsmi dudaklarımdan bir dua gibi çıktı. Gözlerini biraz daha yumdu, burnu boynuma değdi. Tenim karıncalanıyordu. Sıcak nefesi boynuma çarpıyordu.

"Ezel," dedi o da tek nefeste içimi titreten bir tonlamayla. Dudakları boynuma değmişti, o ismimi sayıklarken. Zorlukla nefes aldım.

"Acı çekmeni istemiyorum. Bu ev sana iyi gelmiyor, gidelim bu lanet yerden." Bu lanet yer bana da iyi gelmiyordu.

"Nereye gideceğim?" Sanki buradan başka yeri yokmuş gibi konuşuyordu.

"Babanın yanına. Boğazda çok güzel bir evi olduğunu duydum." Kızıl gözlerini açtı, kaşlarını çattı ve kafasını iki yana salladı. "İstemiyor musun? Tamam, benimle kal. Birlikte benim evimde yaşayalım." Gülümseyen dudaklarını tenimde hissetmiştim ve anlamıştım ki hissetmek görmekten daha güzeldi.

"Yasema kızmasın sonra?" Bu sefer ben gülümsedim. Karmen'in teklifimi kabul etmeyeceğini biliyordum, ikimiz de bunu biliyorduk. O sadece küçük sevimli bir oyun oynayarak benimle gelirse neler olacağını soruyordu. Bu küçük şımarık kız hâlleri içimi titretiyordu, tıpkı ellerimi titrettiği gibi.

"Kızmaz, anlayışlıdır o." Kaşları çatıldı yine.

"Herkes kızar, sadece belli etmez." Bir süre sessiz kaldı. "Ayrılsana ondan." Duyduklarıma inanamazken kafamı eğerek boynuma yasladığı yüzüne baktım mest olarak. Dudakları tekrar aralandı, açıklama yapmak istercesine. "Onu sevmiyorsun, sevsen şimdiye kadar çoktan evlenmiştin. Sadece birbirinizi oyalıyorsunuz."

"Onu seviyorum," dedim düşünmeden, onu seviyordum. O benim yıllarımdı, en yakın arkadaşımdı en başta. Ama Karmen haklıydı ve ben de uzun zamandır ayrılmaya çalışıyordum.

"Ama onu istemiyorsun." Dudakları yine boynuma değerek söylediği cümle ve nefesini tenimde hissetmek tüm tüylerimin havalanmasına neden oldu. Ardından biraz uzaklaştı boynumdan, gözlerime bakabilmek için. "Yani onu isteseydin, çoktan onunla evlenmiş ve çocuk yapmış olurdun." Rengi sanki biraz yerine gelmiş gibiydi. Beyaz tenine canlılık gelmişti, hatta elmacık kemikleri al al olmuştu.

"Peki sen Haris'i istiyor musun?" Beklemediği soru karşısında yutkundu. Bir elim belini sarmalamışken diğer elim sardığım yarasında geziniyordu.

"Onu seviyorum."

"Sana zarar veren bir adamı seviyor musun?" dedim inanamazcasına.

"Bilerek yapmıyor, bunu biliyorum, onu tanıyorum. O da beni seviyor ama içindeki karanlık çok büyük." Yarasının etrafını okşayan parmaklarım durdu.

"Şu an nerede?"

"Bilmiyorum, burada değil." Demek bu yüzden bana bu kadar yakındı. Biliyordum ki Haris burada olsaydı, asla benimle bu kadar yakınlaşmazdı.

"Bunları ne zaman yaptı?" Sessiz kaldı, cevap vermedi soruma. Her köşeye sıkıştığında beni yanıtsız bırakıyordu. Koltuğun üstündeki bitmemiş bitter çikolataya baktım.

"Neden bitirmedin?"

"Pastayı daha çok sevdim."

"Bak onu yapmayı bilmiyorum, evde de yok, birlikte şehre gidip güzel bir pasta yiyelim mi?" Onu bu saatten sonra şehre götürebilirsem, pasta yedikten sonra saati bahane edip şehirde kalmamızı sağlayabilirdim.

Güldü. "Yemedim Ezel."

"Yemedin mi?" Dilini damağına değdirerek cık sesi çıkardı. Dayanamayarak bende güldüm. İkimizde birbirimizden uzaklaşmıyorduk, sanırım ikimizde yerimizden memnunduk.

"Yarın ben şehre gideceğim." Gülüşü soldu yavaşça, yine çattı kaşlarını.

"Bensiz mi?"

"Sensiz." Yerinde huzursuzlandı.

"Ona mı gideceksin?" O derken sanırım Yasema'yı kastediyordu. Buse'yle konuşmaya gidecektim ama şimdi ne desem yalan olurdu. Yasema'yı da görebilirdim. Sürekli kaçtığı ayrılık konuşmasını artık gerçekleştirmem gerekiyordu.

"Eren'in evine gideceğim, Buse'yle konuşmak için. Ama uzun zamandır Yasema'yla konuşmak istediğim şeyler var."

"Gitme." Sesindeki küskün tını, bana her şeyi yaptırabilir güçteydi sanırım.

"Seni tek bırakmayacağım. Baban buraya gelecek yarın, seninle kalacak. Zaten o yüzden gidebiliyorum ya." Barbaros Özekli'yle bir konuşma yapmıştım geçen hafta ve ertesi gün eve güvenlik sistemi takılmıştı. Ancak bu evin ihtiyacı olan tek şey güvenlik sistemi değildi.

"Gelmesin, bugüne kadar gelmedi. Bugünden sonra da gelmesin." Bakışlarını ormanla bütünleşen cama çevirdi. Hava kararıyordu ve sulusepken devam ediyordu. Derin bir nefes doldurdu ciğerlerine. Göğsümdeki teni, yumuşacıktı. Yapabiliyorken kokusunu derin derin soludum.

Yumuşacık, minik elini elimin üstüne koymuştu gözleri kapalıyken. Ona biraz daha sarıldım, bana biraz daha sokuldu. Dudaklarımın hemen altındaki saçlarına dudaklarımı değdirdim ancak öpmedim.

Birden sıçradı yerinden. Uzaklaştı bedeni hızla bedenimden. Huzurla yumduğu gözlerini, korkuyla açmıştı. Kapıda bir noktaya

bakıyordu gözlerindeki korkuyla. Ayağa kalkmış korkuyla karşısına bakıyordu. Onu böyle görmekten nefret ediyordum.

Gidecekti, kapıya yürümeye başladı. Bu sefer olmazdı, bu sefer izin vermezdim. Hızla kalktım, sağlam bileğinden tuttum. Bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Yapma," dedi bana güçsüz bir sesle.

"Gitmeyeceksin Karmen, her bu şekilde kaçtığında bir şey oluyor." Onu kanlarla kaplanmış yaralarıyla görmekten nefret ediyordum.

Önüne çevirdi kafasını, yutkundu. Ardından bileğine baktı, tuttuğum bileğine. Bileğini elimden çekmeye çalıştı ancak bırakmadım.

"Yapma!" diye bağırdı birden karşısındaki boşluğa. "Yeter Haris!" Ağlıyordu Karmen. "Canımı yakmandan bıktım artık." Bağırıyordu. Titriyordu, bunun sebebi korkuydu.

Onun acı çeken bu hâllerine dayanamadım. Kollarımı sıkıca sardım bedenine, saçlarını okşadım sakinleştirmek istercesine.

"Korkma, sana zarar veremeyecek." Titremesi durdu, yavaşça ayrıldı benden ve arkasına baktı. Ardından şaşkınlıkla bana döndü.

"Gitmiş." Etrafına bakıyordu. "Bunu yapmamalıydın. Çok öfkelendi, sana zarar verecek." Yine korkuyla konuşuyordu, adım adım benden uzaklaşıyordu.

"Hayır Karmen! Kimse sana ve bana zarar veremeyecek." Öfkeyle söylediğim sözlerin ardından gülümsedi, ancak bu az önceki gülüşleri gibi içimi şenlik yeri eden bir gülüş değil de canımı yakan bir gülüştü.

"Kör değilsin, aptal hiç değilsin ama anlamıyorsun değil mi? Ya da anlıyorsun ama kabullenemiyorsun. Çünkü aklını kaçırdığını düşünüyorsun ama kaçırmadın Ezel. Gerçek acı, gerçek korkutucu ve gözlerini açmazsan gerçek sonun olacak." Beni arkasında bırakırken salondan çıktı.

Bir süre hareket etmedim, arkasından baktım öylece. Ancak yine kendine zarar verebileceği düşüncesiyle hızla peşinden gittim. Üst kata çıktım, koridora bir adım attım ki gördüğüm görüntüyle yer ayaklarımdan çekildi sanki.

Upuzun koridorda, hiçbir oda yoktu. Her taraf duvarla kaplıydı. Yutkundum, titreyen ellerimi sıktım. Bu normal değildi, bu olamazdı, imkânsızdı. Etrafıma bakındım, gördüğüm görüntü kanımı daha da dondurdu. Az önce çıktığım merdiven resmen yok olmuştu. Nefeslerim sıklaşırken sakin kalmaya çalışıyordum ama şu an imkânsız gibiydi bu.

Tek çıkış yolu üst kata çıkan merdivenlerdi. Halüsinasyon mu görüyordum? Öyle olmalıydı ya da kâbustu belki de sadece kafayı yemiştim.

"Karmen!" diye bağırdım tüm gücümle. O iyi miydi? Şu an bana ne oluyordu bilmiyordum ama tek merak ettiğim şey Karmen'di.

Sıklaşan nefeslerimle merdivenleri çıktım. Tepetaklaktım, o kadar şoktaydım ki hiçbir şey hissedemiyordum.

Üst kat da aynı alt kat gibiydi. Tüm kapılar yok olmuştu fakat uzun koridorun sonunda kırmızı kapılı bir oda vardı. Hep kilitli olan kapı ardına kadar açıktı. Yürüdüm yavaş adımlarla, bir yandan etrafı inceliyordum hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamazcasına.

Kapının önüne geldiğim an kapı açıldı, içeri girdim. Karanlıktı, hiçbir şey göremiyordum. Birden karşımda beyaz bir çift göz belirdi. Ardından bir insana ait olamayacak kadar değişik bir ağız: Kanlı dudaklar, sivri dişler... Biliyordum ki bunlar bir hayvana ait olamazdı.

Odaya loş bir ışık doldu birden, karşımdaki cisim hâlâ karanlıktaydı. Bacağıma dolanan şeylerle şokum artarken bu sefer bağırışıma engel olamadım. İki tane büyük yılan, bacaklarıma sarılıyordu. Bacaklarımı olduğum yere mühürlemişlerdi. Karşımdaki cisim bana yakınlaşıyordu.

"Ezel!" Karmen, bu Karmen'in sesiydi. Ne zaman kapandığını bile bilmediğim kapıyı yumrukluyordu Karmen.

"Haris, ona zarar verme! Lütfen Haris." Ağlıyor muydu? Evet, ağlıyordu ve bacağımdaki yılanlar biraz daha yukarı tırmanıyordu.

Karşımda ne olduğunu anlayamadım cisim gülümsedi.

"Haris, bunu bana yapma. Sana olan sevgimi öldürme, lütfen Haris." Yılanlar bacaklarımı tamamen kaplamıştı artık. Tepki veremiyordum, sesimi yutmuş gibiydim hatta vücudumu bile ben yönlendiremiyordum.

"Küçük insanın korkuyor Haris!" Bu Karmen'in son bağırışı oldu. Birkaç saniye içinde karşımdaki cisim ve bacaklarımdaki yılanlar yok oldu. Kapı hiddetle açılırken ciğerlerime bir nefes doldu.

Açılan kapıdan yaşlı gözleriyle Karmen içeri girdi. Hâlime baktı korkuyla ve ellerini yüzüme koydu.

"Ezel, lütfen kendine gel." Söylediklerini duyuyor ama algılayamıyordum. Ayakta duramıyordum, yavaşça yere oturdum derman kalmamış bacaklarımla.

"Haris, bunu ona unutturacaksın!" diye bağırıyordu Karmen. Yüzüme dokunan ellerini görüyor ama hissedemiyordum sanki. Gözlerim kapanıyordu, dayanamıyordum.

Boğazım kupkuruydu, başım ağrıyordu. Tüm vücudumda bir ağrı vardı, gözlerimi zorlukla açtım. Karmen, yatağın kenarında oturmuş beni izliyordu.

"Günaydın. Dün gece sanırım kâbus görüyordun, bağırıyordun bende yanına gelmek istedim." Sözlerinin ardından zihnime kareler doldu. Uzun koridor, kapısız duvarlar, üst kata çıkan merdiven, kırmızı kapı, yılanlar ve canavar. Hayır, olamazdı. Bir kâbus değildi bu, bu kadar gerçekçi bir kâbus olamazdı.

"Günaydın," dedim zorlukla. Yataktan doğruldum, sanki vücudumdaki tüm güç çekilmiş gibiydi. İyi hissetmiyordum. Dün

gece yatağa gittiğimi bile hatırlamıyordum, hatırladığım tek şey doğaüstü olaylar silsilesiydi.

Geceyi hatırlamaya çalıştıkça başım inanılmaz derecede ağrıyordu.

"İyi misin? Kahvaltı hazırladım sen uyanmadan önce, kahvaltı yapalım mı?" Söylediklerini tepkisizce dinledim. Zorlukla yutkundum, ayağa kalktım.

Üzerimde hâlâ pantolonum ve siyah tişörtüm vardı.

"Hazırlan, gidiyoruz," dedim zorlukla konuşarak.

"Nereye gidiyoruz?" dedi çekingence.

"Bu lanet yerden gidiyoruz, eşyalarını hazırla."

"Ne saçmalıyorsun Ezel?"

"Sen hasta değilsin! Bu evde bir şey var." İrkildi sözlerimle. Ben bile söylediklerime inanamıyordum, kafayı yemiş gibiydim. Hareketlerimi bile ben yönlendirmiyor gibiydim. Sanki başka bir gözden izliyordum bedenimi.

"Sanırım kâbusunun etkisinde kaldın." Lanet olsun, kâbus olamazdı o an.

"Karmen!" Yüksek sesimle sıçradı yerinden. Onu korkutmak hoşuma gitmemişti. "Hazırlan, bir daha buraya gelmeyeceksin." Güldü, gerçekten güldü alayla.

"Sen kimsin Ezel? Ben burada evimde kalacağım. Sen de yapamıyorsan istifa et, şehre sevgilinin yanına dön ve bir daha buraya gelme."

"Seni burada yalnız bırakmayacağım." Elini yanağıma koydu, gözlerimi yumdum.

"Dün gece bağırıyordun. 'Karmen,' diye haykırıyordun ve yanına geldim. Uyandırmaya çalıştım ancak uyanmadın. Şu an kâbusun etkisindesin." Derin bir nefes aldım.

Şöyle bir şey vardı ki o gördüklerimin gerçek olmasındansa kâbus olması daha mantıklıydı. Fakat gerçek olduğunu biliyor-

dum. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Gözlerimi açtım, kızıl gözlerine baktım.

"Dün ben yine bir çeşit kriz geçirdim, ben odama gittim ve sende mutfağı toplayıp kendi odana gittin. Birkaç saat sonra, uykuya dalmışken senin bağırışınla uyandım." Kısık sesiyle beni ikna etmeye çalışır gibi konuşuyordu. Haklı mıydı gerçekten? Artık hiçbir şeye inanamıyordum. "Bugün babam gelecek, sen şimdi git istersen. Bugün gelmene gerek yok hem sevgilinle vakit geçirirsin hem de açılırsın. Bu kale seni boğdu sanırım." Sanki ben onun doktoru değildim de o benim doktorumdu.

"Karmen, sen de gel." Gülümsedi.

"Babam gelecek." Babasını o kadar da önemsemediğini biliyordum, hatta gelmesini bile istemiyordu.

"Gel birlikte babanın evine gidelim. Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum." Biraz daha yakınlaştı, göğsü göğsüme değdi. Üzerinde hâlâ dünkü elbisesi vardı, hâlbuki Karmen her gün değiştirirdi kıyafetlerini. Evde gezdiği kıyafetle uyumazdı. Yalan söylüyordu.

"Dün gece hiç uyumadın," dedim ondan uzaklaşarak. Ceketimi hızla giyindim, cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı aldım. Kolundan tuttum yumuşakça. "Gidiyoruz." Kolunu çekti sertçe.

"Bu kadar paranoyak olma! Doktor olan hangimiz tanrı aşkına? Bir şey olmadı diyorum, neden ısrar ediyorsun? Git Ezel, sonsuza dek çık hayatımdan," dedi dolu dolu kızıl gözleriyle.

"Gidiyorum ve sen de geliyorsun." Kolundan çekiştiriyordum ancak o hareket etmiyordu. Canını yakmamak için durdum.

"Gelmeyeceğim." Sıkıntıyla nefes almaya çalıştım. Sakin olmam gerekiyordu, normal düşünmeliydim.

"Tamam, ben şimdi gidiyorum. Baban birazdan burada olacak. Telefonun yanında olsun, sana her aradığımda ulaşmak istiyorum. Yarın yine geleceğim." Başka bir çarem yoktu şu an.

"Gelmemen belki de ikimiz içinde daha iyidir."

"Geleceğim, telefonunu açmazsan evde biteceğim." Onu bu evde yalnız bırakmak istemiyordum. "Vazgeçtim, bende gitmiyorum."

"Hayır! Gideceksin, benim yüzümden planlarını aksatıp durma. Hayatının her yerindeyim zaten, sürekli sana yük oluyorum. Bugün babam buradayken gönül rahatlığıyla git." Sözlerine hiç inanmıyordum.

"Sen bana yük değilsin. Tamam gideceğim ama baban gelince." Daha fazla konuşmadı, yanımdan uzaklaştı ve odamdan çıktı. Bense öylece kaldım ayakta, boşlukta savruluyor gibiydim.

Tüm gün düşünmemeye çalışmıştım. Düşündüğümde çıldıracağımı hissediyordum. Tüm gün sigara içmiş ve en üst katın aynasının önünde öylece durmuştum. O kapı yine kilitliydi, açamamıştım.

Boş arazide, yaklaşan araba sesi rahatça duyulurken aynadan çektim bakışlarımı. Aşağı inecektim ki yansımamın benimle birlikte hareket etmediğini fark ettim. Hızla geri çevirdim bakışlarımı aynaya. Öyle bir şey yoktu, nefesimi güçlükle verdim.

Barbaros Özekli gelmiş olmalıydı, aşağı indim ve çalan kapıyı açtım. Telefonda sık sık konuştuğum ama pek yüz yüze gelmediğim adamla el sıkıştım. Karmen de inmişti aşağı.

"Kızım," dedi Barbaros Özekli kollarını açarak ancak Karmen ona sarılmadı, soğuk bir bakış atıp salona yürüdü. Barbaros Özekli'nin yüzündeki ifade paramparça oldu. Barbaros salona girerken konuşuyordum ancak ne konuştuğumun bile farkında değildim sanki.

Salonun girişinde durdum. "Lütfen onu zorlamayın, sadece sevginizi gösterin. Ben şimdi çıkacağım, sizinle yakın zamanda uzun bir konuşma yapmak istiyorum," dedim aralıksız konuşarak ve cevabını pek dinlemeden çıktım lanet kaleden. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu.

Arabama bindim, kaleyi arkamda bırakarak hızla sürdüm arabayı. İki tarafı da ormanla çevrili yolda öylece sürüyordum araba-

yı. Birden fren yaptım nefes nefese. Bu kaleye ilk geldiğim andan itibaren yaşadığım her şey bir film sahnesi gibi doluyordu zihnime.

İlk bu lanet eve geldiğimde Karmen'in kapısının aniden kapanması. Biblonun yere düşmesi. Cama aniden çarpan karga. Eve girmeye çalışırken gördüğüm bir çift beyaz parıltı. Arabamın tüm lastiklerinin durup dururken patlaması. Gece uykumdan uyandığımda beni izlediğini hissettiğim bir çift göz, ardından evden çıkarken duyduğum şarkı ve o şarkıyı defalarca kapatmama rağmen yeniden çalması. Karmen'in bileğinde ve ensesindeki değişik diş izleri.

Karmen'in kapısının kilitli olması üzerine, kapıyı kendi gücümle açmam ve ardından odadan çıkarken kapının anahtarını görememem. Karmen'le havuza girdiğimizde birden tüm ışıkların kapanması. Karmen'in bana anlattığı dadısı, Haris'in öldürdüğünü anlatışı ve Barbaros Özekli, dadılarından birinin esrarengiz bir şekilde parasını bile almadan ortadan kaybolduğunu söyleyişi. Camı seyrederken gördüğüm yine bir çift parlaklık. Kâbus gördüğümü sanarak ormanda bilincimi kaybetmem.

Karmen'le eve döndüğümüzde tüm ışıkların açık olması ve bayılmam...

Ah, hayır bayılmamıştım. Zihnime dolan görüntülerle gözümü daha sıkı yumdum. Bir güç kafamı yere vurmuştu hiddetle.

Buse'ye olanlar ve dün gece bacağıma sarılan yılan ve karşımdaki canavar.

Tüm olaylar bütünleşti zihnimde, tabularım yıkıldı. Tüm inançlarım tek tek yok oldu, hayatım boyunca yaşadığım her şey bir oyun gibi geldi. Zihnim, dibi olmayan bir uçuruma yuvarlanmaya başladı. Düşüyordum, düşüyordum ve çakılamıyordum.

Nefes nefese gözlerimi açtım birden.

Karmen, hasta değildi. Karmen sadece şeytanın inindeki bir melekti.

18. BÖLÜM: YÜZLEŞME

2006

Büyük kaledeki nadir sıcak günlerdendi. Karmen sıcak havaları seviyordu. Küçük elbiselerini giyerek kendisini bir prenses gibi hissediyordu. Beyaz uçuş uçuş elbisesini tek başına giyinmiş, salonda resim çiziyordu. Arada annesinin öğrettiği şarkıları mırıldanıyordu.

Yanına yakınlaşan Haris'i görünce mutlu oldu. Haris'le tanışalı çok olmamıştı ancak çok sevmişti. Üstelik son giden dadısından sonra Haris onun her şeyi olmuştu.

"Büyük konuşan ayım gelmiş!" dedi ellerini çırparak Karmen. Haris küçük kızın yanında diz çöktü, çizdiği resme baktı uzunca.

Çubuk adamlar çizmişti ve bir de bu kaleye benzetmeye çalıştığı bir ev.

"Ne bu?" Karmen hevesle resmini tanıtmaya başladı.

"Bu sensin, bu da büyümüş benim ve bunlar da bebeklerimiz." Haris, güldü.

"Sen zaten daha bebeksin." Karmen küskünce kollarını birleştirdi.

"Ben bebek değilim! Ben prensesim." Ayağa kalktı ve elbisesini göstermek için kendi etrafında döndü. Uçuşan etekleri çok hoşuna gidiyordu, tüm gün dönmek istiyordu.

"Çok güzel bir resim çizmişsiniz prensesim," dedi Haris küçük kızın oyununa ayak uydururken.

"Biliyorum asker, prensim olur musun?" dedi minik elini Haris'e uzatırken.

"Bu benim için bir onurdur prensesim." Haris ayağa kalkıp, küçük insanı kucağına aldığında küçük insan kahkahalarla gülüyordu.

"Uçuyorum!" dedi kollarını iki yana açarak Karmen.

"Bugün hava çok güzel, gel dışarıda uçalım." Karmen'i bahçeye çıkardı. Minik insanla ormana gidebildiği yere kadar yürüdü. Karmen yerinden memnun sürekli gülüyor ve konuşuyordu. Geri döndüklerinde minik insanı bir ağacın dalına oturttu ve düşmemesi için hemen önünde durdu.

"Burası çok güzel," dedi Karmen. "Ama çok yüksek, ya düşersem?"

"Tutarım ben seni prenses, korkma." Bacaklarını sallarken gülüyordu Karmen. Bu karşısındaki minik insan mutlu oldukça Haris değişik bir şeyler hissediyordu attığını unuttuğu kalbinde.

•

Barbaros Özekli, işe aldığı yeni dadıyla birlikte kaleye gidiyordu. Kale fazlasıyla sakin bir yerdeydi, doğayla iç içeydi ve karısı son günlerini o kalede geçirmek istemişti. Üstelik son dönemde girdiği ihalelerde çok fazla tehdit alıyordu ve kimsenin bilmediği bu kale karısını ve kızını koruması için en güvenli yerdi. Ancak güzeller güzeli karısı çok uzun dayanamamıştı.

Barbaros Özekli zorlukla nefes aldı, küçük kızının yanına gideceği için ağlamamaya çalıştı ama Karmen'i her gördüğünde onu hatırlıyordu. Acı çok tazeydi, bu zor zamanları kızıyla birlikte geçirmek istiyordu Barbaros Özekli fakat karısından sonra kızını da kaybetmeyi göze alamazdı.

Kalenin önünde şoför durdu. Barbaros Özekli arabasından indi, kaleye girecekti ki Karmen'i gördü. Bir ağacın dalına çıkmış, beyaz elbisesiyle ışıldıyordu. Boşlukla kendi kendine konuşuyordu. Barbaros'un kaşları çatıldı, küçücük kız oraya nasıl tek başına çıkmıştı?

"Karmen!" Karmen bakışlarını Haris'ten ayırdı.

"Babam geldi," dedi coşkuyla ellerini çırparak. "Seni babamla tanıştıracağım Haris. Seni çok sevecek." Haris sadece gülümsedi minik kıza.

"Nasıl çıktın oraya?" dedi Barbaros hafif kızgın bir tonla. Kızına yakınlaştı, Haris kenara çekildi.

"Haris çıkardı beni." Kızının ne dediğini anlamadı Barbaros. Nazikçe belinden tuttu küçük kızını ve indirdi. Öptü yanaklarını, kokladı özlem gidererek.

"Haris kim kızım?" Karmen gülerek yanındaki Haris'in elini tuttu.

"Benim prensim, büyüyünce evleneceğiz biz." Barbaros kızının havadaki boş eline baktı, ardından yanında sevgiyle baktığı boşluğa. Ne diyeceğini bilemedi, konuşamadı. Kızını burada yalnız bırakmamalıydı, onun yaşıtları kreşlerde, sokaklarda arkadaş ediniyorlardı ve küçük kızı da yalnızlıktan kendisine hayalî bir arkadaş yaratmıştı. En kısa zamanda bir pedagogla görüşecekti. Barbaros kızını tam da bu an alıp götürmek istedi ancak yapamadı. En azından tehlike geçene kadar kızı burada güvende olurdu.

Barbaros Özekli, kızını aslında kendi elleriyle öldürdüğünün farkında değildi. Bir daha küçük kızını bu kalenin tutsaklığından kurtaramayacağını bilmiyordu. Barbaros Özekli defalarca bugüne dönüp kızını yanında götürmüş olmayı diledi ancak her şey için çok geçti. Barbaros bir daha kendisini affetmedi.

Günümüz

Gerçek, neydi? Gerçek kavramı tam olarak neyi kapsıyordu? Gördüklerimizi mi? Duyduklarımızı mı? Yoksa hissettiklerimizi

mi? Yoksa gerçek sadece algısal bir yansıma mıydı? Gerçek somut olmak zorunda mıydı?

Gerçekliği şu an yorumlayamıyordum. Çünkü yaşadıklarım bir masal kadar gerçek dışıydı. Boşluktaydım ne bir şey hissedebiliyor ne de düşünebiliyordum. Öylece arabayı sürüyordum, yolu gördüğüme bile emin değildim.

Geçmişim ve tüm hayatım sanki bir rüyaydı ve ben o rüyadan şimdi uyanmıştım. Bu uzun ve sancılı bir rüyaydı. Annem ve güzeller güzeli ablam düştü zihnime, onlar gerçekten şizofrenler miydi? Belki de onlarında hayatlarını mahveden bir canavar vardı. Peki ya ilaç olduğum o kadar hasta? Okuduğum o kadar okul? Hepsi bir yalan mıydı?

Devam edemedim arabayı sürmeye. Hava kararmıştı, yollar boştu, kalede yağan sulusepken yerine burada şiddetli bir yağmur yağıyordu. Arabayı kenara çektim.

Hayır, emindim. Şizofreni diye bir hastalık vardı, ben bu hastalığın üstüne onlarca makale yazmıştım ve hasta tedavi etmiştim. Peki böyle bir hastalık olduğuna eminsem annem ve ablamda gerçekten bu hastalık yüzünden intihar ettiyse belki bende şizofrendim. Sonuçta bu kalıtsal da olabilen bir hastalıktı. Belki de annemin kusurlu zihninin kalıntılarını taşıyordum. Belki de hasta olan Karmen değil de bendim.

Kafamı, tükenmişlikle direksiyona yasladım, iyi değildim. Buse, o bir şey görmüştü. Şu an akıl sağlığımın yerinde olduğunu kanıtlayabileceğim tek ipucu buydu. Derin bir nefes aldım, arabayı yola geri soktum. Az öncekinin aksine hızla sürüyordum arabayı, cevaplara ihtiyacım vardı.

•

Sonunda Eren'in evine geldiğimde saat geç olmuştu ancak geleceğimi biliyorlardı. Arabadan indim hızla, evin önünde durdum. Bu eve en son Karmen'le gelmiştim ve şimdi o kaledeydi yine.

Kapı açıldı, Eren yorgunca gülümsedi. "Hoş geldin." Onun yanından hızla geçerek içeri girdim, çabucak salona geçtim.

"Buse nerede?" Koltukta oturan Yasema'ya gözüm takıldı, ayağa kalktı ancak şu an onu gözüm görmüyordu.

"Odasında." Onlarla daha fazla konuşmadan, hızla Buse'nin odasının önünde durdum. Kapıyı sabırsızca tıklattım. Ses verdiğinde açtım kapıyı. Buse, yatağında bacaklarını kendine çekmiş ve cenin pozisyonunu almış bir şekilde uzanıyordu.

"Merhaba," dedim boğazımı temizleyerek. Cevap vermedi, sadece izliyordu. Yanına yaklaştım. "Seninle konuşmamız gerek." Gözlerini yumdu beni görmek istemezcesine.

"Terapi olmam için seni Eren mi getirdi?"

"Hayır, bazı cevaplara ihtiyacım var." Gözlerini açtı, yatağından zorlukla doğruldu. Saçları birbirine girmişti. Işıl ışıl gözleri sönmüştü, gözaltı torbaları çıkmıştı ve mordu. Tam anlamıyla çökmüştü. Karşısındaki tekli koltuğa oturdum.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" dedi yorgunca.

"O gece ne olduğunu." Yüzünde oluşan ağlamaklı tavırla kafasını iki yana salladı.

"Terapi için gelmişsin işte." Gözüm kolundaki sargıya takıldı.

"Hayır, Buse. Delirmemek için geldim." Gözleri dolmuştu. "Bana o gece ne gördüğünü lütfen anlat. Buna çok ihtiyacım var, o gece ne oldu?" Derin derin nefes aldı sanki nefesi yetmiyormuş gibi.

"Ezel, ben çok değişik bir şey gördüm. Eren günlerdir bir doktora gitmem konusunda ısrar ediyor ama hayır. Ben ne gördüğümü biliyorum." Önüne gelen saçlarını arkasına attı. Elini saçlarından stresle geçirdi. "Birisi ismimi çağırıyordu, Karmen'in sesine benzettim. Neden bilmiyorum ama üst kata çıktım. Bak, o an üst kata çıkmak istememiştim bile, birden ayaklarım beni oraya taşıdı. Sonra onu gördüm." Sustu, gözleri irice açılmış acıyla

anlatıyordu. "Beyaz gözleri vardı, karanlıkta sadece gözlerini ve ağzını görebildim. Ağzı, çok tuhaftı geniş ve hayvan ağzı gibiydi, uzun dişleri vardı. Çığlık atıyordum ancak sesim duyulmuyordu." Anlatırken sanki tekrar o ânı yaşıyor gibiydi. Gözlerini yatakta bir noktaya dikmiş acıyla konuşuyordu.

"Sesi çok değişikti. Bana, 'Karmen'den uzak dur. Onun tek arkadaşı benim,' dedi. Ardından dişlerini çıkardı ve bana saldırdı, kolumu ısırdı. O, o kanımı içiyordu. Sonra çığlıklarım duyulmaya başladı ve o kanlı ağzını kaldırıp güldü. Sonra siz geldiniz ve yok oldu. Bu çok çılgınca, delirdim değil mi? Belki de bir kliniğe yatmam gerekiyor." Gözlerimi yumdum, annem ve ablamın kaderini yaşamıyordum.

Ancak daha kötüsüydü, doğaüstü bir varlıkla tanışmıştık. Ve Karmen... O şizofren değildi.

"Buse, ben de gördüm." Birden gözleri irice açıldı, onunda benim gibi hasta olduğunu düşünmesini istemiyordum. "Aynı senin gördüklerini gördüm, ancak beni ısırmadı. Sanırım Karmen onu durdurdu." Elini ağzına götürdü, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Üstelik o gece sana seslenen Karmen olamaz, ben Karmen'in yanındaydım. Bu şey ne bilmiyorum ama sanırım zihinlerimizle oynayabiliyor." Bu cümleleri kurduğuma inanamıyordum. Doğaüstü bir varlığın gerçekliğini tam olarak kabullendiğim andı bu an. Hem yıkıcı hem korkutucu hem de can acıtıcıydı.

"O ne?" dedi acıyla.

"Bilmiyorum."

"Çok korkuyorum Ezel, hayatım boyunca hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Her gece kâbus görüyorum, kendime zarar vermek istiyorum." Çaresizce, çatallı sesiyle konuşuyordu.

"Sakın!"

"O zaman Karmen şizofren değil," dedi birden. "Herkes onun o yaratık yüzünden şizofren olduğunu zannediyor." Sesi ağlamaklıydı. "O şey tam olarak ne?"

"Bilmiyorum ama korkmana gerek yok. Karmen'in anlattığına göre o araziden uzaklaşamıyormuş." Kalktım, camın önüne geçtim. Duvarlar üstüme geliyordu sanki.

"Karmen nerede?"

"Evde."

"Onu o yaratıkla tek mi bıraktın?" dedi hayretle.

"Karmen o yaratıkla büyümüş." Bu onu daha da şaşırttı.

"Bir daha o eve gitmeyeceksin Ezel, değil mi?" Soru sormaktan çok düşüncesini teyit ediyor gibiydi.

"Gideceğim, Karmen'i o yaratıkla tek bırakamam. Karmen evden çıkmak istemiyor."

"Gidemezsin Ezel, o şey seni öldürür." Çok tuhaftı hayat. Bilimle uğraşırken, bir doktorken, şu an bir yaratığı tartışıyordum. Ben soyut şeylere pek inanmazdım fakat gözümün önündekileri daha fazla inkâr edecek gücüm kalmamıştı.

Daha fazla konuşamadım ve odadan çıktım. Salona girdim, Yasema ve Eren sessizce konuşuyorlardı. Yanlarına oturdum bitkince.

"Ne oldu birden Ezel?" dedi Yasema bana yakınlaşarak.

"Buse'yle ne konuştun?" dedi Erende. İkisini de yanıtsız bıraktım, konuşmak istemiyordum.

"Evde olanlarla ilgili Buse'yle konuşmam gerekti. Artık daha iyi olacak." Konuşuyordum ancak ne konuştuğumu kendim bile bilmiyordum. Dudaklarım kıpırdıyordu, sesim çıkıyordu ama ben burada değildim.

"Ben eve gideceğim." Ayağa kalktım, hemen ardından Yasema da kalktı.

"Ne oldu bilmiyorum ancak bu hâlde araba kullanmana izin vermeyeceğim. Ben süreceğim." Sadece yalnız kalmak istiyordum, düşünmem gerekiyordu.

"Gerek yok," dediysem de beni dinlemedi. Birlikte evden çıktık ve arabama bindik.

Konuşmuyordum, sadece yolu izliyordum. Hatta şu an düşünme işini de bırakmıştım. Yasema beni zorlamadı, hiç konuşmadı hatta. Beni anlamaya çalışıyor ve sabır gösteriyordu.

•

Evime gelmiştik, bu eve en son Karmen'le gelmiştim. Salona geçtim tek başıma, Yasema nerede bilmiyordum ve karanlıkta öylece camı seyrediyordum. Bir şok geçirdiğimin farkındaydım. Yaşadıklarımı beynimde döndürüp döndürüp yeniden oynatıyordum.

Karmen, o şizofren değildi! Boynundaki ve bileğindeki izler kana aç bir yaratığın eseriydi. Çok küçükken tanışmıştı bu yaratıkla. Yüzümü ellerimle kapattım. O gerçekten görmüştü, anlatmaya çalışmıştı ancak kimse ona inanmıştı. Küçük bedenine ağır ilaçları dayayıp onun uyuşturmuşlardı. Üstelik bir canavarın karnını doyuruyordu. Karmen acılarla büyümüş minik bir kızdı. Hatta büyüyememişti, Haris buna izin vermemişti. Haris gerçekti, gerçekten onu ısırmış, öpmüş ve belki de çok daha fazlasını yapmıştı.

Haris onun küçüklüğünden ve yalnızlığından faydalanmıştı, güzel zihnine sızmıştı. Ve ona acı çektirmesine rağmen Karmen ondan uzaklaşamıyordu.

Güzelleri güzeli, masum Karmen. Aklımda küçük kız bir çocuğu portresi oluştu. Siyah saçlar, kızıl gözler, beyaz ten, dünyalar tatlısı bir kız çocuğu. Bu kız çocuğu annesi kaybetmiş, yalnız kalmış ve bir yaratığın tutsağı olmuştu. Barbaros Özekli'den bir kez daha nefret ettim. İçimde tarifini yapamayacağım bir acı ve öfke kol geziyordu.

Acı, çok keskindi. Aklıma kızıl gözler doldukça biraz daha acıtıyordu. Düşüncelerim yandı, kül olmadı, lav oldu ve beni yaktı. Yanıyordum, Karmen'in küçüklüğüyle bir kalede yanıyordum. Küçük bir kız çocuğu gözlerim önünde yanıyordu, tutuşuyor ve

kül oluyordu. Bense hiçbir şey yapamıyordum, karşımdaki güzel kız çocuğunun küle dönüşünü seyrediyordum.

Küçük kız ağlıyor, bağırıyor ve çığlık atıyordu ancak o küçük kızı hiç kimse duymuyordu. Yalnız küçük kız, korkuyordu ve lavına sığınıyordu. İçim matem yeriydi, öyle acılı öyle dipsiz. Çünkü o küçük kızı karşımda görüyordum. Küçük kızın lavın onu yakacağının farkında değildi belki de, o sadece bir çocuktu. Minicik, güzeller güzeli, saf bir çocuk. Lava sığındı minik kız ve kül oldu. Defalarca ve defalarca tutuştu fakat kimse çığlığını duymadı.

"Ezel?"

"Sen ağlıyor musun? Neyin var Ezel?"

"Ruhum küçük bir kız çocuğuyla birlikte yanıyor," dedim çatallı sesimle. Kirli sakallarıma karışan yaşları hissediyordum.

"Ezel, Karmen'i bırak. Onun yanına gittiğinden beri iyi değilsin."

"Bırakmam, bırakamam. O yanan küçük kız çocuğunu kurtarmadan bırakmam, gerekirse bende yanarım."

"Sen iyi değilsin, gerçekten ne dediğini anlayamıyorum Ezel." Güldüm gözyaşlarım arasında.

"O beni anlıyor."

"Kim? Karmen mi?" Kafamı iki yana salladım. Omzuma dokundu Yasema. "Tanrı aşkına Ezel, ne saçmalıyorsun böyle?" Kan kaybediyordum, küçük kız her yerimden kanattı. "Artık gitme o saçma yere. Hatta işe bir süre ara ver, bir süre tatil yapalım. Çok yoruldun, kendini çok yıprattın, biraz dinlenmen gerek."

"Küçük kız hiç tatil yapmamış, o hep yanmış. Piknik bile yapmamış." Gözlerimden akan yaşlar dinmiyordu, artıyor acıtıyor ama asla bitmiyordu. Tıpkı küçük kız çocuğunun yakarışları gibi. Şehir ışıklarının aydınlattığı salonumda, beni anlamayan birine anlatıyordum yangınımı.

"Ezel, bu konuşan sen değil gibisin. O evde neler oldu?"

"Git Yasema." Konuşacak takati bulamıyordum. Öylece düşünmek istiyordum sadece, sessizce ve acı dolu.

"Gitmem, seni bırakmam." Saçlarımı okşuyordu Yasema. Onun saçını kimse okşamış mıydı? O canavar mı okşamıştı?

"Ben seni bırakalı çok oldu Yasema." Gülümsedi, elini saçımdan çekti.

"Biliyorum, sen farkında olmasan da ablanın öldüğü gün gittin benden. Seni seviyorum Ezel, senin de beni sevdiğini biliyorum."

"Seviyorum ama..."

"Karmen," dedi Yasema.

"Karmen," diyerek onu taklit ettim. İsmi dudaklarım arasından öyle bir çıkmıştı ki sadece ismini söyleyerek bile Yasema'ya ihanet ettiğimi hissettim. "Çok başka, bambaşka. Ben onun gibi masum ve güzel bir ruh tanımadım. Üzülüyor bazen, ben daha çok üzülüyorum. Bazen canı acıyor, ben daha çok acı çekiyorum. Bazen gülüyor, ben daha çok mutlu oluyorum."

"Ezel ben seni tanıyorum. O kıza hislerin olduğunu, onu ilk yemeğe getirdiğinde anladım. Öyle güzel bakıyordun ki dışarıdan bakan herkes ona âşık olduğunu düşünürdü. Kırılacak bir porselen gibi davranıyordun, sen onun sadece etten kemikten güzelliğini değil, ruhunu da görüyordun. Ve emin olduğum bir şey varsa oda sana hiç boş değil." Yaşlı gözlerimi sildim, Yasema'ya baktım.

"Özür dilerim." Gülümsedi yine, onun bu anlayışlı hâli beni öldürüyordu. Kızsın, bağırsın, vursun ama böyle olmasın.

"Dileme, neden diliyorsun? Âşık olmak ne zamandan beri suç? Biz seninle hiçbir zaman tam anlamıyla sevgili olamadık Ezel, her zaman arkadaştık. Sadece kendimizi kandırdık. O kıza karşı hislerinin farkındaydım ama sana güveniyordum Ezel. Biliyordum ki emin olduğunda bana söyleyecektin. Ve söyleyeceğini anladığımda da bencillik ettim, söyleyeceklerini dinlemek istemedim." Anlayışı altında eziliyordum.

"Yapma böyle! Ben iğrenç bir adamım." Yaşlarla kaplanmış yanağımı okşadı.

"Sen çok güzel bir adamsın." Ardından alnımı öptü. "Bu gece seni yalnız bırakmak istemiyorum. Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum Ezel." Renkli gözlerine baktım, yıllar önce hayran olduğum gözler.

"Kayboluyorum, evrenin bu sonsuzluğunda toz oluyorum. Gerçekleri görüyorum."

"Çok kapalı konuşuyorsun yine." Güldü. "Ben sadece bir moda tasarımcısıyım. Bana karşı daha anlaşılabilir konuşmalısın." Gülmek istedim sözlerine ancak bunu yapamayacak kadar bitiktim.

"Seni yıllardır oyalamış gibi hissediyorum, bunun bir özrü yok," dedim onun yapmadığını yaparak kendimi kötüledim ama o anlayışlıya gülümsemeye devam etti.

"Tek sen değildin bunu yapan. Artık tam anlamıyla yetişkiniz ve evlenseydim bunun senin gibi bir adamla olmasını isterdim ancak beklesem bile hazır değildim böyle bir şeye. Aslında ikimiz de birbirimizi oyaladık."

Daha fazla konuşmadım, arkama yaslandım ve düşüncelerimde boğdum zihnimi.

•

Saatler geçti, gün doğdu ve bir an olsun pozisyonum değişmedi. Yasema da yanımda uyuyakalmıştı. Koltukta bacaklarını kendine çekmiş, küçücük olmuştu. Ayağa kalktım, yüzümü yıkadım ve bir ağrı kesici aldım. Geri dönmem gerekiyordu, daha fazla uzakta kalmak istemiyordum. Salona geçtiğimde Yasema'nın uyandığını fark ettim.

"Ben çıkacağım sen yatak odasına geç istersen. Burada iki büklüm oldun." Söylediklerime kafa sallayarak odama girdi. O yeniden uyurken ben dolabımdan yeni kıyafetler aldım. Banyoda hızla giyinerek çıktım evden. Bu evi de istemiyordum artık, yeni bir ev almak istiyordum.

Ani bir kararla kaleye gitmedim. Birkaç satılık ev gezdim, içlerinden bir tanesini daha çok beğendim. Lüks bir rezidansın en üst katıydı. Tüm boğaz ayakların altındaydı ve terasında büyük bir havuzu vardı. Bu evi istiyordum, hatta bu evin içinde Karmen'in de olmasını istiyordum. Bankada birikmiş yüklü bir param vardı ve bir kısmıyla ani bir kararla evi satın aldım.

Kaleye gitmek için arabaya bindim. Karmen'i o evden kolay kolay uzaklaştıramayacağımı biliyordum. Ona kaleden uzak en güzel zamanlarını yaşatacaktım. O kadar mutlu olacaktı ki geçmişini unutacaktı, o içindeki minik kız çocuğu gerçek dünyaya âşık olacaktı.

Çalan telefonuma baktım, Barbaros Özekli arıyordu. Telefon arabaya bağlıydı, aramayı cevapladım.

"Merhaba Ezel."

"Merhaba."

"Ben akşamı Karmen'le geçirdim." Akşam mı? Tüm gece orada kalması gerekmiyor muydu? "Değişmiş, bunu gözlerinden görebiliyorum. Eskiden söylediklerimi umursamazdı ancak artık dış dünyayı merak ediyor."

"Ben sizden tek bir şey istedim Barbaros Bey, sadece ona merhamet vermenizi istedim."

"Kabul etmedi."

"Çünkü çok geç kaldınız." Tam telefonu kapatacaktım ki söylediklerini hatırladım. "Siz gece Karmen'in yanında değil miydiniz?"

"Acil bir işim çıktı. O uyuduktan sonra dönmem gerekti." Sözleri tüm öfkeyi vücudumda toplarken, portredeki küçük kız çığlık atıyordu. Boş yolda arabayı ani bir frenle durdurdum.

"Çok bencil bir adamsın! Karmen'in sana ne kadar muhtaç olduğunu göremeyecek kadar körsün. Karmen senin yüzünden bu

hâlde. Sen onun çığlıklarını duymadın!" Ses gelmedi bir süre. Saygı kuralları şu an umursadığım son şey bile değildi.

"Ben her şeyi Karmen için yaptım," dedi karşımdaki çaresiz titreyen ses.

"Senin malın mülkün, işini büyütmen Karmen'in umurunda değil. Onun tek istediği merhamet, sevgi."

"Yapamıyorum Ezel, çok geç kaldım. Beni istemiyor, ona ulaşamıyorum."

"Çünkü kolay pes ediyorsun ve Karmen çok zor bir kadın. Eğer ona ısrarla yakınlaşmaya devam etseydin belki de ulaşacaktın. Ama Karmen uyandı sabah, evde seni aradı ve bulamadı, bir hayal kırıklığı daha yaşadı. Bir kez daha umudunu kaybetti, canavarına sığındı. Bunları düşünemedin mi?" Daha fazla sesine tahammül edemedim. "Ona sevgini verebileceğine emin olana kadar, ondan uzak dur." Telefonu kapattım. Karmen evde o yaratıkla tekti! Yıpranan sinirlerim biraz daha gerilmişti.

Sabah uyandığında yaşadığı hayal kırıklığını tahmin bile etmek istemiyordum. Bir marketin önünde durdum. Onun sevdiği gibi bol çikolatalı bir pasta aldım.

•

Arabayı hızlı sürüyordum tüm kuralları yok sayarak. Aradım onu ancak açmadı. Defalarca aradım ama hiç açmadı. İçimde kötü hisler vardı, her tarafımı saran pis düşünceler.

Neredeyse bir saati geçmişti ve ben zorlukla varmıştım eve, çok hızlı sürmeme rağmen. Karşımdaki kaleye baktım. Bu kaleye ilk geldiğim an doldu zihnime. Sanki aradan yıllar geçmiş gibiydi ancak sadece birkaç ay oluyordu.

Cebimdeki anahtarı çıkardım, bir elimde pasta kutusu vardı. Kapıyı açtım. "Karmen!" Salona doğru seslendim ancak yoktu. Salona girdim, gördüğüm görüntüyle elimdeki kutu kayıp yere düştü.

Küçük kız çocuğu, kendisini duvara asmıştı. Cansız ayakları havada sallanıyordu. Öylece dondum, yakınlaşamıyordum. Teni bembeyaz olmuş, camdan vuran rüzgârla hareket ediyordu bedeni.

"Ezel?" Duyduğum sesle irkildim, arkama döndüm. Karşımdaydı işte Karmen, canlı ve ışıl ışıl. Geri, az önceki görüntüye baktım fakat salon bomboştu. Yutkundum, bunu o yaratık yapıyordu, zihnimle oynuyordu. Onun ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ne olduğunu bilmediğim bir şeyle savaşamazdım.

"Nasılsın?" dedim yaşadığım ve hissettiğim azap verici duyguları gizleyerek.

"İyiyim, sen nasılsın?" Gözleri dikkatle üzerimde geziniyordu. Evden çıkarken ki hâlimi hatırlıyor olmalıydı.

"İyiyim," dedim gülümseyerek. Eğilip düşürdüğüm pasta kutusunu aldım. Ona uzattım. "Sana pasta aldım." Önce elimdeki kutuya baktı, ardından kızıllarıyla gözlerime. Yüzünde iç kaynatan bir gülümseme oluştu.

"Çikolatalı mı?"

"Bol bol çikolatalı." Hevesle elimdeki kutuyu aldı ve mutfağa koşuşturdu. Bende peşinden gittim. Pastayı kutusundan çıkardı ve aldığı çatalla pastayı dilimlemeye bile gerek duymadan yemeye başladı. Karşısına oturdum, üzerimdeki siyah kabanı çıkardım.

"Sen yemek yedin mi?" Sorumla gözlerini kaçırdı gözlerimden, cevap vermemek için pastasından koca bir çatal aldı. "Peki kahvaltı yaptın mı?" Yutkundu ve hemen ardından bir çatal daha aldı. "Anlamıyorum, ben yokken sen yemek yemiyor musun? Bilseydim pastayı vermezdim yemek yemeden."

"Buse nasıl?" dedi her tarafına bulaşmış çikolatayla.

"Çok iyi, seni sorup duruyordu. Selamı var." Gözlerinin ışıldadığına şahit oldum. Artık Buse için suçlu hissedip durmasını istemiyordum. Artık sadece, içindeki küçük kız çocuğunu kurtarmak istiyordum.

Pastayı neredeyse yarıladığında ayağa kalktı. Elini yüzünü yıkadı, bende o sırada kahve hazırladım. Ardından tekrar oturduk karşılıklı. Sürekli beni süzüyordu ve ben fark ettiğimde gözlerini kaçırıyordu.

"Babanla nasıl geçti?" Yüzü düştü, omuz silkti.

"Senin onunla nasıl geçti?" dedi elindeki kahve kupasıyla.

"Kiminle?" Aslında kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

"Şeyle işte, şu sarışın kıvırcık kız arkadaşınla."

"Yasema'yla mı? İyiydi." Gerçekten iyi geçmişti, tam olarak iki arkadaş olarak kalmaya karar vermiştik. Yasema çok anlayışlı ve güzel ruhlu bir kadındı. Onu seviyordum ancak onunla devam edersem hislerime ihanet etmiş olurdum.

Tek kaşı havalandı, yanağının içini ısırıyordu, kollarını göğsünde birleştirdi. Her hareketini dikkatle izliyordum.

Tavanı seyrederken duymaya zorlandığım bir ses tonuyla konuştu. "Öpüştünüz mü onunla?" Yıllar sonra ona o canavar dışında ilgi gösteren tek kişi olduğum için, büyük ihtimalle ilgimi paylaşmak istemiyordu.

"Bu özel hayata girer." Yutkundu zorlukla, yüzüme bakmamaya hâlâ kararlı gibiydi.

"Tabii canım bana ne sonuçta? Ben sadece Ezel'in şizofren hastasıyım." Sözleri beni daha da şaşırtırken ne diyeceğimi bile bilemedim. "Tabii öpmüştür, sonuçta her gördüğünde vantuz gibi yapışıyor." O ayağa kalkarken bende hızla kalktım, uzaklaşmasına olanak tanımadan kolundan tuttum hafifçe ve kendime çektim. Neden gözleri dolmuştu böyle? İçim yanıyordu.

"Haris beni öpmek istedi ama ben ilk defa istemedim. Normalde bir şey hissetmezdim ama bu sefer istemedim. Çünkü..." Bakışları dudaklarıma kaydı. Her kelimesi kalbimi çarpıtırken diliyle dudaklarını ıslattı. Dayanamadım, kafamı eğdim ve ona yakınlaş-

tım. Kalbim deli gibi çarpıyordu, boğazım kuruyordu ve biraz da kokusundan başım dönüyordu.

Elimin altında, heyecanla titriyordu. Onu bu kadar heyecanlandıran dokunuşlarım mıydı? Yoksa sadece o yaratık dışındaki bir adamın dokunuşları mıydı?

"Karmen." Bu benim sesim değildi, bu tanıdığım bir ses de değildi. Bu sadece ürkütücü ve korkunç derecede soğuk bir sesti. Üşüdüğümü hissettim, mutfak aniden soğumuştu. Karmen bakışlarını omzumun üstünden, arkamdaki bir noktaya kilitledi. Yutkundum sertçe, arkamdaydı.

Karmen'in baktığı yere bakmak için başımı omzumun üstünden çevirdim. Oradaydı, canavar oradaydı. Küçük kızın katili olan kana aç yaratık, oradaydı. Bembeyaz teni, kulağının altına kadar uzanan simsiyah saçları vardı. İşte karşımdaki tüm karanlığıyla Haris'ti.

19. BÖLÜM: KARMEN

Tüm hayatımın yalan olduğunu hissettiren varlık karşımdaydı. Ona bir sıfat veremiyordum: Canavar, vampir, hayalet...Ona sadece Haris diyebiliyordum. Haris, şeytanın isimlerinden biri. Şeytanın, şeytan olmadan önceki ismi. Karşımda bir iblis mi vardı? Bu artık bana hiç de imkânsız gibi gelmiyordu. Burası sadece bir ev değildi, burası bir kale değildi, burası imkânsızlıklar bölgesiydi.

Dünya değildi sanki, burası cehenneme açılan bir kapıydı. Cennet olamayacak kadar kötü, Araf olamayacak kadar karanlık dolu, cehennem olmayacak kadar soğuktu. Burası cehennem kapısıydı. Ve Haris o kapının zebanisiydi.

Bu eve geldiğimden beri en iyi yaptığım şeyi yaptım. Gözümün önündeki şeyi görmemezlikten geldim, boşluğa bakar gibi davrandım. Karmen'e döndüm tekrar.

"Ne oldu? Haris'i mi gördün yine?" Bakışlarını sırtımda hissediyordum, tenim karıncalanıyordu. İçimde korku filizlenirken karşımdaki küçük kadını koruma içgüdüm daha ağır basıyordu.

Karmen yüzüme baktı kısa bir an, sonra yine aynı noktaya baktı. Yutkundu, dudakları kurudu.

"B-ben odama çıkacağım." Karmen koşar adımlarla salondan çıktı. Haris'in sesini duyuyordum. Yanımdan bir karartı geçti, sonra ise Haris tam karşımda durdu. Simsiyah gözlerini kısmıştı, sert bir yüzü vardı, bir mermer kadar beyazdı ve teninden yayılan soğukluğu hissediyordum. Yürüyen bir ceset gibiydi.

Tam karşımda duruyordu, çok yakınımdaydı, yüzümü uzunca inceliyordu. Karşımdaki yaratığın neler yapacağını bilmiyordum ama bir kısmını yaşamıştım. Zihinle oynamak, kan içmek gibi can yakıcı özellikleri vardı. Derin derin nefes alıp veriyordum elimde olmadan.

Yüzüme bir süre düşmanca baktı, ikimizde hiçbir tepki vermiyorduk. Birden arkasını döndü ve uzaklaştı. Karmen'in yanına mı gidiyordu? Peşinden hemen mutfaktan çıktım ancak yoktu. Sanki birden yok olmuştu.

Uyuyamıyordum. Bu evde bir daha uyumam mümkün değil gibiydi.

Sabah olmuştu ve ben bir dakika bile dalmamıştım. Sadece Karmen'i ve o yaratığı düşünüyordum. Yataktan çıktım, sigaramı yakacaktım ki vazgeçtim. Geceden beri kar yağıyordu ve yerler karla kaplanmıştı.

Banyoya girdim, ardından üzerimi değiştirdim. Karmen'i bu evden uzaklaştırmam gerekiyordu. Odamdan çıktım, Karmen'in odasının önünde durdum. Kapıyı yavaşça araladım. Karanlık odada göz gezdirdim, yatakta uyuyan bir Karmen görmeyi bekliyordum ama beklediğimi bulamadım. Yatağı boştu.

İçim sıkıldı, içime çektiğim nefes canımı yaktı. Ona bir şey yapmış olabilir miydi? Olabilirdi tabii. Aşağı indim hızlı adımlarla, duyduğum yumuşak sesle yavaşladım. Karmen, insanı büyüleyen sesiyle yine şarkı söylüyordu. Ses çıkarmadan, yavaşça salona yürüdüm. Salonda, şöminenin karşısında durmuş insanı kendinden geçirecek kadar güzel sesiyle bir ziyafet sunuyordu.

Gözümü kapatıp sadece sesine mi odaklansam yoksa şöminenin karşısında parıldayan tenini mi seyretsem bilemedim. Başım istemsizce kapının başlığına yaslandı, gözlerim güzelliğinde gezinirken, kulağım sesiyle doluyordu.[7]

[7]Karakter, Lana Del Rey'in 2012'de çıkan, "Born to Die: The Paradise Edition" albümündeki *Carmen* isimli şarkısını söylemektedir.

It's alarming, honestly how charming she can be

Fooling everyone, telling Hum she's having fun

She says, "you don't want to be like me

Don't wanna see all the things I've seen"

I'm dying, I'm dying[8]

Dayanamadım, ona doğru yürüdüm hipnoz olmuş gibi. Kırmızı elbisesinin içinde ışıldayarak bana döndü. Kızıl gözleri, kan kırmızısı elbisesiyle ve şöminenin harla yanan ateşiyle daha da eşsiz olmuştu. Badem gözlerini gözlerime kilitlenmişti. Şarkıyı söylemeye devam ediyordu.

The boys, the girls, they all like Carmen

She gives them butterflies, bats her cartoon eyes

She laughs like God, her mind's like a diamond

Buy her tonight, she's still shining

Like lightning, oh, like lightning[9]

Ona biraz daha yakınlaştım, tam karşısında durdum. Şarkı söylerken ki güzelliğini daha yakından görmek istiyordum. Her şeyi insanı yoracak derecede mükemmeldi. Bir eli yumuşakça yanağıma gitti hâlâ şarkıyı söylerken. Bir an gözlerini yumdu.

Baby's all dressed up with nowhere to go

That's the little story of the girl you know

Relying on the kindness of strangers

Tyin' cherry knots, smilin', doin' party favors

---

[8] *Dürüst olmak gerekirse onun bu kadar büyüleyici olması korkutucu.*
Herkesi kandırıyor, onlara eğlendiğini söylüyor.
"Benim gibi olmak istemezsin, gördüğüm şeyleri görmek istemezsin, ben ölüyorum, ben ölüyorum," diyor.

[9] *Erkekler, kızlar, hepsi Carmen'den hoşlanıyor.*
Carmen'in gülüşü Tanrı'yı anımsatıyor
O, eşsiz bir zekâya sahip.
O hâlâ parlıyor. Yıldırım gibi.

Put your red dress on, put your lipstick on

Sing your song, song, now, the camera's on

And you're alive again[10]

Gözlerini açtı, şarkıyı söylemeye devam etti. Sakallarımı okşayan yumuşak eli inmişti, ancak ben uzaklaşmasına müsaade etmedim. İnce belinden tutarak kendime çektim. Şarkısının son sözlerini söylerken sıcak teni tenimdeydi. Dudakları, irademe işkence etmek istercesine çok yakındı ancak dokunulmazdı.

"Karmen." Gülümsedi, güzelliği beni sarhoş ediyordu.

"Ezel," dedi tek nefeste, ruhumu okşarken.

"Kızıllarında yanıyorum," dedim nefes nefese, öpmek istiyordum onu. Tenim teninde kaybolsun, kokum kokusuna karışsın istiyordum. Onunla tek ruh olmak istiyordum. Ve işin ürkütücü tarafı, ne ara bu hâle geldiğimin farkında değildim.

"Mavilerinde boğuluyorum." Beklemediğim cümlesi kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Ona bu kadar yakınken ulaşamamak azap gibiydi. Elimin altında, üşümüş bir kedi gibi titriyordu, nefesi kesiliyordu. O bana ne yapıyorsa bende ona aynılarını yapıyordum. Elimin altındaki ince belini biraz daha sıktım, biraz daha yasladım kendime. Yorgunca alnımı alnına yasladım, kızıllarını yumdu.

"Ezel," dedi yine acı içinde.

"Söyle Karmen, ne istersen söyle. Ne dileğin varsa gerçekleştireyim ama acı çekme. Böyle içli içli konuşma." Gözlerini biraz daha yumdu. Bir eli kolumdaydı, kolumu sıkıyordu acı çekiyormuş gibi.

---

[10] *Bebeğim, bir yere gidecek gibi giyinmişsin.*
Bu, tanıdığın kızın hikâyesinden küçük bir kesit.
O kız, yabancıların iyiliğine güvenir.
Kiraz dudaklarınla çekici bir şekilde gülümse, üzerine kırmızı elbiseni giy, rujunu sür, şarkını söyle.
Ve işte şimdi yeniden doğdun.

"Hissediyorum Ezel, karanlık beni yutuyor." Karanlık: Haris. "Arkamı göremiyorum, olduğum yeri göremiyorum, önümü göremiyorum. Kayboluyorum, nefes alamıyorum." Daha da sıkı tuttum tenini.

"Tutuyorum ben seni, birlikte kayboluruz." Kolumu biraz daha sıktı. Sanki kendimizi böyle durdurabiliyorduk.

"Öldürür seni," dedi gözlerini yine açarak. Sıcak nefesi tenime çarpıyordu. Gülümsedim, acı çekercesine gözlerini yumdu yine.

"Gidelim, o zaman hiçbir şey yapamaz." Kafasını acıyla iki yana salladı. Dudaklarına biraz daha yaklaştım. "Öldürsün o zaman, buna değer." Tam dudaklarına dokunacaktım ki sertçe geri itti beni. O kadar zorlanmıştı ki bunu yaparken gözleri dolmuştu. Fiziksel bir zorlanmadan bahsetmiyordum burada.

"Haris gerçek değil Karmen. Beni öldüremez." Haris gerçekti ve beni çok rahat öldürebilirdi. Karmen yutkundu, gözlerini kaçırdı. Yaptığım canını yakacaktı ama yapmak zorundaydım. Ona gerçekten şizofren olduğunu hissettirmeliydim ki Haris'in bir hayal olduğunu sansın. Bu yüzden onu mutfakta görmemezlikten gelmiştim Karmen'in yanında.

Onu anlıyordum. Beni düşünüyordu, delirdiğimi düşünmemi istemiyordu ve bu yüzden Haris'in yaptıklarını yüzüme vurmuyordu, üstünü örtüyordu. O narin bedeniyle, minik kalbiyle beni korumaya çalışıyordu.

Bir an konuşacak gibi dudaklarını araladı ancak yapamadı. Sadece derin derin nefesler aldı. Bakışları üzerimdeki siyah kabanda gezindi.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet ama kar çok yağdı araba çıkmaz gibi." Oturdu şöminenin karşısındaki koltuğa yorgunca. Neden hep hüzünlüydü kızıl gözleri?

"Kar manzarasını çok seviyorum, annem de çok severmiş," dedi camla kaplı duvara bakarak. "Ezel," dedi kısık sesiyle. "Çok

güzel davranıyorsun. Kendimi bazen bir çocuk gibi hissediyorum, bazen gerçek bir kadın gibi, merhametin kalbimi ısıtıyor."

Tüm bu karanlığın içinde parıldayan kızıl bir elmastı o ve ben bu elması bırakamıyordum.

"Gel benimle, gidelim buradan. Yemin ederim sana istemediğin kadar merhamet vereceğim," dedim tüm içtenliğimle. Bu lanet yerden onu da alıp gitmem gerekiyordu.

"Yapamam." Haris'i öldürmek istiyordum! Haris içimdeki öfkeyi dışarı çıkarıyordu. Eğer bu meleği iblisin elinden kurtaramıyorsam iblisi öldürmenin bir yolunu bulmalıydım. Onu yok etmeliydim.

"Neden yapamazsın?" dedim alayla. "Seni çok mu güzel seviyor? Seni hiç incitmiyor mu? Yoksa ona âşıksın diye mi?"

İrkildi, cevap vermek istemiyor gibiydi.

"Tuhaf konuşuyorsun." Hasta olduğunu düşündüğüm için, tüm vakalarda olduğu gibi kelimelerimi özenle seçiyordum ama artık onun hasta olmadığını biliyordum. Ayağa kalktı, yanımdan geçti ve büyük camın önünde durdu. Camı yana kaydırdı ve anında içeri soğuk hava doldu. Üzerinde sadece kırmızı saten elbisesiyle duruyordu, ayakları çıplaktı. Kara doğru yürüyordu.

Hızla ayağa kalktım, artık neredeyse koşuyordu. O ormana girerken bende hızla peşinden koştum. Ormanda biraz ilerledikten sonra sonunda ona ulaştım. Kolundan tuttum, buz gibi olmuştu.

"Hasta olacaksın! Ne yapıyorsun?" Ağlıyordu! İçime çektiğim nefes zehir oldu bir an. Üzerimdeki kabanı hızla çıkardım, üzerine giydirdim.

"Ben hastayım zaten!" Gözlerinden yaşlar hızla akıyordu. Her bir damlası canımı yakıyordu. "Ben emindim hasta olmadığıma ama artık emin değilim." Ona gördüğümü söylemek istedim Haris'i, sen hasta değilsin demek istedim ancak yapamazdım. Eğer gerçek olduğuna emin olursa asla bırakmazdı onu. "Onu seviyo-

rum, o beni büyüttü, o benim her şeyim," diyordu bağırarak sanki buna beni değil de kendini inandırmaya çalışıyordu.

Bağırıyordu, acı çekiyordu. Birden durdu, gözlerime baktı. Öyle bir bakıyordu ki, içim titriyordu. "Ama sonra seni görüyorum, koyu mavilerin beni boğuyor. Boğulmak istiyorum." Gözlerime bakıyordu, bakışları yavaşça dudaklarıma kaydı. Biraz daha yakınlaştı bana, nefes nefeseydim ve bu az önce koştuğum için değildi. Karın ortasına yanmam normal miydi? Ben tutuşuyordum.

Minik çıplak ayaklarıyla ayaklarımın üstüne çıktı. Bir eliyle kolumu sıkıyordu, nefesi çenemdeydi. Öptü çenemi. İstemsizce gözlerim kapandı ve birkaç adım geriledim. Sırtım arkamdaki bir ağaca çarparken onunda bedeni bana daha sert yapıştı. Elim belini buldu, kendime biraz daha yasladım. Sıcak nefesi çenemden aşağı kaydı, boynumdaydı. Aynı çenemi öptüğü gibi, yumuşacık dudaklarıyla âdemelmasının üstünü öptü.

"Karmen," dedim zorlukla konuşarak tek nefeste. Başını yavaşça göğsüme yasladı, bunu yapmasına bayılıyordum.

Yavaşça kucağıma aldım onu. Çıplak ayakları kıpkırmızı olmuştu bile. Hiç yadırgamadan bir elini boynuma sardı. Kucağımda dik durmuş, kızıllarını yüzümün her yerinde gezdiriyordu. Onun badem şeklindeki kızıllarına baktım, çok ama çok yakından. Kızıllarında güzel bir parıltı vardı az önceki gözyaşlarına inat.

Yüzüme sanki bir şahesere bakar gibi, hayranlıkla bakıyordu. Bu kalbimi çarpıtıyordu.

"Çok güzelsin," dedi birden. Güldüm, o da güldü.

"En güzel nerem peki?" dedim arsızca. Biraz daha keyfi yerine gelmişti.

"Birini seçmek çok zor." Biraz daha güldüm engel olamayarak kendime. Bu sözleri ondan duymak çok başkaydı.

"Sen daha güzelsin," dedim göz kırparak. Soğuktan kızarmış burnuna birde yanakları eklendi, gözlerini kaçırdı.

Kızılları beni yakıyordu. Bir eliyle, kirli sakallarımı okşuyordu. "Çok sertler." Hem şikâyet ediyor hem de oynuyordu kısa sakallarımla.

"Sakal sert olur tabii. Senin Haris'in köse galiba, o yüzden bilmiyorsun." Gülerek kafasını boynuma gömdü. Hâlbuki Haris her aklıma geldiğinde kasılıyordum istemsizce.

"Onun sakalları çıkmaz, saçları ve tırnakları uzamaz." Dikkatle Karmen'i dinliyordum. Karşımdaki doğaüstü varlık hakkında ne kadar bilgi öğrensem o kadar iyiydi.

•

Evin önüne geldiğimizde ayaklarım geri geri gidiyordu. Büyük evin en üst katındaki camların birinde, perdenin ardındaki karartıyı seçebiliyordum. Perde yavaşça aralandı. Daha fazla cama bakmadım, eve girdim. Burada yaşamaya nasıl dayandığımı hiç bilmiyordum ancak gidemiyordum.

Karmen'i direkt şöminenin önündeki koltuğa bıraktım. Büyük, sürgülü camı kapattım. Koltuğun kenarında duran battaniyeyi üstüne örttüm. Battaniyeye sarılarak ısınmaya çalıştı. Hapşırdı, kaşlarımı çattım.

"Neden çıplak çıplak koşarsın ki karla kaplı ormana?"

"Çıplak değilim ki," dedi kollarını iki yana açarak.

"Üzerindeki elbise bir parça şey, çıplaksın işte." Ayaklarının ucuna oturdum. Ayakları hâlâ kıpkırmızıydı. Avuçlarım arasına aldım ayaklarını ısıtmaya çalışarak. "Bunu yaptığına inanamıyorum." Hatalı küçük bir çocuk gibi eğdi kafasını. Alt dudağını dişliyordu.

"Kötü hissediyordum, sadece kaçmak istedim." Avuçlarım arasındaki ayaklarını okşuyordum.

"Benden hiçbir zaman kaçma." Ayağa kalktım, ikimize de sıcak kahve yaptım, sonra yine ayaklarına masaj yapmaya devam ettim. Arada onu gıdıklayacak şekilde hareket ettiriyordum elimi

ve kıkırdayarak ayağını çekmeye çalışıyordu ama her okşadığımda yüzünde memnuniyet dolu bir ifade oluşuyordu, mayışmıştı.

"Taşınıyorum." Birden kaldırdı kafasını elindeki kahvesinden.

"G-gidiyor musun?"

"Buradan değil. Kendi evimi değiştirdim ama içi boş, alışveriş yapmam gerek."

"Neden taşındın? Yasema beğenmiyor muymuş?" dedi tek kaşı kalkarken. Çok iğneleyici konuşuyordu.

"Bilmem hiç sormadım ona. Onun evi var zaten."

"Birlikte mi taşınıyorsunuz?" dedi hemen ardından.

"Hayır Karmen." Beni sorguya çekiyordu resmen ve bu hoşuma gidiyordu.

"Ayrılsana ondan."

"Neden?" Çoktan ayrılmıştık bile.

"Ona âşık değilsin! Sadece alışkanlık." Sesi öfkeliydi.

"Bu bana birini hatırlattı," dedim hemen ardından. Kaşları çatıldı, kucağımdaki ayağını kendine çekti. Güzel yüzü düşünceliydi. "Karmen, bana Haris'i anlatır mısın?"

"Ne anlatayım ki?"

"Bilmem, sonuçta onunla yıllarını geçirdiğine göre onu iyi tanıyor olman lazım."

"Tanıyorum," dedi kısık sesiyle.

"Tek besin kaynağı kan mı? Uyuyor mu? Normal bir insan gibi mi düşünüyor yoksa daha mı vahşi?"

"Başka şeyler yiyebiliyor ama ihtiyaç duymuyor. Evet, uyuyabiliyor ve biz eskiden hep birlikte uyurduk," dedi tana tane. Sözleriyle derin bir nefes aldım. Devam edecekti ancak edemedi.

Salona giren Haris'le yutkundum. Onu gördüğümü belli etmemeye devam edecektim ama karşımdaki yaratığa karşı ne yapa-

cağımı hiç bilmiyordum. Normal bir insan gibi, yürüdü ve karşımızdaki koltukta oturdu. Onu görür görmez Karmen gerilmişti, bacaklarını kendine doğru çekti. Haris ise şeytani bir şekilde gülümsüyordu.

"Seni kucağına aldı," dedi Haris normal bir insan gibi konuşarak. Siyah gözleri öfkeyle kısılmıştı, ona bakmamaya çalışıyordum. Sanki duymuyor ve görmüyormuşum gibi davranıyordum. "Ve sen de ona izin verdin." Ses tonu hem sakin hem de ürkütücüydü.

Karmen konuşmuyordu, öylece Haris'e bakıyordu. Haris birden güldü, bir gülme en fazla bu kadar şeytani olabilirdi şüphesiz.

"Beni görüyor, beni duyuyor ama sen beni hayal san diye görmemezlikten geliyor." Haris'in sözleriyle Karmen kafasını hızla bana çevirdi. Bakışlarımı şömineye dikmiştim, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum.

"Bir sorun mu var Karmen?" dedim kafamı yavaşça Karmen'e çevirerek. Kızıl gözleri yüzüme bir şeyleri anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

"Yok," dedi sadece tekrar Haris'e baktı.

"Bu evden gideceksin doktor bozuntusu. Yoksa seni öldürürüm." Artık doğruca benimle konuşuyordu. Bekle giderim adi yaratık demek istedim ama yuttum dilimin ucuna gelen kelimeleri.

"Yolu temizleyeceğim, sonra şehre gitmem gerek. Benimle gelir misin?" dedim Karmen'e. Karmen hâlâ Haris'e bakıyordu ürkekçe. İnsan âşık olduğundan korkmazdı ki! Karmen ona âşık değildi işte.

"Onu götüremezsin," dedi Haris yine aramıza girerek. Karmen bacaklarını biraz daha kendisine çekti. Haris gelmeden önce güleç ve konuşkandı. Haris onu öldürüyordu, içindeki iyiliği ve yaşam sevincini katlediyordu.

"G-gelemem," dedi Karmen cılız sesiyle.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum," dedi yine Haris, direkt yüzüme bakarak konuşuyordu. Kartlarını fazlasıyla açık oynuyordu. Aslında Karmen'e gerçek olduğunu kanıtlamak istiyordu. Haris istese beni şimdiye kadar defalarca kez öldürmüştü, gerçi istemişti de ama ona engel olan şey Karmen'di. Belki de Karmen'e düşündüğüm daha fazla takıktı, belki de çok daha başka şeyler vardı. Emin olamıyordum.

"Haris'i bırakamam," dedi Karmen dürüstçe.

"Neden? Kansızlıktan ölür mü? O bu eve hapis diye sende hayatının baharında kendini buraya mı kilitleyeceksin?" Sözlerimin onu öfkelendirdiğini görüyordum.

Karmen, huzursuzdu. Derin derin nefes alıyor, gözlerini sürekli kaçırıyordu. Eli ensesine gitti ve sertçe kaşıdı. Tırnaklarının arasına giren kanı umursamadı bile.

"T-tamam sen yolu aç, ben hazırlanıyorum." Bu Haris'e bir meydan okumaydı sanırım. Daha önce onu defalarca zor duruma sokmuştum, Haris gitmesini istemiyordu bense onu zorla çıkarıyordum ama fatura hep Karmen'e kesilmişti. Haris sessizdi, içimden bir ses bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu söylüyordu.

Haris gözlerini kısmış bizi izliyordu. Yavaş hareketlerle ayağa kalktı ve yanımızdan geçerken Karmen'e kısa bir bakış attı. Karmen ne yapacağını şaşırmış gibiydi, Haris salondan çıkarken Karmen de peşinden kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" dedim aslında onun peşinden gittiğini bilirken.

"H-hazırlanmaya." Yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. Onun peşinden gitmesini istemiyordum ama gitti ve yine durduramadım onu. Kabanımı geri giyindim, dışarı çıktım. Yolu açıp Karmen'i buradan götürecektim. Arka bahçeden büyük küreği aldım ve arabanın teker tarafındaki karları kazımaya başladım. Bir gözüm evdeydi, eğer bir ses duyarsam koşacaktım.

Kısa sürede işimi bitirdim. Artık çıkabilirdik. Eve girdim, soğuktan fazlasıyla üşümüş ellerim kızarmıştı. Üst kata hızlı adımlarla çıktım. Karmen'in kapısını çaldım, ses yoktu. Korku vücudumu hızla sararken kapıyı açmaya çalıştım ancak kilitliydi.

"Karmen!" Artık bağırıyordum ancak bir cevap yoktu. Kapıya tekme atmak için hazırlanmıştım ki Karmen kapısını açtı. Kızıl gözleri yine hüzün kaplıydı, üzerine kalın kıyafetlerini giyinmişti. Ancak yolunda olmayan bir şeyler vardı, bunu hissediyordum. Karmen'in omzunun üstünden odaya baktım. Haris oradaydı, ürkünç yüzüyle bana bakıyordu. Elini kaldırdı ve dudağının kenarındaki kanı sildi, ardından parmağını emdi. O Karmen'in kanıydı, adi yaratık!

"İyi misin?" dedim elim hemen bileğine giderken. Kazağının kolunu sıyırdım, bir şey yoktu. Demek ki ensesini yaralamıştı yine. Dişlerimi sıktım, Karmen'in canını acıtıyordu bu iğrenç mahlukat.

"İyiyim, gidebiliriz." Rengi soluktu, sürekli olarak kan kaybettiği için sağlıklı değildi. Bu iğrenç yaratığın üstüne saldırmak istiyordum. Bir şey yapamıyordum ve bu beni deli ediyordu.

Karmen'le birlikte aşağı indik. Salonda bıraktığım telefonu almak için salona girdim, peşimden Karmen de gelmişti. Telefonumu cebime koyup Karmen'e döndüm.

"Çok soluksun, iyi olduğuna emin misin? Hastaneye gidelim mi?" Kafasını iki yana salladı.

"Sadece gidelim," dedi yutkunarak. Tam elini tutacaktım ki birden gündüz gece oldu. Dışarıdaki aydınlık birden yok oldu, karanlık doğdu. Gözlerimi kırpıştırdım anın gerçekliğini sorgularcasına ama inanıyordum. Artık yaşadığım her çılgınlığa inanıyordum. Salonu sadece, yanan şöminenin ateşi ve dışarıdaki karın beyazı aydınlatıyordu. Karmen'i kolundan tuttum, kendime çektim yavaşça. Bedeni korkuyla titriyordu. Haris'in daha nelerini görmüştü de ondan bu derece korkuyordu?

Yanan şömine kendiliğinden biraz daha harlandı, gıcırdayan ahşap parkelerin sesi salonu inletiyordu. Haris, geliyordu. Karanlıktan bir çift parlak göz yürüyordu bize doğru. Karmen'i arkama çektim içgüdüsel olarak.

"Sana izin vermedim Karmen ve sen gidiyorsun." Bu Haris'in sesi değil gibiydi, bugün duyduğum sesine hiç de benzemiyordu. Çok daha kalın, çok daha karanlık, çok daha korkunç ve yankılı bir sesti.

"Senden izin almıyorum Haris. Bizi rahat bırak!" Birden gece yine gündüz oldu. Haris'in gözleri kara rengine geri döndü.

"Siz, öyle mi?" Güldü Haris, duyduğum en iğrenç gülüş olabilirdi. "Siz diye bir şey yok Karmen." Bakışlarını bana çevirdi. "Bence çok bile yaşadı, onu öldürmenin vakti geldi." Haris bana doğru yürüyordu, dik duruyordum. Korkuyordum ama nereden geldiğini bilmediğim bir güçle diktim. Karmen birden önüme geçti, Haris'i sertçe itti.

"Dokunma ona! Kes artık değer verdiğim her şeyi yok etmeyi. Ben insanım, senin gibi bir canavar değilim." Haris'in gözleri biraz daha kısıldı. Birden bacaklarıma bir şey dolanmaya başladı, simsiyah iki yılan. Aynı geçenki gibi bacaklarıma sarılıyorlardı. Dışarıda çığlık atan kargaların sesleri yankılanıyordu.

"Beni artık bir canavar olarak mı görüyorsun?" Gülüyordu Haris, çok hastalıklı bir şekilde. "Hayatımdaki tek varlık, beni canavar olarak görüyor! Öyle mi? Çok haklısın, ben bir canavarım ve öyle davranacağım." Yılanlar biraz daha yukarı çıktı. Bağıramıyordum, engel olamıyordum. Lanet olsun çaresiz hissediyordum. Karmen bana baktı kısa bir an ve gözleri irileşti.

"Bunu yapamazsın! Öyle demek istemedim Haris, lütfen kes şunu. Seni seviyorum, bunu biliyorsun. Senden başka kimseyi sevemeyeceğimi biliyorsun, sen benim her şeyimsin!" Yutkundum. Karmen'in sözleri bacağıma sarılmış yılanlardan daha çok canımı yakıyordu.

"Hayır, artık bilmiyorum."

"Sırf kıskandığın için onu öldüremezsin Haris, lütfen durdur bunu. Eğer senden korkmamı istemiyorsan kes şu oyunlarını Haris! Değişiyorsun ve ben bu karanlık Haris'ten korkuyorum."

"Beni karanlığımla da kabul etmiştin sen!" Yılanlar biraz daha yukarı çıktı. Biri tamamen bacaklarıma dolanmışken diğeriyse üst bedenime doğru yol alıyordu. Kaygan vücutları tenimin üstündeki kumaşta kayıyordu. Yılanlardan biri artık omuzlarıma dolanmıştı. Nefes nefeseydim.

"Evet ama karanlığınla hiç tam anlamıyla tanışmamıştım. Karanlık kısmının elinde olmadığını bir anda vücudunu ele geçirdiğini söylüyorsun ama şu an kendindesin ve bunları bilinçli yapıyorsun. Sırf kıskandığın için! Anlasana, benim senden başka yolum yok." Vücudum hissizleşiyordu, yılanları bile hissedemiyordum.

Haris'in bakışları yumuşadı. Karmen'e yakınlaştı, hareket etmeye çalıştım ancak vücuduma sarılı yılanlar bunu engelliyordu. Tam bağıracaktım ki omzuma sarılı yılan biraz daha kıvrıldı ağzımın üzerini sardı. Midem bulanıyordu, çaresizlik canımı yakıyordu.

Haris eğildi, benim dokunmak için tutuştuğum dudakları sertçe öptü. Karmen'in sırtı bana dönüktü, bu görüntüye dayanamıyordum. Bağıramıyordum, hareket edemiyordum, çıldıracak gibi hissediyordum.

Sonra birden her şey yok oldu. Yılanlar ve Haris. Sanki hiç var olmamış gibi yok oldular. Karmen hiç arkasını dönmedi, yüzüme bakmadı. Vücudunun titrediğini görüyordum ancak ilk defa yanına gidip onu sakinleştiremedim. Çünkü ben de kötü bir vaziyetteydim. Nefes bile alamıyordum. Karmen salondan çıktığında bir süre hareket edemedim.

Bir yolunu bulmam gerekiyordu. Salondan çıktım, bu evde durmaya daha fazla dayanamıyordum. Midem bulanıyordu, evden çıktım. Birkaç adım ilerlemiştim ki dayanamayarak kustum beyaz karın üstüne.

Arabama yakınlaştım, buradan uzaklaşmak istiyordum. Birkaç adım attım ki birden durdum. Kar yağması durmuştu ancak büyük bir çaba sarf ederek açtığım yol yok olmuştu. Kar intizamlı bir şekilde yerinde duruyordu.

Öfkeyle arabaya bir tekme attım. Yürüyordum karın içinde ancak nereye gittiğimi bilmiyordum. Kar bile üşümeme neden olmuyordu, önümü bile görmüyor gibiydim. Gözlerim önünde dokunmaya kıyamadığım varlığa zarar veriyor, hırpalıyordu ve öpüyordu. Bense hiçbir şey yapamıyordum. İçimdeki öfke, zapt edilmeyecek bir boyuttaydı.

Koştum, soğuk hava ciğerlerimi yakarken koştum ancak yine dinmedi alevim. O anları zihnimde oynattım yine. Engel olamadığım bir haykırış çıktı boğazlarımdan. Karşımdaki yüzyıllık ağaca sert bir yumruk attım öfkemi çıkarmak istercesine, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Parmak boğumlarım kanıyordu ama acıyı bile hissedemiyordum. Nefes nefese alnımı ağaca yasladım, öfkemi hiç suçu olmayan bir canlıdan çıkarıyordum. Az önce yumrukladığım ağacı okşadım.

"Özür dilerim."

•

O lanet kaleye yine giriyordum. Yorgunlukla üst kata çıktım, odama girecektim ki Karmen'in sesini duydum. Acıyla inleyen sesini. Her şeyi unutarak odasına koştum.

Karmen, yatağında acıyla inliyordu. Hızla yanına yakınlaştım. Vücudunda bir hasar olup olmadığına göz gezdirdim, görünürde bir şey yoktu. Rengi soluktu, dudakları biraz daha kızıllaşmıştı. Elimi yüzüne koydum, ateşi vardı. Hemen ateşininin düşürülmesi gerekiyordu, havale bile geçirebilirdi.

Kucağıma aldım hızla, küvetine soktum. Ilık suyu açtım, acıyla ağlıyordu.

"Çok soğuk!" diye inliyordu. Yakarışları içimi yaksa da durmadım. Onun iyi olmasıydı önemli olan. Bir süre duşun altında tuttum. Ardından havluya sarıp yine yatağına götürdüm. Yatağının üstüne hızla yeni kıyafetler bıraktım.

"Ben sana bir şeyler hazırlayacağım. Kendi başına giyinebilir misin?" Konuşmadı, kafasını olumluca sallamakla yetindi. Aşağı indim, ateş düşürücü bir ilaç buldum ve ona iyi gelecek bir bitki çayı yaptım.

Yukarı geri çıktığımda, yine battaniyeyi boynuna kadar çekmişti. Hızla attım üzerindeki battaniyeyi, itirazla inledi.

"Lütfen, üşüyorum." Sesi çatallıydı. Yataktan doğrulttum, önce hapı içirdim ardından bitki çayını.

Bir süre sessizce durduk öylece, ateşinin düşmesini bekliyordum. İlk gördüğüm hâline göre çok daha iyiydi şimdi. Duş, ilaç ve çay ateşinin düşmesini sağlamıştı.

"Ezel," dedi kuru bir sesle. "Bugün olan-"

"Bugün ne oldu ki?" dedim sanki hiçbir şey olmamış gibi. Hâlbuki bugün hayatım boyunca hiç unutamayacağım bir gün yaşamıştım. Hatırladıkça ürperdiğim bir an.

"Haris, yılanlar, gece..." Yine kestim sözünü.

"Ne yılanı ne gecesi Karmen?" Özür dilerim Karmen. İrkildi, badem gözleri irileşti.

"Sanırım hastalığın yine nüksetti. İlaçlarını alıyor musun?" İlaçlarını almıyordu ancak bugünden sonra alacaktı. Çünkü artık hasta olduğunu düşünüyordu. Gözlerindeki o yıkılmışlığı görebiliyordum. O ilaçlar, onu mahvederdi. Çok ağır ilaçlardı, elini bile oynatamazdı tüm gün. İlaçları vitaminlerle değiştirmiştim bile.

Haris'in onu öpüşünü unutamıyordum. Karmen'in söylediği sözleri, sanırım hiç unutamayacaktım.

"Yasema'nın yanına gidecektim ama yollar kapanmıştı. Gidemedim." Bacaklarını kendine çekti, gözlerini kırpıştırdı. Anlamı-

yormuş gibiydi, onun güzel zihnini bu karmaşaya soktuğum için kendimden nefret ediyordum.

"Hayır, beni şehre götürecektin. Yeni evine alışveriş yapmamız için." Yalandan kaşlarımı çattım.

"Sonra sen kötü hissettiğini söyledin, odana çıktın. Ben de Yasema'yla alışveriş yapmaya karar verdim." Kızıl gözlerine hüzün yağdı. "Ama çıkamadım işte." Elini boynuna götürdü nefes alamıyormuş gibi.

Kollarını bedenine sardı. Dolgun alt dudağı titriyordu. Yaşadıklarının hayal olduğunu düşünmek ağır geliyordu ama Karmen'i o yaratıktan kurtaracak başka bir yol bilmiyordum. Gerçi Karmen kurtulmak istemiyor gibiydi, ona aşkını itiraf ediyor ve öpüşüyordu. Hatta daha fazlasını bile yapıyordu belki de. Öfkeliydim, saçma sapan davranıyordum. Zaten Karmen'den sonra saçma sapan bir adam olmuştum.

Ayağa kalktım. "Ben odamdayım, eğer rahatsızlanırsan seslenmen yeter." Gözleri buğulanmıştı.

"Y-yanımda kalsan?"

"Hayır, ateşin var zaten. Sıcaklığım rahatsız eder, üstünü de örtme lütfen."

"Örteceğim!" dedi bir çocuk gibi. "Neden kalmıyorsun? Sevgilin kızar diye mi?" Hayır, sadece az önce bir yaratığa aşkını ilan ettikten ve onunla öpüştükten sonra bunu yapabileceğimi zannetmiyordum.

"Evet, sevgilim varken seninle uyumam hiç hoş bir şey olmaz," dedim acımasızca, acı çektiğini gördüğüm hâlde. Neden acı çekiyordu ki? O yaratığa aşıktı zaten, neden beni umursuyordu?

"Daha önce uyudun ama?" dedi kırgınlıkla. Ağlamak üzereydi, gözlerimi güzel yüzünden kaçırdım. Yüzüne baktığımda dayanamıyordum, kollarım arasına almak istiyordum ama olmazdı.

"İyi geceler Karmen." Daha fazla konuşmasına müsaade etmeden çıktım odasından. Yorgunlukla odama girdim. Camın karşısına oturdum, bir sigara yaktım. Duş almam gerekiyordu ancak bunu dahi yapamayacak kadar bitik hissediyordum.

Ona aşkını ilan etmişti, senden başka yolum yok demişti ve öpüşmüşlerdi. Sigara olmayan elimi ne zamandan beri yumruk yapmıştım bilmiyordum. Yara bere içindeki ellerime baktım, acısını hissetmemem normal miydi? Şu an acıyı çok farklı yerlerde hissediyordum: Zihnimde ve kalbimde.

Haris'i yok edecektim, bunu ne pahasına olursa olsun yapacaktım.

20. BÖLÜM: HUZUR

İki hafta, o yaratığı gözlerimle gördüğümden beri iki hafta geçmişti. İki haftadır kale sakindi, olması gerektiğinden de sakin ve sessiz. Karmen'le pek konuşmuyorduk, ikimizde birbirimizi kırmıştık belki de.

Ona sarılmak istiyordum, kokusunu içime çekmek ve içime sokmak istiyordum. Sanırım buna özlem deniyordu. Aynı evin içinde özlüyordum onu. Konuşmuyordu benimle, sürekli kaçıyordu.

İki hafta boyunca bu kaleyle ilgili araştırmalar yaptım. Bu kaleye çok yakın bir kasaba bile bulmuştum, nüfusu düşüktü. En kısa zamanda o kasabaya bir ziyaret yapacaktım.

Telefonum çalıyordu, rehberimde kayıtlı olmayan aramayı açtım. Bir kadın sesi doldu kulaklarıma.

"Merhaba, Ezel Asral'la mı görüşüyorum? Ben Barbaros Özekli'nin sekreteriyim." Karşımdaki kadın hızlı hızlı konuşuyordu, ses tonundaki endişeyi buradan bile sezebiliyordum.

"Evet, benim."

"Barbaros Bey, kalp krizi geçirdi. Şu an hastanede, anjiyo oldu ve durumu iyi. Karmen Hanım'a haber verebilir misiniz?"

"Hangi hastane?" dedim ayağa kalkarken.

"Konum bilgilerini size mesaj olarak atarım."

"Tamam teşekkürler," dedim ve telefonu kapattım. Üzerimi değiştirdim, Karmen üzülecekti ancak babasını görmesi iyi olabilirdi. Barbaros Özekli'ye karşı içimde bir nefret vardı fakat yine de o bir babaydı. Baba, bu kelime uzun zamandır çıkmıyordu dudaklarımdan. Yutkundum.

Odamdan çıktım, Karmen'in odasının önünde durdum. Karmen, konuşuyordu ve sesi neşeli geliyordu hatta gülüyordu. Çenem kasıldı, dişlerimi sıkıyordum. O yaratıkla oldukça mutluydu anlaşılan.

Kapıyı tıklattım, içeri girdim. Karmen yatağında oturmuştu, Haris karşısındaydı ve birbirlerine çok yakınlardı. Haris'in bir eli, Karmen'in çıplak bacağının üstündeydi, diğer eli yanağını okşuyordu. Kendimi sıktım, hayatımda kendimle bu kadar mücadele ettiğim başka bir an bilmiyordum. Göğsümde bir sızı vardı.

Karmen soru dolu bakışlarıyla yüzüme bakıyordu. "Baban, kalp krizi geçirmiş ama endişelenme durumu iyiymiş, hastaneye gitmek ister misin?" Endişe dolu bir ifadeyle ayağa kalktı.

"Ne? Babam ölecek mi?" Gözleri dolmuştu bile.

"Hayır Karmen, şu an iyi. İstersen götürebilirim seni." Kafasını hızla salladı.

"Babam ölmesin." Haris yatakta oturmuş, hastalıklı bakışlarıyla bizi izliyordu.

"Baban ölmeyecek Karmen, hemen hazırlan ve gidelim."

"T-tamam." Haris'e bakmamaya çalışarak odadan çıktım. Birde o yaratığın karşısında soyunacaktı!

Öfkemi bastırmaya çalışarak aşağı indim. Dışarı çıktım, kar erimişti ancak yine yağacak gibiydi. Kaygandı buzlu zemin, arabamın yanına gittim. Tekerlerini patlatmamıştı bu sefer, karda yoktu, gidebilirdik.

Başımda keskin bir ağrı vardı, arabanın içi soğuktu. Klimayı açtım Karmen gelene kadar ısınması için. Arabada bulundurduğum ağrı kesicilerden birini ağzıma attım ve yuttum.

Çok geçmeden Karmen gelmişti. Hiç konuşmadan koltuğa oturdu ve bende hiç konuşmadan arabayı çalıştırdım.

"Sen nerden öğrendin?" Kış lastiklerim olmasına rağmen yer çok kaygan olduğu için dikkatlice sürüyordum arabayı.

"Babanın sekreteri aradı," dedim mesafeli bir sesle. Arabadaki sessizlik sinir bozucuydu, dinlendirici bir müzik açtım.

"Bana kızgınsın, bana neden kızgınsın?" Tıpkı bir çocuk gibiydi, masum ve tatlı.

"Sana kızgın değilim." Sadece ona aşkını ilan ettiğin için ve onunla gözlerim önünde öpüştüğün için çıldırıyorum.

"Ama neden böylesin o zaman?" Bakışlarımı bir an yoldan ayırdım, güzel yüzüne bakma gafletine düştüm. Alt dudağını sarkıtmış, kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Nasılım?"

"Soğuksun, şefkat vermiyorsun." Güldüm soğukça.

"Yaratık sevgilin sana yeterince şefkat veremiyor mu?" Sessiz kaldı, ne söyleyeceğini şaşırmış olmalıydı.

"Ya da sen tüm şefkatini sevgiline saklıyorsun." Sesi öfkeliydi. Bağırdığının farkında mıydı?

İki hafta önce, öfkeden saçmaladığım o kelimeleri unutmamıştı. Cevap vermedim. Yalan söyledim, Yasema'yla ayrıldık demek istiyordum ancak sonra Haris'le görüntüleri doluyordu zihnime.

"İki haftadır benimle konuşmama sebebin Haris mi?" Bir süre cevap vermedi.

"Sana zarar vermesini istemiyorum." Güldüm.

"Senin umurunda değilim." Yüzüne bakmadığım halde ifadesini tahmin edebiliyordum.

"Neden böyle söyledin?" dedi kısık bir sesle. Çünkü gözlerimin önünde onunla öpüştün, iki hafta benden kaçtın ve sürekli onunlaydın diyemedim.

Cevap vermedim, hızı arttırdım. Güzel kokusu arabanın içine sinmişti bile, her nefes aldığımda ciğerlerime doluyordu zehirli kokusu. İç organlarıma işliyor ve günden güne öldürüyordu, bir günde farkında bile olmadan ölmüş olacaktım. Ve biliyordum ki o gün ölmekten korkmayacaktım.

"Durabilir misin?" dedi birden kısık sesiyle. Hızlı bir bakış attım yüzüne, iyi görünmüyordu. Derin derin nefes alıyordu, kızılları kırıktı. Boş yolda arabayı sağa çektim. Durmamla hızla indi arabadan, peşinden indim.

Arabanın kaputuna yaslanmış derin derin nefes alıyordu. "Neyin var?" Ona yakınlaştım, önüne düşen koyu saç tutamını parmaklarım arasına doladım. Kafasını yere eğmiş ve kaldırmıyordu. "Karmen, yüzüme bak." Başını yavaşça kaldırdı. Kızılları kızarmıştı, gözleri dolmuştu. "Sorun ne?" dedim yumuşak bir sesle.

"Bunu yapma Ezel."

"Neyi?"

"Böyle uzak olma, canım acıyor, nefesim kesiliyor." Şu an benimde nefesim kesildi güzelim, ölecek gibi, hatta yanacak gibi.

"Benden uzak olan sensin Karmen." Burnunu çekti. Artık inci taneleri dökülüyordu al yanaklarına.

"Canım acıyor Ezel, kimse beni anlamıyor." Tekrar konuşacaktım ki ince kollarını belime doladı, kafasını göğsüme gömdü. Artık gözyaşları kazağımı ıslatıyordu, oradan derime ve oradan da kalbime iniyordu asit gibi.

"Ben seni anlıyorum."

"Anlamıyorsun, ölüyorum Ezel. Çürüyorum." Yüzünü avuçlarım arasına aldım.

"Buradasın, ölmüyorsun. Kollarımdasın, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ama sen de gideceksin."

"Gitmeyeceğim Karmen ama söz, bir gün sen kaleyi bırakacak ve bana geleceksin." Burnunu çekti. Yumuşak saçlarını okşadım, tüm gerginliğim uçup gitti ve iki hafta sonra ilk defa bu kadar huzurlu hissettim. Cevap vermedi, sadece incecik kolları biraz daha sıktı kalıplı bedenimi, tırnakları kazağımdan tenime batacak kadar sıkıyordu, gözyaşları daha da ıslattı kalbimi. Öptüm mis kokulu saçlarını. Sıkıca sardım narin bedenini.

Geçmiş kayboldu, Haris kayboldu, biz bu ânın güzelliğinde birbirimizde kaybolduk.

Hastanenin önüne geldiğimizde Karmen gergindi. Elini tuttum, tuttuğum elime sıkıca sarıldı. Ben bu kızı bırakmak istemiyordum, ben bir daha o lanet kaleye gidip o yaratıkla bu savunmasız kızı paylaşmak istemiyordum.

Özel hastane, Eren'in çalıştığı hastaneye yakındı. Barbaros'un odasını öğrenmiştik ve katına çıkmıştık. Karmen her adımda geriliyor ve bana biraz daha yanaşıyordu, bense bağrımı ona her seferinde daha da cömertçe açıyordum.

İleride sarışın, uzun boylu genç bir kadın vardı ve dikkatle bize bakıyordu. Özekli'nin odasının önünde durduğumuzda kadında karşımızda durdu.

"Merhaba, siz Ezel Bey olmalısınız? Ben Barbaros Bey'in sekreteriyim, Melek." Boşta olan elimle genç kadının uzattığı elini sıktım. Karmen yanımda huzursuzlandı. Kadının bakışları Karmen'e kaydı ve gözlerini kırpıştırdı, yüzünde büyük bir gülümseme oluştu.

"Karmen Hanım! Aynı babanız anlattığı gibisiniz, çok güzelsiniz." Karmen'in gözleri ışıldadı bir an.

"Babam benden mi bahsediyor?"

"Evet, ağzından düşmüyor adınız. Sizi çok seviyor." Keşke o sevgiyi gösterebilseydi küçük kızına.

"Babam iyi mi?"

"Çok iyi, görmeye girebilirsiniz. Uyanık." Karmen benden ayrıldı yavaşça ancak elimi bırakmadı.

"Sen de gelsen?" dedi kısık sesle.

"Gelirim güzelim ama önce sen gir babanla biraz yalnız konuş. Ben de babanın doktoruyla konuşayım, sonra hemen geleceğim yanına." İstemeye istemeye ayırdı elini, çekingen adımlarla odaya girdi. Babasıyla tek başına bir konuşma yapması gerekiyordu.

"Doktoruyla konuşmanıza gerek yok, gizli kalp varmış. Zamanında müdahale iyi oldu. Bundan sonra daha sağlıklı yaşaması gerekecek," dedi yanımdaki Melek Hanım. Çekingence bakıyordu bana, sanki bir şey sormak istiyor da soramıyor gibi.

En sonunda dayanamadı. "Siz gerçekten Karmen Hanım'ın doktoru musunuz?" Başka şeyleri de olmak isterim ama şimdilik maalesef doktoruyum. "Yani yanlış anlamayın, etrafta Karmen Hanım hakkında çok fazla rivayet dönüyor. Sosyetede sürekli ismi geçiyor, bazıları deli deyip aşağılıyor daha tanımadan, bazıları ise çok çirkin olduğu için kendisini gizlediğini düşünüyor." İçimdeki öfkeye mâni olamadım, pis ruhlarıyla birleşmiş iblisler, bir meleği eleştiriyorlardı.

"İşe yaramaz aptal sürüsü."

"Katılıyorum kesinlikle. Karmen Hanım'ı ilk defa görüyorum ancak Barbaros Bey sürekli anlattığı için sanki yıllardır tanıyor gibiyim. Hep onunla tanışmak istemişimdir." O tanınmaya ve yaşamaya değecek bir kadındı. "Bildiğim kadarıyla Karmen Hanım, ilk defa sizinle kendi rızasıyla o evden ayrılıyormuş. Barbaros Bey bunun için size minnettar." Barbaros'la aralarında sıkı bir ilişki vardı sanırım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, ben Karmen'e bakacağım," dedim ve karşımdaki odaya girdim. Karmen, lüks odadaki, geniş koltukta oturuyordu. Barbaros Özeklide mutlulukla kızına bakıyordu hasta yatağında.

"Geçmiş olsun," dedim yanlarına yaklaşarak. "Şimdi daha iyisinizdir umarım." Gülümsedi Barbaros Özekli.

"Çok iyiyim, kızım bu odaya girdiğinden beri daha iyisi yok benden." Karmen tırnaklarıyla oynuyordu, gözleri mi kızarmıştı onun öyle? "Karmen'i buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim Ezel."

"Buraya gelmeyi Karmen kendisi istedi, ben sadece ona haber verdim." Barbaros Özekli'nin olgun ve dinç yüzünde büyük bir mutluluk vardı.

•

Bir süre Barbaros'un yanında kaldık, saat ilerleyince Barbaros kalkmamızı istedi.

"Bu gece burada kalabilirim," dedi Karmen, babasını bırakmak istemiyordu.

"Ben çok iyiyim kızım, git güzelce uyu. Yarın eve geçerim zaten." Karmen istemeye istemeye kalktı, birlikte çıktık odadan.

"Kaleye gitmeyelim, bana gidelim. Yarın gelmesi daha rahat olur." Beni şaşırtacak bir şey yaptı, itiraz etmedi. Babasına gerçekten üzülmüştü.

"Baban çok iyi, bence artık endişelenmene gerek yok."

"Kaybetme korkusunu yaşadım sanırım," dedi içli içli.

Birlikte arabaya bindiğimizde yine sessizdi, hiç konuşmuyordu. Onunla sessizliği dinlemek de güzeldi.

•

Çok geçmeden eve gelmiştik, yeni evime daha taşınmadığım için boştu. Buradan da kısa zamanda çıkacaktım. Birlikte indik arabadan. Eve girerken ikimizde konuşmuyorduk.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Kafasını iki yana salladı.

"Uyumak istiyorum."

"Tamam, sana kıyafet vereyim o zaman." Birlikte yatak odama girdik, bu odada en son Yasema kalmıştı. Ayrıldığımız gün.

Dolaptan çıkardığım kıyafetleri Karmen'e verdim ve çıktım odadan.

Mutfağa geçip bir kahve yaptım, bir de sigara yaktım. Burada her şey normaldi, sakin ve huzurluydu. Sürekli zihnimle oynayan, Karmen'e yakınlaşmaya çalışan bir yaratık yoktu. Sanki o çılgınlıklara hiç tanık olmamış gibi, kafayı sıyırmanın eşiğine hiç gelmemişim gibi.

Biten sigarayı söndürdüm, tam kalkacaktım ki mutfaktan içeri Karmen girdi. Siyah kazaklarımdan biriyle, çıplak bacaklarıyla ve tüm güzelliğiyle karşımdaydı ancak yüzü asıktı. Bu babasıyla alakalı bir şey değildi, bunu seziyordum.

"Ben salonda yatacağım!" dedi kollarını göğsünde birleştirip sivri çenesini kaldırarak.

"Neden?"

"Öyle." Kaşlarımı çattım, ne olmuştu ki yine? En son istediğinde onunla uyumadığım için miydi acaba?

"Rahat edemezsin, sen yatak odasında yat, ben koltukta yatarım."

"Yatmayacağım!" dedi yüksek sesle.

"Tamam da niye bağırıyorsun?" dedim gerçekten anlamamış bir şekilde.

"Beni sevgilinle yattığın yatağa yatıramazsın." Sorun bu muydu yani? "Yastığa parfüm kokusu sinmiş, fuları yatağın kenarındaydı." Arkasını döndü, hızlı adımlarla salona geçmişti. Bende hemen peşinden gittim.

"Ne var bunda peki?"

"Buraya geldiğinde onunla uyudun." Koltuğa oturdu. Haris'i seviyordu, peki neden benim Yasema'yla olmam fikri onu bu kadar üzüyordu?

"Uyumadım onunla."

"Yalancı!" Yanına oturdum.

"Neden yalan söyleyeyim ki?" Bana çevirdi kafasını. Geniş kazağımın içinde çok sevilesi duruyordu ve ben onu bir sonsuzlukta sevmek istiyordum.

Saçlarını okşadım, gözlerini yumdu. Gür ve uzun kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine düşüyordu, yüzünde mayhoş bir ifade vardı. Ellerimin ucunda çok huzurlu duruyordu.

Ve biz sabaha kadar aynı bu şekilde kaldık.

Karmen'i yeni evime getirmiştim. Birlikte önce birkaç mağaza gezerek ev için alışveriş yapmıştık, çoğu şeyi Karmen'in beğenisiyle seçmiştim. Nereye geldiğimizi anlamamıştı ancak soruda sormuyordu. Aldığımız eşyalar birkaç gün içinde gelecekti ve o zaman kadar Karmen'i şehirde kalmaya ikna edebilmiştim.

Yeni evin kapısının şifresini girdim. "Burası yeni evim." Ben kapıyı açtım, Karmen içeri adımını attı. Etrafı dikkatle inceliyordu. Bu ev öncekinden çok daha büyüktü.

"Beğendim," dedi, incelemeye devam ederek. Odalara baktı, salonda gezindi.

"Bence üst katı daha çok beğeneceksin." Elini yumuşakça tuttum, üst kata çıktık birlikte. Geniş yatak odasını gösterdim. Yatak odasından ve üst kattaki salondan, kapısı olan büyük terasa girdik.

Gözleri irileşirken hayranlıkla bakıyordu. "Bu çok güzel!" Senin kadar olamaz. Havuza yakınlaştı. "Sanki gökyüzünde yüzüyormuşsun gibi!"

"İstediğin zaman girebilirsin. Ancak bu aralar hava soğuk, hasta olmayasın, yazın artık." Gözleri parlıyordu.

Geniş terasın içinde geziniyordu. Yükseklik onu korkutmuyordu. Dirseklerini korkuluklara yaslamış, boğaz manzarasını seyrediyordu.

Arkasından yavaşça yanaştım. Çok yakınında durdum, burnum saçlarına değiyordu. Güzel kokusunu derince soludum. İrkildi, ellerimi belinin tam yanından korkuluğa uzattım.

"Bu evi alırken aklımda sadece sen vardın. Seninle dolu bir ev istedim. Ürkütücü olmayan, huzurlu, sadece bizim olduğumuz bir ev." Yüzünü görmüyor ancak ifadesini fazlasıyla merak ediyordum. Bana döndü yavaşça, kızıllarıyla gözlerime baktı. Aslında şu an gereksiz sözcüklere gerek yoktu ki kelimelerini kalbimde hissediyordum.

"Sadece biz," dedi sessizce, duymaya zorlandığım bir sesle.

"Biz."

Sipariş ettiğimiz her şey gelmişti, eve tamamen taşınmıştık. Güzel olan şey şuydu ki, bu eve geldiğimizden beri Karmen onun adını ağzına almamış ve hatta kaleye dönmek için ısrar etmemişti. Bu beni şaşırtıyordu ancak kurcalamıyordum, o buradaysa sorun yoktu.

Günlerdir birlikte uyuyorduk ve ikimizde bunu yadırgamıyorduk. Sanki yıllardır aynı şeyi yapıyormuşuz gibi. Buzdolabı tıka basa doluydu ve Karmen defalarca yemek yapmaya çalışırken her tarafı mahvetmişti. Biraz inat yaptıktan sonra, ona öğretmeme izin vermişti. Günler, güzel geçiyordu. Hiç geçmediği kadar.

Yarın onun doğum günüydü. Yirmi bir yaşına giriyordu.

"İnsanlar senin deli olduğunu, çok çirkin olduğunu söylüyorlarmış," dedim bana uzattığı çataldaki pastayı ağzıma alarak. Salonda, birlikte aldığımız koltukların üstündeydik. Karmen elindeki kocaman pasta tabağıyla, örgülü çoraplarıyla ve pufa uzattığı ayaklarıyla tam da buraya, benim yanıma ait gibi duruyordu.

Sadece o kaledeyken değişik dantelli elbiseler giyiniyordu. Kabul etmeliyim ki kalenin kasvetli ruhuna, o güzelliğiyle çok yakışıyordu. Ama bence yanımda mutlu gibiydi. İkimiz de öyleydik,

her saniye huzurluydu. Bir rüyada gibiydim ve bu rüyanın hiç bitmesini istemiyordum.

"Biliyorum, umursamıyorum."

"Neden umursamıyorsun?" Çünkü umursadığın tek şey Haris!

"Bilmiyorum." Çünkü Haris öyle istiyor.

"Yarın, gel benimle. Onlara ne kadar zeki, güzel ve güçlü olduğunu göster." Kararsızdı. "Ben yanında olacağım. Bir saniye bile ayrılmayacağım." Yanağının içini ısırıyordu.

"Yapamam, korkarım."

"Sen gördüğüm en güçlü kadınsın, birkaç insandan mı çekiniyorsun? Karmen, yanında olacağım."

Düşündü uzunca bir süre. "Söz mü?"

"Söz."

"Tamam o zaman, olsun bakalım." Bu kadar çabuk kabul edeceğine pek ihtimal vermemiştim. Kucağındaki pasta tabağını çektim, itiraz dolu bir nida çıkardı.

"Sürekli pasta yiyorsun, çok sağlıksız." Onun için soyduğum mandalinayı uzattım. Yüzünü buruşturdu. Kollarını göğsünde birleştirip, kafasını iki yana salladı.

Sonra birden uzandı, aldı elimdeki mandalinayı. "Madem o kadar çok istiyorsun, sen yiyebilirsin." Mandalinadan bir tane koparıp, dudaklarıma yaklaştırdı. Dudaklarımı araladım, ancak çok açmadım. Parmak uçları dudaklarıma değiyordu, mandalinayı bırakmıştı ama elini çekmiyordu. Dayanamayıp dudaklarımı kapattım ve minik parmağı dudaklarım arasında kaldı.

Gözleri irice açılırken parmağını kurtarmaya çalışıyordu. "Parmağımı yeme!" diye bağırıyordu dehşetle. "Canım acır!" Dayanamadım güldüm ve dudaklarım arasındaki parmağını hemen kurtardı. Ardından parmağını gözünün önüne getirerek sağlam mı diye kontrol etti.

"Seni pis yamyam," dedi ayağa kalkarken.

"Yamyam mı?" Asıl yamyam o kaledeki canavardı. Eğlenirken bende ayağa kalktım.

"Beni yemek istiyorsun!" Bu kızın kesinlikle yamyam kılıklı canavarlara zaafı vardı.

"Evet, seni akşam yemeği yapacağım." Ben ona doğru yürürken o gülerek kaçmaya başladı. Küçük çekişmemiz kovalamaya dönüşmüştü. O kahkahalar atarak koşuyordu, ben de peşinden gidiyordum. Küçük kahkahaları kalbimi tekletiyordu.

Alt katta kaçacak bir yer kalmayınca üst kata çıkmaya başladı.

"Dikkat et! Düşeceksin." Beni hiç de takmıyordu. En sonunda yatak odasına geldiğinde yatağın üstüne çıkmış eline bir yastık almıştı.

"Gel buraya, seni mideme indireceğim," dedim yatağa yakınlaşırken. Kafasını geriye atıp, güldü. O sırada ona biraz daha yakınlaşıp ayak bileklerinden tuttum ve kendime doğru çektim. Ardından üstüne çıktım, kollarını tek elimde birleştirdim.

"Yakaladım seni." Gülmesini durdurmaya çalışıyordu, nefes nefese kalmıştı.

"Yakaladın beni." Güzel gülüşüne bu kadar yakın olmak, teninin sıcaklığını tamamen hissetmek çok başkaydı. Sıcak nefesi, dudaklarıma çarpıyordu. Gözleri gibi nefesi de yakıyordu. Dayanamadım, kafamı biraz daha eğdim. Dudakları, dudaklarıma bu kadar yakınken kavuşamamak azap gibiydi.

Beklemediğim bir şey yaptı, o da dudaklarını öne uzattı. Gözleri, kızıllarını gözüme sokmak istercesine açıktı. Kalbim hiç atmadığı gibi atarken dudaklarımız buluşmak üzereydi. Bu büyüleyici ânı bozan tek şey vardı. Çalan telefonum! Karmen biraz geri çekildi.

Zoraki kalktım sıcak koynundan. Yatağın yanında duran telefonu aldım, Yasema arıyordu. Karmen'in gözleri ekrana kaydı ve

kaşları öfkeyle çatıldı. Bir an açmamayı düşündüm ancak Yasema benim için değerliydi, onu görmezden gelemezdim. Belki başı beladaydı. Açtım telefonu, bakışlarım Karmen'in üzerindeydi.

"Nasılsın Yasema?"

"İyiyim, sen nasılsın?" Hiç olmadığım kadar iyiyim.

"Ben de iyiyim."

"Son görüşmemizde pek iyi görünmüyordun. İyi olduğundan emin olmak istedim." Karmen yataktan öfkeyle doğruldu. Tam konuşacaktım ki Karmen bağırdı.

"Ezelciğim banyo yapacağım, temiz havlular neredeydi?" Sözleriyle anlık bir şok yaşadım. Ben mi yanlış duymuştum?

"Sanırım müsait değilsiniz," dedi Yasema. "Sonra konuşuruz, kendine iyi bak." Hızlı hızlı konuşup telefonu kapattı Yasema.

Bense karşımdaki Karmen'e bakıyordum hayretler içinde.

"Bunu neden yaptın?" Omuz silkti.

"Banyoya gireceğim çünkü."

"Karmen, bana laf oyunu yapma." Çenesini havaya kaldırdı.

"Ayrılın diye yaptım." Her sözü beni daha da çok hayrete düşürüyordu. Bu kadar dürüst bir açıklama yapmasını beklemiyordum. "Ben el atmasam sen onun-" Konuşmasını kesti.

"Biz ayrıldık zaten." Şaşkınlıkla açtı gözlerini.

"Gerçekten mi ne zaman? Bunu neden şimdi söylüyorsun?" Şuna bak ağzı kulaklarına varacaktı resmen.

"Çok düşüncesizce davrandın Karmen. Karşındaki kadının gururunu kırabileceğini düşünmedin." Yüzünde bir pişmanlık ifadesi olması gerekmiyor muydu? Yoktu. Aksine keyifliydi. Bu kız çok fenaydı.

"Öyle mi? Sen sevgilin olduğu hâlde beni köşelere çekip koklayıp öpmen benim hiç gururumu kırmıyordu zaten!" Koklayıp

öpüyor muydum? Hayır, daha dudağını bile öpememiştim. "Neyse, ayrılmışsınız. Şu an keyfimi hiçbir şey bozmaz. Birlikte sıcak havuza girelim mi?" Sıcak havuz dediği, geniş jakuziydi.

"Karmen!" dedim hafif yüksek bir sesle.

"Ne?"

"Bu söylediklerinde ciddi misin?" Lütfen ciddi ol.

"Ciddiyim, kızdın mı?"

"Neden ayırmaya çalıştın bizi? Ya da ayrılmamız neden bu kadar hoşuna gitti?" Yakınlaştım ona.

"Tek benim ol istedim." Bu sözleri gerçekten işitiyor muydum? Yoksa her şey beynimin bana bir oyunu muydu? "Sadece benimle ilgilen, bana gül, bana şefkatini ver istedim." *Peki Haris? O bu işin neresinde Karmen?* O da bana yakınlaştı. Loş odada, kızılları parlıyordu. Güzelliği canımı yakıyordu.

"Gözlerinde boğulmak istiyorum, çok derinler." Kafasını usulca göğsüme yasladı. Alnını göğsüme bastırmıştı. "Burayı seviyorum, sadece benim olsun." Bu sözleri söylememeliydin güzelim. Artık sen istesen de seni bırakamam.

"Sadece senin."

21. BÖLÜM: VUSLAT

Tatlı bir uykudaydım. Hiç uyanmak istemediğim bir kâbusa tutsaktım. Hissediyordum, acı olacaktı, kan olacaktı ama yine de kâbustan uyanmıyordum. Bu kâbus benim en güzel rüyam da olmuştu. Kâbusun sadece başlangıcını görmüştüm, rüyanın en güzel anlarını yaşamıştım. Sırada ne vardı? Daha karanlık bir kâbus mu yoksa güzel bir peri rüyası mı? Dünya tatlı rüyalar için fazla acımasız bir yerdi.

Büyüyorduk, büyüdükçe daha da kirleniyorduk. Bir bebek olmayı diliyorduk, ancak asla geri dönemiyorduk. Kendi pisliklerimizle, acımızla ve saplantılarımızla yaşamaya alışmak zorunda kalıyorduk.

Aslında dünya bir tımarhaneydi ve bizde en ağır akıl hastalarıydık.

Şimdi tenime değen ten, gerçek miydi? O bu pis dünyanın kirlettiği bir canlı mıydı? Yoksa o bu pis dünyanın hapsettiği masum bir kurban mıydı sadece?

"Uyan artık, Ezel." Sesi, sesi bu dünyaya ait olamayacak kadar uhreviydi. O bu dünyanın pisliğindeki en masum yetişkindi gözümde. Masumluğunda yıkanmak istiyordum, çok kirli hissediyordum. Çünkü insandım.

Gözlerimi açtım. "Günaydın," dedim sessizce.

"Günaydın," dedi o da neşeyle. Yüzü gülümsüyordu, mutluydu. Onun mutlu olması her şeye değerdi. "Hadi kalk artık. Birde bana dersin çok uyuyorsun diye. Çok güzel kahvaltı hazırladım."

Son hazırladığı kahvaltı aklıma geldi, kabuk dolu omlet. Yerimden doğuldum, neredeyse öğlen olmuştu.

"Babam aradı, kuaför ve bedenime göre birkaç elbise gelecekmiş. Bu olayı çok abartıyor." Ayağa kalktı. Taytının üzerine, uzun bir kazak giyinmişti.

"Sadece heyecanlı," dedim ben de ayağa kalkarak. O odadan çıkarken bende banyoya girdim. Mutluydum, iyi hissediyordum.

Hızla banyoya girdim ve elimi yüzümü yıkadım. Kalbimi kor eden güzelliği daha fazla bekletmemek için hızla aşağı indim. Uzun saçlarını topuz yapmış, özenle masadaki son dokunuşlarını yapıyordu. Arkasından yakınlaştım, kollarımı belinin iki yanına koydum. Kafamı eğdim, ensesine bastırdım dudaklarımı.

Bedeni titredi, huylanmıştı. Kokusuna çok alışmıştım. Hazırladığı masaya baktım. Evimizde çok güzel bir kahvaltı masası hazırlamıştı bana. Tuhaf hissediyordum. O kadar yoğun ve güzeldi ki içimdeki hisler, tuhaf hissettiriyordu.

Karmen, çok başka bir kadındı. Hem zehirdi hem panzehir. Yavaş yavaş damarlarıma sızıyordu, bazen acıtıyor bazen uçuruyordu.

"Ne? Beğenmedin mi?" Oturdum masaya.

"Beğendim, çok beğendim." Hevesle oturdu karşıma. Krep yapmayı öğretmiştim ona birkaç gün önce ve aynı öğrettiğim gibi yapmıştı.

"Hadi tadına bak," dedi sabırsızca. Bıçakla kestiğim dilimi ağzıma aldım. Normal bir krepti ama neden bana dünyanın en lezzetli şeyi gibi geliyordu? Ellerini çenesinin altında birleştirmiş merakla bakıyordu bana.

"Hayatımda yediğim en güzel şey." Gülümsedi.

"Abartıyorsun."

"Hayır, çok ciddiyim." Keyifle kahvaltı yapıyorduk. Sanki kale hiç yokmuş gibi, sanki o kalede bir yaratık hiç yokmuş gibi.

"Bu akşam davete gitmeyi istemiyorum. Eğer babam o duruma gelmeseydi, kabul etmezdim."

"Gitmek zorunda değilsin tabii, baban iyi sonuçta. Ancak sen korkak değilsin." Sözlerime ağzı doluyken cevap vermeye çalıştı.

"Değilim."

"Boğazında kalacak, dikkatli ol." Yutkunup, gülümsedi tatlı tatlı.

•

Kahvaltıdan sonra birlikte mutfağı toplamış, ardından kahvelerimizi alıp salona geçmiştik. Ben elimdeki telefondan sosyal medyaya bakarken Karmen de başını omzuma yaslamış ne yaptığımı izliyordu.

"Bu ne?" dedi.

"Instagram, fotoğraf ve video yükleyebildiğin bir uygulama." Merakla ve ilgiyle izliyordu beni.

"Neden atıyorsun ki?"

"İnsanlar görsün diye. Seni tanıyanlar ya da tanımayanlar profiline girip fotoğraflarını görebiliyor." Tek kaşı havalanmıştı.

"Bakim sana?" dedi telefona biraz daha yakınlaşarak. Profilimi açıp ona uzattım telefonumu. Eline aldı ve yavaşça incelemeye başladı. Dikkatle bakıyordu ve ekranı kaydırıyordu. Kaşlarını çattı.

"Silsene şunu," dedi telefonu bana çevirirken. Yasema ve benim fotoğrafımdı. Birlikte kameraya bakarak gülümsemiştik.

"Neden? Anı o."

"Artık sevgili değilsiniz sonuçta. İnsanlar sizi hâlâ sevgili zanneder sonra," dedi bilmiş bilmiş. Profilimde gezmeye devam ederken birden durdu. "Neden hiç benimle fotoğraf atmadın?" Gülerek kolumu omzuna attım.

"Seninle hiç fotoğrafımız yok ki." Omzunda olmayan elimle, elindeki telefona uzandım. Hiç telefonu elinden almadan, ön kamerayı açtım. Kendisini görmesiyle bir an şaşırdı, sonra gülümseyerek poz verdi. Onun o hâlini görünce bende istemsizce gülümsedim. Kafamı biraz daha boynuna yakınlaştırdım.

"Buraya mı basacağım?" dedi gülerek, gıdıklanmıştı.

"Evet." Ve bu an, birlikte ilk ölümsüzleştirdiğimiz anımız oldu. Telefonu indirdi ancak geri çekilmedim. Çektiği fotoğrafı inceliyordu.

"Çok güzel oldu bak at bunu." Nefesim çıplak boynuna çarpıyordu. Her seferinde gülüyordu Karmen.

"Yapma," dedi kıkırdayarak.

"Neyi?" Hem gülüyor hem de elleriyle kafamı boynundan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Bana da bundan aç." Sosyal medyada, insanların değişik hayatlarını görmesi iyi olabilirdi. Belki de özenirdi ve değişik şeyler yapmak isterdi. Hatta buna o kadar dalardı ki o kaleyi unuturdu. Hiç kullanmadığı telefonunu uzattı bana. O beni izlerken bende ona bir hesap açtım.

İlk fotoğrafı da ikimizin fotoğrafı olmuştu. Bir de altına, 'En yakışıklı deli doktoru' yazmıştı.

"Deli doktoru?" Omuz silkti.

"Çok güzel oldu." Evet, biraz güzel oldu. "Ezel," dedi birden ciddileşerek. Bu ses tonundan bile mutlu anlarımızın yavaşça yok olacağını anlayabilirdim. "Ben davetten sonra eve gitmek istiyorum." Ev, benim için ev artık sadece burasıydı.

"Eve geleceğiz zaten," dedim anlamazlığa vurarak.

"Ezel, nereden bahsettiğimi biliyorsun. Kaleye gitmek istiyorum." Ona gitmek istiyordu.

"Hayır, gitmeyeceğiz." İşte rüyanın sonu, kâbusun başlangıcı demek bu gece olacaktı. Günlerdir korktuğum şeyi istemişti.

"Ezel, ait olduğum yer orası." Ait olduğun yer bir yaratığın yanı mı yani?

"Değil, hissetmiyor musun Karmen? Bu evdeki huzuru sadece ben mi hissediyorum?" Yutkundu, konuşmakta zorlanıyor gibiydi.

"Huzurluyum ama..."

"Ama ne?" Tekrar konuşacaktı ki zil çaldı. Konuşmamızı yarım bırakarak kapıyı açmaya gittim, Karmen de peşimden geliyordu.

Kapıda geçen seferki kuaför vardı ve yanında bir sürü kişi daha. Karmen onları karşılarken ben salona geri döndüm. Öfkeli hissediyordum. Yine ona gitmek istemişti, o canavara. Yaşadığımız şeylerin onun için bir anlamı yok muydu? Nasıl böyle hemen kestirip atabiliyordu? Hâlbuki ben hayatımın en güzel günlerini yaşıyordum bu evde.

Evet, suçluydum. Bir hastama, duygusal bir bağla bağlanmıştım. Sonra aslında bir hasta olmadığını öğrenmiştim, çok daha ilerisi vardı, çok daha karanlıktı. Neydi ona karşı hissettiğim bu güçlü hisler? Bir isim vermek mümkün müydü? Hayır, değildi. Boyutu yoktu, adı yoktu, sadece ikimizi de kavuran bir bağ vardı. Bu bağa ne dersem diyeyim tam anlamıyla bir karşılığı olamazdı.

•

Saat ilerlerken Karmen'i yatak odamızda hazırlıyorlardı. Onu bu gece vazgeçirecektim, ne pahasına olursa olsun.

Boş odalardan birinde hazırlanmaya başladım. Daha önce hazırladığım takım elbisemi giydim. Siyah kumaş pantolon, beyaz gömlek, yine siyah bir ceket. Üstümdeki tek renk koyu kırmızı pahalı kravattı. Bunu Karmen takmamı istemişti, geri çevirmemiştim.

Aşağı indim. Karmen zaten çok güzeldi, neden bu kadar uğraşıyorlardı ki? O makyajsız ve en paspal hâliyle bile oradaki tüm

kadınlardan daha güzel olurdu. Tüm kadınlar aslında güzeldir, ancak güzellik göreceli bir kavramdır. Bazıları için sarı saçtır güzellik, bazıları için boyalı yüzler, bazıları için kalın dudaklar, bazıları için kıvırcık saçlar, bazıları için minyon bir boy, bazıları için sadece güzel bir ruhtur güzellik. Benim için onu tanıdığım günden beri güzellik Karmen'di. Kızıl gözlerdi, simsiyah saçlardı, ömrüme ömür katan gülümsemesiydi. Benim için güzellik Karmen'in tatlı ruhuydu.

Merdivenlerden inen, güzelliği gördüm. Koyu kırmızı elbisesinin içinde, beyaz teniyle, koyu saçlarıyla âşık ede ede iniyordu merdivenlerden.

Uzun yırtmacından çıkan güzel bacağı, her adımında gözler önüne çıkıyordu. Karşımda durduğunda ne kadardır tuttuğumu bilmediğim nefesimi verdim. Yutkundum. Kırmızı dudaklarını araladı, biraz daha yakınlaştı. "Güzel olmuş muyum?" dedi o güzel sesiyle.

"Hayır." Güzel olmamışsın, sana sadece güzel demekle yetinirsem bu mükemmelliğe hakaret etmiş olurum. Bir an yüzü düştü, parmaklarımı güzel yüzüne çıkardım. Yumuşacık tenini hissettim tenimde. "Mükemmel olmuşsun." Gözlerini kırpıştırdı gülümseyerek.

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun." Bunu söylerken yüzüme bakmıyordu. Yere bakıyordu, duvar kâğıtlarına ve hatta tavana bakıyordu.

Ondan bir adım bile uzaklaşmak istemiyordum. Yıllar boyunca, burada, bu pozisyonda onun güzelliğini seyredebilirdim.

"Ay siz çok güzel oldunuz böyle." Duyduğum ses hoşuma gitmedi. Şu an Karmen'le yakınlığımızı bozacak hiçbir şey hoşuma gidemezdi zaten.

"Teşekkür ederim Aytaç. Sen de geliyorsun değil mi?"

"Bilmiyorum canım ya, geç oldu daha hazırlanması var ama bakarım." Karmen'in hazırlanmasına yardım eden çalışanlar, iyi dilekler dileyerek ayrıldılar evden.

Gözlerim uzun bacağında takıldı, bir bacağını komple yırtmaç açıkta bırakıyordu. "Elbise yırtmaçtan oluşuyor sadece galiba," dedim homurdanarak. Ben hayatım boyunca hiç kıskanç bir adam olmamıştım. Asla yanımdaki kadının giyindiğine karışacak kadar sığ görüşlü olmamıştım, her kadın zaten nerede ne giymesi gerektiğini bilirdi, bir erkek akıl veremezdi bu konuda bir kadına.

"Aytaç bacağımın çok güzel olduğunu söyledi, çok güzel taşımışım yırtmacı." Sorunda orada ya güzelim, fazla güzel taşımışsın.

"Yok beğenmedim, hem kıl mı var bacağında öyle?" dedim ciddiyetle, değiştirmesini umarak. Karmen önce ciddiye aldı, eğildi bacağına baktı ardından omzuma vurdu yavaşça.

"Kıskanma benim bacağım kadar güzel bacağın yok diye." Kıskanıyorum, kıskanıyorum da onu kıskanmıyorum güzelim.

Daha önce paketlediğim hediyeyi koltuğun üstünden aldım, Karmen'e uzattım. Almadı, şaşkınlıkla baktı.

"Bana hediye mi aldın?" Dünyaları alsam bile yeterli görmem ki sana. Aldı ince parmaklarıyla kutuyu eline. Açtı büyük bir heyecanla, uzun süre inceledi.

"Ezel, bu çok güzel," dedi duygu yüklü bir sesle. Elinde küçük bir balerin vardı. Beyaz tenli, siyah saçlı ve koyu gözlerinde saklı kızılları olan, mini kırmızı elbiseli bir balerindi bu.

"Bunu büyükannem yapmış, babam anneme vermiş bunu. Annem de ölmeden önce ablama vermiş. Bu balerin hep salonumuzdaydı, büyürken hep yanımdaydı. Seni gördüğümde güzelliğinde tanıdık bir şeyler vardı, huzur vardı. Hayrandım ben bu küçük balerine çocukken. Bu balerin bana her zaman mutlu ve huzurlu günlerimi hatırlattı. Karmen, sen benim huzurla büyüdüğüm evdeki, hayran olduğum balerinmişsin meğerse." Kızıl gözleri dolu dolu olmuştu yine, yutkundu.

"Ezel, bu çok anlamlı," dedi kısık sesiyle, ağladı ağlayacaktı. Elindeki balerini bırakmadan kollarını boyuma doladı. Başını göğsüme yasladı. "Bu hayatım boyunca aldığım en güzel hediye."

Beline doladım kollarımı. İyice bastırdım kendime. Sıcak bedeninin kollarım arasında olmasına hayrandım ve o uzaklaşmazsa ben saatlerce böyle kalabilirdim.

"Gidelim artık, geç kalacağız," dedim zorlukla.

•

Davet yerine geldiğimizde biraz geç kalmıştık. Oldukça şaşalı bir yere benziyordu ve kapıda bir sürü kamera vardı.

"Karmen, gazeteciler var. Fotoğraflarını çekecekler, sorular soracaklar. İçeride de çok fazla insan olacak, hepsinin gözü üstünde olacak. Buna hazır mısın?" Korkmuş görünüyordu, sonra elime uzandı minik eli. Barbaros abartmıştı, henüz yeni yeni dış çevreye alışan biri için bu kalabalık pek mantıklı değildi.

"Eğer elimi tutarsan, evet." Elimin üstündeki elini kaldırdım, öptüm zarif elinin üstünü. Durdurdum arabayı, vale Karmen'in kapısını açarken bende indim arabadan. Anahtarı valeye uzatıp, Karmen'in yanına yaklaştım. Kolumu sıkıca beline doladım kalın suni kürkünün üstünden.

Birlikte yürürken bir sürü flaş patlıyordu. Bir sürü ses vardı. "Karmen Hanım siz misiniz?" ya da "Gerçekten şizofren misiniz?" soruları tek seçebildiklerimdi. Karmen'in gerildiğini hissedince elimle ince belini okşadım sorun yok der gibi. Durmadan hızla içeri geçtik.

Kapıda duran görevlilerin yanında durduğumuzda ne yapacağını anlamadı ama sonra ceketini çıkaran kadını gördü. Suni kürkünü çıkardı ve görevliye uzattı Karmen. Onu gülümseyerek seyrediyordum, bazı şeyleri kendi kendine keşfetmesini ve bu süreçte onu izlemeyi seviyordum.

"Salon çok kalabalık olacak," dedim alıştırmak için. Konuşacaktı ki durdu, baktığı yere baktım. Buse, Eren, Kerem ve Melih vardı. "Onları ben davet ettim," dedim. Bakışları Buse'nin üstündeydi.

"Gelmiş," dedi kısık sesiyle.

"Tabii geldi, seni çok sevmişti." Onların yanına yakınlaştık. Karmen çekingence bakarken Buse birden sarıldı Karmen'e.

"Ay çok güzel olmuşsun maşallah," dedi Buse samimi bir sesle. Karmen gülerek uzaklaştı ondan. Onu mutlu görmeye bayılıyordum. O sırada bende diğerleriyle tokalaştım. Yasema'yı da çağırmıştım ancak işlerinin olduğunu söyleyerek geçiştirmişti.

"Şanslı herifsin Ezel," dedi Melih iç çekerek. "Keşke zamanında psikoloji okusaymışım," dedi Karmen'i süzerken.

"Melih!" dedim uyarıcı bir tonda.

"Tamam be celallenme hemen yiğidim. Şaka yapıyorum, vallahi bak şaka." Elimi tekrar Karmen'in beline doladım.

"Sen kırmızının kadınısın Karmen." İşte bunu diyen Kerem'i güzelce pataklayabilirdim.

"Hadi salona geçelim," dedi gerildiğimi fark eden Eren. "Ama önce bir fotoğrafınızı çekelim." İç cebimdeki telefonu çıkarıp Eren'e uzattım. Altın renkteki şatafatlı duvarın önünde durduk Karmen'le. Kameraya bakarak poz verdik. Eren fotoğrafı çekerken Karmen kafasını kaldırdı, ne söyleyeceğini duymak için başımı ona eğdim.

"Bu fotoğrafı Instagram'a at, altına kalp koy." Gülerek ona biraz daha sarıldım. O da güldü, öptüm saçlarını.

Eren telefonu uzattı, Karmen hemen fotoğraflara baktı. Birinde birlikte kameraya bakıyorduk, birinde birbirimize bakıp gülüyorduk, birindeyse eğilmiş saçlarını öpüyordum.

"Ay Ezel çok güzel olmuş," dedi Karmen fotoğrafları büyütürken. Telefona alışması çok hızlı olmuştu.

"Hadi güzelim salona geçelim." Telefonumu geri uzattı bana.

Birlikte salona girerken salonun dolu olduğunu görmem çok uzun sürmedi. Büyük bir kalabalığın bakışları üzerimizdeydi.

"İsimlerinizi öğrenebilir miyim?" diye sordu görevli genç kadın.

"Ezel Asral, Karmen Özekli." Karmen gerilmişti yine. Görevli kız önden yürüyüp bize eşlik ederken Karmen daha da geriliyordu.

"Ezel, burası çok kalabalık."

"Hiçbiri senden daha önemli değil. Hepsi seni merak ettikleri için buradalar, onlara ne kadar mükemmel olduğunu göster. Sen bu gecenin yıldızısın." Sen benim her gecemin yıldızısın.

Yanlarından geçtiğimiz insanlar konuşuyorlardı, hayranlıkla ona bakıyorlardı. İnsanların fısıldamalarını duyuyordum, hepsi bu güzelliğe hayran kalmıştı ve çoğu kıskanmıştı. Buna emindim. Barbaros Özekli bizi görünce ayağa kalktı, zaten masamız da burasıydı. Son gördüğüm zamana nazaran çok daha dinç gözüküyordu.

Karmen'e sıkıca sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum kızım," dediğini işitmiştim. Ardından bana döndü Barbaros.

"Ezel, sana ne kadar teşekkür etsem az. Sen gerçekten iyi bir doktorsun." Karmen hasta değil ki bana boşuna para ödüyorsun diyemedim tabii. "Buna inanamıyorum, onun buraya getirdiğine inanamıyorum." Sadece ben duyuyordum dediklerini.

"Hiç zor olmadı Barbaros Bey, sadece biraz ilginizi gösterseydiniz yeterdi." Masaya oturduk, masada iki yaşlı kadın ve bir yaşlı adam vardı. Karmen yaşına göre dinç görünen kadına elini uzatırken pek de istekli değildi, aynı şekilde yaşlı adamada. Ancak beyaz saçlı sevecen kadına büyük bir özlemle sarılmıştı. Hatta bir şeyler konuşuyorlardı ancak duymuyordum.

Yanıma oturduğunda, yakınlaştı bana. Özellikle yırtmacının olduğu bacağının yanına oturmuştum, millet görmesin diye. "Handan ve Ferit, babamın anne ve babası," dedi istemeyerek el sıkıştığı ikiliyi gözleriyle işaret ederek. "Ve ananem, onu çok özelmişim." Onun babası dışında ilk defa kan bağı olduğu insanları görüyordum. Masaya bir kadın daha geldi, Karmen'e sarıldı.

"Ne kadar da güzelleşmişsin sen böyle," dedi kadın, en fazla otuzlarının ortasında olmalıydı. Karmen gülümsedi.

"Sağ ol hala, sen de değişmişsin." Kadının bakışları bana kaydı, elini uzattı ardından. "Beyefendi neyin oluyor Karmen?" dedi beni açıkça süzerken. Karmen bir süre cevap vermedi, ne söyleyeceğine karar verememiş gibiydi. Neydik biz? İlla bir sıfat mı gerekti?

"Benim için çok önemli biri." En azından doktorum dememişti.

Bakışlarım salonda dolaştı. Bizimkiler çok yakın bir masada oturuyorlardı, Melih dağıtılmaya başlayan içkilerle doldurmuştu bile önünü. Bakışlarım etrafta gezindi, çoğunluğun gözü oturduğumuz masadaydı.

Barbaros Özekli ayağa kalktı, kalabalığın bakışları ona döndü.

"Hepiniz hoş geldiniz. Bugün benim için çok değerli bir gün. Ben gençken, çok özel bir kadına âşık oldum, o özel kadın bana bir mücevher bıraktı gitmeden önce. Biricik kızımız bugün yirmi bir yaşına bastı. Karmen, benim bu dünya üzerindeki tek servetim." Bakışları Karmen'in üzerindeydi. "Senin baban olduğum için çok şanslıyım kızım." Karmen, yanımda titriyordu. Masanın altından elini tuttum sıkıca. Gözleri dolmuştu bile, çok duygusaldı. Barbaros konuşmasını yaptıktan sonra klasik müzik çalmaya devam etmişti.

"Karmen, hâlâ o deli saçması şeyleri görüyor musun?" dedi masadaki yaşlı kadın: Babasının annesi.

"Neydi adı? Haris miydi?" Bunu diyen de gıcık halasıydı. Ne biçim aileydi bu böyle? Karmen'in alt dudağı titredi, elini sıktım yine. Sıktığım eline aynı şekilde karşılık verdi.

"Şu an oldukça sağlıklıyım Handan Hanım ancak sizin en yakın zamanda doktora görünmenizi tavsiye ederim. Sonuçta yaşlı kadınsınız, nefesiniz ne zaman kesilir belli olmaz." Sırıtışımı gizlemedim.

"Siz ne işi yapıyorsunuz?" dedi halası ilgisini bana yönelterek.

"Doktorum," dedim sadece.

"Öyle mi? Ne güzel." Karmen koluma girdi, sokuldu yavaştan. Salona büyük bir pasta girmişti. Barbaros Özekli, Karmen'i elinden tutarak kaldırdı. Karmen gözlerime melül melül bakınca dayanamadım bende kalktım Karmen'in peşinden. Onu bir an bile yalnız bırakmayacaktım. Barbaros geri çekilirken Karmen bana yakınlaştı. Pasta tam önümüzde durmuştu. Büyük salonda ışıklar üzerimizdeydi, flaşlar patlıyordu.

"Bir dilek dile," dedim kısık seste kulağına. Gülümseyerek kafasını salladı. Gece düşündüğümden daha iyi geçiyordu. Karmen, oldukça güçlü davranıyordu. Gözlerini yumdu, eğildi ve üfledi mumları. 11 Ocak, bundan sonra benim için öylesine bir tarih olmayacaktı.

İyi ki doğdun Karmen, her şeye rağmen iyi ki girdin hayatıma.

Salonda gürültülü bir alkış koparken Melih'in çaldığı ıslık sesleri kulağıma geliyordu. Karmen önce bana sarıldı. Yumuşakça öptü yanaklarımı. Ardından babasına sarıldı.

Saat ilerlerken yemekler yenmişti ve insanlar dans etmeye başlamıştı. Yanımızda orta yaşlı bir kadın durdu, Karmen'e uzun uzun baktı duyguyla.

"Karmen! Annene ne kadar çok benziyorsun böyle," dedi dolu dolu gözleriyle kadın.

"Annemi tanıyor muydunuz?"

"Annenle çok yakın arkadaşlardık. Şimdi karşımda yine onu görüyormuş gibiyim. Tanrım, çok özlemişim." İzinsizce Karmen'e sarıldı. Karmen şaşkındı ancak kadının sarılışına karşılık verdi.

Bakışlarımı Erenlerin masasında gezdirdim. Buse dalgın dalgın bize bakıyordu. Son konuşmalarımızdan sonra ne haldeydi bir fikrim yoktu ancak iyi görünüyordu. Melih çoktan kendisine bir kız bulmuş, kolları arasına almıştı bile. Keremde Barbaros Özekli'yi

bir köşeye sıkıştırmış sohbet etmeye çalışıyordu. Her şey normal görünüyordu.

Eren, Buse'yi dansa kaldırdı. Yanımızdaki insanlar bir bitse bende Karmen'le dans edecektim de bitmiyorlardı.

Tam yanımızdaki kadın gittiğinde bu sefer genç bir adam geldi. "Merhaba Karmen Hanım, göz kamaştıran güzelliğinizle bana bir dansta eşlik eder misiniz rica etsem?" Avuç içlerim kaşınıyordu. Zaten çok fazla kişi bakıyordu Karmen'e ama yanında ben varım diye cesaret eden olmamıştı. Şu ana kadar.

"Edemez. Gel biz senle dışarıda güzel bir dans edelim."

"Size sormadım. Hanımefendiye sordum." Elimi omzuna koydum sertçe.

"Anlamadın galiba, gel ben sana dışarıda çok güzel anlatacağım." Tekrar bir şey diyecek gibi oldu ama sonra sinirle geri çekildi.

"Çok sert davrandın Ezel." Kafamı Karmen'e eğdim. "Hem bazılarının aksine, adamcağız dansa kaldırma inceliğinde bulunmuş." Elini tuttum yavaşça. Hiç konuşmadan salonun ortasına yürüdük. Bir elimi ince beline yerleştirdim, elini elimin arasına aldım.

"Bu kalabalığı, bu şatafatı, bu insanları sevmedim," dedi kısık seste kulağıma.

"Biraz kasıntı bir ortam ama yine de yanında sevdiğin insanlar olduğu sürece her yerde çok eğlenebilirsin." Biraz daha yakınlaştırdım onu kendime.

"Kendimi o kaleye kapatmamış olsaydım da bu insanların sahte hayatlarına dahil olmazdım."

"O zaman, bu gece gerçek bir doğum günü kutlamaya ne dersin? Bizimkilerle eve gideriz, sabaha kadar oyunlar oynayıp sohbet ederiz." İstiyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum ancak evet

diyemiyordu. Aslında bunu çoktan planlamış ve bizimkilere de söylemiştim.

"Eve gitmem gerek Ezel, beni kaleye götüreceksin bu gecenin sonunda." Her şeyi iste ama bunu isteme benden.

"Karmen!" dedim acı çeker gibi. Kafasını yavaşça göğsüme gömdü. Daha da konuşmadık. Öylece dans ettik düşüncelerimizle boğuşurken.

•

Müzik sonlanırken eş zamanlı olarak bir çığlık sesi yayıldı büyük salona. Bu ses, kollarımın arasındaki Karmen'den geliyordu. Etrafa dehşet içinde bakıyor, çığlık atıyordu. Kollarım arasından kurtuldu ben afallamışken. Tüm salonun bakışları üzerindeyken elbisesinin eteklerini tutmuş koşuyordu. Ne olmuştu birden?

Endişeyle peşinden koştum. Çoktan dışarı çıkmıştı bile, kapının önünde yakaladım onu. Kollarından tutarak durdurdum, sıkıca sarıldım. Ağlıyordu, titriyordu ve çok korkmuş görünüyordu.

"Güzelim ne oldu?" dedim gözyaşlarını silerek. "Neden korktun böyle?" Konuşmuyordu, sadece daha çok ağlıyordu. "Sakinleş bebeğim, bak hiçbir şey yok. Ben buradayım, sana bir şey olmasına izin vermem." Derin derin nefesler alıyordu.

Bizi izleyen valeye çevirdim kafamı. "Arabamı hemen getirir misiniz?" Vale yanımızdan uzaklaşırken bende üzerimdeki ceketi hızla çıkarıp Karmen'in omuzlarına örttüm.

Arabam geldiğinde Karmen'i bindirdim, ardından hızla sürücü koltuğuna geçtim.

"Kaleye götür beni," dedi Karmen çatallı çıkan sesiyle.

"Hayır, seni bu hâlde asla oraya götürmem."

"Beni oraya götüreceksin!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar.

"Neden, daha kötü ol diye mi?" Bu sefer benimde sesim yüksekti.

"Götür yoksa bir daha yüzümü göremezsin Ezel." Beni kendisiyle tehdit ediyordu. Dişlerimi sıktım.

"Tamam," dedim kaleye sürerken. Demek Haris'i seçiyordu. "Eğer seni götürürsem bir daha yüzümü göremezsin Karmen."

"Kaleye götür beni." Nefes alamıyordum, kravatı çıkardım tek elimle. Onu seçmişti!

Dediğini yaptım, kaleye doğru sürmeye başladım.

•

Konuşmuyorduk, arabada arada Karmen'in iç çekişleri dışında bir ses yoktu. Kafamı ona çevirdim, çok masum ve savunmasızdı o. Ben bu meleği nasıl o şeytanın koynuna bırakacaktım ki? Yapamazdım. Arabayı yavaşça sağa çektim bomboş yolda. Yolu sadece ay ışığı ve arabanın feneri aydınlatıyordu.

"Karmen," dedim sakince. "Orada ne gördün?" Uzandım, torpidodan çıkardığım ıslak mendille yüzünde akan makyajı temizledim. Dışarıda yavaş yavaş kar yağıyordu.

"Orada..." Tekrar ağlamaya başlamıştı, derin derin nefes alıyordu. "Birden herkesin yüzü değişti. Gözleri akıyordu, senin de. Yüzleri eriyordu insanların ve bulanık görüyordum, başım dönüyordu." Haris zihinle oynayabiliyordu ama Haris kaleden çıkamıyordu. Bu da neydi? "Çok korktum Ezel," dedi içli içli. "Ama anladım, ben gerçekten deliyim Ezel. Şizofrenim ben." Buna izin veremezdim, bunu düşünmesine katlanamıyordum şu an. Oyunum bir işe yaramamıştı, hayal olduğu halde ona gitmek istemişti Karmen.

"Hayır Karmen. Sen şizofren değilsin, yalan söyledim." Gözünü elinin tersiyle sildi, şaşkınlıkla beni dinliyordu. "Haris var, onu gördüm. Belki gerçek olmadığını zannedersen bırakırsın sandım onu ama yanıldım. Onu ilk mutfakta gördüm, onunla öpüştüğünü gördüm. Özür dilerim Karmen, sen şizofren değilsin."

Şaşkınlık dolu yüzüne öfkede eklendi. "Yalancı!" dedi bağırarak. "Ben bu gece senin yüzünden, orada delirdiğimi zannettim. Bencil herif." İndi arabadan öfkeyle. Bende hızla peşinden indim.

Beni arkada bırakmış, yürüyordu. O elbiseyle, burada donardı. Bende peşinden yürüdüm ancak aramızda mesafe vardı.

"Karmen! Özür dilerim." Durmuyordu. "Evet, ben çok bencil bir adamım. Seni sadece kendime saklamak istedim." Adımları yavaşladı. "Onunla öpüştüğünde o kadar kıskandım ki, bir daha o kaleye götürmek istemedim seni." Biraz daha yavaşladı. "Ona aşkını ilan ettiğinde ölüyormuş gibi hissettim ve hiçbir şey yapamadım." Durdu. "Ben sana çok fena vuruldum kızıl gözlü kadın." Döndü bana.

Hafif hafif yağan karın altında, farların ve dolunayın ışığında birbirimize hızlı adımlarla yürüyorduk. En sonunda durduğumuzda ikimizde konuşmadık. Nefes nefese birbirimize bakıyorduk. Kızılları karın altında dahi yakıyordu beni.

Ve hasretle beklediğim vuslat gerçekleşti. Dudaklarımız birbirini buldu, dudaklarımız birbirimiz için yaratılmıştı, yapboz birleşmişti.

Birimiz boğulduk, birimiz yandık. Bu çok efsanevi oldu.

22. BÖLÜM: SÜSEN

2012

Karmen elindeki kitabı bıraktı. Canı sıkılmıştı kitap okumaktan. Haris'i özlemişti. Birkaç gündür Haris ona küsmüştü galiba. Sıkıntıyla kalktı yatağından, Haris'siz bu kale çekilmiyordu.

Aşağı indi, karnı acıkmıştı. Son dadısı işi bırakalı birkaç gün oluyordu. Karmen sürekli tatsızlık çıkarıyordu, nedeni Haris'ti. Haris'in o insanlara zarar vermesinden korkuyor ve o kadınlara yapabildiği her şeyi yapıp bıktırıyordu, henüz yenisi gelmemişti. Nasıl yemek yapacağını bilmiyordu ama elma yiyebilirdi. Mutfakta bir elma yıkadı ve salona yürüdü çıplak ayaklarıyla.

Tam salona girecekti ki Haris'i gördü. Elindeki elma yere düşerken dizleri titremeye başlamıştı. Haris çok kötü görünüyordu. Teni bembeyazdı, bir tebeşir gibi ve derisi sanki dökülüyor gibiydi. Siyah gözleri bile beyaza dönmüştü. Bir ölü gibiydi, yaşayan bir ölü.

"Haris!" dedi acı içinde, yerde oturan Haris'in yanına eğildi. "Ne oldu?" Artık ağlıyordu Karmen.

Haris kuru dudaklarını araladı ve sadece, "Kan," diyebildi. Evet, Karmen onun kan içmediğinde bu hâle geldiğini biliyordu. Ama ilk defa bu kadar kötü hâldeydi.

Karmen, gözyaşlarını sildi. "Bende var, biraz alabilirsin," dedi ince bileğini Haris'e uzatırken. Haris çektiği acıya rağmen gülümsedi.

"Yapamam, duramam Karmen," diye zorlukla konuştu.

"Durabilirsin, bana değer veriyorsun. Beni öldürmezsin." Haris kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Haris, çok kötü görünüyorsun," dedi ağlamasını kesmeye çalışarak Karmen. "Ölme." Haris gülümsedi acı içinde.

"Ben ölmem küçük insan." Ama bu ölümden daha kötüydü. Karmen henüz bunu kavrayabilecek olgunlukta değildi. Yine de Haris'in bu hâli onu mahvetmişti. Küçük narin bileğini Haris'in dudaklarına uzattı. Haris dayanamıyordu, taze bir damar ona bu kadar yakınken durması bir mucizeydi.

"Duracağını biliyorum, sadece ihtiyacın olan kadarını al." Haris daha fazla dayanamıyordu.

"Yapamam, duramam. Bana bir hayvan bul."

"Olmaz, bir canlıyı öldüremezsin artık! İç işte benim kanımı." Karmen hayvanları çok fazla seviyordu. Özellikle Haris'in kanını tükettiği kedisinden sonra uzun süre kendine gelememişti. O manzarayı bir daha kaldıramazdı.

"Hayır, bunu benden isteme. Bırak böyle kalayım o zaman." Karmen kafasını iki yana salladı. Bileğini, Haris'in dudaklarına bastırdı. Haris artık dayanamayacaktı.

"Duracağını biliyorum, sana güveniyorum. Sadece ihtiyacın olan kadar." Haris karşısındaki sıcak tene daha fazla karşı koyamadı. Dişlerini çıkardı, Karmen korksa da bunu belli etmedi.

Karmen kollarında hissettiği acıyla gözlerini yumdu. Buna dayanabilirdi! Çok acıyordu ama dayanacaktı. Haris için buna katlanabilirdi. Sadece birkaç saniye sonra Haris kendisini zorlukla geri çekmeyi başardı.

Dişleri yine eski hâlini alırken tamamen kendine gelmişti rengi. Gözleri canlanmış ve hatta yüzü kanlanmıştı. Öptü küçük kızın bileğini.

"Özür dilerim, bunu yapmak istemezdim."

"Sorun değil Haris," dedi Karmen, Haris'e sarılarak. Haris küçük kızın saçlarını okşadı. Bu küçük kız yıllar sonra onun hayatına doğan güneşti. Lakin Haris karanlığa mahkûm bir yaratıktı, biliyordu ki bu küçük kızı karanlığına katacaktı. İstemiyordu ancak gerçekten kaçamazdı.

Günümüz

Ben yok oldum. Bir kadının dokunuşunda, dudaklarında yok oldum. Ben yeniden doğdum, bir kadının kalbinde doğdum.

Kalbim, çok hızlı atıyordu. Sanki göğsümü delip onun kalbiyle buluşmak ister gibiydi. Bu fiilen imkânsızdı, ruhen çoktan bütünleşmiştik. Titriyor, korkuyor ama istiyordu.

Elim ince belindeydi, teni tenime yaslıydı. Soğuktan üşümüş yanağındaydı diğer elim. Alev alevdi eşsiz dudakları. Ateş parçaları dudaklarımdan sızıyor ve kalbime iniyordu. İlk defa bir kadını öperken ellerim titriyordu.

İstemeyerek de olsa ayrıldım kor dudaklarından. Onun dudakları arasında ıslanan dudağım, soğuğu hiç hissetmediği kadar hissetti bu an. Yumduğu kızıllarını açtı, dudakları hâlâ aralıktı. Nefes nefeseydik ikimiz de.

"Karmen," dedim tek nefeste, acı içinde.

"Ezel, sanırım ölüyorum," dedi elini kalbine götürerek. Güldüm, soğuktan üşümüş burnu kızarmıştı.

"Bu sefer gerçekten ölüyoruz sanırım güzelim." O da güldü. Dayanamadım da öptüm minik kalkık burnunu. Üşümemesi için kollarımı bedenine sardım.

"Çok tuhaf," diye mırıldandı. "Her bana dokunduğunda unutuyorum Ezel. Her şeyi unutuyorum ama sonra hatırlıyorum ve canım yanıyor."

"İzin ver, her şeyi unutturayım sana."

"Ezel, ben ona ihanet ettim," dedi birden acı içinde. Bu muydu? Az önce yaşadığımız benzersiz ânı ihanet olarak mı tasvir ediyordu?

"Gerçekten mi Karmen? Kanın için seni kullanan bir hayalete ihanet mi ettin?" Uzaklaştı birden benden, kızılları yine alev alevdi.

"Sen Haris'ten çok daha tehlikelisin!" dedi hiddetle. Elini tekrar kalbine götürdü. "O beni hiç ölecekmişim gibi hissettirmiyordu." Çünkü o sana hiç benim kadar saf dokunmamıştır. Ben bile dünya üzerinde bu kadar mükemmel duygular olduğundan bihaberdim.

Gözleri dolu doluydu. Yine yasladı kafasını göğsüme.

"Tam burada, koynunda; çok huzurluyum." Karın altında, sadece bir gömlekle üşüyen bedenim onun tenime vuran nefesiyle kavruluyordu.

"O zaman hep orada kal, hareket bile etmem." Öptü gömleğimin üzerinden göğsümü. Ah, güzelim hayır. Beni daha önce hiçbir kadın kalbimden öpmemişti. Dudaklarının kalbimi yaktığının farkında değil misin?

"Ama o, o bensiz mahvolur." Peki ben sensiz ne olurum? Ne ara sensizliği düşündüğümü bile bilmiyorum ki, öyle bir girdin ki kanıma sensiz ne olurum bilmiyorum. "O büyüttü beni, tek o sevdi, hep o vardı, şimdi nasıl ondan giderim?"

"O insan değil. Sana âşık olduğunu mu sanıyorsun? Ya da sen ona âşık olduğunu mu sanıyorsun?" Güldüm alayla ama uzaklaştırmadım Karmen'i göğsümden. "Eğer sana gerçekten değer verseydi, her sinirlendiğinde senin tenini parçalayamazdı. Biliyorum bunu, peki nereden mi biliyorum? O yaraları temizlerken ölüyordum çünkü." Uzaklaştı göğsümden, kızıllarını irice açmış dikkatle dinliyordu beni. "Sen ona âşık olsaydın, benim dokunuşlarımda öleceğini hissetmezdin." Güzel yüzünü iri ellerim arasına aldım.

"Gel, evimize gidelim." Gözlerini kaçırdı, kararsızdı. Buraya gelirkenki inatçılık yoktu üstünde.

"Benim tek bir evim var. Sen sanıyor musun ki ben gelsem bile izin verir? Seni öldürür Ezel."

"Evden çıkamıyor! Bir şey yapamaz ama eğer oraya gidersek işte o zaman yapabilir."

"Git Ezel, mahvolacağız." Daha fazla üstelemedim, güzel yüzünden çektim elimi. Arkamı döndüm arabaya yürürken. Kararından vazgeçmeyecekti.

Ayakkabılarım ne ara bu kadar kalınlaştığını bilmediğim karın üstünde sesler çıkarıyordu ve arkamdaki seslerden Karmen'in de arabaya geldiğini işitiyordum. Sürücü koltuğuna geçtim, çok geçmeden Karmen de bindi arabaya.

•

Kalenin önünde durduğumuzda hiçbir şey söylemeden indi arabadan Karmen. Ben de peşinden indim. Onu bırakamazdım, belki onu seçmişti ama onu bu yaratığa bırakamazdım. Karmen ona minnet duyuyordu, değer veriyordu hatta bir yere kadar seviyordu da. Yıllarına ihanet etmek istemiyordu ama belki de geleceğimize ihanet ediyordu farkında olmadan.

O eve koşar adımlarla girerken bende hemen arkasındaydım. Girişin ve salonun ışıkları açıktı. Bir adım atacaktım ki yerdeki canavarı görmemle durdum. Haris miydi bu?

Karmen acıyla inlercesine Haris'in yanına çöktü. Teni bembeyazdı ve derisi pul pul dökülüyordu sanki. Karşımda çok değişik bir yaratık vardı. İşte bu hâli pek insana benzemiyordu.

"Neden bu hâle geldin?" dedi Karmen dolu gözleriyle. "Eskiden bir damla kan seni aylarca idare ederdi." Haris cevap vermedi, sadece düşmanca bana baktı. Siyah gözleri bile beyaza dönmüştü. Korkutucu duruyordu. Karmen ince bileğini Haris'in dudaklarına uzattı. Haris öylece baktı.

"Sen, onunla gittin," dedi tane tane. Sanki zorla konuşuyormuş gibiydi. "Beni terk ettin." Kafasını artık dik tutamıyordu Haris. Karmen ne mi yaptı? Tüm gece kapatmaya çalıştığım yırtmacından çıkan bacağının üstüne Haris'in kafasını yatırdı.

Nefes alamıyordum sanki. Bu görüntüye şahit olmak istemiyordum, aslında bu görüntünün gerçekleşmesini de istemiyordum.

"Seni terk etmedim. Haris, lütfen iç." Haris, Karmen'e uzunca baktı. Ardından dişlerini çıkardı ve Karmen'in bileğine geçirdi.

Benim dokumaya kıyamadığım tenini ısırıyordu. Karmen alışmış gibiydi ama acı çekiyordu. Yine de Haris onun kanını içerken o, Haris'in saçlarını okşadı. İçime çekmeye çalıştığım her nefes yakıyordu. Bu görüntüye daha fazla şahit olmayacaktım. Dayanamıyordum.

Arkamı döndüm, çıktım evden nefes nefese. İçimde tarifi imkânsız bir hayal kırıklığı vardı ve aynı hiddette hissettiğim öfke bedenimi ele geçirmişti.

Kulaklarım çınlıyordu. Bu evi tamda bu an yakmak istiyordum. Karşımdaki arabamın tekerine bir tekme savurdum. Yakıp dökmek istiyordum, ben hiç sinirlendiğimde yıkıcı bir adama dönüşmemiştim. Değişiyordum.

Onu korumak istiyorum fakat o, bedenini yaratığa sunuyor. Acı çekmesine rağmen kanını veriyor hatta o sırada saçlarını okşuyor. Aldığım nefes ciğerlerime yetmiyordu. Yediremiyordum, sadece dakikalar önce dudaklarında öldüğüm kadının onu seçmesini kabullenemiyordum.

Ayaklarım beni taşıyamıyordu. Karların üstüne oturdum. Soğuğu hissedemiyordum, kalbim yanıyordu. Öylece karşımdaki lanetli kaleyi seyrettim.

Bu kaleden kurtulacaktım, yaratığı yok edecektim. Yoksa bu hikâye mutsuz sona mahkûmdu. Sanki çok sıcakmış gibi, açık olan gömleğimin iki düğmesine bir düğme daha ekledim. Nefes alamıyordum, çektiğim hava tıkanıyor ve ciğerlerime ulaşmıyordu.

•

Ne kadar süre bu soğuk havada öylece hissizce oturdum bilmiyordum. Yavaşça kalktım oturduğum karlı zeminden. Miskin adımlarla yürüdüm karşımdaki kapıya. Dışı kadar içi de soğuk olan kaleye girdim. Ses yoktu, ışık yoktu.

Üst kata çıktım, günler sonra yine odama girdim. İşte başa dönmüştük, elimde ise koca bir sıfır vardı.

Deri koltuğa oturdum, bir sigara yaktım. Ağrımaya başlayan boğazlarım hasta olacağımın habercisi gibiydi. Belki de birkaç oda ilerimde o yaratığın saçlarını okşamaya devam ediyordu. Madem onu seviyordu, neden bana o kadar güzel bakıyordu? Neden beni kıskanıyordu? Neden yanımda huzurlu oluyordu? Neden o kadar güzel gülüyordu?

Bu gece hiç bitmeyecek gibiydi.

Kapım tıklatıldı, ardından açıldı. Kapıya arkam dönüktü ancak onun o adım seslerini bile tanıyordum artık.

"Ezel," dedi çekingen bir sesle, dönüp bakmadım. Çünkü kızıllarına bakarsam yine yumuşayacaktım. "Bana kızgın mısın?" Bir kedi gibi miyavlarcasına konuşuyordu. Bakmadım ona, daha derin bir nefes çektim sigaramdan.

Yanıma oturdu yavaşça. "Yüzün bembeyaz olmuş! Hasta olacaksın." Endişeyle elini yüzüme götürdü. "Buz gibi olmuşsun." *Dokunma, yanıyorum. Yapma bunu bana.* Öylece karşımdaki karlı manzarayı seyrettim.

Gece, karla aydınlanmıştı. "Git," dedim sadece sert sesimle.

"Gitmek istemiyorum," dedi ayağa kalkarak. Çok geçmeden kalın bir battaniyeyle geri dönmüştü. Battaniyeyi üzerime örttü.

"Sen ne istediğini bilmeyen, doyumsuz bir çocuksun." Bir süre konuşmadı. Biten sigaramı küllükte söndürdüm.

"Ben doyumsuz falan değilim." Cevap vermedim, sadece bir sigara daha yaktım. Birden hiç beklemediğim bir şey yaptı, ince kollarını koluma sardı. Başını yavaşça omzuma yasladı. "Lütfen, kızma bana."

"Sana kızmıyorum." Ben, bir yaratığı sana sevdiren hayata kızıyorum.

"Yalancı! Kızıyorsun işte." Sesi ağlamaklıydı. Kafamı eğdim, bana dolu dolu gözlerle bakan kızıllarına baktım. Hâlâ o can alıcı kırmızı elbisesi üstündeydi.

"Bunu sen istedin! Bak evindesin işte, git o sevgili hayaletinin yanına. Acıkmıştır belki."

"Ezel," dedi sadece kısık sesiyle.

"Gerçekten inanamıyorum Karmen. O senin kanını içiyor! Kızdığı zaman üzerinde şiddet uyguluyor, tenini parçalıyor! Sense onu bu kalede tek bırakamıyorsun, kanını içerken onun saçlarını okşuyorsun! Sanırım sana büyü yaptı, bu aptallığın başka bir açıklaması olamaz." Bağırışımla ürktü, bakışlarını kaçırdı.

"Sessiz ol, Haris duymasın," dedi telaşla. Birazdan çıldıracaktım!

"Ondan korkuyorsun! İnsan sevdiğinden korkmaz Karmen." Sakinleşemiyordum. "Geldik işte, bak yine lanet kaledeyiz. Mutlu musun? Huzurlu musun?"

"Anlamıyorsun," dedi ağlamaklı sesiyle.

"Anlat o zaman." Anlatmadı, sadece iç çekti. "Git Karmen."

"Her şeye gücü yeter, bizi mahveder. Burada olsak da olmasak da mahvolacağız." Sürekli mahvolacağız diyordu, Haris'in tehditlerinden biri olmalıydı.

"Evden çıkamıyor! Bunu sen yapıyorsun, istersen çekip gidecek gücün vardı. Benimle kalabilirdin."

"Anlamıyorsun," diye sayıkladı yine. Belki şizofren değildi ama ruh sağlığı da iyi durumda değildi, ki iyi olmasını beklemek aptallık olurdu zaten.

"Anlayacağım anlattığın gün." İri gözlerini kırpıştırdı. "Yorucu bir geceydi, git ve ılık bir duş al. Sonra da uyu."

Kalktı, arkasını döndü ve yürüdü. Kapıya ulaştığında son kez baktı yaşlı kızıllarıyla. O odadan çıkarken ben tekrar çöktüm koltuğa.

Saatlerce öylece oturdum aynı koltukta, düşünmeyi reddettim ve sigara içtim sadece. Ta ki kulağıma bir bebek sesi dolana kadar, bir bebek ağlamasıydı. Soğukkanlı kalmaya çalışıyordum, şüphesiz ki bu Haris'in bir oyunuydu.

Kulağımda bir çınlama vardı, odada bir nefes hissediyordum. Öfkem korkumu dizginliyordu. Ağlayan bebek sesi daha da arttı.

"Haris, nesin sen? Ne tür bir mahlukatsın?" dedim, arkamdan cevap gelmesini beklemiyordum.

"Ben karanlığım, ben şeytanın dünyadaki elçisiyim." Sesin geldiği yöne çevirdim kafamı, işte oradaydı. Karanlığın içindeydi, gözleri parlıyordu.

"Beni neden öldürmedin? Ya da neden öldürmüyorsun?" Güldü, bu karanlık ve ürkütücü bir gülüştü. Yakınlaştı, dışarıdan vuran ay ışığı yavaşça beyaz teninin aydınlattı.

"Çok cesursun âdemoğlu." Sesinde alay dolu bir ifade vardı. "Bana fani hâllerimi hatırlatıyorsun." Şu an bir yaratıkla sohbet ettiğime inanamıyordum.

"Karmen'e ne yaptın?" Güldü yine.

"Karmen hakkında bana hesap soramazsın âdemoğlu, Karmen benim."

"Karmen bir eşya değil, o senin falan değil. Onu metalaştırmaya, değersizleştirmeye çalışıyorsun. Onu kendine mahkûm ediyorsun. O davette, bir şey oldu ve bunu senin yaptığını düşünüyorum."

"Zihinlerle oynamayı seviyorum sadece. Bu kaleden çıkmamam bu kale dışında olanları görmediğim anlamına gelmez. Benim her yerde gözlerim var." Sözleriyle hızla ayağa kalktım. Karga! O kargaları bir şekilde yönetiyordu, aynı şekilde yılanları da. "Ancak bu beni biraz yoruyor." O yüzden kurumuştu, Karmen'in zihniyle uzak mesafeden oynadığı için. Karmen'in bahsettiği de bu olabilirdi, bu yüzden umutsuzdu.

"Senden korkmuyorum. Karmen'i bu evden götüreceğim ve seni öldüreceğim." Güçlü bir kahkaha attı, gerçekten eğleniyor gibiydi. Aynı hızla gülüşü silindi, gözleri kısıldı.

"Karmen'in aklını karıştırıyorsun. Yarın bu evden gideceksin, yoksa seni tam anlamıyla delirtirim. Öldürmekten beter ederim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun." Yanımdan geçti, büyük camın önünde durdu. Ellerini arkasında birleştirmişti. "Ve öldürmeye gelirsek, beni öldüremezsin. Beni hiçbir canlı öldüremez. Ben ölümsüzüm, o yüzden hayal kurmayı kes." Son sözleri bunlar oldu. Birden karşımda karanlığa karıştı, yok oldu.

Ceketimi giyindim, uykusuzluktan yanan gözlerimi kırpıştırdım. Dün sadece bir saat uyuyakalmıştım ve onda da tuhaf ve karışık kâbuslar görmüştüm: Kan, ayna, parmaklıklar... Rüyanın kasvetli sahnelerinin zihnime dolmasının rahatsızlığıyla derin bir nefes aldım, bu evde nefes almakta zorlanıyordum.

Aşağı indim, kalede hiçbir ses yoktu. Gitmeden önce Karmen'i görmek istiyordum. Salona girecektim ki mutfaktan sesler geldiğini işittim. Adımlarımı mutfağa yönlendirdim. Karmen, kahvaltı hazırlıyordu. Hemen yanında ise Haris vardı, konuşuyorlardı.

"Bazen beni çok sıkıyorsun Haris," dedi Karmen isyan edercesine. Haris cevap vermedi, bana kilitledi kara gözlerini. Karmen de masaya çatal bıçak bırakırken beni fark etti.

"G-günaydın." Gözü önce Haris'e gitti, ardından bana baktı. Büyük ihtimalle onu görüp görmediğimi merak ediyordu.

"Günaydın."

"Kahve yaptım, otursana." Evet, Karmen ve ona takıntılı olan bir yaratıkla kahvaltı yapmak gerçekten mükemmel oldurdu!

"Çıkıyorum ben." Bunu Karmen istemişti. Eviydi ya burası!

"Nereye gidiyorsun?" dedi kızıllarını kırpıştırarak. Cevap verecektim ki Haris'in elini Karmen'in beline koymasıyla sustum. Ona dokunan her bir uzvunu parçalara ayırmak istiyordum.

Karmen yutkundu ama ondan uzaklaşmadı. Neden bunu yapıyorsun Karmen?

"Yasema'yla buluşacağım." Neden böyle bir yalan söylediğimi hiç bilmiyordum. Belki de biraz da olsa benim hissettiklerimi hissetsin istemiştim.

"Ama siz ayrılmadınız mı?" dedi çatık kaşlarıyla. Gerçekten o yaratığın eli belindeyken bana hesap mı soruyorsun? Ama bu sondu, o yaratığın elini yakacaktım.

"İlişkimizi gözden geçirmeye karar verdik. Sana afiyet olsun." Daha fazla konuşmasına fırsat vermeden çıktım evden.

Ne olursa olsun o yaratığın zayıf noktasını bulacaktım. Kan içmesi gerektiğini biliyordum, karga ve yılanları kontrol edebiliyordu, insan zihniyle oynayabiliyordu, kan içmediğinde kuruyordu ve uzaktan güçlerini kullandığında zayıflıyordu. Aslında birçok bilgiye sahiptim o yaratık hakkında.

•

Arabamla kalenin yakın olduğu bir yaşam alanı bulmaya çalışıyordum ancak yoktu. En yakın yer kaleye yarım saat uzaklıktaki kasabaydı. Başka yer bulamayınca bu değişik kasabaya gelmiştim.

Köy ve kasaba arası bir yerdi ancak etrafta hiç insan yoktu. Arabadan indim, etrafı incelemeye başladım. Tahta evler vardı etrafta, eski duruyorlardı. Ağır bir koku vardı çevrede, yakınlarda bir ahır olmalıydı.

Yürüdüm yavaş adımlarla, bir insan arıyordu gözlerim bu medeniyetten uzak yerde. Tahta evlerden birinin kapısında iki küçük çocuk duruyordu. Tam yanlarına ilerleyecektim ki içeri çekilip kapılarını kapattılar. İşte bu tuhaftı. Gözlerimi etrafta gezdirdim.

İleride bir verandayı gözüme kestirdim, bir sandalye sallanıyordu. Üstünde birisi olmalıydı. Buzlu zeminde yavaş adımlarla yürüyordum. Bu kasaba en az o kale kadar ürkütücü bir yerdi.

Sallanan sandalyenin arkasında durdum. "Merhaba," dedim ancak bir cevap alamadım. Biraz daha yakınlaştım. Birisi oturuyordu sandalyede, tam tekrar konuşacaktım ki bir şey kolumu sertçe tuttu.

Sandalyede yaşlı bir adam vardı ve bu adam birden koluma yapışmıştı. İrkilerek kolumu çektim. Çok yaşlı birisi olmalıydı. Teni yüzyıllık bir ağaç gövdesi gibi pürüzlüydü. Gözlerini açtı, gözlerinin her tarafı beyazdı. Bu adam görme engelliydi.

"Merhaba, rahatsız etmek iste..." Sözümü kesen şey yaşlı adam oldu.

"Yabancı, ne arıyorsun burada?" dedi yaşlı adam, kalın sesiyle. Karşısına geçtim, görme engelliydi ancak sanki beni görebiliyormuş gibi bakıyordu.

"Ben buraya yakın bir kaleden geliyorum, size bazı şeyler sormak istiyorum." Adamın yüzü o kadar buruşuktu ki neler hissettiğini bile göremiyordum.

"K-kale mi? Sen kaleden mi geliyorsun?"

"Evet, biliyor musunuz nereden bahsettiğimi?"

"Git buradan!" dedi birden yaşına göre fazla dinç bağırarak.

"Amacım size zarar vermek değil."

"Şeytanı başımıza musallat edeceksin! Git hemen." Adam yaşına karşın gür bir sesle bağırıyordu. Şeytan, Haris'ten haberi var mıydı?

"Bakı-" Yine bağırdı.

"Git buradan!"

"Ne biliyorsanız bilmem gerek. Çok değer verdiğim bir insanın hayatı söz konusu."

"Öleceksin! O insanda ölecek, bizimde ölümümüze sebep olacaksın." Bu yaşlı adam bir şeyler biliyordu, hatta çok şey biliyor gibiydi.

"Lüt-" Yaşlı adam yerinden kalkarak üzerime saldırdı birden. Yakalarıma yapıştı. Karşımdaki adamı engellemiyordum, seyrediyordum. Yanımıza koşarak başka bir adam geldi.

"Baba ne yapıyorsun sen?" Yanımıza gelen adam, yaşlı adamı üzerimden çekti ve geri yerine oturttu. Ardından bana döndü orta yaşlı adam. "Babamın kusuruna bakmayın, çok yaşlı ve bazı zihinsel sıkıntıları var." Karşımdaki göbekli adamı süzdüm. Ardından arkasındaki yaşlı adama baktım. Bu yaşlı adamda bir şeyler vardı. "Yolunuzu mı kaybettiniz?" Tam konuşup kaleden bahsedecektim ki gözüm yine adamın arkasındaki yaşlı adama takıldı.

Kör adam, bana bakıyordu. Kördü, görmüyordu ama doğru yere bakıyordu. İşaret parmağını dudaklarının üzerine getirmiş sus işareti yapıyordu. Yutkundum. Hemen ardından ise verandanın korkuluklarının üstündeki simsiyah kargayı fark ettim. Burada çok değişik şeyler dönüyordu.

"Evet, yolumu kaybettim," dedim.

"Ben size yardım edeyim," dedi adam yanıma yakınlaşıp, birlikte verandadan indik. "Bu kasabaya yolunu kaybetmeyen kimse gelmez zaten," diye devam etti palabıyıklı adam.

"Burada çok kişi yaşamıyor gibi."

"Öyle, herkes şehirlere gitti. Çok az kişi kaldık." Arabamın yanına varana kadar her tarafı dikkatle tekrar inceledim. "Şehre mi gidiyorsunuz?"

"Evet, bu arada ben psikiyatristim. Eğer isterseniz dedenize yardım edebilirim." Tek amacım o adamla bir kez daha konuşabilmekti.

"Gerek yok, çok yaşlı zaten bir ayağı çukurda," dedi ve yolu tarif etti. Bu adam da o yaşlı adam kadar tuhaftı.

"Teşekkür ederim," dedim ve arabama bindim. Bir şey öğrenememiştim ancak çok değişik şeylere şahit olmuştum.

Çalan telefonumu çıkartmak için siyah kabanımın cebine gitti elim. Telefonu çıkarırken elime gelen şeyle kaşlarım çatıldı. Hızla elimi cebimden çıkarıp elimdeki şeye baktım. Elimde mavi renkte çiçek yaprakları vardı.

Cebimde böyle bir şey olmadığına emindim, yaşlı adamın yakama yapışması doldu zihnime. Kesinlikle o yaşlı adam koymuştu bunu cebime. Neden koymuştu peki? Eren'den gelen aramayı reddettim.

Arabama binip çiçek türlerini telefonumda araştırarak çiçeğin adını bulmaya çalıştım ve en sonunda da buldum, süsen çiçeğiydi bu güzel kokulu çiçek. Süsen; eski zamanda tanrılar ve insanlar arasında iletişimi sağladığına inanılıyormuş. Telefonumun ekranını kapattım.

•

Geldiğimden çok daha karışık bir zihinle geri dönüyordum kaleye. Haris beni açıkça tehdit etmişti ama yine de gidiyordum. Ondan korkup korkmadığımı bilmiyordum. Hangi insan bir yaratıktan korkmazdı ki? Bu cesaretimin tek nedeni Karmen'di. Onu bırakamazdım.

Kalenin önünde durdum. Kabanımın cebindeki süsen çiçeği yaprakları hâlâ duruyordu. İndim arabadan. Kar ayaklarımın altında ezilirken üstümde nedensiz bir özgüven vardı. Kapıyı elimin tersiyle tıklattım.

Karmen açtı kapıyı. Kızıllarına baktım uzunca ancak hiç konuşmadım, açtığı kapıdan içeri girdim. Direkt merdivenlere yöneldim, üst kata çıktım. Adım seslerinden onunda peşimden geldiğini biliyordum.

Geldiğini bile bile odama vardığımda kapımı kapattım. Ceketimi çıkaracaktım ki Karmen girdi odaya, eridiğim kızıllarına baktım yine.

"Erken geldin." Ağzımı arıyordu.

"Bir şey mi vardı Karmen? Müsaade edersen üstümü değiştireceğim." Öfkeliydi kızılları yine, kollarını göğsünün altında birleştirdi. Hırçınken ayrı bir çekici oluyordu ama unutmamam lazımdı ki benimle öpüştükten sonra o yaratığa gelmişti.

"Sana inanamıyorum! Gerçekten ona gittin mi?" Çenesi kasılmıştı. Yanına yakınlaştım, elimi yumuşakça çenesine götürdüm.

"Sıkma dişlerini, ağrır sonra." Anında gevşerken tenimin altındaki teni, bana inanamazcasına bakıyordu. Parmak uçlarım yanıyordu.

"Gittin mi?" dedi dolan gözleriyle.

"Bunun ne önemi var?"

"Ne önemi mi var?" dedi yüksek sesle. "Dün gece beni öptün! Ve bugün de ona mı gittin?" Öfkeyle söylediği sözlerin hemen ardından gözleri irileşti, korku doldu kızıllarına. Birden ne söylediğini fark etmiş gibi iki eli ağzına gitti. Haris'in duymasından korkuyordu.

Tam konuşacaktım ki tenimizi buz gibi yapan o görüntüyü gördüm. Haris, odamın kapısında ifadesiz gözlerle bizi seyrediyordu.

"Seni öldüreceğim," dedi Haris yüzündeki hastalıklı sırıtışla. Karmen'in rengi soldu.

"Hayır Haris sandığın gibi değil," dedi beti benzi atmış bir şekilde. Bizim öpüştüğümüzü o duyduğu için mi böyleydi yoksa benim için korktuğundan mı? Kalbim ikincisi olması uğruna atmayı bırakabilirdi.

"Tam anladığın gibi Haris!" dedim bu sefer ben bağırarak. Bu cesareti nereden buluyordum? Şu an korku hissetmiyordum. Ne yapardı? Öldürür müydü? Bu kızıl gözlü kadın ölmeye değerdi. "Öptüm onu! Dudaklarına dokundum dudaklarımla, öldüm dudaklarında. Ve ne oldu biliyor musun? O da benim dudaklarımda öldü. Sen bu kaleden çıkamayan lanet bir yaratıksın, insan bile değilsin."

Yüzündeki sırıtış biraz daha arttı. "İşte şimdi öldün âdemoğlu." Elini yavaşça kaldırdı, gözlerini yumdu. Bir şeyler olmasını bekledim, canımın acımasını, hatta ölmeyi bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Haris gözlerini geri açarken yüzündeki sırıtış silinmişti. İndirdi elini yavaşça, anlamaya çalışır gibiydi. Karmen, Haris'e yalvarıyordu bana zarar vermemesi için. Haris hiç de onu duyuyormuş gibi değildi. Tekrar kaldırdı elini öfkeyle fakat yine hiçbir şey olmadı.

Elim cebimdeki çiçek yapraklarına gitti, sıktım avucumun içindeki yaprakları. Bu sefer benim yüzümde bir sırıtış oluştu. İşte savaş şimdi başlıyordu.

23. BÖLÜM: OKYANUS ADAM

2015

Kale yine soğuktu. Karmen üşüyordu, aslında içerisi çok soğuk değildi ancak sürekli olarak bir kan kaybı yaşadığı için vücudu güçsüz düşmüştü. Yine de Karmen itiraz etmiyordu, bazen fedakârlık yapmak gerekiyordu.

Odaya giren Haris'le gülümsedi. Onu çok seviyordu Karmen. Haris onun her şeyiydi. Haris, Karmen'e yaklaştı, yanına uzandı.

"Neden hâlâ uyumadın?" Sıkıntıyla verdi nefesini Karmen.

"Bilmiyorum, bu aralar çok sıkılıyorum."

"Belki de bir süre şehre gitmelisin, babanın yanına. Benim yüzümden kendini buraya kilitlemen hoşuma gitmiyor." Karmen hüzünle verdi nefesini. Yanına uzanan Haris'in omzuna yasladı başını.

"Seni bırakmak istemiyorum." Haris öylece tavanı izledi. Karmen yine sıkıntılı bir nefes çekti. "Bir yolu yok mu? Seni buradan çıkarmanın?"

Haris bir süre cevap vermedi. Karmen umutla kaldırdı başını.

"Karmen, ben bu kaleden uzaklaşamam ama senin yaşamını daha fazla engellemek istemiyorum. Şuraya bak! Artık bir genç kız oluyorsun ve bir arkadaşın bile yok." Karmen kafasını iki yana salladı.

"Sen varsın!"

"Ben sana nereye kadar yeteceğim? Dışarıda koca bir dünya var, yaşaman gereken güzellikler var. Sense burada benimle birlikte kendini çürütüyorsun." Karmen onun öfkesinin ardında gizli hüznü hissediyordu. Dolu gözlerini kırpıştırdı Karmen.

"Böyle düşünme lütfen, ben burada seninle olmayı sevdiğim için kalıyorum. Dışarıdaki dünyayı bilmiyorum ve korkuyorum. Burada huzurluyum." Haris'in dudaklarında acı dolu bir gülüş peyda oldu.

"Benim yanım huzurlu olabileceğin son yer Karmen. Ben iyi bir varlık değilim, şeytani bir yaratığım. Gördüğün insan tarafım, diğer tarafımla tanışmak istemezsin. Gitmelisin Karmen, git ki ileride aklın başına geldiğinde beni suçlama. Biliyorum, pişman olacaksın." Artık ağlıyordu Karmen, hep sulu gözlü olmuştu zaten.

"Hayır, olmayacağım!"

"Bu kararı vermek için daha çok küçüksün Karmen."

"Hayır, seni çok seviyorum. Seni bırakmak istemiyorum." Haris daha fazla bir şey demedi, son zamanlarda buna benzer konuşmaları çok yapıyorlardı. Evet, Haris onu ilk başta insanlığa çıkış yolu olarak görmüştü ancak sonra yapamamıştı. Çok alışmıştı yalnızlığını paylaşmaya, bu küçük kız ona iyi geliyordu ve Haris bencil olmak istemiyordu.

Bir süre sessiz kaldılar. "Haris, bana hiç hikâyenin devamını anlatmadın," dedi Karmen uzun zamandır merak ettiği bir konuya değinerek.

"Hikâyenin devamı canını yakar, canın yansın istemiyorum."

"Ben istiyorum! Lütfen, bence artık anlatmanın vakti geldi." Haris yine tavanı seyretmeye daldı. Olanları hiç sesli dile getirmemişti.

"Anlatacağım ancak anlattıklarımla ilgili hiçbir şey sormayacaksın, sadece sana verdiklerimle yetineceksin. Ve bu konuyu bir daha açmayacaksın." Karmen yerinden doğrularak hızla kafasını salladı.

"Söz!"

"Çok uzun yıllar önce, bir topluluk vardı."

"Kaç yıl önce?" dedi safça Karmen.

"Az önce ne dedim ben?" Karmen ağzına hayalî bir fermuar çekti ve Haris devam etti:

"Bu topluluk doğaüstü bir topluluktu, aslına bakarsan başka bir evren. Herkesin mutlu olduğu, hiçbir kötülüğün olmadığı bir yer. Bu mutluluğun bir bedeli vardı tabii: Kötülüğü yok etmek. Son kötü babamdı, babamı hiç görmedim. Ben doğmadan önce ölmüş annemde benim babamın kim olduğunu hep saklamıştı. Eğer babamı öğrenirlerse bana kıyarlarmış annem bu sırrı korumak uğruna öldü ben küçükken." Karmen şaşkınlıkla elini ağzına bastırdı.

"Nasıl öldürmüşler?" dedi kendine hâkim olamayarak sonra ise hemen pişman oldu. "Tamam özür dilerim, devam et lütfen."

"Güzel bir çocukluk geçirdim, büyüdüm, âşık oldum, evlendim, çocuğum olmak üzereydi. Sonra kendimde bazı değişikler fark etmeye başladım, olur olmaz şeylere öfkeleniyor uğruna öleceğim kadının kalbini kırıyordum. İçimdeki kötü enerji dışarı yayıldı ve o zaman diğerleri, içlerinde bir kötülüğün barındığını anladılar. Beni bulmaları çok uzun sürmedi, hiçbir şeyden haberim yoktu. Bir gece geldiler, beni ve daha saatler önce doğmuş ikiz bebeklerimi öldürmeleri gerekiyordu. Biri kız biri erkekti, çok güzellerdi." Sustu Haris, Karmen daha fazlasını kaldırabilir miydi bilmiyordu. Ancak Karmen fazlasıyla merak ediyordu bu kanlı hikâyeyi.

"Bana bir teklif sundular, çocuklarımın ölmeyeceği tek seçenek buydu. Beni güçlerimle birlikte hapsedeceklerdi. Bu sayede çocuklarıma bulaşmayacaktı kanlı lanetim. Gözümü kırpmadan kabul ettim. Beni bu araziye bağladılar, beni ve korktukları kanlı gücümü. Ölümsüzdüm artık, sonsuza kadar bir araziyi aşamayan güçlerimle yaşayacaktım ama onlar sözlerini tutmadılar. Fazla riskli gördükleri için küçücük bebeklerimi öldürdüler." Karmen'in

gözyaşları sel olmuştu, gözyaşlarını Haris'in göğsüne yasladığı başıyla gizlediğini zannediyordu. Ancak Haris'in tişörtü gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu.

"Sonra öğrendim ki beni öldürmenin bir yolu yokmuş zaten. Benimle oynamışlar, yalan söylemişler. Kana açlığım, içimdeki karanlığın açlığı... İçimdeki kötülük kan istiyor. Hissediyorum Karmen, kötülük artık dışarı çıkmak istiyor. Tüm varlıklardan intikam almak istiyor. Şu an beni frenleyen tek şey sensin küçük insan." Karmen artık hıçkırıklarla ağlıyordu. Sarıldı Haris'in boynuna.

"Sen çok güçlüsün," dedi ağlayışları arasında. Haris kolları arasındaki küçük insanın güzel kokulu saçlarını öptü.

"Ben çok kötüyüm Karmen, çok tehlikeli bir varlığım. Şu an zorlukla kontrol ediyorum ve çok yakında artık bunu başaramayacağımı biliyorum. İçimdeki karanlığı tam anlamıyla gördüğün zaman, hissettiğin zaman, bu araziden kaçabildiğin kadar uzağa kaç. Çünkü o artık ben olmayacağım, içimdeki kötülük olacak. O kötülük her şeyi yapabilir. Söz ver bana, kaçacaksın."

"Bir yolu olmalı! Hiç çıkmaz belki o karanlık." Karmen zorlukla konuşuyordu.

"Bu bir masal değil küçük insan, artık büyümenin zamanı geldi." Karmen büyümek istemiyordu o zaman, Haris hep burada olsun istiyordu. "Söz?"

"Söz," dedi Karmen hıçkırıkları artarken. Ardından sarıldı Haris'e. Karmen bunun bir masal olmasını diledi, bu asla gerçekleşmeyecek bir dilekti.

Karmen artık büyümüştü. Bunu biliyordu ancak bazen kendisini küçük bir çocuk kadar cahil hissediyordu. Artık boğuluyordu.

Yanında uzanan Haris'e baktı. Bazen düşünüyordu, o gerçek miydi? Belki de herkesin dediği gibi şizofren olduğunu bile düşünüyordu Karmen.

"Benim kana ihtiyacım var." Haris'in sözleriyle Karmen hep yaptığı gibi saçlarını bir omzunda topladı. Artık Haris izin bile istemiyordu kanını içmek için ve bu durum canını sıkıyordu.

Haris doğruldu yataktan, Karmen'e yakınlaştı. Dişlerini çıkardı ve ensesine yavaşça geçirdi. Karmen bu acıya alışmıştı ama yine de acıydı işte, can yakıyordu.

Elinin altındaki yatak çarşafını sıktı Karmen acıyla. Bu diğerlerine göre biraz daha uzun sürmüştü. Artık acıya dayanamayarak konuştu: "Yeter Haris," dedi ancak Haris onu duymuyormuş gibiydi. Hatta elini Karmen'in beline koyarak daha da kendisine çekmişti. Haris kandan aldığı zevkle kendini kaybetmişti.

"Haris, dur!" diye bağırdı bu sefer Karmen. Haris yavaşça geri çekildi. Hiçbir şey demeden yatağa geri uzandı. Son zamanlarda biraz kaba olduğunu düşünüyordu Karmen onun.

Önce yarasını temizledi, sonra camın karşısına geçti Karmen.

Karmen, son günlerde çok sıkılıyordu. Kale sanki üstüne üstüne geliyordu. Hayatını kendi elleriyle hapsetmiş olmak bazen onu yoruyordu. Babasının bugün yeni bir doktor göndereceğini biliyordu. Beyaz elbisesiyle cama yaslanmış, kasvetli havayı seyrediyordu.

"Bugün yeni doktor gelecek," dedi yatakta uzanan Haris'e.

"Sürekli yeni doktor gelecek," dedi Haris dalga geçercesine "Yaşlı bunak hiç pes etmiyor."

"Bu sefer farklı olacakmış, babam bundan çok emin," dedi Karmen alayla fakat içinde değişik bir şey vardı, sanki o da bu sefer farklı olacakmış gibi hissediyordu.

Kara bulutları hüzünlü gözlerle seyrediyordu Karmen. Mutlu hissetmiyordu ancak bunu ne kendisine ne de Haris'e itiraf edebiliyordu.

Kalenin bahçesine giren arabayla biraz daha yakınlaştı Karmen cama. Bu babasının arabası değildi, gerçi babası da çok nadir gelirdi. Karmen son olanlardan sonra buna şaşırmıyordu tabii.

Kasvetli havanın altında, arabadan inen kişiyi izledi. Mesafeden pek seçemiyordu ancak siyah kaban giyinmiş biriydi. Durdu adam ve kafasını kaldırdı. Kaleyi seyreden adama baktı Karmen. Pek seçemese de beklediğinin aksine çok genç olduğu aşikârdı. Dışarıdaki yabancı eve doğru yürürken Karmen de camdan uzaklaştı.

"Ben aşağı iniyorum," dedi. Haris de kalktı yerinden, Karmen koridorda ilerlerken Haris de hemen arkasındaydı. Merdivenlere gelmeden önce durdu.

"Haris lütfen onu korkutma, babam artık şüphelenmeye başlayacak." Haris ben suçsuzum der gibi ellerini havaya kaldırdı, Karmen'se gülümsedi.

Çıplak ayaklarıyla merdivenlerden inmeye başladı Karmen ve onu gördü, kendisine doğru yavaşça dönen adamı. Her adımda daha da yakınlaştığı görüntüye kapılıyordu. Genç bir adamdı bu, çok güzel bir genç adam.

Kadife gibi bir ten, koyu saçlar, uzun boy, heybetli bir beden ve en sonda dibi bucağı olmayan mavi gözler. Karmen hiç okyanus görmemişti ama okyanusların çok derin olduğunu biliyordu. Bu adam okyanustu. Aynı hayal ettiği okyanus gibiydi, ucu bucağı yoktu koyu mavilerin. Karmen görmediği ama âşık olduğu okyanusun beden bulursa bu adama benzeyeceğini düşündü.

Karmen, yabancı adamın önünde durduğunda Haris'in varlığını bile unutmuştu.

"Bu kadar genç doktor mu olurmuş?" dediğini işitti Karmen, Haris'in. Ancak duyamayacak kadar başka bir alemdeydi.

"Sen yeni doktor olmalısın. Ben Karmen, Karmen Özekli," dedi Karmen içinde yaşadığı alaborayı belli etmemeye çalışarak.

"Şuna bak, nasıl bakıyor sana! Yiyecek resmen, öldürürüm ben bunu." Karmen o an, Haris'in sözlerine gülmek istedi ancak allak bullaktı, bu çok tuhaftı.

"Ezel Asral." Karmen'e duyduğu ses, bir denizin dalgasını anımsattı. Hiç duymamıştı o dalgaları ancak duysaydı bu kadar

etkileyici olurdu diye düşündü Karmen. Ve Karmen anladı, yüreğine bir kor düştü. Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladı.

Günümüz

Karmen Özekli

Benim hayatım kapalı duvarların ardında geçmişti. Kendi kendimi hapsetmiştim, kendi kendimin celladı olmuştum belki de. Bilmiyorum, burada cahil olduğumu itiraf etmem gerekiyor.

Ben bir aile yemeğinin nasıl olduğunu bilmiyorum, piknik yapmayı bilmiyorum, arkadaş edinmeyi bilmiyorum, ben aslında hiçbir şey bilmiyorum. Fakat nedenini biliyorum, asla suçu başkalarına atmadım, tüm suçlu bendim.

Sanırım biraz safım, biraz da sevgiye aç. Küçük bir çocuktum onunla tanıştığımda. O bana değer veren tek kişiydi, beni korumuştu, beni o büyütmüştü ve bende bunun karşılığında özgürlüğümü vermiştim farkında olmadan. Bunu bana o yapmamıştı, bana hep gitmemi söylemişti. Bunu kendime ben yapmıştım.

Aslında durumun bu kadar vahim olduğunun farkında değildim, bir yabancı hayatıma girmiş ve bana neleri kaçırdığımı öyle güzel göstermişti ki kendime acımıştım, biraz da kızmıştım tabii. Pişman mıyım bilmiyorum ancak geriye dönseydim gerçekten bir okulda okumak isterdim, lise anılarım olsun isterdim, arkadaş edinmek isterdim.

Haris tüm hayatım boyunca her şeyim olmuştu ama bir gerçek vardı ki; artık her şeyim canımı yakıyordu. Bu hem fiziksel hem ruhsal bir acıydı. Haris'i seviyordum, hem de çok ama onun sevgisi bana zarar veriyordu.

Odamdaydım yine, iki gündür Haris'i görmüyordum. Bazen böyle sinirlendiği zaman kaybolurdu ortalardan. Ezel'se hâlâ Ezel'di. Hem sert hem şefkat dolu. Bana hâlâ kızgındı, bana kızgın olmasından nefret ediyordum.

Ezel, çok başka bir adamdı. Onunla o evde kalmak istemiştim, hiçbir şeyi istemediğim kadar. Ama korkuyordum, Haris izin vermezdi gitmeme, Ezel'i mahvederdi. Eğer Ezel'le gidersem onu ve tanıdığım herkesi mahvedeceğini defalarca söylemişti.

Ezel beni öpmüştü, Haris de daha önce dudaklarını dudaklarıma sunmuştu ama bu çok başkaydı. Kalbim duracak sanmıştım ve sanırım bundan bile korkmamıştım. Ben onun dudaklarını çok sevmiştim ancak bunu itiraf edemeyecek kadar da korkuyordum.

Haris, Ezel'e neden zarar vermedi bilmiyorum. Hâlbuki ben o an Ezel'i öldüreceğini zannederek ölmüştüm. Fakat Haris hiç beklemediğim bir şey yaparak ortadan kaybolmuştu. Bu Haris'in tarzı değildi. O kırıp dökmeyi ve parçalamayı severdi.

Odamın kapısı kısık bir gıcırtıyla açıldı, kapkara bakışlarıyla Haris girdi odaya. Teni bembeyazdı yine, bakışlarında ölüm vardı. Biliyordum, ne kadar onu sevsem de o, ölüm saçan bir yaratıktı.

Yavaş yavaş yürüdü, yatağıma oturdu, yüzüme bakmıyordu.

"Onu öptün," dedi birden. Cevap vermedim. "Karmen, ben senin aynı zamanda arkadaşınım da ancak sen bunu benden saklayarak aramızdaki bağa ihanet ettin." Aramızdaki bağ çok değişikti. "Hoşuna gitti mi?" Cevap vermedim, evet diyemedim. Diyemezdim hem kalbini kırmaktan hem de öfkesinden korkuyordum ki zaten kalbi kırıldığında çok öfkeleniyordu. "Cevap ver!" diye bağırdı birden. Hiddetli bağırışıyla birlikte odadaki perde sallanmış ve yer hareket etmişti bir anlığına, hatta Ezel'in bana aldığı telefon da yere düşmüştü.

"Evet," dedim dürüstçe, beni tanıyordu ve yalan söylediğimi anlaması hiç güç olmazdı.

"Onu seviyor musun?" dedi birden yumuşayan sesiyle.

"O-ona ne hissettiğimden emin değilim, yanında iyi hissediyorum." Ve yeni şeylerle tanışıyorum, en başında tutku diyebilirim. Bu kelimenin ne hissettirdiğini çok yeni öğrenmiştim.

"Onu bu kaleden göndereceksin, görmüyor musun? Aramıza girdi, seni götürmeye çalışıyor. Ona izin mi vereceksin? Yıllardır benim yanımda kalmak için çabaladın ve şimdi tüm geçmişine ihanet mi edeceksin? O bu kaleden gidecek Karmen." Hayır, artık onsuz bu kale bana çok yabancıydı.

Büyüdüğüm kale artık bana yabancıydı, soğuktu ve ıssızdı. Ben Ezel'in evini çok sevmiştim, upuzun bir binadaydı, her tarafta ışıklar vardı, tüm şehir ayaklar altındaydı, hatta sıcak havuzu bile vardı!

"Gitmesin," dedim çekingen bir sesle.

"Karmen senden rica etmedim. Burası bizim evimiz ve o gidecek. Seni öptü! Şu an onu öldürmediğim için dua etmelisin." Haris'i tanıyordum, gerçi son günlerde pek tanıyamıyordum ama Ezel'e zarar vermemesi çok uçuk bir ihtimaldi.

"Ona neden zarar vermedin?" Karanlık bakışlarını üstüme sabitledi.

"Çünkü ona değer veriyorsun, seni incitmek istemedim, senin aksine. Farkında mısın Karmen? Değişiyorum, buna sen neden oluyorsun. Bir zamanlar hapsettiğin karanlığımı kendi ellerinle yine çıkarıyorsun. Ben daha fazla kendimi ne kadar tutabilirim bilmiyorum." Haris'in karanlığı, çok acı vericiydi. Ona da acı veriyordu ancak bu onun elinde değildi. O şeytanın tohumuydu. Ne kadar dirense de özü ortaya çıkmaya çalışıyordu.

Eli elime gitti, yavaşça tutarak bileğimin iç tarafını çevirdi. Beyaz tenime iştahla baktı. Onun için bir yemek gibi görünmek istemiyordum artık. İzinsizce dişlerini çıkardı ve tenime geçirdi. Acıyla yumdum gözlerimi. Neden hayır demiyordum? Neden bileğimi çekemiyordum? Bilmiyordum, sanki beynim duruyor ve düşünmeyi kesiyordu.

Uzun süre kanımı içti, ben itiraz bile etmedim. Neden onun karşısında bu kadar aptaldım? Küçüklüğümden süregelen bir itaat mıydı bu? Bıraktı bileğimi, ihtiyacı olanından çok daha fazlasını içmişti.

"O herif evimizden gidecek Karmen, aksi halde olacaklardan ben sorumlu değilim." Son sözlerini söyledi ve odadan çıktı. Akmasın diye kendimi tuttuğum damlalar birer birer aktı. Kendimi yatağa ittim, gözlerimi yumdum.

Çok çaresiz hissediyordum, bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyordum. Ezel gitsin istemiyordum, çok alışmıştım ona ve yanında çok mutluyum. Ancak Haris benim tüm geçmişimdi ve Ezel gitmezse onu öldürecekti.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm kişiyle irkildim. Ezel, ne ara gelmişti? Yavaşça oturdu yanıma, önce öfkeyle baktı bileğime, ardından şefkatle gözyaşlarıma baktı.

Güzel yüzünde kirli sakalları çıkmıştı yine. Kırmızımsı dolgun dudaklarını aralamıştı, sert yüz hatları bana bakarken bile yumuşuyordu sanki. Sert sakallarının ardında dahi gizlenemeyen bir gamzesi vardı sol yanağında, her gülüşünde o gamzeye dalıp gidiyordum. Biçimli kaşları vardı, kısık gözleri ve birer ok gibi duran kirpikleri vardı. O oklar kalbime batıyordu, bu kanatıyordu ama öldürmüyordu.

Her seferinde tekrar tekrar sevesim gelen bir yüzü vardı. Çok güzeldi hem sert hem de yumuşacıktı. Dışarıdaki insanlara mesafeliydi, arkadaşlarına bile ama bana değildi. Bunu seviyordum, sanırım ben ona dair çok şeyi seviyordum. Belki de her şeyi, ah hayır Yasema dışında her şeyi.

Eğildi, gözlerim kapandı ve o öptü gözyaşlarımın aktığı gözlerimi yumuşakça. Tanrım, bu çok güzeldi. Dayanamıyordum, hissettiğim şefkat kalbimi ağrıtıyordu. Sert ama bağımlılık yapan kokusu burnumdaydı, belki de tüm ihtiyacım olan bu kokuydu.

"Ağlama, yoksa yakarım bu evi." Güldüm.

"Ağlamıyorum ki," dedim gözlerimi açarak.

"O ucube, sana zarar veriyor." Kokusunu içime çektikçe mayışıyordum. O hâlâ bana eğilmiş dururken hiç uzaklaşmamasını

diledim. Okşadı alnımın bittiği yerde başlayan saçlarımı, biçimli parmaklarıyla yavaşça. "Sana zarar veren her şeyi yok edeceğim."

"Bunu yapamazsın, yapmanı da istemiyorum zaten." Söylediğim şey hoşuna gitmemişti. Yüzünü buruşturarak geri çekildi, hayır uzaklaşma.

"Kocasından dayak yiyip her seferinde olsun o benim kocam diyen kadınlara döndün sende." Sinirle söylediği sözleri işitince tüm içimdeki karamsarlık yok oldu ve kendimi tutamayarak kahkaha attım. Kaşlarını çattı. Mavilerini kısmış, hafif öfkeliydi ancak gülüşüme daldığı gözümden kaçmamıştı. "Ben komik bir şey söylemedim küçük hanım. Ağlanacak hâline gülüyorsun. Kodumun yaratığı." Son cümlesini çok kısık bir sesle söylemişti ama ben duymuştum. Şaşkınlıkla yataktan doğruldum.

"Kodumun ne?" Duyduğuma şaşırmış gibi bir an ne diyeceğini bilemedi, ardından alt dudağını sarkıttı. Bunu yapma, çok tatlı oluyorsun. Böyle karizmatik bir adam nasıl bir anda tatlı bir ayı kadar şeker olabiliyordu?

"Demedim öyle bir şey, unut öyle pis kelimeleri. Ağzına biber sürerim."

"Biber mi sürersin?" Bir şey diyecek gibi oldu ama diyemedi, çatık kaşları düzeldi. Bakışları yumuşadı ve yine tatlı tatlı baktı yüzüme.

"Şaka yaptım, kıyamam ben sana." Derin bir nefes aldım bu sözünün üstüne. Dizine yatmak istiyorum Ezel, dizinde uyumak istiyorum. "Bak niye geldiğimi unutturdun bana. Hadi hazırlan gidiyoruz."

"Nereye?" dedim şaşkınlıkla. Az önce ağlarken şimdi bu kadar mutlu olmam normal miydi? Sanırım değildi.

"Buse aradı, kızlarla pijama partisi yapıyormuş. Seni de çağırdı." Sadece kızlar mı olacaktı yani? Tuhaf.

"Pijama partisi ne oluyor? Pijamalarını giyinip dans mı ediyorsun?" Gülecek gibi oldu ancak gülmedi.

"Gel buraya, ısıracağım seni." Sözleriyle üstüme doğru yaklaştı. O yanaklarımı ısırmak için yaklaşırken bende dayanamayıp kahkahayla karışık bir çığlık attım. Benim sırtım yatak başlığına çarptığında kaçacak yerim kalmamıştı. Üzerime eğildi.

"Ya ama ben düzgünce sordum, niye ısırıyorsun?" dedim kahkahalarım arasında.

"Çok tatlısın." Gülüşü yavaşça silindi, koyu mavileri yüzümde gezindi. Ah, kalbim! Yapma bunu Ezel, çok başka şeyler oluyor bende. Tarif edemiyorum ancak her seferinde daha çok istiyorum.

Sonra birden geri çekildi. Boğazını temizledi. "Pijama partisinde kızlar dedikodu yaparlar, birbirlerinin saçlarını örerler, oje sürerler falan filan işte."

"Şimdi davete buyur etmemek olmaz, ben hazırlanayım o zaman." Memnun bir şekilde sırıttı, bunu yaparken sol yanağındaki gamze ben buradayım diye bağırdı ve ben yine güzelliğine daldım bir süre. Sen erkeksin yahu ne bu güzellik?

"Ben aşağıdayım, gel hemen." Ayağa kalktı. Birden daldığım güzel rüyadan uyandım. Ben bu evden elimi kolumu sallayarak çıkamazdım.

"Şey Ezel, ya da gitmeyelim," dedim birden.

"Neden?" dedi kızgınca. Zaten daha yeni tehdit etmişti, eğer gidersem kesin Ezel'i öldürürdü. Olmaz, dayanamazdım buna.

"H-Haris kızar," dedim zorla. Ezel'in daha da sinirlendiğini anlayacak kadar tanıyordum onu.

"Bir bok yapamaz. Kudursun köpek," dedi birden az önceki tüm öfkesine ters orantıda bir keyifle. Sahiden Ezel'in neden bu kadar keyfi yerindeydi? Acaba Yasema'yla mı barışmıştı? Ah hayır, lütfen bu olmasın.

İtiraz edecektim ki müsaade etmedi. "Aşağıdayım Karmen, in ve gidelim. Buse seni bekliyor." Ezel odadan çıkarken bende kalkıp üzerimi değiştirdim. Gözüm bileğimdeki kurumuş kana

takıldı. Acıyordu. Banyoya girdim ve bileğimdeki kurumuş kanı temizledim.

Ceketimi ve yerdeki telefonumu alıp, aşağı indim. Gözlerim kalenin içinde geziniyordu. Her an Haris'in çıkıp engel olmasından korkuyordum. Ancak çıkmadı, hiçbir şey de yapmadı. Gerçekten kırılmış mıydı? Sıkıntıyla verdim nefesimi. Evden çıkarken soğuk hava hemen üşümeme neden oldu. Ezel çoktan arabayı çalıştırmıştı bile. Koşar adımlarla arabaya ulaştım.

Arabaya bindiğimde sıcaklık hemen beni rahatlattı. Demek benden önce inip arabayı ısıtmıştı. Şimdi de ben seni ısırmak istiyorum Ezel, ne yapacağız?

"Şuraya bak on saniyede kızarmış minik burnun," dedi arabayı sürmeye başlarken. Elim burnuma gitti, gerçekten üşümüştüm. Hava kararmak üzereydi. Yine kar yağıyordu. Bu manzarayı seviyordum. Arabayı dolduran güzel müzik ruhumu okşuyordu.

Kar manzarasıyla kaplı camdan ayırdım gözlerimi. "Ezel," dedim birden. Güzel bakışları kısa bir süreliğine beni buldu.

"Ben de araba sürmek istiyorum." Gülümsedi, ah hayır olamaz bunu yaparken gamzesi diğer yanağında kalmıştı ve görememiştim.

"Öğretiriz güzelim." Ne güzel güzelim diyorsun öyle sen. "Ehliyet alırsın sonra, güzel bir araba da alırız," dedi memnunca.

"Ama kırmızı olsun," dedim hevesle, gülümsedi.

"Tamam, kırmızı olsun." Ezel'in yanını seviyordum, onunla sadece sohbet etmek bile iyi geliyordu. Onunla her şey güzeldi sanırım.

"Şimdi biz pijama partisi yapacağız ya, sen olmayacak mısın?"

"Erkek kabul ettiklerini sanmıyorum, ki kabul etseler de gelir miyim tartışılır."

"Kim olacak peki?"

"İnan bende bilmiyorum." Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Cebimden, pek kullanmadığım telefonumu çıkardım. Ezel'in bana açtığı fotoğraf atma programına girdim.

Birden bir sürü şey geldi ekrana. Sadece bir fotoğraf olan sayfama girdiğimde gördüğüm sayıyla gözlerim irileşti.

"Ezel bu kadar insan beni mi takip ediyor?" dedim şaşkınlıkla. Kısa bir an telefonun ekranına baktı.

"Soyadın fazla ünlü güzelim, balodan sonra fenomen olmuş olabilirsin."

"Baloda herkes deli olduğuma emin oldu," dedim aklıma gelen şeyle yüzümü buruşturarak.

"O gereksiz insanların senin hakkında ne düşündükleri hiç önemli değil. Onlar çok boşlar, sen fazla anlamlısın güzelim." Peki senin böyle güzel güzelim demen Ezel? İç çektim sadece. Her seferinde bir tuhaf oluyordum.

•

Uzun bir yolun sonunda daha öncede geldiğimiz evin önünde durmuştuk.

"Sıkılırsan ara, hemen gelirim." Sanırım biraz heyecanlıydım, ilk defa pijama partisi yapacaktım sonuçta.

"Sen nereye gideceksin?" Yasema'ya gitmiyorsundur umarım Ezel, yoksa bu arabadan hayatta inmem.

"Bizim çocuklarla buluşurum." Rahat bir nefes verdim ve gülümsedim.

"Tamam, ben ineyim o zaman."

"Öpücük vermeden mi?" diye sordu tatlı bir ses tonuyla. Hatta yanağını uzatmıştı bana doğru. Uzandım, kirli sakallarının üstünden öptüm yanağını. Dudaklarıma batan sakallar huylandırmıştı beni ve bu hoşuma gitmişti.

Öpücüğü verir vermez hızla inmiştim arabadan, sonra arkama bile bakmamıştım. Utanmıştım sanırım. Daha öncede geldiğim evin önünde durduğumda zile bastım, Ezel hâlâ arabasında beni izliyordu.

Çok geçmeden kapı açıldı. Buse yüzünde tatlı bir gülümsemeyle karşıladı beni, ardından sarıldı sıkıca. Bu çok iyi hissettiriyordu, insanın kız arkadaşı olması çok başka bir duyguymuş.

"Hoş geldin canım. Gel hemen üşüme." İçeriye girdim. "Nasılsın? İyi misin? Balondan sonra seni çok merak ettim." Gülümsedim.

"İyiyim." Bir elini koluma koydu. O çok samimiydi, yanında iyi hissediyordum.

"Buna sevindim. Eğer anlatmak istediğin bir şey olursa seni hep dinlerim."

"Sağ ol." Birlikte salona yürüyorduk. Üzerimdeki ceketi çıkartarak salona girdim. Gördüğüm kişiyle birden tüm tadım kaçtı.

Yasema, sarı kıvırcık saçlarıyla, mavi gözleriyle ve tüm güzelliğiyle karşımda duruyordu. Onun dışında iki kız daha vardı.

"Hoş geldin Karmen," dedi Yasema.

"Hoş buldum." Seni görene kadar çok hoş bulmuştum. Aslında bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Bu kadın bana hiçbir şey yapamamıştı sonuçta, peki neden ondan neredeyse nefret ediyordum?

Diğer kızlarla da tanışmıştım. Biri Gizem, biri Beste'ydi. Beste, Buse'nin kardeşiymiş ve benimle aynı yaştaydı. Gizem ise arkadaşlarıymış. Hepsi cana yakınlardı ve alışmam hiç zor olmamıştı.

•

Saatler ilerlerken gerçekten eğleniyordum. Üzerimde Buse'nin verdiği ayıcıklı pijamalar vardı. Gizem saçlarımı örmüştü, örülü saçı çok sevmiştim. Ellerimdeki pembe ojelerin kurumasını bekliyordum. Çok tatlı bir pembeydi bu. Ve bu gece kızlarla vakit

geçirmenin ne kadar eğlenceli bir aktivite olduğunu fark etmiştim. Bir yanım çok alışma, sen buraya ait değilsin diyordu. Diğer yanımda sen bir insansın, eğlen diyordu. Önümdeki pastadan bir çatal aldım. Tadı çok güzeldi.

"Beğendin mi?" dedi Yasema. "Ben yaptım." Gerçekten güzel yapmıştı. Ne kadar hamarattı böyle, Ezel'e de pasta yapmış mıydı daha önce? Kesin yapmıştır. Ezel neden böyle güzel pasta yapan birinden ayrılsın ki? İçimde yine kıskançlık kol geziyordu. Ne kadar kötü bir insan olmuştum böyle! Hâlbuki Yasema bana tüm akşam çok kibar davranmıştı.

"Ellerine sağlık, çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun." Onlardan yaşça küçük olduğum için, ya da bir şizofren hastası olduğumu sandıkları için miydi bilmiyordum ancak fazlasıyla üstüme düşüyorlardı hepsi.

"Ay vallahi bu gece rahat uyuyacağım. Eren son zamanlarda çok horluyor," dedi Buse, Beste'nin tırnaklarına manikür yaparken.

"Doktor adam, Melih gibi boş adam mı? Tabii yoruluyor," dedi Beste. Ardından Buse canını yakmış olacak ki söylenerek çekti elini.

"Sana ne Melih'ten?" dedi Buse kızgınca, Beste'nin yanakları kızardı.

"Öylesine örnek verdim abla, ne kızıyorsun?" İç çektim. Bir insanın kardeşinin olması çok güzel şey olsa gerekti. Keşke bir kardeşim olsaymış, o zaman belki her şey daha kolay olurdu.

"Siz Ezel'le nasılsınız?" dedi Gizem telefonuyla ilgilenirken.

"Çok iyiyiz," dedim birden ve hemen ardından pişman oldum. Bunu bana sormamıştı ki! Yasema'ya sormuştu. Rezil olmuştum. Gizem başını telefonundan kaldırdı, şaşkındı biraz. "Çok iyi bir doktor." Tamam Yasema'yı kıskandırmak istemiyordum, o bunu hak etmiyordu.

"Evet, Ezel namı yayılmış bir doktor," dedi Buse araya girerek. O da beni toparlamaya çalışıyordu işte.

"Öyle bir doktora rastladığın için çok şanslısın," dedi Gizem göz kırparak. Ardından Yasema'ya çevirdi kafasını. "Hâlâ evlenme teklifi edemedi mi sana beyefendi?" Yasema durgunlaştı, yutkundum. Bu gerçekten kötü hissettiriyordu, ben girmiştim onların arasına. Ayrıldıklarında zevkten dört köşe olmuştum.

"Aptal ya senden iyisini mi bulacak? Hâlâ bekletiyor," diye söylendi Gizem. Gerçekten Yasema çok güzel bir kadındı. Sarı kıvırcık saçları onu herkesten farklı yapıyordu, balık etli oluşu onu çok kadınsı kılıyordu. İçimde yine kıskançlık tohumlarının filizlenmesine izin vermemeye çalışıyordum.

"Canım yakında sürüne sürüne gelir nikah masasına," dedi Yasema ancak şaka yapıyordu. Şaka bile olsa tüylerim diken diken olmuştu. Bundan hâlâ birlikte olduklarını mı çıkarmam gerekiyordu? Düşüncesi bile korkunçtu.

"Erkek milleti işte," dedi Gizem yüzünü buruşturarak. Bu gecenin tek can sıkıcı yanı bu konuşma olmuştu.

•

Herkes uyuduğunda bir tek Yasema uyanıktı, mutfakta sigara içiyordu. Sigara kullanıyordu ve çok da öksürüyordu ama buna rağmen o da Ezel gibi çok içiyordu. Oturduğu masada karşısına oturdum.

"Uyku tutmadı mı?" dedi sigarasının dumanını verirken.

"Yatağımı yadırgadım." Aslında doğru düzgün evde de günlerdir uyuyamıyordum.

"Biz ayrıldık Karmen, orada öyle dememe bakma." İlk önce ne dediğini anlamadım, anladığımda ise yutkundum.

"Ezel söylemişti." Gülümsedi Yasema. Bu kadına gülümsemek çok yakışıyordu. "Belki yine barışırsınız," dedim ağzından laf almaya çalışarak.

"Hayır, biz güzel bir sayfayı kapattık. Şimdi daha güzel sayfalar açacağız. Biz arkadaşken de iyiyiz." Yine sigarasından duman çekti. "Neden ayrıldığımızı biliyor musun?" Kafamı iki yana salladım. "Ayrılmamıza mutlu olmuş gibisin?" Öyleydi ve bu yüzden berbat hissediyordum. Karşımdaki kadın çok güzeldi, ruhu çok güzeldi.

"Özür dilerim," dedim. "Ben mutlu oldum, bu yüzden çok kötü hissediyorum. Gerçekten neden böyle oldum bilmiyorum, ben kötü bir insan değilim." Gülümsemesi genişledi, masanın üstündeki elimi tuttu.

"Bu seni kötü yapmaz." Çok olgun bir insansın Yasema.

"Nasıl bu kadar güçlüsün?" dedim saf bir merakla.

"Zamanında hayatın sillesini ağır yedim, gerisi pek koymuyor." Bir an geçmişini merak ettim. Neler yaşamıştı? Açık mavi gözlerinin ardında çok acılar gizli gibiydi. "Şimdi bakma şımarık bir moda tasarımcısı gibi dolaştığıma, kolay gelmedim buralara."

"Bir gün senin gibi olmak istiyorum, güçlü ve olgun."

"Biliyor musun yeterince güçlüsün. Benden daha güçlüsün bence. Olgunluğa gelirsek hiç olgunlaşma. Hep bir yanın çocuksu kalsın, daha çok gençsin. Türlü çılgınlıklar yapma yaşındasın."

"Sanki sen çok yaşlısın."

"Otuza merdiven dayadık be kızım." Gülümsedim. Telefonuna gelen mesajla heyecanla yerinden doğruldu, sigarasını söndürdü ve hevesle cevap yazdı.

"Önemli biri sanırım?"

"Evet, bu aralar bana çok iyi gelen biri." Onun gibi bir kadın mutlu olmayı hak ediyordu. Esneyerek ayağa kalktı.

"Benim uykum geldi baya, sen de uyumaya çalış. İyi geceler."

"İyi geceler," diyerek karşılık verdim o mutfaktan çıkarken.

Sıkılıyordum. Telefonumu aldım elime. Yeni keşfettiğim telefonu kurcalarken bir mesaj geldi. Ezel mesaj atmıştı.

Uyuyor musun güzelim?

Gülümsedim. Cevap yazmaya başladım. Sürekli harfleri yanlış yazıp siliyordum. Telefon çalmaya başladı ben klavyeyle cebelleşirken. Açtım hemen.

"Güzelim, uyumuyorum yazmak bu kadar zor olmasa gerek. Çatladım burada sen yazana kadar." Kıkırdayarak arkama yaslandım.

"Ama alışmaya çalışıyorum."

"Hadi çık dışarıya, seni bekliyorum."

"Dışarı mı?"

"Çabuk yoksa seni beklerken donacağım."

"Ay donma geliyorum hemen." Hızla ceketimi aldım ve ev terliklerini ayakkabılarımla değiştirerek dışarı çıktım. Oradaydı, ellerini siyah kabanının cebine koymuş, siyah arabasına yaslanmış beni bekliyordu.

Yavaş adımlarla yanına yürüdüm. Hava gerçekten soğuktu. Önünde durdum, yüzüme baktı uzun uzun ardından gülümsedi.

"Örgü çok yakışmış."

"Gizem yaptı," dedim elim istemsizce örgüme giderken. "Sen neden geldin bu saatte?" Elini cebinden çıkardı, avucu kapalıydı. Kapalı avucunu yavaşça açtı ve çok güzel bir kolye çıktı avuç içinden.

"Güzel mi?"

"Çok güzel," dedim hayranlıkla. Yavaşça arkama geçti, kolyeyi taktı ve kulağıma fısıldadı. Kolyeden güzel bir çiçek kokusu yayılıyordu, çok hoşuma gitmişti.

"Bu kolyeyi ne olursa olsun hiç çıkarmanı istemiyorum." Tenim ürpermişti.

"Banyoda bile mi?" dedim şaşkınlıkla. Güldüğünü işittim, sıcak nefesi enseme çarpmıştı.

"Banyoda bile."

"Teşekkür ederim, çok beğendim." Enseme biraz daha yaklaştı sıcak nefesi. Gözlerimi yumdum. Öptü yumuşakça ensemi. Kolyeyi takmış ve öpücüğüyle bunu mühürlemişti. Bir daha istesem de çıkarmazdım. Bir elim kolyenin ucuna gitti. Gözlerimi açamıyordum. Şu an çok ama çok huzurluydum. İçimde tarifsiz bir sevinç vardı.

"Uyuyamadım," dedi kısık sesiyle. "Evimize gitsek." Konuşurken dudakları enseme değiyordu, huylanıyordum ama hoşuma gidiyordu. "Orada, koynunda uyusam..." Bir masal okur gibiydi sesi. "Olmaz mı?" O kadar naif ve tatlı bir ses tonuyla sormuştu ki geri çevirmek imkânsız gibiydi. Üstelik bunu bende istiyordum.

"Olur," dedim sadece. Sonra ise arabaya binip evimize gittik. Evimiz, gerçekten bir evimiz vardı bizim.

Birlikte aynı yatağa girdik yine, pijamaları hiç çıkarmadan yattım yatağa. Uzandı o da yanıma, kafasını sol göğsüme yasladı.

"Karmen," dedi boğuk sesiyle. "En güzel melodileri, bu ritme değiştirmem." Kalp atışlarımdan bahsediyordu. Çok hızlıydı kalbim. Gözlerimi yumdum yine. Bir elim yumuşak saçlarına gitti. Kaslı koluyla belimi sıkıca kavramıştı.

Ve ben, tüm hayatım boyunca eksik olan huzuru, bir gün ansızın hayatıma giren bir yabancıda buldum.

24. BÖLÜM: YANGIN

Hissedebiliyordum. Tenime çarpan teni, burnumu dolduran eşsiz kokuyu ve kalp atışlarını. Ben hayatımda ilk defa bu kadar çok hissediyordum ve dahasını istiyordum. Bir gün ansızın girmiştim hayatına ve o an siyah beyaz hayatım bir renk kazanmıştı. Renkler daha parlak, sesler daha canlı, hisler daha güzeldi.

Yanımdaydı işte, bir nefes kadar uzağımdaydı. Dışarıdan gelen güneş, tenini altın gibi parlatıyordu. Uzun kirpiklerinin gölgesi, elmacık kemiklerinin üstüne düşmüştü, pürüzsüz yanakları al aldı. Kırmızı dudaklarını büzmüştü. İşte bu manzara, her sabah uyanma sebebi verecek bir manzaraydı.

Ne kadar süredir onu izlediğimi bilmiyordum. Sadece huzurlu olduğumu biliyordum. Güzel kokusu her ciğerlerime dolduğunda onun bir hayal olmadığına daha da ikna oluyordum. O çok uhrevi bir güzelliğe sahipti. Açtı kızıllarını yavaşça, gülümsedi, yutkundum.

"Günaydın," dedi kısık ama tatlı bir sesle.

"Gün aydı." İnsana yaşamı sorgulatacak gülümsemesi genişledi.

"Ne zaman uyandın?" Güneşin ilk ışıklarının teninde nasıl bir etki bıraktığını görecek kadar önce.

"Uyanmadım ki, uyuyamadım. Tüm gece horladın." Gözlerini şaşkınlıkla irileştirdi. İki eliyle hayretle dudaklarının üstünü kapattı. Yanaklarındaki kızıllık artmıştı.

"Hayır ya olamaz," dedi. "Yalan söylüyorsun." Gülümsedim.

"Evet, yalan söylüyorum." Yerinden doğrulurken omzuma vurdu.

"Ödümü kopardın köpek." Söylediği sözle dayanamayıp güldüm.

"Köpek mi? Bir insana, masum bir canlının adını katarak hakaret edemezsin." Alayla güldü.

"Ben hakaret etmedim ki, köpekler oldukça tatlı canlılar. Onu hakaret olarak algılayan sensin canım." Canını yesinler senin. Esnedi, kollarını havaya kaldırarak vücudunu da esnetti.

"Kızlara da bir şey söylemeden çıktım, ayıp oldu," dedi düşünceli düşünceli. Gözüm beyaz gerdanında parlayan kolyeye takıldı. Bu kolye sayesinde, artık Haris onun zihnine ulaşamayacaktı. İçindeki süsen yaprakları onu koruyacaktı. Bundan sonra olan her hareketin, Karmen'in öz iradesiyle yaşandığını bilecektim.

"Eğlendin mi akşam?"

"Eğlendim, gerçekten güzeldi. Yasema da ordaydı." Durdu bir an, yataktan doğruldu. Yavaşça narin bedenini yatak başlığına yasladı. "Yasema çok güzel bir kadın, ondan neden ayrıldın Ezel?" Titreyen sesi, yüreğimi titretti. Dirseğimi yatağa bastırdım, ona doğru döndüm.

"Kızıl gözlü bir kadına tutuldum," dedim dürüstçe. Yutkundu. "Evet, Yasema mükemmel ve güzel bir insan. Onu seviyorum ama bir arkadaşı sevişten daha ilerisi değil. Biz de birbirimizi özgür bırakmaya karar verdik."

"Ezel," dedi gözlerime bakarken. "Ben de onu özgür bırakmak istiyorum bazen ama yapamıyorum." Gözleri doldu yine. Dolmasın o kızılların, dayanamıyorum güzelim. "Çünkü o asla özgür olamaz. Beni büyüten o, tüm hayatım o. Sen hayatıma birden giren bir yabancıydın, ondan nasıl gideceğim ki?" Beni bir yabancı olarak mı görüyorsun Karmen'im?

"Gitmeyeceksin ki, bana geleceksin." Uzandım yumuşacık yanağına.

"Gelmek istiyorum Ezel ama..." Sözünü, yanağındaki başparmağımı dolgun dudaklarına getirerek kestim.

"Ama yok, ama varsa önceki cümlenin bir önemi yok." Gözlerini yumdu. "Ben kahvaltı hazırlamaya gidiyorum. Sen de çabuk gel, görev vereceğim sana." Gülümsedi. Parmağımın ucunda o gülümseyişi hissetmenin bir tanımı olamazdı, parmak ucumda enfes bir tat bırakmıştı.

Zorlukla uzaklaştım, yataktan çıktım. Üzerindeki pembe ayıcıklı pijamalarıyla ve o tatlı saç örgüsüyle tıpkı bir kız çocuğu gibi duruyordu. İç çekerek banyoya geçtim, elimi yüzümü yıkadım ve mutfağa indim.

Yumurta kırıp, sosis kızarttım. Böyle sağlıksız şeyleri seviyordu, arada yemesinin pek zararı olmazdı.

"Sosis!" diye çocuksu bir nida duyduğumda gülümsedim. Tam arkamı dönecektim ki belime sardığı ince kollarıyla olduğum yerde kaldım. Güzel başını sırtıma yaslamıştı. Hep orda kalabilirsin güzelim, hareket bile etmem. Ancak kalmadı, ayırdı kollarını. Arkamı döndüm. Örülü saçlarını açmıştı, saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Dayanamadım, eğildim ve öptüm saçlarını koklaya koklaya.

"Sen masayı hazırla, ben ekmek alıp geleyim." Sözlerimle hevesle kafasını salladı.

Ekmek almaya gittim ve sonra birlikte güzel bir kahvaltı yaptık.

Her şey güzeldi, her şey fazla güzeldi. Mutluydu, gözleri parlıyordu, kuş gibi şakıyordu. Bunun nedeni kolye miydi? Bilmiyordum. Sadece huzurluydum, bu huzurun hiç bitmesini istemiyordum.

•

Kahvaltıdan sonra birlikte masayı toparlamıştık. Ardından salona geçmiştik. Saat öğleni geçmişti ve o hâlâ kalenin lafını etmemişti. Geldi yanıma, telefonu elindeydi. Tam yanıma oturdu, koltuğun üstünde bacaklarını kendine çekmişti.

"Davette rezil oldum," dedi titreyen sesiyle.

"Hepsi sana hayran kaldı. Ne rezil olmasından bahsediyorsun?" Dudaklarını büzdü.

"O an neden öyle olduğunu bilmiyorum." Haris'in uzaktan da zihinle oynayabildiğinden bihaber miydi? Bence o da henüz Haris'in güçlerinin ne kadar derin olduğunun farkında değildi. Telefonumu açtım, o gün davette çektiğimiz fotoğrafları açtım. Hayatımın en güzel kareleri bunlar olabilirdi.

Başını omzuma yasladı. "Çok güzel çıkmışız," dedi neşeyle. "Instagram'a atalım!" dedi aniden gülerek. Dediğini yaptırdı hem kendi hesabından hem de benim hesabımdan aynı fotoğrafları attırdı, bir de çoklu attırmıştı. Düşündüğümden çok daha hızlı alışmıştı sosyal medyaya.

"Kahve ister misin?"

"İsterim." Mutfağa gidip iki kupa kahve hazırladım. Dışarısı soğuktu, sanki kalenin kasveti şehre çökmüştü. Bir matem havası vardı. İçimde bir huzursuzluk vardı. Karşımdaki çok değişik bir yaratıktı. Onun zaafını öğrenmiştim ancak bu onu ne kadar durdurabilirdi bir fikrim yoktu.

İçimden bir ses daha çok başta olduğumuzu söylüyordu. Bu bir savaştı, çok yaralı olacaktı, çok ölü olacaktı ve sadece bir kazanan taraf olacaktı.

Karmen'in yanına geri döndüm. Kahve bardağını uzattım, aldı ve soğumasını beklemeden büyük bir yudum aldı. Başı omzumun hizasındaydı, çok hafif yaslamıştı güzel başını.

"Ezel," dedi güzel sesiyle. "Sen hiç babandan bahsetmedin. Baban nerede?" Babam, kanayan yaramdı. Nefesimi seslice verdim.

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Kafasını omzumdan kaldırıp, şaşkınlıkla baktı.

"Neden?" Konuşmayı sevmediğim bir konuydu hatta düşünmekten bile köşe bucak kaçındığım bir konu.

"Babam, anneme çok âşıkmış. Annemin vefatından sonra uzun süre kendine gelememiş, aynısı ablama olunca dayanamadı. Küstü tüm dünyaya, hayata, bana."

"Ama senin bir suçun yok ki," dedi titreyen sesiyle.

"Ona kızamıyorum, zor zamanlar atlattı. Kaldıramadı ve uzaklaştı. Onu lise zamanlarımdan beri görmüyorum, arada telefon açardı ama yıllardır aramaz oldu. Şu an nerede ne yapıyor hiç bilmiyorum." Kafamı eğdim, kaşlarını çatmıştı.

"Çok saçma! Kusura bakma ama baban çok bencilmiş. Sonuçta kayıp veren sadece o değil, sen de anneni ve ablanı kaybettin. Sana sarılması gereken yerde, kaçmış." Nefesini verdi sıkıntıyla. "Babalar hep bencil mi olur?" dedi dalgınca.

"Babalar hep özverili olur. Evlatları için her şeyi göze alırlar. Burada gerçek babalardan bahsediyorum, herkes baba olamaz. Ama senin baban gerçek bir baba, bunu gözlerinde görüyorum. Seni her şeyden çok seviyor, senin iyileşmen için tüm mal varlığından, kendinden dahi vazgeçer. Sadece bazı şeylerin değerini kaybetmeye yakın olduğumuzda ya da tamamen kaybettiğimizde anlarız. Bazen dönüşü olmayan hatalar yaparız çünkü insanız." İç çekti. Kafasını bu sefer göğsüme yasladı.

"Ezel," dedi güzel sesiyle. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama devam etmedi, edemedi.

"Evet?"

"Korkuyorum."

"Korkma, ne olursa olsun seni koruyacağım."

"Bir fırtına yaklaşıyor Ezel, biliyorum beni korursun ama seni kim koruyacak?"

"Ondan bu kadar çok mu korkuyorsun?"

"O doğaüstü ve çok güçlü bir varlık. Onu seviyorum ancak daha ne kadar buna devam edebilirim bilmiyorum. Artık o kalede yaşamak istediğimden emin değilim, sanki her şey alışkanlık gibi."

Elini tuttuğumda kalbim titredi, yumuşaktı küçük elleri. Biçimli parmakları kaybolmuştu elimin içinde, birde pembe ojeleri vardı.

"Kal, gitmeyelim bir daha o kaleye. Ben klinik açacağım kendime, sende üniversiteye gidersin, arkadaşlar edinirsin kendine hatta tatile çıkarız, belki ülke ülke gezeriz." Bu hayaller, uğruna çok şey feda edilecek hayallerdi. Ama hayaldi işte. Hissediyordum, o da bunu istiyordu.

Ona ne yaparsa yapasın kızamıyordum. Bu kıyamadığım için değildi, empati kurabildiğim içindi. O bir canavarla büyümüştü, dış dünyadan tamamen izole olmuştu, o yaratık dışında kimsesi yoktu ve sonra hayatına birden ben girmiştim. Onu o evden sökmeye çalışmıştım, o da istiyordu bunu ancak cesareti yoktu ve alışkanlıklardan kurtulmak kolay olmuyordu. Bir tarafta da korkusu vardı tabii, Karmen'i nasıl tehdit ettiğini tahmin bile edemiyordum. Onu anlıyordum, anlamaya çalışıyordum. Yoksa nasıl dayanırdım bilmiyordum. O yaratığın saçını okşayışına nasıl dayanırdım bilmiyorum.

"Yapamam Ezel," dedi kısık sesiyle. *Neden Karmen'im, neden?*

"Dışarı çıkalım mı?" dedim, daha fazla canımız sıkılmasın diye konuyu aniden değiştirerek.

"İstemiyorum, omzuna yaslanmak istiyorum sadece."

"O zaman başın omzumda film izlemeye ne dersin?"

"Ama mısır da patlat!" dedi coşkuyla.

"Ama mısır yok evde."

"Alamaz mıyız? Hatta yanına çikolatalı pasta da alalım." Yüzündeki çocuksu gülümseme için çok şey yapardım, yeter ki kaybolmasın.

"Hadi kaldır kıçını o zaman," dedim yerimden kalkarken. Şaşkınlıkla açtı gözlerini.

"Sen kaba bir adam olmaya başladın," dedi utançla, yanakları hemen kızardı.

"Ben hep böyleydim güzelim, sen yeni keşfediyorsun. Daha ne kabalıklarım var bir bilsen." Ayıplar gibi minik eliyle dolgun dudaklarının üstünü örttü. Elimi ona doğru uzattım, bir süre baktı ve ardından tereddütsüzce tuttu. Parmaklarını sıktım.

Ayağa kalktı, birlikte çıktık evden ve yürüme mesafesindeki büyük markete gittik. Akşam yemeğini hazırlamak için malzemeler aldım. Malzemeleri biraz fazla almıştım, Karmen'in tepkisini merak etmiştim fakat bir tepki alamamıştım.

"Kaymak, peynir falan da alalım yarın sabah kahvaltısı için," dedim hafif yüksek bir sesle. Her an, alma kaleye gidelim demesini beklemiştim ama dememişti. İçimi rahatlama kapladı. "Başka istediğin bir şey var mı?" dedim kasaya yakınlaşırken.

"Senin amacın beni bir dünya yapmak!" dedi kızgınca.

"Ele gel diye yapıyorum," dedim göz kırparak. Tamamen mizah amaçlıydı söylediğim ama pek hoşuna gitmemiş olacak ki birden suratı asıldı. Alınmış mıydı acaba? Elimi bıraktı, kollarını göğsünün altında birleştirdi küskünce. Bir elimle alışveriş arabasını sürüklerken diğer elimi geri ona uzattım ancak uzattığım elden kaçtı.

"Gelsene, elim üşüdü." Kaşları biraz daha çatıldı.

"Kopsun elin," dedi sinirle.

"Hayda!" dedim sondaki a harfini uzatarak. Yüzünde mimik bile değişmedi.

"O kadar ele gelmesini istiyorsan ayrılmasaydın Yasema'dan." Yasema nereden gelmişti ki birden aklına? Dayanamadım güldüm, beni kıskanması inanılmaz hoşuma gidiyordu.

"Nereden çıktı şimdi bu?" Omuz silkti. "Küstün mü?" Yine omuz silkti.

Kasaya geldiğimizde aldıklarımızı kasaya koyarken birden Karmen yine elimi tuttu. İlk önce ne olduğunu anlamadım, sonra bana kaçamak bakışlar atan kasiyer kadını fark ettim. Kafamı eğdim sırıtışımı gizlemeye çalışarak.

"Keşke birazda süt alsaydık evimize," dedi nispet yapa yapa. Alt dudağımı ısırdım gülmemek için.

"Aldık ya güzelim," dedim kasadaki süt şişesini işaret ederek. Başka bir şey demedi Karmen, bakışlarını kasiyer kadına dikmişti.

Parayı ödedim ve aldıklarımızı poşetlerken Karmen de bana yardım ediyordu. Poşetlerden birini almaya çalışmıştı ama izin vermemiştim, zaten incecikti o elleri, nasıl yorardı? Marketten çıktığımızda ellerim doluydu. Tüm poşetleri bir elime alıp yine elimi ona uzattım ama tutmadı.

"Sen az önce kıskandın mı beni?" dedim muzip bir ifadeyle. Yürürken bana yandan bir bakış attı, ardından önünde döndü, ne diyeceğini düşünüyor gibiydi.

"Ben süt için..." dedi, hemen ardından devam etti. "Yani süt önemli sonuçta." Ne tatlı saçmalıyorsun sen öyle. Sonra birden sustu, sol elini kaldırdı ve "Hayda!" dedi aynı benim gibi a harfini uzatarak. Sesli bir şekilde gülerken dayanamadım kolumu omzuna atarak kendime çektim.

"Ne tatlı kıskandın sen öyle," dedim gülerek.

"Ay ne alaka canım."

•

Eve vardığımızda aldıklarımızı dolaba dizdim. Mısır patlatırken telefonuma bir bildirim geldi. Banka hesabımdan gelmişti. Bildirimi açtım, para transfer edilmişti. Bu Barbaros Özekli'nin para yatırdığı hesabımdı, bir kuruşunu bile hak etmediğim para.

Hesabıma yüklenen parayı gördüğümde gözlerim irileşti. Bu parayla bilmem kaç ev alınırdı. Evet, hep yüksek rakamlarla oynamıştım fakat bu sefer hak etmiyordum. Bu parayı ve daha önceki paraları kendime harcamayacaktım, çok daha güzel planlarım vardı.

"Pastayı şimdi yiyelim mi?" dedi hevesle birden mutfağa giren Karmen. Dilimle damağıma vurarak bir cık sesi çıkardım, aynı anda kaşlarımı havaya kaldırdım. "Ya neden?"

"Yemekten sonra, iştahın kapanır."

"Ya ama benim canım şimdi çekiyor," dedi yalvaran bakışlarla. Kafamı iki yana salladım, üzerine tuz döktüğüm mısır tabağıyla salona yürüdüm. Söylenerek peşimden geliyordu. "Ya ben senden niye izin alıyorum ki? Allah Allah ya, gidip yiyeceğim işte." Ardından geri mutfağa gitti.

Bende o sırada film açtım, tam koltuğa oturacaktım ki camda bir kararti dikkatimi çekti. Oradaydı, simsiyah tüyleri ve cam gibi parlak gözleriyle bizi izliyordu. Cama yakınlaştım, kalın perdeyi sertçe çektim. Sıkıyorsa şimdi dikizle Haris Efendi!

Karmen elindeki tabakta kocaman pasta dilimiyle salona girdi. Koltuğa oturdu ve bacaklarını pufa uzattı, yanına geçtim.

"Ne filmi açtın?"

"Bende izlemedim daha önce. Hem gerilim hem romantik sanırım."

"Ay korku olmasın." Bizim hayatımız zaten korku filmi olmuştu.

"Gerçekten mi? O kalede yaşayıp korku filminden korkamazsın." Bana yandan ters bir bakış atarak önüne döndü bende filmi açtım, birlikte izlemeye başladık.

•

Film, dünyada kıyamet sonrasını anlatıyordu. İnsanlar yaratıklara dönüşmüştü. Bir kadın, arabasıyla kaza yapıyordu ve o yaratıklardan biri arabanın etrafını sarıyordu. Geçmişle şimdiki zaman arasında geçen film tam anlamıyla mükemmeldi. Gerçekten etkileyici bir filmdi.

Karmen, filmi izlerken bir ara göğsüme yaslanmıştı. Filmin sonunda tişörtüm sırılsıklam olmuştu, açmaz olaydım filmi.

"Altı üstü bir film ama ağlama bu kadar." Göğsümden kafasını kaldırdı, bir yandan da elinin tersiyle gözlerini siliyordu.

"Ama çok etkileyiciydi," dedi hıçkırarak. "Adı neydi?"

"*Hostile.*" Yüzünü ellerimle kurulamaya çalıştım. Yanımda duran peçetelikten biraz peçete aldım ve burnunu sildim. "Ama ağlama artık, bir daha film açmayacağım ya şu hâline bak." Gözyaşları durmak bilmezken yine hıçkırdı. Dudakları şişmiş, burnu kızarmıştı. Çok tatlı olmuştu ama ağlayışını görmek hiç hoşuma gitmiyordu.

"Kötü sonları sevmiyorum," dedi iç çekerek.

"Sonu kötü müydü? Bence en mutlu şekilde bitti."

"Olsun beğenmedim, keşke o hastalık hiç olmasaydı," dedi kırık sesiyle.

"E o zaman film olmazdı ki?" Omuz silkti.

"Olmasaydı işte."

"O hastalık her türlü olacaktı, çok güzel bir aşk yaşadıktan sonra ayrıldılar en azından."

"Adam kadın yüzünden o hâle geldi!" dedi suçlayıcı bir şekilde.

"Belki de adam en başından bilseydi, yine de o kadını seçerdi." Gözyaşları durdu, bir sessizlik oluştu. "Çünkü bazı şeyler, her şeye rağmen yaşanmaya değer."

"O hâle gelse bile mi?" dedi durgunca. Kızılları yine başka bir evren olmuştu bana, ben yine o uçsuz bucaksız evrende kaybolmuştum.

"O hâle gelse bile."

Birlikte güzel bir akşam yemeği hazırlamış ve yemiştik. Filmden sonra kendine gelmesi biraz uzun sürmüştü. Bir daha hüzünlü filmler açmayacaktım ona, çok etkileniyordu.

"Biliyor musun?" dedi pastasını yerken bende sigaramı içiyordum. Mutfaktaydık ve bulaşıkları çoktan toplamıştık. "Ben okuduğum kitaplarda da mutsuz sonlar hiç sevmem."

Gülümsedim. "Gerçekçi olmanın vakti gelmiştir belki de Karmen, etrafına bak. Hep mutlu sonlar mı görüyorsun?"

"Ben hiç mutlu son görmedim," dedi yeni fark ediyormuş gibi.

"Gerçek hayatta bulamadığın mutlu sonları kitaplarda, filmlerde araman saçma değil mi?" Yutkundu, çatalını bıraktı.

"Ezel, ben mutsuz sonu kaldıramam." Sigaramı küllüğe bıraktım, uzandım ve elini tuttum.

"Söz, sana verebildiğim en güzel sonu vermeye çalışacağım." Bunun için her şeyi yapacağım Karmen, her şeyi. Son bir nefes daha çektim sigaramdan. Ben sigara içerken yanımda durmasını istemiyordum ama o inatla durmuştu.

"Ezel," dedi birden değişen ruh hâliyle. "Sıcak havuza girelim mi?" Kızılları parladı.

"Birlikte mi?" dedim bilerek onu utandırmak için. Eğdi kafasını, nasıl da utanıyordu hemen.

"Şey, olur."

"Tamam o zaman, sen git ben geliyorum." Hiç yüzüme bakmadan ayağa kalktı, çıktı mutfaktan. Bende boşalan pasta tabağını, makineye yerleştirdim.

Yatak odasına girdim, ardından geniş banyomuza. Karmen, banyodaki büyük camları açmıştı ve boğaz manzarası tüm ihtişamıyla parlıyordu. Hava kararmak üzereydi, dışarıda değişik ama güzel bir hava vardı tamda şu an. Camları kapatıp, perdeyi çektim.

Sıcak suyla fokurdayan jakuziye baktım. Karmen suya duş jeli döküyordu. Üstünü hâlâ çıkarmamıştı, sanırım utanıyordu. Yanında durdum, şimdi soyunup oraya mı girecektik? Tamam bu tuhaf bir hâl almaya başlamıştı, e tabii bir o kadar da keyifli. İkimizde ne yapacağımızı şaşırmıştık sanki. Soyunacak mıydı yani? Ah kalbim!

"Şey, arkanı dönsene," dedi utana sıkıla. Döndüm arkamı, gözlerimi yumdum. Şu an soyunuyor olduğunu bilmek, kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

"Dönebilirsin," dedi miyavlar gibi. Döndüm. Köpüklü suyun içinde, topuzundan çıplak omuzlarına düşen saçlarıyla, siyah sutyen askısıyla nefes kesici görünüyordu. Yutkunamadım.

Elim tişörtümün eteklerine gitti. "Arkanı dönmene gerek yok." Göz kırptım. Kafasını utançla başka bir yöne çevirmişti ama o yandan attığı kaçamak bakışları yakalamıyor değildim.

Pantolonumu da çıkardım, iyice kızarmıştı. Üstümdeki tek parçayla girdim jakuziye, tam karşısına kuruldum. Korkuyordum, genç yaşta kalp krizi geçirmekten korkuyordum. Çünkü kalbim öyle bir hiddetle atıyordu ki acıyordu.

"Şöyle bakma," dedi al al yanaklarıyla.

"Nasıl bakıyormuşum?" Alt dudağını ısırdı. O dudakların tadını biliyordum, yumuşacıktı dolgun dudakları.

"Şöyle işte," dedi utana sıkıla. Güldüm, bu sefer o bana şöyle baktı.

"Sevdin mi jakuziyi?"

"Sevdim, çok güzel köpürüyor," dedi gülerek.

"Çok güzelsin," dedim tek nefeste, başını eğdi yine. Sakladı o ölüp bittiğim al yanaklarını. Dayanamadım, işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırdım yavaşça.

"Ama utanıyorum," dedi kısık sesiyle. Ama yerim. Ona yakınlaştım, yanağını okşadım. Gözlerini yumdu, o da benim dokunuşlarımı seviyordu. Elim topuz yaptığı saçlarına gitti, tek elimle hiç zorlanmadan yavaşça çıkardım tokasını. Siyah saçları, çıplak omuzlarına su gibi aktı. Durdum, nefesimi tuttum. Bir an bu kadar güzel olabilirdi. Birden yüzüme su sıçrattı, bunu yaparken kıkırdıyordu. Gülerek kafamı iki yana salladım.

"Ezel," dedi parlayan gözleriyle. Elini kaldırdı, yanağımın üzerine getirdi ve sevdi parmaklarıyla, bu sefer ben yumdum gözümü. "Gülümsesene," dedi, anında istemsizce gülümsedim. Gözlerimi açmadım, birden yanağıma kondurduğu öpücükle tüm dünyayla ilişkimi kestim belki. Tam gamzemin üstünü öpmüştü, o güzel dudaklarıyla.

Gözlerimi açtım. "Karmen, tehlikeli sulardasın." O da biraz yakınlaştı bana, çıplak bacaklarımız birbirine değiyordu suyun altında.

"Peki ben neden çok güvenli sularda gibiyim?" Dudakları titredi. Saçlarının uçları ıslanmıştı. Okşadım ipek gibi olan saçlarını.

"Kal Karmen, hep burada kal." Hep kalbimde kal.

"Kalamam." Ama bu acıtıyor güzelim. "Sanki ben bu dünyaya ait değilmiş gibi hissediyorum, öyle yabaniyim, öyle yabancıyım."

"Sen bu dünyaya aitsin." *Sen belki de kalbime aitsin, çünkü her hareketinde sızlıyor orası.*

"Çok acı olacak, çok kan akacak, belki de mutsuz bir son olacak," dedi kederle.

"Hayır, mutlu olacak!" dedim inatla. Ancak bu dediğime ben bile ne kadar inanıyordum ki?

"Sen söyledin Ezel, mutlu son yok. Ve bu hikâye, mutlu bir son için fazla kasvetli."

"Sana bir mutlu son fısıldayayım mı?" Masumca salladı kafasını. "Kal, burada. Benimle kal. Unut geçmişi, o yaratığı unut. O zaman belki en mutlu sona ulaşmış oluruz." Kirpikleri titredi, güçsüz görünüyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Bu kadar kolay olur mu sanıyorsun? Mahvoluruz Ezel. Hem onu öylece bırakamam, arkadaşım o benim." Hem korkuyor hem geçmişlerine ihanet etmek istemiyordu. Fazla fedakârlık güçlülük değil de aptallıktı, işte burada ipleri kaçırıyordu.

"Seni sadece kanın için istemediğine emin misin? Sen zeki bir kadınsın, düşün Karmen. Sürekli onun yanında olacak, hayatını ona adamış bir adağı neden kaybetmek istesin?" Kafası karışıktı. "Burayı seviyorsun, yanımı seviyorsun. Kaleyi düşündükçe kasvet basıyor sana, bunu görüyorum. Peki neden hâlâ geçmişe dönmek istiyorsun? Karşındaki parıltılı geleceği neden kendi ellerinle karanlığa boğuyorsun?" Sessiz kaldı. Olsun, ben senin yerine de

konuşurum. "Tek mutlu son bu, eğer o kaleye dönersek sana ne kadar mutlu bir son verebilirim bilmiyorum."

"Ben son istemiyorum," dedi hüzünle. "Sonları sevmiyorum ben." Yanağını biraz daha okşadım.

"O zaman her son başlangıcımız olsun, her sonda yeniden başlayalım."

"Ezel," dedi hülyalı bir sesle. "İyi ki varsın," dedi. Çıplak kollarını, boynuma sardı. Nefessiz kaldım, kolumu çıplak beline sardım. Güzel kokusunu çektim içime, suya döktüğü jellerle karışmıştı mis kokusu. Boynumdaki ıslaklıkla irkildim, boynumu öpmüştü.

Şaşkınlıkla uzaklaştırdım onu kendimden, o kadar etkilenmiştim ki ürpermiştim.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" dedi gözlerini irileştirerek. Dayanamadım, çıplak belinden tutarak kucağıma çektim. Küçük küçük öpücükler bıraktım mis kokulu, narin boynuna.

Gülerek kafasını geriye attı. Huylanıyordu. "Ya yapma!" dedi kahkahaları arasında. Durdum, kafasını bana eğdi yavaşça. Nefes nefese kalmıştı gülmekten. Kucağımda çok güzel duruyordu. Ben gülmüyordum, tebessüm bile edemiyordum. Kalbim bu kadar hızlı atarken ben, sessizce karşımdaki güzelliği seyrediyordum.

Onunda gülüşü yavaşça soldu, yutkundu yine. Belini saran ellerim titriyordu. O güzel dudakları çok yakındı. Öpmek istiyordum, saatlerce tadına doymak istiyordum. Dudaklarımı dudaklarına yakınlaştırdım. Omzuma koyduğu eli, çıplak omzumu sıktı. Nefesi nefesime çarpıyordu.

Dudaklarım tam hasretini giderecekti ki büyük bir gök gürültüsü oldu. Karmen irkilerek geri çekildi. Dışarıda bir karga, bağırıyordu. Tiz sesiyle çığlık arıyordu. Büyük camlardan biri açılmış sertçe duvara çarpıyordu. Gök sanki yarılıyordu. Karmen kucağımdan kalkarken bende çıktım sudan.

Büyük camları kapattım ve yine kalın perdeyi çektim. Yine etmişti içine! Kilometrelerce öteden bile yapıyordu yapacağını.

Tekrar suya girmedim, bir havluyu sardım belden aşağıma.

"Gidiyor musun?" dedi sessizce. Sanki sormaya korkuyor gibiydi.

"Kalmak için çok şey feda ederim ama şimdi değil."

Sigaramdan derin bir duman çektim. Dün gece jakuzi maceramızdan hemen sonra, yine koyun koyuna uyumuştuk. Daha doğrusu o uyumuştu, ben seyretmiştim. Korkuyordum onu kaybetmekten. Ya o yaratığı seçerse diye ödüm kopuyordu.

Karmen mutfağa girdi. Dünün aksine, bugün yüzü gülmüyordu. Hüzünlüydü kızılları. Gözleri masada gezindi.

"Günaydın," dedi varla yok arası bir sesle. Yüzüme bakmıyordu, eğmişti başını.

"Günaydın," dedim bu hâli canımı sıkarken. Oturdu karşıma ancak yüzü hâlâ eğikti.

"Bir sorun mu var?"

"Çok sorun var," dedi acı içinde. "Ezel, eve dönelim artık." İşte korktuğum oluyordu. Kolye boynundaydı ve ona gitmek istiyordu. Demek gerçekten onu seviyordu, istiyordu. Yutkunamadım, nefes bile almadım.

Kafasını yavaşça kaldırdı, gözlerini irileştirdi. "Ezel, avucunu yakıyorsun!" Sözleriyle bakışlarım avucuma kaydı. Elimdeki sigara, avucuma düşmüştü ve yakıyordu. Peki ben neden acı hissetmiyordum, neden tenimin yandığını hissetmiyordum? Yoksa kalbimdeki yangın tenimdeki yangından çok daha büyük olduğu için miydi?

"Çeksene be adam! Deli misin sen?" dedi endişeyle. "Sigara yaktı hep avucunu." Sende kalbimi yaktın Karmen, defalarca.

Çektim sigarayı, hiçbir şey olmamış gibi tekrar bir nefes aldım sigaradan. "Aç karnına içmesene." Beni düşünüyormuş gibi yapmasana.

"Kahvaltını yap, gideriz," dedim sadece. Bir şey demedi, pek bir şey de yemedi, bende yemedim. "Sen hazırlan, birazdan çıkarız," dedim ayağa kalkarak. Hiçbir şey demedi, sadece çıktı mutfaktan.

O çıkar çıkmaz su kaynattım. Yıkadığım süsen yapraklarını, kaynayan suyun içine attım. Bu yaptığım ne kadar işe yarardı bilmiyordum ama elimdeki tek şey buydu. Lanet olsun ki başka bir halt gelmiyordu elimden.

Süzdüm çayı ve iki bardak doldurdum. O sırada Karmen girdi mutfağa.

"Hazırım."

"Çay yaptım, sakinleşmek için iyi gelir." Uzattım bir bardağı. Kokladı önce dumanı çıkan bardağı. Ardından içmeye başladı, bende ona eşlik ettim.

Çayını sonuna kadar içti. Bende kendi payımı içerken bir yandan da mutfağı topladım. Karmen, sessiz ve durgundu. Gitmek istemiyordu sanki ama neden gitmek istediğini söylüyordu?

Evden çıktık, arabaya bindik ve ben yine o lanet yola sürdüm arabayı. Hızlı sürüyordum, öfkeliydim ama kimeydi bu öfkem? Onu seçen Karmen'e mi? Onu kullanan Haris'e mi yoksa onu kendi ellerimle götüren kendime mi?

"İşi bırakacağım," dedim sakin bir sesle. Sesim, arabadaki müziği bastırdı. Karmen hızla kafasını bana çevirdi.

"N-nasıl yani?"

"Sen hasta değilsin, ben bir doktorum ve babandan boşu boşuna para alıyorum. İşimi yapmam gerekiyor. Madem hasta yok, daha fazla kalmamın bir anlamı yok o kalede. Bir süre daha kalacağım yanında, ardından şehre dönüp hayatıma devam edeceğim," dedim duygusuzca. Yalan söylüyordum, onu asla bırakamazdım ki. "Klinik açacağım."

"B-beni bırakacak mısın?" Öyle bir noktaya geldim ki anlamadan, nefes almayı bırakırım ama seni bırakamam.

"Ben seni bırakmıyorum, sen o soğuk kalede, bir yaratıkla yaşamayı seçiyorsun." Yüzüne bakmıyordum, bakamıyordum. Eğer kızıllarına bakarsam bunları söyleyemezdim. Yine yumuşardım, yine bağrıma basardım.

"Git," dedi sadece. "Hem sana zarar gelmemiş olur. Eski huzurlu hayatına dönersin." Benim huzurum sensin Karmen. Hâlâ anlayamadın mı?

"Evet, yeni bir hayat kuracağım. Belki güzel bir kadınla tanışırım." Ne kadar kıskanç olduğunu öğrenmiştim artık ve biraz da o kudursun istiyordum bencilce. Ama biliyordum ki yine de benim hissettiklerimin çeyreğini hissetmeyecekti. Haris'e karşı duyduğum düşmanlığın boyutuna kimse yaklaşamazdı.

"Ne saçmalıyorsun?" dedi birden sinirle. O kızgın yüzünü ne kadar görmek istesem de yüzüne bakmamaya devam ettim.

"Bir şey saçmalamıyorum. Olacakları anlatıyorum, yakışıklı adamım sonuçta."

"Hah," diye sinirli bir nida çıktı dudaklarından. Ne kadar sinirlense de dur demedi, evimize dönelim demedi. Üzerimde can sıkıcı bir ağırlık baş göstermeye başlamıştı bile.

•

"Seni anlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Söyle Karmen, seni neyle tehdit ediyor?"

"Mahvetmekle." Sesi zorlukla çıkmıştı dudaklarından.

"Ona bu şansı sen veriyorsun."

"Onu tanımıyorsun, güçlerinin sınırını bilmiyorsun."

"Senin kanını içtikçe güçleniyor."

"Benim kanım olmasa da başka bir kanla güçlenir ama bu onu sadece öfkelendirir."

"Güzel, her şeyin farkındasın," dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. "Ama hâlâ onu seviyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldadı bir kez daha ama daha fazla konuşmadı, yine sessizliğine çekildi.

•

Yine gelmiştik işte, buradaydık. Neden getirmiştim ki buraya? Neden kopamıyordu bu lanet kaleden? Onu anlamaya çalışıyordum. Ancak empati yeteneğimi şu an kaybetmiş gibiydim. Şu an bencildim, şu an nefret ve öfke dolu bir adamdım.

Karmen, önden girdi eve ve ben de arkasından. Her gelişim, ilk gelişim gibiydi. Öyle yabancıydım bu soğuk kaleye.

Günün sonunun bu kalede bitmesinden bıkmıştım. Onu kendi ellerimle ona sunmaktan bıkmıştım. Buna artık dayanamıyordum. Odama çıktım, oturdum koltuğuma ve sigaramı içerken bekledim. Bir ses bekledim, bir tuhaflık bekledim.

•

Saatlerce oturdum aynı şekilde koltukta, neredeyse bir paket sigara bitirdim. Ve duydum, acı bir haykırış duydum, ardından Karmen'in çığlığını. Kalbim kulaklarımda atarken hızla kalktım, koştum Karmen'in odasına. Kapıyı açtım ve gördüğüm görüntüyle derin bir nefes aldım. Haris, yerdeydi. Karmen'in bileğinden kan damlıyordu.

Daha tuhaf bir şey vardı ki, Haris kusuyordu. Hem de kan kusuyordu. Rengi bembeyaz olmuş, damarları belirginleşmişti, gözleri kıpkırmızıydı ve acıyla kan kusuyordu. İşe yaramıştı.

Keyifle yaslandım kapının pervazına, yüzümdeki sırıtışla Haris'in can çekişlerini izledim. Haris kanlı gözleriyle bana baktı, bu öfke dolu bir bakıştı. Sırıtışım genişledi.

25. BÖLÜM: İKİNCİ ADAM

Gördüğüm görüntü öyle dehşet vericiydi ki bu küçük anın içinde kısa bir anlığına kayboldum. Kızıl gözlü bir kadın, ağlıyordu dehşet içinde. Hemen ayaklarının ucunda ise insan demeye bin şahit gerekecek bir canavar vardı.

Kıpkırmızı gözleriyle, kireçten daha beyaz teniyle, pul pul olmuş derisiyle, gerçek olamayacak kadar korkunçtu. Her yer kandı. Tahta zeminde, kanın çizdiği yol, ayaklarımın ucuna kadar ulaştı. Bu sadece kan değildi, bu benim zaferimdi, tabii bu geçici bir zaferdi. Onun gibi bir varlığın kolay kolay yok olmasını beklemiyordum zaten. Ancak elimde onu kötü edecek ve bizi koruyacak çok önemli bir şey vardı, süsen.

Karmen eğilmiş, Haris'e bakıyordu. Hem ağlıyor hem de konuşuyordu.

"Ne oldu böyle?" diyordu, sanki beni görmüyor gibiydi.

Haris konuşamıyordu, kan kusması durmuştu ancak çok beter bir hâli vardı. Nefes nefeseydi. Haris zorlukla açık tuttuğu gözleri ardından bana düşmanca baktı.

"E-Ezel bana yarım et, lütfen!" dedi Karmen gözyaşları arasında. Hayır, ağlama. Bu yaratık senin gözyaşlarına değmez. "Ö-ölüyor mu?" Keşke. "Anlamıyorum, neden böyle oldu?"

"O yaptı," dedi Haris zorlukla konuşarak. Karmen şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Haris ne yaptığımı, ne kullandığımı benden daha iyi biliyordu. "S-süsen," diye devam da etti ama daha fazla

takati kalmamış olacak ki konuşmayı keserek düşmanca bakmaya devam etti.

"Bir bitki buldum, o bitki üzerimdeyken bana zarar veremediğini keşfettim. Ve o bitki kanımızdayken bu hâle geldiğini de keşfettim." Karmen sözlerimle başını yavaşça kaldırdı. Ellerinde ve çıplak dizinde kan vardı. Üzerindeki beyaz elbise kana bulanmıştı.

"Sen ne yaptın Ezel?" dedi kısık sesiyle. "Bunu senden kim istedi?" Kırık sesine öfke karışmıştı. "Ben ona isteyerek veriyordum kanımı. O başka canlılara zarar vermesin diye."

"Seni kullanıyor aptal! Seni sevdiğini mi zannediyorsun?" dedim kendime engel olamazken. Bağırıyordum, o yaratığın saçını okşuyordu ağlayarak yine. Bu zoruma gidiyordu, daha bu sabah benim kollarımın arasındaydı. Yapamıyordum.

"Bu dünyada beni sadece o seviyor!" Gerçekten böyle mi düşünüyordu?

Alayla güldüm. "Kendini kodlamışsın. Beni o seviyor, beni o büyüttü, ondan başka kimsem yok, onu seviyorum! Bu içi boş sözlerinden başka bir şey kullanmıyorsun. Ama sen de gitmek istiyorsun, gerçek bir hayat istiyorsun. Ya fazla aptalsın ya da fazla korkak. Bunun başka bir açıklaması olamaz. Ve biliyor musun? Ben vardım." Son cümlede sesim istemsizce kısılmıştı. Sustum. Kızıllarını irice açmıştı yine.

Yüzüme baktı baktı ve konuştu: "Ona bir hayvan bulmalıyım," dedi sanki ben duvara konuşmuşum gibi.

"Biliyor musun Karmen? Her şey senin hatan, yalnız olman ve hayata dair hiçbir şey bilmemen senin hatan. Bu yaşadıklarını hak ediyorsun. Sana her ulaşmaya çalıştığımda sen onu seçiyorsun. Tam artık, tamam bitecek bu iş, benimle gelecek dediğimde yine başa dönüyoruz. Ben bu kısır döngüden çok yoruldum. Artık yapamıyorum Karmen. Sen her seferinde onu seçerken ben devam edemiyorum. Sanki tüm emeklerim boş. Ama artık bitti, artık yokum. İşi bırakıyorum. Sana da kanına aç bu yaratıkla mutlu bir hayat diliyorum!" Konuşuyorum, kırıyordum ancak onun

kırılmışlığı neydi ki benimkinin yanında? Kalbim hiç böyle acımamıştı.

Karmen, incinmişti. Bunu kızıl gözlerinden okuyabiliyordum. Yutkundu, dudaklarını araladı konuşmak için. 'Kal' demesini bekledim. Deseydi, gitmezdim ya da onu kendimle birlikte götürmeye çalışırdım ama demedi. Sustu.

Arkamı döndüm, çıktım kanla kaplı odadan. Kendi odama gittim, eşyalarımı topladım. Buraya gelirken getirdiğim tüm eşyalarım geri topladım. Odada benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar aldım.

Aşağı indim. Kaleye son bir kez bile bakmadan bindim arabama. Çalıştırdım arabayı, direksiyonu tutan ellerim titriyordu. Kabullenmek istemiyordum. Onu seçtiğine inanmak istemiyordum. Gücüm kalmamıştı artık, her seferinde ona gitmesini artık yüreğim kaldırmıyordu.

Ben bugüne kadar kimse için bu kadar çabalamamıştım ve sonuç hüsrandı. Sonuç yıkıyordu, yutuyordu, boğuyordu ama yakmıyordu. Ben yanmak istemiştim hâlbuki onun kızıllarında, şimdi ise donuyordum.

Şehre doğru sürdüğüm arabayı birden, ters yöne döndürdüm. Kaleye gitmiyordum, o köye gidiyordum. Toz ve toprak yolda gidebileceğim kadar hızlı gidiyordum. Belki o yaşlı adamdan daha fazla şey öğrenebilirdim. Belki onu öldürmenin bir yolunu bulurdum. Peki onu öldürürsem Karmen beni affeder miydi?

Affetmemesi, bir yaratığa yemek olmaktan daha iyiydi şüphesiz.

•

Yarım saat kadar sonra köye gelmiştim yine. Bu köy, hala çok tuhaftı. İndim arabamdan, taşlı toprak yolda yürüdüm. Yine geçen geldiğim gibiydi, ölüm sessizliği çökmüştü ve çok pis bir koku vardı etrafta, tıpkı leş gibi. Akşam karanlığında daha da ölü ve ürkütücü bir yerdi.

Amacım geçenki yaşlı adamı bulmaktı. O adam bir şeyler biliyordu hatta çok şey biliyordu.

Ee Ezel, hani gidiyordun? Hani bırakmıştın artık? Ne işin var burada?

Durdum, işte sallanan sandalyesi oradaydı. Adımlarımı hızlandırdım, sandalyenin önünde durduğumda kimsenin olmadığını fark ettim. Sandalyeyi rüzgâr savuruyordu. Birden evin kapısı açıldı. Bu geçenki orta yaşlı, göbekli ve kel adamdı. Bıyıkları uzundu ve adamın çok itici bir görüntüsü vardı.

"Hayırdır? Yine mi kayboldunuz?"

"Hayır, geçiyordum. Geçenki amcaya bakmak istedim. Onu rahatsız etmiştim son gelişimde. İçeride mi acaba?" Adamın yüz hatları değişti. Pis yüzü daha da iğrenç bir hâl aldı.

"Öldü," dedi soğukkanlı bir şekilde.

"Öldü mü?" Ben onu ziyaret ettikten sonra bunun olması bir tesadüf müydü? Hiç sanmıyordum.

"Evet, yaşlı adamdı. Sizde gelmeyin buralara bir daha, sevmeyiz yabancıları." Bu adamda bir şeyler vardı.

Adamın sert tavrı karşısında daha fazla bir şey söylemedim ve arkamı döndüm. Arkamdan kapının kapanma sesini duyana kadar yürüdüm. Gözlerimi etrafta dikkatle gezdirdim yine. Kötü koku her geçen saniye daha da rahatsız edici bir hâl alıyordu.

Nefesimi sıkıntıyla verdim. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Köy evlerinin hepsi ıssız görünüyordu. Birinde bile ışık yanmıyordu. Karanlık geceyi aydınlatan tek şey ay ve yıldızlardı. Burada daha fazla bir şey bulamayacak gibiydim, en azından şimdilik. Arabama yürümeye başladım.

Birden bir el bileğimi tuttu. İrkilerek karşımdakine zarar verecektim ki bunun bir çocuk olduğunu fark ettim. Küçük bir erkek çocuğuydu. Çok zayıftı, yüzünde morluklar vardı ve inanılmaz

çelimsizdi. Dudağı patlaktı, yanağında büyük bir morluk vardı, gözleri fersizdi. Kıyafetleri yırtık pırtıktı.

"Git buradan, gelme bir daha. Seni öldürürler," dedi çocuk korkuyla fısıldayarak.

"Ne? Kim öldürecek?" der demez arkamda bir ses duydum, bu adım sesiydi. Arkamı döndüm.

"Yeğenimi rahat bırak. Kimsin sen?" dedi az önce konuştuğum itici adam. Üstelik elinde bir tüfek vardı bu sefer ve tüfeği bana doğrultmuştu. Çelimsiz çocuğu arkama aldım.

"Ben sadece konuşuyordum," dedim sakin bir şekilde, adama yavaştan yaklaşarak. O kadar yavaş yakınlaşıyordum ki fark etmiyordu bile. "Silah gerektiren bir durum yok." Adamın eli, tetikteydi. Ateş edecekti, emindim. Biraz daha yakınlaştım ve hızla yana kaçarak eline tekme attım. Karşımdaki göbekli ve kısa adamı alt etmek pek zor olmamıştı.

Güçlü tekmemle sıkı sıkı sarıldığı tüfek yere düştü. Yerdeki tüfeği elime aldım ve tüfeğin tersiyle adamın yüzüne sertçe vurdum. Vuruşun etkisiyle bilincini kaybetmişti. Arkamdaki çocuğu hatırlayarak arkama döndüm, titriyordu zayıf bedeni. Korkuyla kırpıştırıyordu gözlerini ancak adamın hâline bakarken gözlerindeki ışıltıya şahit olmuştum. Tüfeği elimden bırakmadan çocuğa baktım.

"Annen baban nerede?" Yutkundu küçük çocuk. Çocuğun hâline baktıkça içim gidiyordu.

"Yoklar, öldüler," dedi kısık sesiyle.

"Bu herif neyin?"

"Amcam," dedi yine aynı tonda.

"Seni bu hâle o mu getirdi?" Kafasını olumlu anlamda salladı sadece.

"Başka bir tanıdığın var mı?" Kafasını iki yana salladı.

"O zaman benimle geliyorsun." Bu çocuğu, bu canavarın elinde bırakamazdım.

"Amcam kızar."

"Bir daha sana zarar veremeyecek söz veriyorum. Benimle gelir misin?" Önce yerde yatan adama baktı, sonra bana. Tereddütle kafasını salladı olumlu anlamda.

Küçük çocuğu arabaya indirdim ve son hızla sürmeye başladım arabayı, çok kötü görünüyordu.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordum ancak cevap vermedi. Küçük bedeniyle koltuğa yaslanmış, şaşkınlıkla arabayı inceliyordu. "Beğendin mi?" Utanarak başını eğdi. Çamurlu, kirli elleriyle oynamaya başladı. Ayakkabısı bile yoktu! Isıtıcının ayarını biraz daha yükselttim. Arka koltuktan ceketimi aldım ve yırtık pijamasının üstüne bıraktım. Titremesi hâlâ geçmemişti.

"İsmin ne?" Yine cevap vermedi. Bu çocuğa ne yapmışlardı böyle? İçim daraldı. "Kaç yaşındasın?" dedim yine pes etmeyerek yine sonuç aynıydı. En fazla on yaşında olmalıydı.

"Benim adım Ezel. Tanıştığımıza çok sevindim."

"B-benim adım yok," dedi ince çocuksu sesiyle.

"Yok mu? İnsanlar sana nasıl sesleniyor peki?"

"Piç." Yutkunamadım. En adi canlılardı insanlar. Hangi hayvanın, diğer hayvanın yavrusuna zevk için zarar verdiği görülmüştü? Ona soru sormak istiyordum ancak görüyordum, sormam gereken çok şey vardı. Karşımda sağlıklı bir çocuk yoktu. Karşımda fiziki ve psikolojik açıdan büyük yaralar almış bir çocuk vardı.

"Şehre gittin mi daha önce?" Kafasını iki yana salladı. "Okuyor musun peki?" Cevabını tahmin edebiliyordum. Kafasını iki yana salladı. Ben arabayı sürerken o yolu izliyordu. Az önce fark etmiştim ki üstündeki tüm yaralara ve kirlere inat parlayan masmavi gözleri vardı. Çok güzel bir çocuktu.

"Teşekkür ederim," dedi birden kısık sesiyle. Mavi gözlerine baktım ve güven vermeye çalışarak gülümsedim. Gözleri kayıyordu, bilincini zor tutar gibi bir hâli vardı. Arabanın hızını arttırdım.

Şehre vardığımızda küçük bedeni çoktan uyuyakalmıştı. Telefonu çıkardım, Eren'i aradım. Açar açmaz hızla konuştum.

"Hastanede misin Eren?" Gece yarısını geçeli çok olmuştu.

"Evet, nöbetteyim bugün."

"Güzel, şimdi küçük bir çocuk getireceğim. Hazırlık yap, özellikle senin ilgilenmeni istiyorum," dedim sakince.

"Bir şey mi oldu? Kaza falan mı? Neyi var çocuğun?" Hızlı hızlı soruları sıralıyordu.

"Darp edilmiş," diyebildim sadece.

"Tamam, bekliyorum," dedi kuru bir sesle, telefonu kapattım. Boş yolda hızımı biraz daha arttırdım.

Hastanenin önüne geldiğimizde küçük çocuğu hiç uyandırmadım. Arabadan indim ve onun kapısını açtım, çocuğu kucağıma aldım, baygın gibiydi. Eren acil kapısında bekliyordu, sedyeye yatırdım hemen çocuğu.

"Kim bu hâle getirmiş çocuğu?" dedi Eren soğukkanlılıkla.

"Sanırım amcası olacak kansız."

"Şimdi genel bir kontrolden geçiririz. Tahlil yaparız. Sonra pansuman ederiz," dedi hızlı hızlı.

"Tamam çabuk ol, çocuk ne hâlde," diye çıkıştım. Sustu ve biraz daha hızlandı. Bende öylece oturdum hastanenin soğuk zeminine.

•

Uzun saatlerce bekledim, sabah olmak üzereydi. Eren geldi yanıma, teni soluktu. Beyaz önlüğü içinde, bana bakıyordu.

"Kolunda çatlak vardı, ayağında burkulma, vücudunda çok fazla darp izi vardı." Sustu, boğazını temizledi. "İleri derecede istismara uğramış ve..." Derin bir nefes aldı, bakışlarını kaçırdı. Gözleri mi dolmuştu öyle? Hızla kalktım yerimden. Gözünden akan bir yaşı hızlıca sildi.

"Ne? Ne oldu?"

"Anal bölgesinde ciddi yaralar ve zorlanma vardı. Tahminimce defalarca kez tecavüze uğramış." Dondum, hiçbir şey hissedemedim. Evrenin pisliğinde kayboldum.

İğrendim. Kendimden, tüm insanlıktan iğrendim. Ellerimde tüm vücudum gibi titriyordu. Nefes alamıyordum sanki, ciğerlerim kabul etmiyordu.

"Polise bildireceğim, ailesi yok mu?" dedi Eren, duymuyor gibiydim. İşitiyor ama anlamıyordum sanki. Bunu ona o amcası mı yapmıştı? O iğrenç mahluk da mı yapmıştı? Eğer o pislik şu an karşımda olsaydı, çıplak ellerimle gebertirdim.

"Ailesi yokmuş," dedim zorla çıkan sesimle. Kimsesi yokmuş, yakmışlar canını. "Şimdi nasıl?" dedim ancak ne söylediğimi kendim duyuyor muydum ki?

"Şu an iyi, uyandı. Ağrı kesici verdim, acısı dinmiştir." Acı ağrı kesiciyle geçmez, ağrı geçer. Bu yavrucak acı çekiyor, kesilmez ki acısı.

Konuşamadık ikimizde öylece kalakalmıştık. O küçüğün acısını paylaşıyorduk. İçimdeki şok ve acı hissi yerini yavaş yavaş öfkeye bıraktı.

"Adi pislik," dedim bağırarak. Duvara tekme attığımın farkında bile değildim. Yanıyordu içim, tarifi yoktu içimdeki ateşin. "O şerefsizi orada gebertmeliydim!" Neredeyse kükrercesine bağırırken etraftaki tek tük insanlar, hayretle bize bakıyordu. Anca bakardık zaten, izlerdik her şeyi.

Sığamıyordum, bu duvarların arasına sığamıyordum. Hızlı adımlarla çıktım bahçeye, derin derin nefes aldım. Bir süre öylece

durdum bahçede, belki birkaç da sigara yaktım. Eren yine yanıma geldi.

"Ee ne yapacağız şimdi?" dedi titrek bir sesle Eren.

"Ben gidip o şerefsizi öldüreyim, sonrada teslim olurum," dedim ciddi bir şekilde. Bu gerçekten aklımdan geçen bir düşünceydi.

"Saçma sapan konuşma, benim aklımda daha acı verici fikirler var. Öyle hemen ölümle olur mu?" dedi. "Önce polise ihbar edeceğiz. Çocukla ben ilgilendiğim için, polislerden o piçi muayene etmek istediğimi söyleyeceğim. O sırada hadım edeceğim şerefsizi. Bakma öyle, çok ciddiyim. Yapamaz mıyım sanıyorsun? Emin ol, o şerefsize neden yaptın diye kimse hesap sormaz bana. Ben bu hastanenin başhekimiyim. Sonra içeri göndereceğiz, merak etme orada da şişlerler birkaç aya. Böyle şerefsizleri içeride rahat bırakmıyorlar." Ne ara böyle bir plan kurmuştu acaba?

"Yetmez," dedim.

"Yetmez, hiçbir şey yetmez. Etlerini teker teker koparalım yine yetmez ama cezasız da kalmaz."

Sustuk.

"Çocuğu ben eve götürmek istiyorum. Pedagog değilim ama onun psikolojisini anlarım, yardım etmeye çalışırım, onu mutlu etmeye çalışırım," dedim güçsüzce.

"Tamam bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Tutanak tutacak polisler. Akşama doğru ifadeni ver," dedi eliyle omzumu sıkarak. "Karmen nasıl?"

"İşi bıraktım."

"Ne? Neden?"

"Çok fena tutuldum Eren, çok fena." İç çekti sadece.

Bir gün hastanede kalmıştık ve ardından Eren onu eve götürebileceğimi söylemişti. Polis tutanak tutmuştu, normal şartlarda

çocuğu vermemiz gerekiyordu ama Eren bir şekilde halletmişti. Zaten korkmuştu, hiç konuşmuyordu. O ortamda daha da gerilmesini istemiyordum.

Onun için kıyafetler almıştım ve hastaneden çıkarmıştım. Eve geldiğimizde şaşkınlıkla etrafı izliyordu. Mavi gözlerini irice açmıştı. Topallayarak yürüyordu, içim burkuldu.

"Banyo yapmak ister misin?" dedim o evi süzerken.

"İsterim," dedi.

"Gel o zaman sargılarını, su geçirmeyecek şekilde saralım." O peşimden gelirken misafir odalarından birinde durdum. "Burası kaldığın süre boyunca senin olsun." Gözleri biraz daha irileşti. Önce odaya ardından inanamıyormuş gibi bana baktı.

"Ne kadar büyük!" Gülümsedim. Ona banyoyu gösterdim, kendi şampuanlarımı ve temiz havlu verip çıktım yanından. Salona geçtim geri, gözlerim üst kata çıkan merdivene takıldı. Bende duş almalıydım.

Üst kata çıktım, ikimize ait odaya girdim. Kokusu, buradaydı. Yaktı boğazımı, düğüm düğüm oldu. Titrekçe nefes aldım. Zorlukla yürüyerek banyoya girdim, büyük jakuziye hiç bakmamaya çalıştım.

En azından onun kanını bir süre içemeyecekti, içim bu yüzden rahattı. Kısa bir duşun ardından üstümü değiştirip aşağı geri inmiştim. İsmi olmayan, mavi gözlü çocuk da salondaydı. Onun için aldığım yeni kıyafetleri giymiş, topallayan adımlarla evi geziyordu.

Yüzümdeki hüznü bozmaya çalıştım, gülümsedim. "Beğendin mi evi yakışıklı?"

"Çok güzel!" dedi hayranlıkla.

"Ben inanılmaz acıktım, sen de acıktın mı? Hadi gel karnımızı doyuralım." Sadece kafa salladı utangaç bir tavırla. Ona aldığım spor ayakkabıları ve montu giyindi sonra çıktık evden birlikte.

Hamburger yemeye gelmiştik ve hamburgere bayılmıştı. Etraftaki kalabalığa korkarak bakıyordu. Bu hâlleri bana Karmen'i hatırlatıyordu.

"Çok güzel bu!" dedi ağzı doluyken.

"Güzeldir ama her zaman olmaz. Sağlıklı bir şey değil çünkü." Lokmasını yuttu.

"Ben bundan sonra nereye gideceğim?" dedi olgun bir tavırla.

"Eve gideriz olmaz mı?" dedim onu sakinleştirmek için gülümseyerek.

"Bir daha oraya gitmeyeceğim değil mi?" Sesinde, gözlerinde korku vardı.

"Asla, sana söz veriyorum. Bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Gözleri parladı. Ona sormak istiyordum, dedesini, o kaleyi, o köyde tam olarak nelerin döndüğünü. Ama soramıyordum. Zaten darmaduman bir psikolojisi vardı, bunu ona yapamazdım.

"Neden köye geldin?" dedi yüzüme bakmazken.

"Ben köye yakın bir kaleden geliyordum. Dedeni görmek istedim." Kaleyi duyduğu an rengi attı. Daha fazla konuşmadı. "Bir sorun mu var?" Sadece kafasını iki yana salladı. Bu olayın ardında çok tuhaf şeyler vardı, aklımın eremediği oyunlar dönüyordu ama çözecektim.

•

Yemekten sonra Eren'in evine geçmiştik. Yanımdaki küçük çocuk herkesten ürküyordu. Yasema dışında herkes buradaydı ve tabii Karmen. Eminim bu küçük çocuğu görse çok severdi.

"Şu yakışıklılığa bakar mısın?" dedi Buse ikimizin arasına girerek. Anladığım kadarıyla Eren onlara durumun bir kısmından bahsetmişti.

"Bana benzemiyor mu?" dedi Melih, sarı saçlarını karıştırırken. Bu miniğin de saçları sarıydı. Gerçekten çok güzel ve tatlı bir çocuktu.

"Ay alakanız yok. Bir şu yakışıklılığa bak, bir de dön aynaya bak," dedi Buse burun kıvırarak.

"Bence büyüyünce en az benim kadar yakışıklı olacak," dedi Melih inatla.

"Yandı o zaman," dedi Buse. Minik ilk defa gülümsedi. Tatlı bir gamzesi vardı.

"Bence Ahmet ismi çok yakışır," dedi Kerem.

"Ya Bahattin olsun," dedi Melih. Hepimiz ona baktığında omuz silkti. "Ne var? Babamın adı."

"Bence bu yakışıklıya Kaan ismi çok yakışır," dedi Buse.

Gözleri sıcak bir Ege sabahı gibiydi. "Bence Ege olsun," dedim ilk defa araya girerek. Bana baktı ve gülümsedi ve böylece ismi Ege oldu.

Buse, mutfakta Ege'yle birlikteydi. Ege'ye taze meyve sıkıyordu. Biz de salonda oturuyorduk.

"Karmen yok mu?" dedi Melih. Cevap vermedim. "Tüh, keşke olsaydı." Ona olan bakışlarımla sustu.

"Ne zamandır rakı balık yapmıyoruz," dedi birden Kerem. "Şimdi taze balığın yanında rakı ne güzel giderdi."

"Ay evet ya, hadi gidelim felekten bir gece çalalım," dedi Melih hemen atlayarak.

"Olmaz, Buse son zamanlarda evde tek kalamıyor," dedi sıkıntıyla Eren. Buse, haklı olarak korkuyordu.

"Tek değil ki, yanında Ege var." Onlar konuşurken ben ayağa kalktım, mutfağa geçtim. Buse, gülerek bir şeyler anlatıyordu ve Egede keyifle dinliyordu meyve suyunu yudumlarken.

"Buse." Kafasını bana çevirdi. Cebimdeki süsen yapraklarını çıkardım. Ona uzattım, avucuna bıraktım. Anlamadı ne olduğunu. "Bu bitki üzerinde ve kanında olduğu sürece hiçbir şey yapamaz. Artık korkmana gerek kalmadı." İç çekti. Gülüşü solmuştu. Ege de bizi izliyordu.

"Karmen'i gerçekten bıraktın mı?"

"Bilmiyorum, bu imkânsız gibi. Yine de artık o kaleden ayrılmaması beni yordu." Buse yakınlaştı bana, Ege'nin duyamayacağı bir sesle konuştu.

"Nasıl isteye isteye o yaratıkla kalıyor?" Sesinde hayret vardı.

"Bilmiyorum Buse, bilmiyorum."

•

Eren bayağı uğraştıktan sonra Buse'den izin almıştı ve daha önce defalarca geldiğimiz yere gelmiştik. Masa buram buram anason kokarken arkada güzel bir müzik eşlik ediyordu.

"İçelim güzelleşelim," dedi Melih kadehleri tokuştururken. Büyük yudumlar aldım aralıksızca. Her geçen dakika daha da derinleşiyordu sohbetimiz. Ancak benim aklımda tek bir kişi vardı, tek bir düşünce vardı, tek bir isim vardı: Karmen.

"Çok güzel lan çok!" dedi Kerem birden bağırarak. Kerem birini mi seviyordu?

"Kim bu şansız kız?" dedim yenilenen kadehimle.

"Çok güzel, öyle güzel ki..." dedi ve daha konuşamadı. Dili dolanıyordu.

"Ne zamandır seviyorsun? Niye yeni söylüyorsun lan?" dedi aramızda en ayık olan Eren.

"Yıllardır, yıllardır çok seviyorum." Kerem'in hiçbir kızdan bahsettiğini duymamıştım.

"Ee neden olmadı?" dedim. Kerem gözlerime baktı, yutkundu. Kızarmıştı gözleri de. Sustu, kadehini içti sonuna kadar. Arkada Sezen çalıyordu. Ve Sezen yarama tuz basıyordu.

"Aldattı beni," dedi birden Melih. İki yıl önceki sevgilisinden bahsediyordu, ondan sonra kimseyi sevememişti zaten. "Gözlerime baka baka yalan söylüyormuş! Ben o gözler için ölürdüm lan," dedi elini masaya vurarak.

"Çok özledim," dedim ne dediğimi bile bilmeyerek. Şimdiden özlemiştim, çok özlemiştim. O ise o yaratığın yanındaydı. Dayanamıyordum işte. Bilmem kaçıncı kadehimin dibini gördüm.

"Yasema'yı mı?" dedi Kerem titrek bir sesle.

"Hayır, Karmen'i özledim. Yasema'yla bitti, belki de hiç başlamamıştı." Masada derin bir sessizlik oluştu. Gözlerimi yumdum Sezen'i dinledim.

"Seviyorum kahretsin, seviyorum elimde değil," diye şarkıya bağırarak eşlik etmeye başladı Kerem.

"Seviyorum ah neden? Yaşadığım en deli aşksın sen," dedim ben devam ederek.

"Çok istedim, unutmak istedim esmen ellerini. Gözlerini, kokunu yanık tenini, bana dokunduğun anda hislerimi. Unutmadım oysa sen bir yalancısın," diye devam eden Melih olmuştu.

"Seviyorum kahretsin!" diye devam ettik Kerem'le. Yanıyordu kalbim, Karmen'siz yanıyordum. Burada olsaydı, onun saçlarını sevdiği gibi sevseydi saçlarımı. Yumuşak dudaklarını bastırsaydı gamzeme.

Ablamdan sonra ilk defa birini bu kadar çok özlüyordum. O da beni özlüyor muydu? Özlememiştir, Haris'inin karnını doyurmaya çalışıyordur.

Bir kerecik daha duysaydım sesini ne olurdu ki? Bir şey olmazdı. Yalpalayarak kalktım ve bir şey söylemeden dışarı çıktım. Montsuz çıkmama rağmen üşümüyordum, hararet basmıştı. Çıkardım telefonu, bulanık görüyordum ama Karmen'in ismini bulurken zorlanmadım. Telefonu kulağıma götürdüm ve hemen açtı.

"Ezel?"

"Karmen."

"Sen iyi misin Ezel?" Değilim, hiç değilim.

"İyiyim. Sen nasılsın? Mutlu musun onunla?" Ses gelmedi bir süre.

"Böyle yapma." Sesi kısıktı, onun duymasından mı korkuyordu? "Giden sensin!"

"Sürekli onu seçen de sensin!" İç çekti.

"Ezel, ben iyi değilim." Bunu derken sesi acı çeker gibiydi.

"Neyin var? Sana zarar mı verdi?"

"Hayır, sadece bilmiyorum. Çok değişik bir his bu. Aklımdan çıkaramıyorum seni ve bu artık canımı yakıyor." Biz buna özlem diyoruz Karmen'im.

"Sen iste, şimdi gelip alırım seni."

"Hayır Ezel." Sesinde yine aniden korku belirdi.

"Bu sondu, bir daha seni aramayacağım," dedim ancak bunun ne kadar doğru olacağı tartışılırdı. Karanlıkta parlayan yıldızları seyrettim. Gözlerimi yumdum, benim tüm yıldızlarım sönmüştü.

Tam bir haftadır Ege benim yanımda kalıyordu. Karmen'i görmüyordum. Özlemimin geçmesini bekliyordum ancak geçmiyordu, her gün daha da katlanıyordu. Tüm hafta boş durmamıştım. Ege'yle ilgilenmiştim. O pislik amcasını hapse tıkmıştık ve Eren sözünü tutup göndermişti onu. O şerefsizin çocuğu da çocuk esirgemeye verilmişti. Şimdi Ege'nin de gitmesi gerekiyordu ancak bunu nasıl yapacaktım bilmiyorum. Çok alışmıştım ve o da bana çok alışmıştı. Onu evlatlık edinmeyi düşünmüştüm ancak evli olmadığım için olmuyordu.

Ege eşyalarını topluyordu, artık onu bırakmam gerekiyordu. Bu ev Karmen'den sonra bomboştu ve birazda olsa dolduran Ege

vardı, şimdi o da gidiyordu. Karşıma geçti, kendisine küçük bir çanta hazırlamıştı. Oturdu koltuğa.

"Her şey için çok teşekkür ederim. Sanırım hayatımın en huzurlu vakitlerini burada yaşadım."

"Daha çok olacak."

"Çok özlediğin bir kadının o kalede olduğunu söylemiştin ya..." Duraksadı, bakışlarını yere indirdi. "O kadını hemen kurtarmalısın." Yutkundu. Amcasının, dedesinin kör ettiğini ve benim ziyaretimden sonra öldürdüğünü öğrenmiştim. Anne ve babası ise o daha yeni doğmuşken hastalıktan ölmüştü. "O kale, etrafa kötülük saçıyor. Orada ne var tam olarak bilmiyorum ama dedem hep korkardı ve uzaklaşmamız gerektiğini söylerdi. O kalenin yakınında hiçbir insan topluluğu yok, sadece biz vardık. Ve bizim köyümüzden de yıllardır insanlar kaçıyor. Hastalanıyorlar, ya deliriyor ya da kötüleşiyorlar. Bunu o kale yapıyor." Günler sonra ilk defa kale hakkında konuşuyordu.

Karşımda sanki bir çocuk değil de büyük bir adam vardı. Bunun nedeni, yaşadıklarıydı. O yaşına göre çok büyük acılar üstlenmişti. "Ve Ezel abi, sen çok iyi birisin. Sen ve arkadaşların çok iyisiniz, eminim sevdiğin kadın da öyledir. Onları koru, tıpkı beni koruduğun gibi. Sana borcumu hiçbir zaman ödeyemeyeceğim, seni hiçbir zaman unutmayacağım." Gözlerim mi dolmuştu ne?

"Bana tek bir borcun var, o borcunu da okuyup, büyüyerek ve eğlenerek ödeyeceksin. Bu çok geçici bir veda Ege, seni sık sık ziyaret edeceğim ve alabildiğim an yanıma alacağım." Ayağa kalktı, kısa boyuyla önümde durdu yaşlı gözleriyle. İncecik kollarını omzuma sardı. Bir haftada güzel kilo almıştı, yüzüne renk gelmişti ve daha sağlıklıydı. Bende onun sarılışına sıkıca karşılık verdim.

"Hadi gidelim yoksa bebek gibi ağlayacağım şimdi." Sözlerimle güldü. İşte bir çocuğun gülüşü olmak bu kadar kolaydı. İnsanlar neden gözyaşı olmayı seçiyordu ki? Bu çok caniceydi.

Ege'yi bırakmıştım, büyük bir boşluktaydım. Ancak sık sık yanıma almaya çalışacaktım. Maddi durumumun iyi olması ve bir psikiyatrist olmam işi kolaylaştırıyordu.

Öylece arabayı durdurdum. Sesini bir haftadır duymuyordum, kokusu artık odamızdan uçmuştu. Bu süreçte verdiğim sözü tutmak için çok uğraşmıştım. Onu aramamıştım ve o da hiç aramamıştı. Belki de Haris'in saçlarını okşamakla meşguldü. Belki de onu öpüyordu, dokunuyordu. Elimin altındaki direksiyonu sıkmaktan parmak boğumlarım beyazlamıştı.

Kafam karışıktı, eğer bu yaratık çevresine kötülük yayıyorsa Karmen'in şimdiye kadar ya hasta olması ya da kötüleşmesi gerekiyordu. Henüz hiçbiri olmamıştı, o kolyeyi taktığı müddetçe olmayacaktı da. Ama kim bilir belki de çıkarmıştı. Gerçi Karmen intihara kalkışmıştı ve sağlıklı düşünemiyordu, belki bunlar da Haris'in etkisiydi.

Haris, onu yıllardır tanıyordu. Haris, onun her anında onunlaydı. Haris, onu büyütmüştü. Haris, ilklerinin sahibiydi. Belki de zaten baştan kaybetmiştim ben. Yıllardır yaşadığı birinden, vazgeçemiyordu. Belki de ondan vazgeçmesini isterken asla olmayacak bir şeyi istiyordum. Karmen, vefalıydı ve o yaratığa borcu olduğunu düşünüyordu.

Sanırım bu hikâyenin ikinci adamı bendim.

•

Evdeydim, ev demeye bin şahit gerekirdi. Ev olması için sıcak olması gerekirdi, burası buz gibiydi. Karmen yoktu, Ege gitmişti. Oturdum koltuğuma ve hava kararana kadar sigara içtim. Yeni boşalttığım küllük dolarken gözlerimi yumdum.

Çalan telefonumla irkildim, düşüncelerime çok dalmıştım ve biraz da boğulmuştum. Yasema arıyordu, açtım telefonu.

"E-Ezel, yanıma gelir misin?" Nefes nefeseydi.

"Neredesin? Neyin var?" dedim merak ve endişeyle.

"Her zaman geldiğimiz bardayım, iki ayyaş beni rahatsız ediyor."

"Dur geliyorum hemen." Zaten çok uzağımda değildi. Hızla çıktım evden, arabaya bindim ve trafikte olabildiğim kadar hızlı olmaya çalıştım.

•

Arabamı, otoparka park ettim hızla ve o sırada Yasema'yı yeniden arıyordum. Burası ünlü ve büyük eğlence mekanıydı. Hızlı adımlarla içeri girdim. Yasema açmıyordu, içimdeki endişe artarken kalabalıkta gözlerim Yasema'yı arıyordu. Ve gördüm, oradaydı. Ağlamaktan makyajı akmış, kıyafeti dağılmıştı. Ne bu böyle, kimse yardım etmemiş miydi? İçimdeki öfkeyle hızla yanına yürüdüm. Beni gördüğünde hızla boynuma sarıldı.

"Ne oldu böyle? Kim yaptı bunu sana?" Uzaklaştı, gözyaşlarını sildi.

"Şu masada oturuyorlar," dedi ve bileğimden beni sürüklemeye başladı. Onun peşinden öfkeli adımlarla giderken Yasema beni localardan birine çıkarmaya başladı. Bu işte bir tuhaflık var gibiydi.

Ve dört adımlık merdiveni tamamlayıp, locaya çıktığımızda gördüğüm görüntüyle tüm ruh hâlim değişti. Herkes, buradaydı. Şampanya patlatmış ve doğum günümü kutluyorlardı. Bugün doğum günümdü. Nasıl da unutmuştum?

8 Şubat.

Gülerek karşımdaki kocaman çikolatalı pastaya baktım. Boğazımda bir yumru oluştu, o yoktu. Olsa ne de güzel yerdi.

"İyi ki doğdun Ezel!" diyordu hepsi bir ağızdan melodik bir şekilde.

"Siz delisiniz. Böyle şaka mı olur? Gelene kadar çıldıracaktım," dedim sinirlendiğimi belli ederek. Yasema bunu pek umursamayarak uzaktan öpücük attı. "Cidden, ne gerek vardı bu kadar oyuna?" Yasema ellerini havaya kaldırdı.

"Buse'nin fikriydi, değişik bir şeyler yapmak istemiş." Akmış makyajına ve hâline baktım.

"Sen de çok güzel oynamışsın." Hepsine tek tek sarıldım. Sadece Eren'in olmadığını fark etmiştim. "Eren nerede?"

"Trafikte kalmış gelir birazdan," dedi Buse. "Ee hadi üfle mumları, eriyorlar."

"Ne gerek var? Pastaymış, mummuş," dedim burun kıvırarak.

"Ne o beyefendi karizmanız mı bozuluyor?" dedi Yasema elini omzuma koyarak. Hepsi gülerken gözüm Kerem'e takıldı, keyfi yok gibiydi.

•

Önümdeki pastaya baktım. İnanmazdım dilek tutma işlerine, saçma gelirdi. Gerçi yaratıklara da inanmazdım bugüne kadar. Karşımdaki pastanın mumlarını dilek tutarak üfledim. Karmen'i diliyordum. İçim dışım Karmen olsun, o bir kerede beni seçsin istiyordum. Onu kollarım arasına almak istiyorum.

Ne ara yumduğumu bilmediğim gözlerimi açtım ve onu gördüm: Karmen. Geliyordu, bana geliyordu. Muhteşem güzelliğiyle, kendine âşık ede ede geliyordu. Bu bir rüya mıydı?

Yine giymişti ona deli gibi yakışan koyu kırmızı bir elbise. Elbisesi, beyaz tenini biraz fazla açık bırakmıştı. Dizlerinin bir karış üstünde bitiyordu dar elbisesi ve o yürüdükçe yukarı çıkıyordu. Kızıl gözleri uzaktan bile parlıyordu. Koyu saçları dalga dalga salınıyordu.

Dayanamadım, kalktım ve indim locadan. Hızlı adımlarla ona yürürken o da bana yürüyordu. Ve durduk. Buradaydı işte, bir nefes kadar yakınımdaydı. Kızıl gözlerini, göz makyajıyla daha da ortaya çıkarmıştı, dudaklarına da kırmızı sürmüştü. Bir daha anladım o kırmızının kadınıydı, o kırmızıydı, o Karmen'di.

"Karmen," dedim tek nefeste, bir an hiç konuşamayacağım zannetmiştim.

"Ezel." Yutkundu, zorlukla konuşuyor gibiydi. "Ben yeni bir duyguyu öğrendim sanırım." Durdu. "B-ben seni..." Sustu. Kalbim bir kez daha tekledi. "Çok özledim."

Dayanamadım daha fazla, günlerdir hayal ettiğim şeyi yaptım. Kollarımı kaldırdım, ince bedenini göğsüme hapsettim. O sıcak nefesi boynumu yakarken beline kadar uzayan yumuşacık saçlarını okşadım titreyen ellerimle. Kokusunu doya doya çektim içime.

Ve ben öldüğüm kadının kollarında, aynı kadının kokusuyla dirildim. Belki birazda yandım ama ben bu kadının kızıllığında yanmayı bile sevdim.

26. BÖLÜM: GECE MAVİSİ

Ne kadar gerçek olduğuna inanamasam da bu bir hayal değildi. O buradaydı. Kokusu kokumda, teni tenimdeydi. Dileğim gerçekleşmişti, ilk defa bana gelmişti. Ayrıldım sıcacık bedeninden, kolye hâlâ boynundaydı. Güzelliğine doya doya baktım.

"İyi ki doğmuşsun Ezel."

"Doğum günümü nereden biliyordun?" dedim zorlukla konuşabildiğimde.

"Buse aradı. Babam şehre gelmem için birini gönderdi ve Eren de beni babamın buradaki evinden aldı," dedi. Eli hâlâ omuzlarımdaydı, benim de elim hâlâ o ince belindeydi. Yüzümü okşadı, incecik parmaklarıyla. Yumdum gözlerimi. Çenemde hissettiğim dudaklarıyla elimin altındaki belini sıktım istemsizce. Bu akşam sadece o olsun istiyordum. Kale hiç olmamış, o yaratık hiç var olmamış olsun istiyordum. Bu akşam ona doymak istiyordum, doya doya sevmek istiyordum.

Zorla da olsa ayrıldım. "Hadi bizimkilerin yanına gidelim," dedim ve ondan tam anlamıyla uzaklaştım. Bir an olsun teninden uzaklaşmak istemiyordu ellerim. Birlikte locaya yürüdük. Kimse onu gördüğüne şaşırmamıştı, anlaşılan tek habersiz bendim.

"Hoş geldin Karmen," dedi Buse ayağa kalkarak. Sarıldılar, ardından Yasema'yla sarıldı. Sanırım gözlerim bozulmuştu ya da gerçekten Yasema'yla sarılmıştı.

"Bu ne güzellik Karmen Hanım?" dedi Yasema samimice. Karmen utanarak gülümsedi. Tamam bu biraz tuhaftı. Ne ara bu kadar kaynaşmışlardı?

"Ne oldu sana ağladın mı?" dedi Karmen şaşkınlıkla.

"Yok, Ezel'e sürpriz yapalım dedik," diyerek sırıttı Yasema, omzuyla omzuma vurdu gülerek. Gülerek karşılık verdiğimde Karmen'in gülüşünün zoraki bir hâl aldığını fark etmem zor olmadı.

Nispet yapar gibi elimi Yasema'nın beline koydum. "Moda tasarımcısı yerine oyuncu olmalıymışsın güzelim." Karmen'in yüz ifadesi biraz daha sertleşti. Buse'nin kardeşi, Beste'yle de sarıldı.

"Ee hadi pastaları keselim," dedi Kerem araya girerek. "Hoş geldin Karmen." Karmen, Kerem'le el sıkıştı. Melih'e de elini uzattı ancak Melih öne atıldı ve ahtapot gibi sarıldı.

"Ay nasıl özlemişim." Elimi Melih'in omzuna koydum.

"Yeter bu kadar özlem gidermek." Sözlerimle hemen uzaklaştı Karmen'den.

"Şey yengemiz sayılır sonuçta. Ondan şey ettim." Bakışlarımla sustu sonunda Melih.

Masaya yerleştiğimizde Karmen hemen yanımdaydı. Onunla daha konuşacaklarım bitmemişti ancak bu gece bana gelişinin keyfini çıkarmak istiyordum.

•

Masaya pasta servis edilmiş, içkiler yerini almış ve keyifli bir sohbet dönüyordu. En önemlisi ise, o yanımdaydı.

Kendi pastasını yemişti, ben o yesin diye hiç dokunmamıştım pastama. Tabağımı onun önüne koydum.

"Benimkini de ye." Kulağıma yakınlaştı, sadece benim duyabileceğim sesle konuştu.

"Yapma şöyle! İnsanlar beni aç gözlü sanacak." Sesindeki ciddi ton gülmeme neden oldu.

"Aç gözlü ol ne olacak? Yarasın." Utandı, kızardı yine yanakları.

"Aç gözlü müyüm ben? Aşk olsun," dedi kollarını göğsünde birleştirerek.

"Aşk olsun, güzel şey," dedim ancak ne dediğimi anlamadı, sesliydi etraf.

"Ee bıcırık, dersler nasıl?" dedi neredeyse bağırarak Melih, Beste'yle konuşuyordu.

"Bıcırık ne be?" dedi aksi bir tavırda Beste.

"Yaşın küçük senin, boyunda kısa, mini minicik bir şeysin." Beste'nin kaşları biraz daha çatıldı.

"Ben yirmi bir yaşındayım Melih!" dedi yüksek sesle, kızgınca.

"Bak, hepsine abi diyorsun bana Melih. Alınıyorum ama artık," dedi sahte bir üzgünlükle Melih, çocuk gibilerdi.

"Uğraşma benim baldızımla," dedi araya giren Eren.

"Abi demem için, bir abi ağırlığına sahip olman gerek. Hoppalağın tekisin."

"Hâlini hatırını soruyoruz şurada, yemin ederim size insanlık yaramıyor ya," dedi bu seferde sahte bir kırgınlıkla. Başımı eğdim, kollarım arasındaki güzelliğe baktım. Nefesini tutmuş, tenis maçı izler gibi gözlerini iki tarafta gezdiriyordu.

"E hadi, hediyeleri açalım," dedi Yasema hevesle ve bana bir poşet uzattı. Bu çalıştığı markaydı, gülümseyerek aldım. İçinden çok güzel, koyu mavi bir gömlek çıkmıştı.

"Çok güzel bu, teşekkür ederim." Bana kendi tasarladığı şeyleri hediye ettiği çok olmuştu, gerçekten yetenekliydi.

"Tasarlarken çok uğraştım, kıymetini bil. Gözlerinin renginden biraz esinlenmiş olabilirim," dedi göz kırparak samimi bir tavırla.

"Bizimkileri açacak mısın?" Bu ses Kerem'e aitti. Ne kadar söylediği şey basit bir cümle olsa da sesi çok sertti. Bana sanki düşmanına bakarmış gibi bakıyordu. En kısa zamanda onunla konuşmam gerekiyordu.

Diğer hediyeleri de açtım. İçlerinden parfüm, saat, kol düğmesi ve klasik kitaplar gibi güzel şeyler çıkmıştı.

Kulağıma yakınlaşan nefesle duraksadım. "Ben hediyemi evde vereceğim," dedi o yumuşak, iç titreten sesi. Kafamı ona yavaşça çevirdim. Bana çok yakın olan yüzüne baktım nefessizce. Hediye istemiyordum ondan, ondan gelen en güzel hediye, o kızıl dolgun dudaklarından bir buse almak olurdu. Bakışlarımın yoğunluğundan utanmıştı.

"Ezel, hadi git giyin! Bakalım yakışacak mı?" dedi hevesle Yasema. Hissediyordum, Yasema'yla her diyaloga girişimde Karmen geriliyordu.

Yasema'yı kırmadım, lavaboya gittim ve üstümü değiştirdim. Zaten evden aceleyle çıktığım için hazırlıksızdım. Eğer onun geleceğini bilsem eminim ki çok daha özenirdim, en azından bir tıraş olurdum. Gömlek gerçekten de yakışmıştı. Sol elimle saçlarımı biraz havalandırdım.

Yanlarına geri döndüğümde Yasema'ya tekrar teşekkür ettim ve yerime geri oturdum. Karmen yüzünü asmıştı. Üstümdeki gömleğe baktı, baktı, baktı ve burun kıvırdı kimse fark etmeden.

"Hiç yakışmamış!" dedi sinirle, sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Niye? Hani sen koyu maviyi yakıştırıyordun bana?" Omuz silkti.

"Bu hiç yakışmamış," dedi memnuniyetsizce.

"Sırf Yasema hediye etti diye yapmıyorsan bende bir şey bilmiyorum," dedim damarına basmak için.

"Sen harikasın Yasema abla," dedi Beste, üzerimdeki gömleğe bakarak.

"Çok yakışmış," dedi Yasema gülümseyerek.

Karmen durgunlaşmıştı. Konuşmamız gereken çok fazla şey vardı. Ve ben konuşmaktan korkuyordum. Çünkü o her konuştuğunda, benim kalbim paramparça oluyordu. Çünkü hep onu seçiyordu.

Aradan geçen yarım saatin ardından kızlar sonunda sıkılıp, locadan inmişlerdi dans etmek için. Çok kalabalık olmayan bir köşede dördü eğlenerek dans ediyordu. İç çektim, mutluydu. Bunu yüzünde görüyordum. Az önceki hüznü kaybolmuştu. Eren ve Melih hararetle bir şeyler konuşuyordu. Kerem'se gözlerini piste dikmiş bilmem kaçıncı kadehini bitiriyordu. Bu aralar çok içiyordu. Elimi omzuna koydum.

"Bir sıkıntın mı var?" Yandan baktı bana. Ardından masadaki şişeyle bardağını yeniledi. "Geçen anlattığın kızla mı ilgili?" Bana öfkeyle bakıyordu.

"Git başımdan Ezel," dedi sertçe.

"Neden yeni ergenliğe girmiş gibi davranıyorsun? Kaç yaşında adamsın. Anlat, hep birlikte bir yol, çare buluruz." Alayla sırıttı sadece. Dans edenleri izlerken sırıtışı birden soldu, ayağa kalktı sinirle.

"Şuraya bak aç köpekler, nasıl kesiyorlar bizim kızları." Gözüm kızlara kaydı. Haklıydı Kerem. Sinirle verdim nefesimi. Hatta iki adam yanlarına mı gidiyordu bana mı öyle geliyordu? Bende kalktım yerimden. Kerem, Eren'in ensesine vurdu.

"Oğlum senin kızı götürüyorlar, sen hâlâ burada laklak." Eren piste baktı ve sinirle kıstı gözlerini.

"Kim götürüyor lan benim kızı?" diye havaya bile girdi, fazla alkol tüketmişti. Yanlarından geçtim ve kızların yanına indim.

Hiçbir şey söylemeden, gülüşerek dans eden Karmen'in kolundan narince tutarak kendime çektim. Sırtını göğsüme yasladım, biraz sert ama kışkırtıcıydı. Ardından ince bedenini kendime çevirdim. Birden şaşırarak ne olduğunu anlamaya çalıştı, gözleri iriice açıldı.

Bozmadı kendisini, sanki onu hiç birden kollarıma çekmemişim gibi dans etmeye devam etti. Terlemişti, güzel teni parlıyordu. Koyu saçları çıplak omuzlarında ahenkle dans ediyordu. Dayanamadım yine, elimi ince beline attım ve onu sertçe kendime yas-

ladım. Biraz daha nefes nefese kaldı. Elleri göğsümü buldu, birde o güzel tırnaklarını kırmızıya boyamıştı. Şimdi o ince beli, benim parmaklarım arasında kıvrılıyordu. Kollarını boynuma sardı. Dolgun dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Çok eğleniyorum!" dedi gülerek. Onu biraz daha eğlendirebilirdim. Kendimden uzaklaştırdım, o dansına devam ediyordu. Sonra yine sertçe kendime çektim ve ince bedenini tek bacağımın üstüne alarak geriye yatırdım. Kahkaha atarken kafası geriye düşmüştü, ona doğru eğildim.

Munzur bir ifade belirdi yüzünde. Doğruldum, onu da hızla kendime çektim. Tek kolumu beline sıkıca sardım ve havaya kaldırdım. Kollarını iki yana kaldırdı. Hareketleri yavaşlamaya başladığında durgunlaşmıştı, epey dans etmiş ve yorulmuştu.

"Yoruldun mu?"

"Çok," dedi o harfini baya bir uzatarak. Bir de o topuklularının üstünde tepiniyordu sabahtan beri.

"Dinlenelim," dedim, ayrıldı göğsümden. Ancak belini bırakmadım, bedenini iyice kendime yasladım o minik ayaklarını daha da acıtmasın diye.

Locaya çıktığımızda sadece Melih ve Beste oradaydı. Melih etraftaki gelen geçen kızları kesiyordu, Beste'yse kollarını göğsüne birleştirmiş küskün küskün etrafı seyrediyordu. Beste bizi görünce gülümsedi.

"Çok tatlıydınız!" Karmen utançla karışık gülümsedi. Oturdum, onu da yamacıma çektim. Eren ve Buse biraz ileride, dans ediyorlardı. Kerem ve Yasema ortalıklarda yoktu. Bedenimi biraz daha Karmen'e çevirdim, artık sırtı göğsüme yaslıydı. Başını kaldırdı, baktı yüzüme uzunca. Okşadı sakallarımı, sanki bunu bekliyormuşum gibi yumdum gözlerimi.

"Çok özlemişim Ezel," dedi kısık ve kırık sesiyle, kulağıma doğru.

"Neyi?" dedim gözlerim hâlâ kapalıyken.

"Kokunu, dokunuşunu, bakışını, böyle kollarınla beni sarışını, sanırım ben seni özlemişim Ezel." Titredim. "En çok da gece mavilerini özledim." Açtım gözlerimi yavaşça, kızıllarına baktım doyumsuzca. "Söylediklerim ve yaptıklarım için üzgünüm, seni hak etmiyorum." Konuşmak istemiyordum, hâlâ kaldıramıyordum ve konuşup normalleştirmek istemiyordum. Onun kalbini kırmak istemiyordum, şimdi değil.

Kerem ve Yasema art arda locaya geldiler. İkisi de bir tuhaftı sanki. Yasema'nın yanakları kızarmıştı hâlbuki sarışın olmasına rağmen kolay kolay kızarmazdı. Kerem de az önceye nazaran çok daha sakindi, bir şeyler dönüyordu aralarında.

Karmen göğsümden kalkmadı, aksine biraz daha yayıldı. Melih ayaklandı. "Şu esmer bombayla bayağıdır bakışıyoruz, gideyim de düşüreyim bari," dedi kıza bakarak.

Melih tam harekete geçecekti ki Beste seslendi arkasından. "Melih! Ben iyi hissetmiyorum, beni eve bırakır mısın? Ablamları rahatsız etmeyeyim şimdi." Beste de bugün fazla içenlerdendi, düzgün konuşamıyordu bile. Melih iç çekti, bir esmer kıza baktı içi giderek bir de üzüntüyle Beste'ye.

İçinde büyük bir ikilem yaşıyormuş gibiydi. "Tamam kız, kıyamadım. Bu kıyağımı da unutma." Beste'nin kalkmasına yardım etti. "Ben Beste'yi bıraktıktan sonra eve geçerim, bir ara tekrarlayalım. Ben bugünü saymıyorum." İkisi birlikte ayrıldılar yanımızdan. Yasema masadaki içki bardaklarından birini aldı, sanki yanan bir ateşi söndürmeye çalışıyormuş gibi, hızla ve titreyen elleriyle içti.

Gözlerim, Yasema'ya gözlerini dikmiş Kerem'e kaydı. Vardı bir şeyler, peki ne zamandır vardı? Emindim ki benden sonra olmuştu ama Kerem için değil. Bilemiyordum.

Kollarım arasında mayışmış güzelliğe baktım. Çok yorulmuştu bu akşam. Eren ve Buse sonunda dans etmeyi bırakıp yanımıza geri geldiler.

"Beste nerede?" dedi Buse.

"Melih onu eve götürdü, içkiyi kaçırmış biraz." Sözlerimle Buse kaşlarını çattı.

"Bize söyleseydi keşke," dedi yerine otururken.

"Evlere mi dağılsak?" dedim kollarımdaki kadın için. Gece yarısını geçeli çok olmuştu ve artık yüksek sesli müzik rahatsız ediyordu.

Yavaştan kalktık. Karmen için arabanın kapısını açtım. Bizimkilerle vedalaşıp, sürücü koltuğuna geçtim. "İstersen seni kaleye bırakabilirim," dedim içim yana yana. Ama bundan sonra böyleydi. Bunu o istemişti.

"Seninle olmak istiyorum," dedi kısık sesiyle. Kokusu yeniden arabamı doldurmuştu. Buna bile seviniyordum aptal gibi. Hâlbuki benden sıkıldığında yine ona gidecekti.

•

Evimize gelmiştik. Karmen, sen evimi ev yapan kadınsın. Üzerindeki ceketi çıkardı. Camın karşısındaki koltuğa oturdu. Bende üzerimdeki ceketi çıkardım. Karmen'in ceketinin yanına astım ve yanına oturdum.

Öylece geceyi seyrettik bir süre, hiç konuşmadan.

"Ben yokken ne yaptın?"

"Çok tatlı birisiyle tanıştım, minicik, çok acılar çekmiş birisi." Kaşlarını çattı. "Onu evimize getirdim, sen yokken yerini onunla doldurmaya çalıştım." Birden hiddetle kalktı yerinden, gözleri de dolmuştu hemen.

"G-gerçekten mi?" Sesi titriyordu.

"Gerçekten," dedim rahat bir şekilde.

"Onu sevdin mi?" Ağladı ağlayacaktı.

"Çok sevdim." Arkasını döndü bana, cam duvarın önünde durdu. Omuzları sarsılıyordu, ağlıyor muydu öyle?

Boğazım düğüm düğüm oldu. Hızla kalktım yerimden, arkasına geçtim. Cama vuran yansımamıza baktım, ağlıyordu. Bir elimi beline koydum, başımı eğdim ve saçlarına gömdüm burnumu.

"Nasıl onu evimize getirirsin?" dedi ağlamaklı sesiyle. Kurban olurum ben sana. Ağlama.

"Neden ağlıyorsun?"

"Onu sevmişsin, evimize getirmişsin!" Derin bir nefes aldı. "Yeni mi tanıştınız?"

"Evet, yardıma ihtiyacı vardı ve onu kurtardım." Hıçkırdı.

"O-ona d-dokundun mu?" Ben senden başka kadına değil dokunmayı, bakabileceğimi bile sanmıyordum artık.

"Küçük bir çocuktan bahsediyorum Karmen," dedim daha fazla canını yakmaya kıyamazken.

"Ne?" dedi birden bana dönerken.

"Ege koyduk ismini. Kaleye yakın bir köyde buldum, çok zor şeyler yaşamış Karmen. Öyle zor şeyler ki..." Derin bir nefes aldım. Şaşkınlıkla beni dinliyordu kızıl kadınım.

"Sen çok kötüsün," dedi göğsüme sertçe vurarak, rahatlamış gibiydi. "Ee şimdi nerede?" Sıkıntıyla verdim nefesimi.

"Yurda vermek zorunda kaldım. Çok sevdim ama onu, o kadar akıllı ve güzel bir çocuk ki tanısan sen de bayılırsın."

"Neden vermek zorunda kaldın ki?" Sesi artık çok daha sakindi.

"Evlatlık edinmek istedim ancak evli olmadığım için şu anlık zor gibi. Yine de elimden geleni yapacağım. Tabii, evlenirsek hemen alırım yanıma," dedim son cümlemde muzip bir şekilde. O da gülümsedi.

"Bu bir evlenme teklifi mi yoksa?"

"Neden olmasın?" Bir süre sessizlik oluştu. Loş salonda, parlayan kızıllarına bir kez daha âşık oldum. Ona dokunmak için

deliren elimi kaldırdım, titreyen parmaklarımı yanağına uzattım. Okşadım yumuşacık tenini.

"Ezel," dedi titreyen sesiyle. "Çok korktum, başkasını sevdin diye."

"Sen yine gideceksin Karmen." Nefesimi verdim. "Hayatıma illaki birileri girecek." Öyle bir planım yok, olacağını da zannetmiyorum. Yine de kudur biraz, az bile sana. Göğsüme kendi çapında bir sertlikle vurdu öfkeyle.

"Hayır!" Bağırdı. "Giremez."

"Sana ne ki Karmen? Sonuçta sen yine yaratığının yanında olacaksın. Evinde olacaksın! Hani seni ondan başka kimse sevmiyor ya! Hani ondan başka kimsen yok ya! Sana ne benden Karmen?" dedim bende yüksek çıkmasına mâni olamadığım sesimle.

"Olmaz!" dedi yine bağırarak.

"Sen ne istiyorsun Karmen? Sen önce ne istediğine karar ver." Dayanamıyordum, böyle beni kendine bağlayıp ona gitmesine dayanamıyordum artık. "Seni anl-"Devam edemedim konuşmaya. Çünkü cümlem kesilmişti.

Cümlem, onun dudaklarıyla kesilmişti. Dudaklarını, dudaklarıma yasladı. Öylece put kesildim. Uzaklaştı aralık dudaklarıyla. Güzelliğini seyrettim bir süre nefessizce. Kızılları titriyordu heyecanla, yanakları daha da kızarmıştı, gözleri istekle kısılmıştı.

Bu sefer onun dudağına atılan ben oldum. Öptüm o dolgun ve yumuşacık dudaklarını. Belinden çektim kendime, yasladım biraz daha bedenini bedenime. Minik elleri, sert kollarımı sıkıyordu. Bir eli saçıma gitti, narin parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı. Ne ara yumduğumu unuttuğum gözlerimi açtım ve tam o sırada o da açtı kızıllarını.

Zorlukla ayrıldım dudaklarından, nefes nefeseydim.

"Doğum günü hediyeni sevdin mi? Aslında gerçek bir hediye alacaktım ama çok geç öğrendim ve daha önce hiç hediye ver-

mediğim için ne alacağımı bilemedim. Senin bana verdiğin kadar anlamlı bir şey bulamadım. Ben de seni öpücükle kandırdım biraz," dedi kısık sesiyle, biraz da utançla. Bu hayatım boyunca aldığım en güzel hediyeydi. Dayanamadım, kendime çektim onu biraz daha. Kollarımı ona dolayarak iyice sarıldım, burnumu yine saçlarına gömdüm.

"Bayağı başarılı bir kandırma yöntemi, çok sevdim."

Uyuyorduk, göğsümde açmıştı gözlerini. Dakikalar önce uyanmış ve güzelliğini seyre dalmıştım sessizce.

"Günaydın," dedi yeni uyanmış, o mahmur sesiyle.

"Günaydın." Göğsümden ayrıldı, kalktı yataktan. Hâlâ geceki elbisesi vardı üzerinde, eteği kalçasına kadar toplanmış, ince askıları omuzlarından aşağıya kaymıştı.

Dolabı açtı, kıyafet çıkardı kendisi için. Ardından bana yandan bir bakış atıp banyoya girdi. Ben de o sırada üstümü değiştirdim, aşağı indim kahvaltı hazırlamak için.

Çok geçmeden o da aşağı indi, üstüne koyu kırmızı bir kazak ve altına da tayt giyinmişti.

Birlikte kahvaltı hazırladık ve masaya oturduk. Bal kaymak sürdüğüm ekmeği uzattım ona, elimden gülümseyerek aldı. Ona kalsa hep sağlıksız şeyler yiyordu.

"Ne zaman gideceksin?" Sorumla bir an şaşırdı.

"Ezel, ben bir daha senden gitmek istemiyorum." Bu konuşmanın nasıl biteceğini biliyordum. Yine onu seçecekti, sevinmeye gerek yoktu. "Ama sen beni terk ettin."

"Sen bana kal dedin de mi ben seni terk ettim?" dedim aniden çıkışarak.

"Benden sıkıldın ve gittin Ezel!" Ben senden sıkılmadım, ben sürekli onu seçmenden sıkıldım.

"Evet, sıkıldım. Hem de çok sıkıldım Karmen. Çünkü kusura bakma güzelim ama biraz aptalca davranıyorsun." Sinirlendi.

"Sen beni anlamaya çalışmıyorsun!" dedi çıkışarak.

"Ben seni daha ne kadar anlamaya çalışabilirim bilmiyorum!" Artık ikimiz de kahvaltı yapmayı bırakmıştık.

"Bak Ezel, anlatsam bile anlamayacağın şeyler var. Evet, onun yeri bende çok ayrı ama sen birden hayatıma girdin ve her şey değişti. O artık canımı yakıyor ama ben artık istesem de oradan kopamayacağımı biliyorum." Kaşlarım çatıldı. "Bırakmaz Ezel, bir yolunu bulur ve bizi mahveder. İhaneti affetmez."

"Bu ihanet değil, o insan bile değil. Seni çıkarları için kullanıyor. Korkma, seni korumak için her şeyi yaparım."

"Gitmek istemiyorum artık, seninle olmak istiyorum," dedi aniden. "Benim yüzümden sana bir şey olmasına katlanamam a-"

"Olmayacak! O kaleden çıkamıyor, eğer sen onu beslemezsen güçsüz düşecek." Onu terk edip, acı çekmesini de istemiyordu. "Eğer gerçekten özlediysen benimle kal." Yutkundu, badem gözlerini kırpıştırdı. Cevabını beklerken nefesimi tutmuştum.

Tedirgince dudaklarını ısırdı, kalmak istediğini görüyordum. "Onu o kabre terk etmek istemiyorum ama ona bir söz vermiştim, onu tutacağım. Mutlu olduğum yerde kalacağım, umarım beni affeder ama evet Ezel, seninle olmak istiyorum." Kalbim teklerken eline uzandım. İnce parmaklarına bir öpücük bıraktım. Gülümsemesi utangaç bir hâl alırken kafasını eğdi.

Günler hızlı geçiyordu, bir haftadır kalenin adını bile ağzına almıyordu. Birlikte güzel vakit geçiriyorduk, Karmen ruhunu bana biraz daha açıyordu. Bugün de Barbaros Özekli'nin şehrin ortasındaki malikanesine yemeğe gelmiştik. Bir haftadır şehirde olduğumuzu biliyor ve artık haklı olarak Karmen'in yanına taşınmasını istiyordu. Karmen'se bu konuyu açmak bile istemiyordu, babasının evinde bir akşam yemeğine bile zor ikna edebilmiştim.

Evin bahçesine girip, arabadan indik. Karmen üzerindeki ceketi biraz daha sarılırken elimi beline koyarak destek oldum.

"Babanın tek düşündüğü şey senin sağlığın."

"Öyle olsaydı Haris'i bir zamanlar baba bilmezdim," dedi sert bir tonda. Babasını seviyordu ama çok öfkeliydi de. Haris kötü bir varlıktı ve zamanında Karmen'e bakmak yerine onu öldürebilirdi de.

Evin içi de dışı kadar gösterişliydi. Kapıyı açan orta yaşlı kadın bize salona kadar eşlik etti. Karmen üstündeki kalın ceketi çıkardı. Barbaros kızını gördüğünde genişçe gülümsedi, ta ki gözlü Karmen'in belindeki elime kayana kadar. Boğazını temizledi ve gülümsemesi zoraki bir hâl aldı.

"Hoş geldiniz kızım, beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Yemeğe geçelim."

"Hoş bulduk." Donatılmış masaya yerleştik, çok geçmeden yemek servisi başlarken Barbaros'un bakışları sık sık üstüme uğruyordu.

"Başardın, değil mi? Kurtardın kızımı?" Barbaros'un söyleriyle Karmen çatalını sertçe tabağına bıraktı. "Karmen, odan hazır. Senin için çok güzel üniversiteler seçtim, dilediğine gidebilirsin."

Karmen ters bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki araya girdim. "Karmen henüz bazı şeyleri atlatabilmiş değil, yakın takibimde olması en iyisi."

"Bunun için seninle kalması gerekmez Ezel."

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum baba, bu zamana kadar ben seçtim nerede kalacağımı bundan sonra da böyle olsun." Barbaros'un eli gömleğinin yakasına gitti, sıkıntıyla açtı.

"Bunları konuşmak için erken, tabii kararın Karmen'de olması en sağlıklısı olacaktır." Bu bunağın onu benden almasını istemiyordum.

Barbaros tam konuşacaktı ki eli boğazına gitti, nefes alamıyormuş gibi. Yardım etmek için yerimden kalkacaktım ki kafası masaya sertçe düştü. Karmen korkuyla yerinden doğruldu. "Baba!" Bu sırada dışarıdan karga sesleri duyuldu. Her şey o kadar hızlı gerçeklemişti ki takip etmekte de idrak etmekte de güçlük çekmiştim.

Barbaros'un omzuna elim gitmişti ki kafası yavaşça geri kalktı, gözlerinin siyahı yok olmuştu. Sadece beyazdı ve Karmen'e bakıyordu.

"Seni bekledim Karmen, neden gelmedin?" dedi Barbaros ve masanın üstünde duran bıçağı eline aldı. Pek Barbaros'un sesi gibi değildi, daha genç ve daha karanlıktı.

"Haris?" dedi Karmen dehşet içinde. Barbaros güldü, hayır Haris güldü. Elindeki bıçağı boynuna götürdü.

"Bekledim, bekledim ama yoksun, beni terk ettin Karmen." Karmen konuşmuyordu, en az benim kadar şoktaydı. "Demek bu deli doktoruyla kaçtın ve beni bıraktın. Öyle mi?"

"Bunu nasıl yapıyorsun?" dedi Karmen şaşkınlıkla. Elindeki bıçağı almak için uzanmıştım ki bıçağı tenine bastırdı."Dur! Babamı öldüreceksin!"

"Evet, öldüreceğim. Eğer yarın sabah seni yanımda görmezsem öldüreceğim. Ve emin ol baban sadece başlangıç olacak." Bıçağı etine biraz daha bastırdı, artık Barbaros'un boynundan hafif kan sızıyordu.

"Dur!" Bağrışımla kafasını insanüstü bir hızla bana çevirdi. Gözleri yoktu ama yüzü de yeterince nefret dolu bir ifadeye büründü. Ardından yavaşça Karmen'e geri döndü.

"Geleceksin Karmen, ben sensiz yapamam. Söz kanını içmeyeceğim, sana zarar vermeyeceğim, yeter ki gel. İstemediğin hiçbir şey yapmayacağım ama yanımda ol." Az önceki öfkesi, yalvarır bir hâl almıştı. "Eğer gelmezsen neler olacağını biliyorsun," dedi biraz daha bastırarak bıçağı.

Karmen yutkundu, bakışları çaresizlikle beni buldu. "Geleceğim lütfen babama zarar verme."

"Aferin kızıma." Elinden bıçağı indirdi ve son kez bakışları üstümüzde gezindi. Hemen ardından da kafası sertçe masaya düştüğünde artık Haris, Barbaros'un vücudunu kontrol etmiyordu. Bakışlarım camdaki kargaya kaydı, gözlerini gözlerime dikmişti. Bizim kanımızda süsen olduğu için Haris ulaşamamıştı ama Barbaros'un kanında yoktu, ki bu saatten sonra dedikleri olmazsa Barbaros'u süsen de kurtaramazdı.

Hızla Barbaros'u kontrol ettim, nabzı normaldi ama baygınlık geçiriyordu. Karmen'se dolu dolu olmuş gözleriyle bizi izliyordu. Babası kendine gelene kadar aynı içli bakışları devam etti. Kendine geldiğinde hiçbir şey hatırlamayan Barbaros'un sağlık durumunun iyi olduğuna emin olana kadar başında durdum. Uyandığında boynundaki hafif çiziği fark edecekti, boynundaki ince kesiği de pansuman yaptım. Bu süre zarfında Karmen sessizliğini korudu.

Evden çıkarken, elini tuttum. Benimle yürüyordu ama kendinde değildi, durdum ve ellerim yüzünü buldu.

"Bana bak." Birkaç sıcak damla elimi ıslattı. "Dediğini yapacağız, gideceğiz o kaleye ama bu kaybettiğimiz anlamına gelmiyor, seni oradan kurtaracağım tamam mı? Seninle olacağım, söz veriyorum, her şeyi atlatacağız."

"Senin gelmen onu daha çok öfkelendirebilir. Ezel anlasana, sana bir şey olmasına dayanamam."

"Ben kendimi korurum, süsen varken çok bir şey yapamaz, en azından doğaüstü güçleri sınırlanıyor. Benim için endişelenme artık, seni bırakmayacağım."

"Nasıl yapıyorsun?" dedi burnunu çekerken. "Bu kadar çaresizken, nasıl olur da çare oluyorsun? Dağ gibisin Ezel, gölgende hiç korkmuyorum." Kollarını belime sardı, başını göğsümde bıraktı.

"Geçecek güzelim, geçecek." Tabii geçecek olan hadiselerin, geçerken üstümüzde nasıl bir kasırga yaratacağını henüz bilmiyorduk.

Gece evimize dönmüştük, sabah Karmen'e dışarıda işlerim olduğunu söylemiştim ve onu evde bırakmıştım. Önce Ege'yi ziyarete gitmiştim, şimdilik her şey yolunda gibiydi. Ancak onu orada bırakmayacaktım. Ardından Karmen için uzun zamandır düşündüğüm sürprizi hazırlamıştım.

Karmen'in psikolojik sağlığı iyi değildi, dün gece olanlar onu daha da etkilemişti. Bir felaketle karşı karşıya olduğunu hissedince daha kötü olacaktı. Ona karşı, hiçbir şey olmamış bir gezintiden kaleye geri dönüyormuşuz gibi davranıyordum. Kalenin bakımından sorumlu kadın ve adamı da uzun zamandır görmüyordum, belki onlar da bu canavarın yemi olmuştu çoktan.

Karmen sessizdi, korkuyordu. Ben de onun keyfini yerine getirmek ve biraz da olsa rahatlaması için bir sürpriz hazırlamıştım. Ne olursa olsun yaşamaktan ve normale döneceğinden ümidi kesmemeliydi.

Kaleye vardığımızda hediyenin gelmiş olduğunu fark ettim. Sırf hediyeden sonra gelmek için, oyalana oyalana gelmiştim. Melih getirmişti bir arkadaşıyla birlikte, o anlamasa da ceketine sıkıştırdığım süsen onu korumuştu.

"Kimin bu araba? Babam mı geldi acaba?" dedi merakla.

Arabayı durdurdum, indim. Karla kaplı zeminde yürüdüm yavaşça. Hemen ardımdan Karmen inmişti. Kendi arabamın kırmızısından almıştım ona, cebimdeki anahtarı çıkardım.

"Beğendin mi?" dedim. Anahtarı havaya kaldırdım, ona uzattım. "Al o zaman." Gözleri irileşti.

"Ne?" Nasılda şaşırdı, hâlbuki baban ülkenin en zenginlerinden. Bu arabayı, hakketmediğim o yüksek maaşımla almıştım. En azından para yine Karmen'e dönmüştü. Geri kalan parayı da Ege'nin yurduna bağışta bulunmuştum.

Arabaya yaklaştı. "İnanmıyorum ya! Bu çok güzel," dedi buruk bir sevinçle. Arabadan gözlerini ayırdı, bana yanaştı. Parmak uçla-

rında yükseldi ve kollarını boynuma doladı. Ben de beline sarılırken gözlerimi yumdum.

Bu araba ona daha normal hissettirecekti, benim rahat tutumum onu da rahatlatacak ve korkusu azalacaktı. Ona sürmeyi de öğretecektim, istediği an çekip gitmeyi de öğrenecekti.

Onu gördüm, Haris'i. Kapıya çıkmıştı. Beyaza bürünmüş gözleriyle, hâlâ yerine gelememiş teniyle, öfkeyle bakıyordu. Bu öfke, diğerlerinden farklıydı. Bu öfke hepimizi yakacaktı.

Biliyordum, bu sefer çok daha fazla kan akacaktı. Bu sefer çok daha ölümcül olacaktı. Bu öyle karanlık bir varlıktı ki, bizi mahvedecekti. Biliyordum, bunların hepsini bilmeme rağmen kalıyordum. Hayır, aptal değildim. Sadece kızıl gözlü bir kadına vurulmuştum.

Öyle bir vurulmuştum ki sonum olsa bile istiyordum.

Ve bu kızıl gözlü kadın benim sonum oldu.

27. BÖLÜM: AY'IN OĞLU

Gerçek dışı bir yerde, gerçek dışı bir kadınla, gerçek dışı şeyler yaşıyordum. Her şey çok uçuk ve imkânsız gibiydi ama buradaydık işte.

Ben Ezel Asral, doğaüstü bir canlının varlığını kabullenmiş ve hatta ona cephe almıştım. Her şey imkânsız gibiydi. Bu nasıl olabilirdi ki? Bazen kafayı yiyecekmiş gibi hissediyordum. Evren, büyüktü. Aklımızın alamayacağı kadar büyüktü. Belki çok daha değişik, insan dışı varlıklar vardı. Belki aramızda bile olabilirlerdi.

Bu konu derin ve tehlikeliydi. Düşündükçe içine battığın bir bataklık gibiydi. Aslında evren başlı başına bir bataklıktı. Kurtulmaya çalıştıkça dibe battığın bir bataklık. Düşündükçe, belki de kafayı yiyorduk. Belki tedavi ettiğim hastalarım o kadar hasta değildi, belki de onlar sadece gerçekleri görüyorlardı.

Bu ev, bu lanet yer, bana hayatı, gerçekliği ve hatta bazen akıl sağlığımı sorgulatıyordu. Cehennem kapısı somut olsaydı bu kale olurdu. Öyle kasvetli, öyle dehşet vericiydi.

Şimdi karla kaplı yer, karla kaplı ağaçlar bu havaya biraz daha hüzün katıyordu. Burayı sevmiyordum hatta nefret ediyordum. Peki onun için gelmeye değer miydi? Onun için ölmeye bile değerdi.

Karmen, bu kasvetin içine doğmuş ve büyümüştü. İnsanlardan kopmuş ve yabanileşmişti, üstüne üstlük bir yaratığı beslemişti. Yapayalnızdı. Ondan sağlıklı düşünmesini bekleyemezdim, bu çok canice olurdu. Ona kızıyordum, ancak kıyamıyordum çün-

kü gerçekleri görüyordum. Eğer ben bu lanet yere gelmesem de o gelecekti. Tek başına olduğunda o yaratık yine yalnızlığından faydalanıp temiz zihnini kirletecekti, buna izin vermeyecektim. Haris'in yavaşça Karmen'in kalbine gömdüğü sapkın fikirleri, ben yavaşça kazıyarak çıkaracaktım.

Kollarım arasındaki kadına baktım, ayrıldı yavaşça sıcak bedeni benden. Badem şeklindeki çekik kızıllarını kırpıştırdı. Bir kar tanesi kondu, uzun ve kıvrımlı kirpiğine. O kar tanesi olup, onun kirpiğine konmak istedim. Oraya konmak ve orada erimek.

Biçimli dudakları mutlulukla kıvrılmıştı. Burnu ve yanakları soğuktan biraz daha al al olmuştu. Elimdeki anahtara baktı ve sonra inanamazcasına arabaya. Ellerine bıraktım anahtarı, heyecanla aldı ve anahtarı inceledi.

"Nasıl açacağım?" dedi merak dolu bir sesle. Tamam işimiz biraz zor olacaktı. Tam cevap verecektim ki az önce Haris'i gördüğüm yere takıldı gözlerim. Yoktu, yerinde boşluk vardı sadece.

"Bak buradan açıyorsun, buradan kapatıyorsun. Buradan da bagajı açıyorsun," dedim tek tek göstererek anahtarda. Açtı ve sürücü koltuğuna koşuşturdu.

Kapıyı açar açmaz dudakları arasından bir sevinç çığlığı daha çıktı. Ne görmüştü ki? Yanına yakınlaştım, o sırada o da kocaman bir gül buketi çıkardı. Melih!

"Çok güzeller." Sesindeki sevinç, içimde huzur buldu. Sarıldı elindeki kocaman gül buketine. "Sen çok düşünceli bir adamsın Ezel. Tüm bunlara inanamıyorum." Tamam bundan haberim yoktu ama olsun sonuçta benim aldığım arabanın içinden çıkmıştı.

İç çekerek gülleri kokladı. Ardından kucağındaki güllerle sürücü koltuğuna oturdu. Meraklı gözlerle arabanın içini süzüyordu.

"Hadi öğret! Nereye basacağım?" dedi aceleyle. Sanki tarif etsem hemen sürecek gibiydi.

"Bu yol çok engebeli. Üstelik hava kararmak üzere. Oyuncak araba değil bu güzelim, içinde sen varsın. Çok dikkatli sürmen gerek." Alt dudağını küskünce sarkıttı.

"Ama ben hemen öğrenmek istiyorum," dedi çocuk gibi bu sefer de omuz silkerek.

"Yarın güzelim, yarın." Arabayı doya doya inceledi. Her yeni özellik keşfettiğinde küçük çığlıklar attı, her sevinci kalbime doğdu. Karmen sen gerçekten hissettiğim ve ait olduğum tek şeysin, sen her şeysin.

Dudağımdaki sigarayla, elimdeki silahı inceledim, ben bugüne kadar elime hiç silah almamıştım. Nasıl kullanıldığını da bilmezdim. Tabii bir yaratığı silahla öldürmeye çalışmayacaktım. Kurşunun ona işlemeyeceğine neredeyse emindim. Silahı bıraktım, saatlerdir uğraştığım kurşunlardan birini elime aldım. İçlerine süsen doldurmuştum. Ne kadar işe yarar bilmiyordum. Sadece bu eve ölmeye gelmediğimi biliyordum. Bu eve kızıl gözlü kadınımı son kez kurtarmaya gelmiştim.

Sigaramı söndürdüm.

Kapım açıldığında mermiyi bıraktım ve hızla yanımda duran battaniyeyi üstlerine örttüm. Karmen, giyinmişti yine kırmızı geceliklerinden birini. "Uyumadın mı hâlâ?" dedim. Bu eve geldiğimizde, ister istemez aramıza buzdan duvarlar giriyordu.

"Uyuyamadım," dedi. Ayağa kalktım, silahı fark etmesini istemiyordum. Yatağa geçtim. Küçük adımlarla geldi yanıma. Oturdu yatağıma, güzel yüzü bana dönüktü.

"Ezel, biliyorum. Buraya gelmen pek iyi bir fikir değildi, o kadar öfkeli ki benim bile karşıma çıkmadı. Sana bir şey yapmasından korkuyorum." Konuşurken bana bakmıyordu, tırnaklarıyla oynuyordu.

"Sana bir söz verdim Karmen, bana bir şey yapmayacak." Sessiz kaldı. Yavaşça kaldırdı kafasını.

"Teşekkür ederim Ezel." Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Yanımda olmana çok ihtiyacım vardı." Elimi yavaşça kaldırdım, elimin tersiyle gözyaşını sildim. Sıcak yaşı, tenimde kaynadı.

"Ağlama," dedim kısık sesimle.

"Sen, beni yalnız bırakmadın Ezel. Babamın yaptığını sen yapmadın. Sen çok başkasın." Konuşamadım. O böyle duygu yüklü bakarken ağzımı bile açamadım. Açtı kollarını, sardı belime. Yattı yine göğsüme, hem de sol tarafa. Zorla nefes aldım.

"Seninle uyumak istiyorum yine," dedi mayışmış bir şekilde.

"Haris'in kızmasın sonra," dedim sitem dolu bir sesle.

"Dün bizimle konuşurken çok kötü duruyordu belki de gerçekten varlığıma ihtiyacı vardır, belki artık kimseye zarar vermez," dedi umutla. Ah hayır, saf Karmen'im benim. Bu fırtına öncesi sessizlik.

"En sevdiğin renk ne?" dedi birden alakasız bir şekilde. Bana bakan tapılası gözlerine baktım.

"Kırmızı," dedim hiç düşünmeden. Şimdi yanakları da kızarmıştı ve ben karşımdaki kızıllıktan biraz daha zevk aldım.

"Senin?"

"Eskiden tüm renkleri severdim. Şimdi gece mavisini seviyorum."

"Bu kadar tatlı olma," dedim ciddi bir tavırla. Eğdi gözlerini, biraz daha utanmıştı. Alt dudağını dişleri arasına aldı. Şimdi daha da tatlı olmuştu. "Bilerek yapıyorsun!" dedim vücuduna biraz daha sarılırken.

"Tatlı olmak benim suçum değil," dedi tüm utanışına inat bir şımarıklıkla. Kendini beğenmiş hâli çok daha eğlenceli oluyordu. Boştaki elimle burnuna bir fiske attım. Gülerek kafasını geriye attı. Sonra yine yaslandı göğsüme.

Derin bir sessizlik oluştu odada. "Ezel, bana bir masal anlatır mısın?" Bu tatlı isteğini geri çevirmek benim için olanaksızdı. "Ama mutsuz bitmesin." Mutsuz sonlara dayanamıyordu, umarım ona mutlu bir son verebilirdim günün birinde. Ancak ben onunla mutlu bir son istemediğimi fark ediyordum, ben onunla mutlu bir sonsuzluk istiyordum.

Boğazımı temizledim ve başladım.

"Efsaneye göre, bir çingene kadın âşık olup evleneceği bir adam çıkması için karşısına, sürekli Ay'a yalvarırmış. Ay, kadının bu isteğini yerine getirecekmiş ancak karşılığında o adamdan doğacak olan ilk çocuğunu istemiş." Kafasını göğsümde, bana doğru kaldırmıştı. Gözlerini irice açmış anlattıklarımı merakla dinliyordu.

"Kadın kabul etmiş etmesine ancak doğan çocuk bembeyaz tenli, gri gözlü bir albinoymuş."

"Bir kitapta okumuştum. Albino, beyaz ten ve beyaz saçlara sahip insanlara deniyor, değil mi?" Yani kısmen doğruydu, kafamı olumlu anlamda salladım ve devam ettim.

"Adam, kadının onu aldattığını ve çocuğun başka bir adamdan olduğunu düşünmüş. Bunu onuruna yedirememiş ve kadını öldürüp, çocuğu da bir ormanda terk etmiş." Şaşkınlıkla açılan dudaklarını eliyle örttü. Keşke anlatmasaydım, nasıl da üzülmüştü hemen.

"Geceleri çocuk iyi olursa dolunay tamamen parlar, çocuk ağlarsa da sönermiş çocuğa beşik olmak için." Durgunlaştı, gözlerini aya kaldırdı. Dolunay, kızıllarında hayat buldu. Gülümsedi.

"Ay'ın oğlu, mutlu." Parmakları göğsümün üstünde geziniyordu. "Ama mutlu bir son değildi," dedi titrek sesiyle.

"Ay, bir çocuğa sahip oldu," dedim olumlu yönünü göstermeye çalışarak.

"Ama Çingene kadın öldürüldü." Dolunayı seyretmeye devam etti. Kızıl gözlerinde seyrettim dolunayı. Kızılları kalbimi yakacak kadar ışıl ışıldı yine.

"Bakış açısı, ay isteğine kavuştu. Ay için mutlu bir hikâyeydi," dedim kısık bir sesle.

"Bir hikâye herkes için mutlu sonla bitemez. Bunu mu çıkarmalıyım?" dedi saf bir merakla.

"Demek istediğim şu ki; senin mutlu sonun, başkasının mutsuz sonu olabilir." Derin bir sessizlik oluştu.

"Herkesi mutlu edecek bir son olamaz mı?" Olamaz Karmen'im. Bizim mutlu sonumuz demek, Haris'in mutsuz sonu demek. Onun mutlu sonu demek, tüm dünyanın mutsuz sonu demek. Biliyorum, güzel bir kalbe sahipsin ve herkesin iyiliğini düşünüyorsun ancak gerçek acımasız, gerçek kanlı, gerçek çok yakıcı.

Umarım bizim gerçeğimiz, mutlu sonsuz olur.

Saatler ilerliyordu ancak uyuyamıyordum. O yaratığın olduğu sınırlar içinde uyumak çok tuhaf kaçardı zaten. Göğsümde yatan Karmen'in, huzur verici nefes alışlarını dinliyordum sadece. Daha huzur verici bir ton, bir melodi bilmiyordum ben. Göğsümde nefes alması yetiyordu, artıyor ve taşıyordu. Hissettiğim huzur artık kalbimden taşıyordu.

Kar usul usul odadaki büyük cama vuruyordu. Ağaçlar, dolunayın altında rüzgârla savruluyordu. Karanlık odada bir ürperti hissettim, sanki soğudu. Sonra karanlıkta bizi izleyen bir çift beyaz göz gördüm. Korkmadım, kızmadım, o yaratığa karşı hiçbir şey hissetmedim.

Odaya ay ışığının vurmadığı kısımdaydı ve tek görebildiğim beyaz gözleriydi. Onun öfkesini hissedebiliyordum. Hisleri o kadar kuvvetliydi ki sanki ben hissediyordum. Öfkenin ardında gizli hüznü de hissediyordum. Öylece bizi seyretti karanlıkta. Hüznünün kaybolduğunu ve öfkenin dört bir yanımızı sardığını da hissettim.

Dışarıdaki rüzgâr arttı, rüzgârın uğultusu kulaklarıma doldu. Kargalar bağırıyordu, gök yarılırcasına gürlüyordu. Anlam veremediğim, doğaüstü bir anın içindeydim.

Karşımdaki beyaz ışıltı biraz daha yakınlaştı, yakınlaştı ve birden yok oldu. Sanki hiç var olmamış gibi. Nefesimi verirken kollarımdaki kadını kontrol ettim. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Gök gürültüsü ve kargaların çığlıkları devam ediyordu. Kokusunu çektim içime, bu beni rahatlatan en güzel şeydi. Ellerim altındaki kadifemsi tenini okşadım. Kolları üşümüştü, üzerimizdeki yorganı biraz daha yukarı çektim ve onu biraz daha sarmaladım.

•

Sabaha kadar dinmedi sesler. Ne gök gürültüsü dindi ne kargaların bağırışları ne de rüzgârın şiddetti. Öfkesini bize yansıtamıyordu. Süsen vardı. Sanki öfkesini doğadan çıkarıyor gibiydi. Güçleri, doğayla oynayabilecek kadar büyüktü, daha neler yapabiliyordu?

Artık bu doğaüstülüğe akıl erdirmeye çalışmıyordum. Bu öyle lanet bir şeydi ki düşününce delirecek gibi oluyordum. Ve ben bu gece daha fazla düşünmemeye karar verdim.

Gün aydıktan sonra yumdum gözlerimi. Yorgun bedenim daha fazla direnmedi ve kollarımdaki kadının kokusuyla bir kez daha uykuya daldım.

Beynimde sesler vardı, konuşuyorlardı. Bir rüyada mıydım bilmiyordum. Sadece bu sesler çok karanlık, çok kanlıydı. Kötü düşünceler ve hisler sarmıştı dört bir yanımı. Nedenini bilemediğim bir kasvet içindeydim. Belki de bu kalenin yan etkisiydi.

Ancak uyanışım, tüm bu kasvetten uzaktı.

Dolgun dudakları, sakallarım üstünde geziniyordu. Öpmüyordu, sadece dudaklarını gezdiriyordu. Gözlerimi açtım. Uyandığımı fark ettiğinde utançla ayırdı dudaklarını ama hâlâ çok yakındı. Gözlerimi kırpıştırdım uyku mahmurluğuyla. Elimi kaldırdım, yumuşacık saçlarını okşadım.

"Günaydın," dedim kalın sesimle.

"Günaydın," diye şakıdı. "Hadi bana araba sürmeyi öğret!" dedi hemen ardından.

"Bir kendimize gelseydik güzelim." Yerinden doğruldu.

"Ben kendimdeyim! Hadi kalk artık sende." Bu hâllerini seviyordum. Gerçi ben onun her hâlini seviyordum.

"Bana güzel bir kahvaltı hazırlarsan, neden olmasın?" Onun yaptığı şeyleri yemeyi seviyordum. Burnunu kırıştırdı. Birazcık tembeldi.

"Senin elin daha lezzetli," dedi cilveli bir tavırla. Zaten her sözüne ölüp diriliyorum aferin, birde cilve yap bana. "Ama neyse, bugünlük ben hazırlayacağım," dedi ve ayağa kalktı. Şu gecelikleri giyinmesi insanı çıldırtıyordu. Hadi tek olsak neyse, o yaratık da görüyordu bu güzelliği. Huysuzca doğruldum yataktan.

"Neden evde hep bu değişik elbiseleri giyiniyorsun?" Üzerine baktı, ardından bana çevirdi kızıllarını.

"Yakışmıyor mu?"

"Hiç yakışmıyor," dedim ve anında pişman oldum. Gözleri hüzünlenmişti benim yüzümden. Nefesimi verdim. "Yalan söylüyorum. Çok yakışıyor, kıskançlığımdan yapıyorum." Solan gül yüzü açtı. İşte bana sadece bu yetiyordu, onun gülüşünün nedeni olmak.

O odadan çıkarken bende banyoya girdim ve üstümü değiştirdim. Uzun zamandır sabah koşuları yapamıyordum, kafam fazla doluydu. Yanıma aldığım kıyafetleri, dolaba yerleştirmemiştim. Burada çok uzun süre kalmayacaktık, en azından planlarım bu doğrultudaydı.

Çıktım odadan, kalenin ruhunu hissettim uzun koridorunda. Bu kalenin bir ruhu vardı, bu kalenin ruhu çok karanlıktı. Öyleydi ki içindeki ve çevresindeki her şeyin sonunu getirmeye yemin etmiş gibiydi. Buna en iyi örnek, Ege'ydi. Yaşadıklarının sorumlusu burasıydı, sorumlusu Haris'ti.

Haris, etrafa kötülük yayıyordu. Belki bunu isteyerek yapmıyordu ama bu onun doğasında olan bir şeydi. O benim akıl sınırlarımın çok dışında bir varlıktı. Onun varlığı bile, insanları yakıyordu. Hastalık ve kötülük yayıyordu. Peki Karmen? O nasıl bu zamana kadar sağlıklı kalabilmişti? Bu da cevaplayamadığım başka bir soruydu. Cevapsız sorulara alışmıştım artık fakat er ya da geç çözülecekti hepsi.

Aşağı inip mutfağa geçtim, buradaydı güzelim. Altına yine tayt, üstüne krem rengi bir kazak giyinmiş, çıplaktı ayaklarıyla mutfağın içinde dolanıyordu, saçlarını da tepeden dağınık bir

topuz yapmıştı. Beni fark ettiğinde gülümsedi. Büyük bir özenle hazırladığı masaya oturdum.

Sade kahvemi bile hazırlamıştı, önüme bıraktı. Ardından masayı donatmaya devam etti. Yardım etmek istiyordum ancak onun bu tatlı hareketlerini izlemek daha keyifliydi.

"Alışma bak!" dedi karşıma geçerek. "Hep sen hazırladığın için bugün böyle oldu. Her sabah bekleme." Sabahlardan tek beklediğim, seninle uyanmak güzelim.

"Ne uyuşuk çıktın sen de," dedim ona takılarak. Yine ciddiye aldı tabii.

"Uyuşuk değilim ben. Bence uyuşuk olan sensin, sabah koşusu bile yapmıyorsun artık."

"Tamam, yarın sabah birlikte güzel bir koşuya çıkıyoruz o zaman." Gözlerini büyüttü korkuyla. Ardından kendi ağzına vurdu yavaşça. Ağzına vurduğu eline uzandım, kendime çektim. Yumuşacık parmakları üzerine bir öpücük bıraktım. Titredi, kırpıştırdı gür kirpiklerini. Göz kırparak bıraktım elini. Kahvaltımızı yapmaya başlamıştık ki içeri giren Haris'le bir an hayal gördüğümü bile düşündüm.

Çok normal bir şekilde yürüdü, geldi ve boş, ahşaptan bozma sandalyeye oturdu. Karmen, yediği boğazında kalmış olacak ki öksürmeye başladı. Ben de en az onun kadar şaşkındım.

Yüz ifadesi oldukça rahattı. Masadaki salatalıklardan birine uzandı, ağzına attı. "Bana servis açmamışsın?" dedi Karmen'e, sanki kırk yıldır birlikte kahvaltı yapıyormuşuz gibi. Karmen, cevap veremedi. O da en az benim kadar şaşkındı.

Ben, Haris'e kilitlenmiş bakarken Haris de kafasını bana çevirdi.

"Hayırdır birader bir şey mi var?" Tamam bu iş gittikçe daha tuhaf bir hâl almaya başlıyordu. Fakat onun bir amacı vardı, bunu seziyordum. Güldüm alayla.

"Sen yemek de mi yiyebiliyordun?"

"Tabii," dedi bilmiş bir tavırla. Ardından Karmen'in bırakmış olduğu çatala uzandı ve peynire batırdı. Karmen'in bir daha o çataldan yemesine izin vermeyecektim. Ayağa kalktım, yeni bir çatal bıraktım Karmen'in önüne. Karmen ne yemeye devam edebiliyordu ne de konuşuyordu. "İnsanım sonuçta, sadece üstün bir insanım," dedi meydan okur bir ifadeyle.

"Sadece bir ucubesin." Haris güldü sözlerimle.

"Şakacı çocuk seni." Çıldıracaktım. Bir yaratıkla aynı masadaydım! Üstüne üstelik birbirimize laf sokuyorduk.

"Haris," dedi birden Karmen ancak bakışlarını kaldırmıyordu. "Ne yapıyorsun sen?" dedi hayret dolu, hüzünlü bir tonlamayla.

"Kahvaltı yapıyorum, sen ne yapıyorsun?" Şakacı hayalet! Karmen kafasını kaldırdı, önce ona baktı, ardından bana. Bakışları mahcuptu.

"Kes şunu!" dedi sesini yükselterek. Haris omuz silkti.

"Neden kızıyorsun? Ne yaptım ki? Geldim uslu uslu kahvaltı yapıyorum." Bu durum gittikçe saçma bir hâl almaya başlıyordu.

"Amacın ne?" dedi yineleyerek Karmen.

"Kahvaltı yapmak." Sen şaka mısın yoksa gerçekten bir hayalet misin? Ağzındaki lokmayı yuttu ve arkasına yaslandı. "Bak, sen artık onu istediğini söyledin. Sana öfkeli değilim, tamam beni bırakıp gittin ama şu an buradasın. Ben de artık sana zarar verecek şeyler yapmayacağım. Benim için düşündüğünden daha değerlisin Karmen. Ve ona da zarar vermeyeceğim," dedi, son cümlesinde çatalının ucunu bana çevirerek.

"Bana bir bok yapamıyorsun artık," dedim sakin olmaya çalışarak.

"Sana bir şey yapmadan da çok büyük zararlar verebilirim. Süsene çok güvenme." Süsen senin sonun, bunu hissediyorum. Ve bu sergilediğin gösterinin, bir oyun olduğunu biliyorum.

Bu hareketleri, beni hemen burayı terk etmeye zorluyordu. Çünkü yaşayacağımız şeyin şiddetini artık tahmin dahi edemiyor-

dum. Ancak ondan korkmuyorum, onun bana zarar vermesinden de korkmuyordum, onun bize zarar vermesinden korkuyordum.

Ayağa kalktım, hemen ardından Karmen de kalktı. Ben mutfaktan çıkarken o da beni takip ediyordu. Üst kata çıkacaktım ki konuştu.

"Araba sürmeyecek miydik?" dedi kısık bir sesle.

"Ceketini giyin, geliyorum." Bu kalenin dışında her yer cennetti artık.

•

Ceketimi aldım ve yanına gittim. Çoktan dışarı çıkmış, arabaya hayranlıkla bakıyordu. O, arabadan daha hayranlık uyandırıcıydı.

"Burada süremezsin, yol çok karlı ve kaygan. Uygun bir yer bulana kadar ben süreyim, sonra sana veririm. Olur mu?" Hevesle salladı kafasını.

Sürücü koltuğuna geçerken burnuma yeni araba kokusu doldu. Bu kokuyu seviyordum. Az önceki gergin anın etkisini yavaşça atıyordum üstümden. Karmen de binmişti. Hatta arabanın koltuklarını okşuyordu.

"Canım arabam!" Tatlılık sınırlarını aşıyorsun, şeker krizine gireceğim. Arabayı çalıştırdım, kaleden uzaklaşmaya başladık. "Ezel," dedi ve kısa bir an düşündü. "Bu araba çok pahalıdır. Gerek yoktu almana," dedi birden aklına yeni geliyormuş gibi.

"Baban bana iyi para ödüyor ve ben hiçbir şey yapmıyorum. Parayı öylece kabul edemezdim, hak etmiyorum."

"Saçmalama, yanımdasın ya. Daha ne yapacaksın?" *Seni de yanıma alacağım.*

•

Kaleden epey bir uzaklaştıktan sonra, düz ve kayganlığı az olan bir yol bulmuştum. Tenhaydı, çok nadir araba geçiyordu, öğrenmesi için ideal bir yerdi. Motor hâlâ çalışırken indim arabadan. Karmen de heyecanla kalktı ve sürücü tarafına geçti.

Oturdu ancak birden gözü korkmuş olacak ki yutkundu. "Burada oturmak çok değişikmiş," dedi karşısındaki direksiyona bakarken.

"Bak bu gaz, bu fren." Beni dikkatlice dinliyordu.

"Onlar ne?" Tamam bu düşündüğümden çok daha zor olacaktı.

"Gaza bastığında gidiyorsun, frene bastığında duruyorsun. İkisine de sert basma." Kafasını hem sallıyor hem de tatlı tatlı bakıyordu. "Çok basit aslında. Sadece sakin ol." Hâlâ yan koltuğa geçmemiştim. Yanında durmuş anlatıyordum fakat telaşa girmişti.

"Bu araba çok yüksek," dedi birden. "Ya şimdi bir ağaca toslarsak? Ya bir arabaya çarparsak?" dedi korkarak.

"Bana güven, hiçbir şey olmayacak." Koltuğa geçmek için yanından ayrılacaktım ki kolumu tuttu.

"Ben yapamayacağım."

"Güzelim yol boş zaten, ben yanındayım. Yavaş yavaş gideceğiz," dedim ikna etmeye çalışarak. Kafasını iki yana salladı.

"Olmaz, korkuyorum. Sen yan koltukta olacaksın, ya ben frenle gazı karıştırıp kaza yaparsam!" Fazla evhamlıydı. "Sende yanımda otur." Teklifin fazla baş döndürücü güzelim.

"Sığmayız oraya ikimiz." Zaten güzelliğine dayanamıyorum, bir de beni sınama yakınlığınla.

"Sığarız ya, sıkışırız. Lütfen Ezel, bir kerecik. Korkumu attıktan sonra tek süreceğim." Sen böyle güzel Ezel dersen benim zaten seni reddetmek gibi bir şansım yok.

Nefesimi verdim. "Tamam, doğrul biraz." Doğruldu oturduğu yerden. Arkasına geçtim, zaten ince olduğu için çok rahat sığmıştık. Onu iki bacağımın arasına almıştım. Arabanın kapısını kapattım. Tamam tek sıkıntı yaratan kalçalarıydı, o incecik bedene fazla büyüktü. Ve çok yakındı!

Boğazımı temizledim.

Vitesi işaret ettim ardından. Tek tek işaretleri açıkladım. "Park, geri, boşta. İleri gitmek istediğin zaman ileri atıyorsun," dedim elimle öne iterek. "Geriye gitmek istediğinde geriye atıyorsun." Beni pür dikkat dinliyordu. "Şimdi gaza bas, çok yüklenme." Gaza bastı.

"Ay hareket etti!" dedi telaşla.

"Evet Karmen, sen hareket ettirdin." Ve boş yolda ilerlemeye başladık.

"Gidiyoruz!" dedi sevinçle.

Saçları göğsüme dökülüyordu. Kokusu, yine ve yine beni mest ediyordu. Dudaklarım altındaki saçlarına değdirdim dudağımı ancak öpmedim. Hatta o kadar yumuşak değdirmiştim ki o bile hissetmemişti.

"Ezel araba geliyor!" dedi korkuyla.

"Çok normal, yoldayız," dedim rahat bir tavırla. Üstelik araba yan şeritteydi. "Direksiyonu kullanarak arabaya yön ver." İki eliyle direksiyonu sıkı sıkı tutmuş, iyice öne eğilmişti. Gülerek beline sarıldım.

"Ama gülme dikkatim dağılıyor."

"Tamam."

"Ama hoşuma da gidiyor," dedi masum bir havayla.

"Sen de benim hoşuma gidiyorsun. Ne yapacağız?" Bedeni gerildi, direksiyonu sıkan elleri titriyordu.

"Yapma şöyle ya dikkatim dağılıyor," dedi. Biraz daha yakınlaşsa camdan fırlamasından korkuyordum.

"Demek dikkatini dağıtıyorum," dedim üstüne giderek, zevk alıyordum bu hâllerinden. Sadece iç geçirdi.

"Yakışıklı adamsın sonuçta, çok normal." Yaptığı iltifat güzeldi ama hoşuma gitmemişti. Bu seferde benim dikkatim dağıldı.

"Yakışıklı olduğum için mi sadece?" Huzursuzlandım. "Her yakışıklı senin dikkatini mi dağıtıyor?" Yüzünü göremesem de güldüğünü işittim.

"Üzülme, kimse seni geçemez."

•

Kısa bir sürede araba sürmeyi kavramıştı. Biraz daha pratikle çok iyi olacaktı. Az önce yoldan sapmış, asfaltsız bir yola girmişti. Yolun sonunda ise uçurum çıkmıştı. Arabayı durdurmuştu da sadece park etme işini öğrenmesi gerekiyordu.

"Çok güzel sürdüm," dedi omzunun üstünden bana bakarken. Dayanamadım güzelliğine yine. Tuttum belinden, kucağıma oturttum. O da bana döndü. Yaktı beni güzel kızıllarıyla.

"Çok güzel sürdün. Tebrik ederim." Biraz daha gururlandı kendisiyle. Ardından sardı ince kollarını boynuma.

"Teşekkür ederim," dedi yüzündeki tatlı tebessümle.

"Rica ederim," dedim bende yarım ağız sırıtarak.

Bir eli, yanağımdaki gamzenin üstüne gitti. Okşadı ince parmaklarıyla, bir ara işaret parmağını içine sokmaya çalışarak derinliğini ölçtü. Gülüşüm genişledi. Eğildi, öptü gamzemin üstünü. Yumdum gözlerimi.

"Ezel," dedi. Açtım gözlerimi, kavuştum kızıllarına. "Sakalların uzamış, dudaklarım incindi." Dudaklarını sadece benim dudaklarım incitsin.

"Sakallarımı seviyorum."

"Güzel ama acıtıyor." Sen gibi.

Okşadı yanağımı minik elleriyle sakallarımı sevdi. Bense onu izledim, gözlerimle sevdim ben de narin yüzünü.

"Haris'in bir planı var. İkimize de zarar verecek bir plan," dedim birden o lanet şeyi yine ikimizin arasına sokarak. İç geçirdi.

"Belki de gerçekten artık sınırlarını bilecektir." Saf Karmen'im benim.

"Karmen, ne olacağını zannediyorsun? Sen, ben ve o yaratık, kalede mutlu mutlu yaşayacak mıyız? O hiçbir şey yapmasa bile bu kalede çok kalmayacağız. Ki bir şeyler yapacağına adım kadar eminim."

İşaret parmağını dudaklarımın üstüne koydu. Çok yakındı. "Tamam, sinirlenme," dedi sevimlice.

Eğildi, burnumun ucunu öptü. Güzel güzel baktı bana. Sanki onunla az dolmuşum gibi, biraz daha doldurdu yüreğimi.

"Karmen," diyebildim sadece, kızıllarıyla yanarken. "Sen çok tehlikelisin." Alt dudağını sarkıttı masumca.

"Tehlikeli mi? Ne yaptım ki?"

Dayanamadım daha fazla. Kızıl dudakları bana bu kadar yakınken onlarla kavuşmamak işkence gibiydi. Boynumu ona doğru kaldırdım, öptüm kırmızımsı dudaklarını soluksuzca. Bedeni gerildi, kızılları tutuştu ve o da doyumsuzca karşılık verdi. O gözlerini yumarken ben, yumduğu gözlerinin ardında bıraktığı bir ceset oldum. Bunun adı neydi? Tutku mu? Aşk mı? Sevda mı? Hepsinden biraz mı? Hayır, hepsinden çokça. Öpüşümüz derinleşti, sonsuza kadar sürecekmiş gibi. Keşke sürseymiş...

Ancak süremedi. Zorlukla ayrıldı dudaklarımız birbirinden. Nefes nefese baktı bana, ıslak kızıllarıyla. Dudaklarım onun dudaklarıyla ıslanmışken bu görüntü çok çıldırtıcıydı.

Dudaklarını, dudaklarımla okşadım. Sıcacıktı dudakları. Sıktı omzumdaki ellerini, yine yumdu gözlerini. Sonra başını yavaşça omzuma yatırdı.

"Burası çok güzel," dedi. Bir an etraftan bahsettiğini sandım, sonra kucağımı kastettiğini anladım.

"İstediğin kadar kalabilirsin." Gülümseyişini, hissettim. Biraz gözlerimle, biraz tenimle, biraz da kalbimle.

Göğsümdeki güzelliğini seyre daldım. O kadar mayışmıştı ki her an uykuya dalacakmış gibiydi. Montunu çıkardığı için üşüyor

olabilirdi. Sıcaklığın ayarını arttırdım. Kedi gibi mırıldanarak biraz daha sokuldu göğsüme.

"Ezel."

"Söyle bebeğim." Kıkırdadı, çok hoşuna gitmişti anlaşılan.

"Bebeğim mi? Bebeğin miyim ben senin?" dedi nefesiyle boynumu gıdıklayarak.

"Bebeğimsin." Biraz daha yüksek seste güldü. Gülüşünü duymak mest etti bu sefer.

"Bebeğinim," dedi gülüşleri arasından. "Güzelinim de." Güldüm.

"Güzelimsin de." Birden kalktı göğsümden, kaşlarını çatarak bana baktın.

"Doğum gününde, Yasema'ya güzelim dedin. Unutmadım," dedi sinirli sinirli.

"Aa, kim demiş?" dedim sahte bir şaşkınlıkla.

"Ezel dedi," diye yanıtladı ciddi ciddi.

"O Ezel ne utanmaz bir adammış. Başkasına güzelim demiş!" dedim bu küçük tatlı oyununu devam ettirerek.

"Yaa, ben çok üzüldüm." Hâlâ ciddiydi, içli içli konuşuyordu.

"Pislik Ezel, seni nasıl üzer? Kafasını kıracağım onun." Saçlarımı okşadı yumuşak elleriyle.

"Yok kırma, çok güzel bir kafası var." Gülmemek için yutkundum. "Seviyorum kafasını." O da seni seviyor. "Sadece bir daha demesin yeter."

Öpücükler kondurdum mis kokulu saçlarına. Ne olacaktı bu hâlim? Haris'in bir şey yapmasına gerek kalmadan, onun kokusunda gelecek gibiydi sonum. Ne kadar koklasam da ne kadar öpsem de yetmiyordu. Alıp kalbimin içine koymak istiyordum. Minicikti zaten, sığmaz mıydı?

Ne yaptın bana Karmen? Kimim ben senden sonra?

Dönüş yolunda yine Karmen sürmüştü arabayı. Sonra banyo yapmak için odasına çıkmıştı. Bende toplamadığımız masayı toplamış ve kendime kahve yapıyordum mutfakta.

Kahvemi alıp, masaya oturdum. Kar yağıyordu yine, fazla sert bir hava vardı dışarıda. Dışarıdaki karlı manzarayı seyrettim bir süre. Asi rüzgâr, ağaçlara zarar veriyordu.

Sigaramı yaktım, derin bir nefes çektim ciğerlerime.

"Onu benden çaldın." Duyduğum sesle ürkmedim, korkmadım, sanırım alışmıştım artık.

"O bir eşya değil, senden çalamam. O bir birey." Geldi, yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Aynı sabah yaptığı gibi. Uzandı ve sigara paketimden bir sigara aldı, ardından dudaklarının arasına koydu. Yaktı sigarasını ve bir duman çekti. Yan gözle onu inceledim.

Yanımda bir hayalet sigara içiyordu.

"Demek hayaletlerin de kötü alışkanlıkları oluyor," dedim dalga geçercesine.

"Ben bir insanım," dedi olağan bir sesle. Evet, sadece dünyadaki tüm kötülüğü bünyesinde barındırıyordu. "Biliyor musun? Seni eski hâllerime benzetiyorum. Bu lanete bulaşmadan önceki hâllerime." Kara gözleri bir şeyler anlatıyordu ama ben anlamıyordum.

"Kaç yaşındasın?" Dudaklarının arasındaki dumanı bıraktı.

"Çok yaşımdayım." Şu an onunla oturmuş sakin sakin sohbet ettiğime inanamıyordum.

"Nasıl genç kalıyorsun?"

"Sana beni yok etmen için ipucu vermeyeceğim," dedi külünü, küllüğe dökerken.

"Demek seni yok etmenin bir yolu var," dedim sırıtarak. O da sırıttı.

"Akıllı çocuk seni." Dalga geçiyordu yine.

"Yakınlarda bir kasaba var, harabeye dönmüş bir kasaba, tüm insanların delirdiği bir yer. Nereden bahsettiğimi biliyorsun, karganı gördüm." Sırıtışı yok oldu.

"Hiçbir halt bilmiyorsun. Evet, o kasabayı biliyorum."

"Kasten mi hastalık, kötülük saçıyorsun?" Kafasını iki yana salladı.

"Hayır, benim varlığım kötülüğü yayıyor. Buraya kilitlendiğim için, sadece yakın çevreye etkisi oluyor. Olur da özgür kalırsam, karanlığım tüm dünyaya yayılır. Zaten karanlık olan dünya, zifte batar," dedi dışarıdaki karı seyrederken.

Evet, onunla tam anlamıyla sohbet ediyorduk. Boğazına yapışmak istiyordum, Karmen'e yaptıklarını hatırladıkça ama bir yandan da doğaüstü bir varlıkla sohbet ettiğimin bilincindeydim.

"Özgür kalmanın bir yolu var mı?" Sadece sırıttı yarım ağız bir kez daha. Bu evet demek miydi? Eğer bir gün özgür kalırsa ne olurdu tahmin bile edemiyordum. Dünya zaten batmıştı, onun karanlığı yok ederdi insanlığı.

"Peki içindeki karanlığı yok etmenin bir yolu yok mu?

"Kısa bir süre önceye kadar, öldüğümde yok olacağına inanıyordum." Gözlerime baktı, sanki bildiği ve gizlemekten zevk duyduğu bir şeyler vardı. Bakışlarımı sigarama indirdim. "Ama artık, ben ölsem bile yok olmayacağını biliyorum." Kafamı kaldırdım tekrar ona bakmak için ancak yoktu. Birden yok olmuştu.

Ben ise öylece sigaramı içmeye, kahvemi yudumlamaya devam ettim. Evet, insan her şeye alışıyordu. İnsan dışı bir yaratığın varlığını kabul etmeye bile.

Karmen banyodan çıktıktan sonra, akşam yemeği hazırlamıştım. Birlikte güzel bir yemek yemiştik, bu süreçte Haris ortalıkta yoktu.

Ardından birlikte mutfağı toplamıştık.

"Canım çikolatalı pasta çekti," dedi alt dudağını sarkıtarak.

"Eğer şehirde olsaydık hemen gidip alırdım sana ama bak görüyorsun işte, gidemiyoruz burada bir yere," dedim bilmişçesine. "Sıcak çikolataya ne dersin?" dedim hemen ardından.

"Bilmiyorum ki." Ben dolabı açıp, neler var diye bakarken o da arkamdan göğsünü sırtıma yasladı. Başını koluma dayayarak dolaba baktı. Bu küçük hareketleri fazla hoşuma gidiyordu.

"Buldum! Salep yap," dedi hevesle.

"Tamam salep içip, kitap okuyalım?" Hevesle salladı kafasını.

•

Ben salep yaparken o da kitap seçmeye gitti. Ardından salonda buluştuk. Elinde iki kitap vardı, ikisi de benim ona aldıklarımdı. Bir elinde Peyami Safa vardı, *Matmazel Noraliya'nın Koltuğu;* diğer elinde Franz Kafka, *Dönüşüm.*

"*Dönüşüm*'ü daha okumadın mı?" Ben ikisini de okumuştum.

"Yok okumadım, *Dönüşüm*'ü okuyalım. Üstünde böcek var, ilgimi çekti." Gülerek çektim onu yanıma. Bir elime kitabı aldım, kolumu Karmen'in omzuna attım. Kafasını göğsüme yasladı ve ikimiz kitabı okumaya başladık.

Bu çok huzurluydu, o huzurdu.

İki eliyle salebine sıkıca sarılmış, kitabı meraklı gözlerle okuyordu. Arada konuşarak yorum yapıyordu. Siyah, kısa elbisesinin hiç ama hiç kapatmadığı çıplak bacakları, bacaklarımın üstündeydi.

"Adam böceğe dönüşüyor ve bunu normal karşılıyorlar," dedi hayretlerle. Dolgun dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

"Sen de evinde hayaletle yaşıyorsun ve bunu normal karşılıyorsun." Gözlerime baktı, dudaklarını araladı ancak söyleyecek bir şey bulamamış olacak ki okumaya devam etti. Kitabın içindeki

sosyal mesajı çok geçmeden anlayacağına emindim. Fakat onun bu yakınlığı, bana kitaptan daha çekici geliyordu.

Bazı sahnelerde kaşlarını çatıyor, bazılarında dudaklarını şaşkınlıkla aralıyordu. Onun bu tatlı mimiklerini izlemek çok eğlenceliydi. O kitabı okudu, ben de onu.

Kısa kitabın neredeyse sonuna gelmiştik ki bu sırada kapı gürültüyle çalındı. Karmen kitaba o kadar dalmıştı ki irkildi, omzunu okşadım. Ayağa kalktım, biri kapıyı yumrukluyordu. Tuhaftı, kim olabilirdi ki?

Hızlı adımlarla yürüdüm kapıya ve açtım. Karmen de hemen arkamdaydı. Karşımda genç bir adam ve genç bir kadın vardı. Soğuktan titriyorlardı, kötü görüyorlardı. Sanki ikisi de zorla ayakta duruyormuş gibiydi. Dışarıda büyük bir kar fırtınası vardı. Sonra bir şey daha fark ettim, genç kadın hamileydi.

"Arabamız bozuldu. Çok soğuk ve bayadır yürüyoruz. Buranın ışığını gördük uzaktan, burada biraz ısınabilir miyiz?" dedi temiz yüzlü genç adam, perişan görünüyorlardı.

Kapıyı biraz daha araladım geçmeleri için.

"Gelin ısının," dedi hemen arkamdan Karmen. Nasılda temiz kalpli, yardımsever benim meleğim.

"Çok teşekkür ederiz," dedi yine genç adam. Çok gençlerdi ve gerçekten yardıma muhtaç görünüyorlardı. Onları öylece dışarıda bırakamazdım.

Ama eğer geleceği görebilme gibi bir yeteneğim olsaydı. Onlara asla bu kapıyı açmazdım.

28. BÖLÜM: KIZIL LEYDİM

Soğuktu, çok soğuktu. Bu karlı gece, çok sertti. Diğerlerinden farklıydı. Her taraf beyaza bürünmüştü, ancak kar bile huzur verecek kadar beyaz değildi. Bu da neyin nesiydi? Gözlerime karanlık bir perde mi inmişti? Yoksa sadece evham mıydı?

Tenim titredi, içimde kötü hisler kol geziyordu. Yanımdaki Karmen'e baktım, sadece baktım ve anında içimdeki kasvet parçalandı. Tüm ısıtıcıların açık olmasına ve harla yanan şömineye rağmen bile ev yeterince sıcak değildi.

Karşımdaki yabancıları izledim bir süre, gözlemledim. Soğuktan bayağı etkilenmişlerdi, titremeleri yeni yeni geçiyordu.

"Ben Ezel," dedim ve yanımdaki güzelliğe gitti gözlerim. O da merakla karşımızdaki çifti izliyordu. "Ben de Karmen," dedi Karmen.

"Siz kimsiniz gençler?" dedim onları incelemeye devam ederken.

Birbirlerine baktılar, ardından genç adam yutkundu. "Ben Murat." Ardından genç kadının elini tuttu. "Ve eşim Damla."

"Bu yolda ne işiniz vardı? Neden ana yolda değildiniz?" Biraz şüpheci mi davranıyordum? Sadece biraz.

"Kaçıyorduk," dedi Murat.

"Kimden?" dedi Karmen merakla.

"Ailemden," dedi bu sefer Damla. Eli karnına gitti. "Ailem evliliğimize karşıydı, gizli evlendik. Sonra da bize zarar vermesin-

ler diye kaçtık köyden. Şehre gidiyorduk." Yirmi birinci yüzyılda bunların yaşanması fazla acıydı. Ah, bu yirmi birinci yüzyılda neler neler yaşanıyordu bilmiyordum sanki.

"Ne kadar kötülermiş," dedi Karmen hayretle.

Karmen'in gözleri, Damla'nın karnına gitti.

"Ne zaman çıkacak?" Öyle sorulur mu be güzelim?

"Şu an yedi aylık, az kaldı," dedi tebessüm ederek.

"Cinsiyeti ne?" dedi hemen ardından Karmen.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Damla ve Murat'a baktı. Güzellerdi, aralarındaki saf aşkı hissedebiliyordum.

"Kaç yaşındasınız?" dedim bakışmalarını bölerek.

"Ben yirmi yaşındayım, Damla da on sekiz." Gerçekten çok küçüklerdi. Daha kendi çocukluklarını yaşayamadan çocuk yapmaları doğru olmasa da herkesin hayatı kendineydi. Önemli olan birbirlerine duydukları sevgiydi.

"Aç mısınız? Bir şeyler hazırlayabilirim," dedi Karmen. Şefkatliydi, bu huyunu seviyordum.

Gençlerin konuşmasına müsaade etmeden girdim araya. "E yoldan geliyorlar açlardır tabii. Gel bir şeyler hazırlayalım," dedim ayağa kalkarak.

"Hiç gerek yok aslında," dedi Murat, mahcup bir şekilde.

"Olur mu öyle şey? Siz ısının," dedim ve Karmen'le mutfağa geçtik. Onlar için hızlı ve lezzetli bir yemek hazırlamaya başladım.

"Çok üzüldüm," dedi Karmen. Omzumun üstünden baktım ona. Bakışlarını yere indirmiş, eteğiyle oynuyordu.

"Neden?"

"Çok küçükler ve aşkları için kaçmak zorundalar."

"Bence üzülme, birbirlerine sahipler." Küçük küçük doğradığım etleri, tavadaki yağın içine attım.

"Ay karnından bebek çıkacak," dedi heyecanla Karmen. Çocuksu sevinci yüzümü gülümsetti. "Minicik olacak." Yanıma yanaştı, çıplak ve pürüzsüz kolu koluma çarptı.

"Sever misin bebekleri?" Sana benzeyen bir bebek düşledim bir an, kalbim göğüs kafesimi zorladı. Düşlemeyi bıraktım, sağlığım için iyi değildi.

"Hiç küçük bir bebeği sevemedim ama bence çok tatlılar."

"Kendine ait bir bebek istersen hemen çalışmalara başlayabiliriz," dedim gülerek.

"Ezel!" dedi omzuma vurarak. Utanmıştı da hemen.

"Ne Ezel? Çok güzel olmaz mı tatlı bir bebek. Kız olsun ama ilki, ben kız bebeklere bayılıyorum."

"Erkek olursa istemeyecek misin?"

"İsterim tabii, ikimizin parçası olacak sonuçta. Ama kız olursa daha iyi olur." Kendimizi bu konuşmaya fazla kaptırmıştık. "İkinci erkek olabilir."

"Sağlıklı olsun da cinsiyeti önemli değil." Kendimi tutarak gülüşümü bastırdım, boğazımı temizledim.

"He kabul ettin yani?" dedim muzip bir ifadeyle. Biraz daha al al olmuştu, koluma vurdu bir kez daha.

"Ya Ezel," dedi kafasını yana yatırarak, tatlı bir edayla.

"Ya Karmen," dedim onu taklit ederek. Güldü tatlı tatlı, bense gülüşünde bir kez daha kim olduğumu unuttum.

•

Güzel ve hızlı bir et yemeği, pilav ve salata yaptım. Karmen de masayı hazırlamıştı. Elimdekileri bıraktım masaya, Karmen öksürdü birkaç kez üst üste.

"Bak hasta olacaksın. Bu soğukta evde çıplak dolaşıyorsun."

"Çıplak değilim!" dedi elbisesinin eteğini okşarken.

"Lütfen güzelim kalın bir şeyler giyin."

"Galiba boğazım ağrıyor." Zayıf bir bünyesi vardı. Ev tüm ısıtıcılara rağmen, büyüklüğünden dolayı yeterince ısınmıyordu. Ve Karmen sürekli ince giyiniyordu.

"Git sen üstünü değiştir, ben de ada çayı yapacağım." Sözümü ikiletmedi bu sefer, demek gerçekten hasta olduğunu anlamıştı. Mutfaktan çıktık birlikte, o üst kata çıkarken bende salona geçtim.

"Isındınız mı?" Renkleri bile canlanmıştı. Dışarıda bu soğukta çok fazla dayanamazlardı.

"Evet, bayağı ısındık," dedi Murat gülümseyerek.

"Mutfağa gelin lütfen, yemek hazır." Murat ayağa kalktı ve Damla'nın kalkmasına da yardımcı oldu.

Ben önden mutfağa geçerken onlarda arkamdaydılar. "Buyurun, kendi ellerimle yaptım. Bayılacağınıza eminim."

"Keşke bu kadar uğraşmasaydınız, ekmek peynir de yeterdi," dedi Murat yine mahcup bir halde.

"Olur mu öyle? Damla'yı güzel beslememiz gerekiyor. Can taşıyor." Karmen için ada çayı yapmaya başladım.

"Bizi kabul ettiğiniz ve uğraştığınız için çok teşekkür ederiz," dedi Damla.

Karmen girdi mutfağa. Üzerine kalın, balıkçı yaka bir kazak giyinmişti. Altına da kalın bir tayt. O masaya geçerken hazırladığım çayı önüne koydum. Yine öksürdü. Eğildim, dudaklarımı alnına yasladım, ateşi yoktu ama çıkabilirdi.

"Çorba da yapayım mı?"

"Ay yok Ezel, daha yemek yiyeli ne kadar oldu."

"O zaman verdiğim her şeyi içeceksin."

"Evli misiniz?" dedi Murat, keşke. O günleri de görürüz inşallah.

"Yok," dedim ve o an evet demek istediğimi fark ettim. Ben evlilikten köşe bucak kaçan bir adamdım, Karmen'e kadar.

"Sevgilisiniz o zaman?" Sevgili de değildik, bilmiyordum. Onunla ilişkime bir isim veremiyordum. Çok özledi, güzeldi.

"Evet," dedi Karmen. Ah, kalbim. Yanağından makas aldım, bana baktı ve güldü.

"Çok yakışıyorsunuz," dedi Damla.

"Neden şehirden bu kadar uzakta, burada yaşıyorsunuz?" dedi Murat yemeğinden kafasını kaldırarak.

Ne diyecektim ki? Bu evde bir hayalet var, Karmen'i o büyütmüş, Karmen ondan ayrılamıyor mu? Yoksa evdeki hayalet bizi tehdit ediyor mu?

"Kafa dinlemek için," diye bir yalan attım ortaya. Kafamın en meşgul olduğu yer burasıydı hâlbuki.

Aklıma bu evde kana aç bir yaratık olduğu geldi. Bizim kanımız ona zehirdi, süsen yüzünden. Ancak onların kanını içebilirdi, akıllarıyla oynayabilirdi. Onlara da süsenden çay yapmalıydım. Bu havada, karanlıkta gidemezlerdi bir yere. En azından Haris onları delirtemezdi.

"Ellerine sağlık Ezel abi. Çok lezzetliydi," dedi Murat.

"Afiyet olsun," dedim içten bir şekilde. Yemeklerini bitirdiklerinde ayağa kalktı Murat. Masayı topluyordu.

"Yemeği o kadar yaptın, bari toplayalım."

"Gerek yok ben hallederim," dedim ancak dinletmedim. Karmen ve Damla salona geçerken ben çay hazırlıyordum, Haris yüzünden sürekli bitki çayları yapan teyzelere dönmüştüm.

Murat bulaşıkları makineye diziyordu. "Ailesi neden izin vermedi evliliğinize?"

"Sevmiyorlardı beni, onu yaşça büyük, başka birine vermek istiyorlardı." Kadın, alınıp verilen bir canlı değildi. Kadın, özgür bir

bireydi. Bunu toplumun bilincine yerleştirmek neden bu kadar zordu? "Çocukluğumdan beri aşığım ben Damla'ya. Ömrüm o benim. Onu seviyorum ama şehirde zorlanacağımızı biliyorum. Okumadım ben, işim de yok. Yine de birbirimiz için atan kalplerimiz var, yetmez be abi?"

"Yeter. İş bulunur, para kazanılır ama sevginin yerini hiçbir şey tutamaz."

"Senin mesleğine ne abi? Çok fiyakalı bir adama benziyorsun." Güldüm.

"Psikiyatristim ben." Kafasını salladı vay be dercesine.

"Ablayı çok seviyorsun değil mi?" Çok demek bile az kalır. "Gözlerinde gördüm. O da seni çok seviyor bence." Bu çocuğu gittikçe daha çok seviyordum sanırım. "Ne çayı hazırlıyorsun?"

"Benim özel karışımım, rahatlatıcı ve yatıştırıcı," dedim ve hazırladığım süsenli çayı dört bardağa döktüm. Birlikte salona geçtik. Karmen elini Damla'nın karnına koymuştu, yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

"Ya tekme attı!" dedi heyecanla Karmen.

"Fazla hareketli," dedi Damla gülümseyerek. Karmen beni fark ettiğinde yerinden doğruldu.

"Ezel biliyor musun? Tekme attı." Yüzündeki gülüşe hayranlıkla bakakaldım bir an. Elimdeki ikinci bardağı, Karmen'e verirken Murat da Damla'ya verdi.

"Ay içim şişti bitki çayı içmekten," dedi ve kokladı Karmen bardağı. Süsen olduğunu anlamış olacak ki bana bir bakış attı.

"Hepiniz bitiriyorsunuz, çok uğraştım." Çaydan bir yudum aldım.

"Manzara çok güzel," dedi Damla, camla kaplı duvara bakarak. Karlı orman, ortaya huzur verici bir manzara çıkarıyordu. Fakat gerçekler, tüm huzuru bir korku filmine çeviriyordu.

Gözlerim Damla ve Murat'ın üstünde dolaştırdım. Çayları içiyorlardı, rahatladım. Artık Haris onlara zarar veremezdi, yani öyle umuyordum.

Belki de dışarıda soğukla mücadele etmeleri, bu büyülü evden daha iyiydi onlar için. "Bu gece misafirimiz olun," dedim, zaten onları bu havada bırakmamın mümkünatı yoktu.

"Kar dinene kadar burada kalabilirsiniz," dedi hemen ardından Karmen.

"Size borcumuzu nasıl öderiz bilmiyorum. Çok teşekkür ederiz," dedi Murat, sesi titrerken.

"Kim olsa aynısını yapardı." Murat'ın dudaklarında acı bir gülüş peyda oldu, Damla kafasını yere eğdi. Evet, bu gençler düşündüğümden daha ağır şeyler atlatmış gibilerdi.

Hepsinin çayları bitmişti.

"Saat epey geç oldu, siz de yorgunsunuz. Size odanızı gösterelim," dedim ayağa kalkarken.

Onlar da benimle birlikte ayaklandılar. Murat elini Damla'nın beline koydu, diğer eliyle elini tutarak yürümesine yardımcı oldu.

"Şehre gider gitmez, bir doktora görünün. Arkadaşım bir hastanede başhekim, ona söylerim sizinle ilgilenir." Eren onlara en iyi doktorları ayarlardı. Özel ve pahalı bir hastaneydi ama minik bir bebeğin hastane ücretlerini karşılamak benim için hiç sorun olmazdı.

"Sağ ol Ezel abi," dedi Damla, mutluluğunu hissettiren bir gülüşle.

Üst kata çıktık ve Karmen onlara çift yataklı boş bir oda ayarladı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa biz iki oda ilerideyiz." Demeyi de ihmal etmedi.

Odamın kapısının önüne geldiğimde Karmen'in beni es geçip odasına yürüdüğünü fark ettim.

"Nereye?" dedim hafif yüksek bir sesle.

"Odama," dedi normal bir şekilde.

"Odana?" Tek kaşım havalandı.

"Odama." Şimdi odasına gidecekti, o Haris denen yaratık da odasına gidecek, onu izleyecek ve hatta sohbet edecekti. Yoktu öyle bir dünya.

"Hani alışmıştın sen benimle uyumaya?"

"Alıştım."

"Ee?"

"Yani odama gel mi demek istiyorsun Ezel? Sensiz uyuyamıyorum demek mi istiyorsun?" Tam olarak onu demek istiyorum güzelim.

"Evet," dedim bakışlarımı kaçırarak.

"Duyamadım?" Çok fenasın güzelim.

"Evet," dedim bu sefer gözlerine bakarak ve daha yüksek bir seste. Bana yakınlaştı, kafasını omzuna eğdi.

"Neye evet?" dedi saf ayağına yatarak.

"Karmen," dedim uyarıcı bir tonda. "Bak çok fena yaparım," dedim kızıl gözlerine dalarken.

"Hadi ya, ne yaparsın?"

"Öperim." Dudaklarını ıslattı diliyle. Kızılları biraz daha parladı. Dayanamadım. Odanın kapısını açtım, içeri girdim ve onu da kolundan nazikçe tutarak içeri çektim.

Odaya girdiğimde yatağa geçtim. Telefonumu elime aldım. Karmen de yatağa oturdu, bana bakıyordu.

"E hadi!" dedi sabırsızca.

"Ne hadi?" Yüzündeki gülüş soldu, burun kırıştırdı. Bacaklarını kendine çekti, sırtını yatak başlığına yasladı ve kollarını da göğsünde birleştirdi. Küsmüş müydü? İyi de ne yapmıştım?

Telefonu bıraktım elimden. Yakınlaştım ona.

"Ne oldu?" dedim sakince. Cevap vermedi, sadece dik dik gözlerime baktı. "Güzelim, küstün mü sen bana?" Kafasını iki yana salladı.

"Küsmedim, benimle ilgilen diye yapıyorum." Uzandım, boynunu öptüm. Kokusunu içime çektim doya doya. Gıdıklanarak güldü. Boynunu omzuna eğerek engel olmaya çalıştı. "E hani fena yapacaktın?" dedi kapının önündeki konuşmamıza gönderme yaparak.

"Bak sen!" dedim iyice keyiflenirken. "Anladım ben seni, sen öpücük istiyorsun." Utandı.

"Yok canım ne münasebet," dedi ancak elini göğsüme koymayı da ihmal etmedi.

"Canını yesinler senin," dedim hayran hayran yüzüne bakarken. Kısmıştı kızıllarını, kıvrık kirpikleri iç içe girmişti. Kalkık burnuyla burnumu okşadı.

Yeter, beni daha fazla bağlama kendine. Daha ne kadar bu güzelliği yaşayabilirim bilmiyorum. O kadar anlamlısın ki kendimi anlamsız hissediyorum. Sen varsın, sen yaşamsın.

"Demek sevgilinim?" dedim o benim yüzümü severken.

"Değil misin?" dedi tatlı tatlı.

"Değil miyim?"

"Öylesin öyle," dedi sakallarımı okşarken. Sakallarım, canını incitiyordu.

Doğruldum yerimden, kalktım yataktan. "Nereye gidiyorsun?"

"Kısa bir işim var." Banyoya girdim, odanın kapısı açıktı. Üzerimdeki tişörtü çıkardım, kirli sepetinin üstüne bıraktım. Tıraş köpüğünü yüzüme yedirdim. O sırada Karmen de beni izliyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi kısık sesiyle.

Ben tıraş olurken o da başını kapının pervazına yaslamış beni izliyordu. Sessizce ama derince. Kızılları parlıyordu, bir kış masalı gibi.

"Ben odama geçip üstümü değiştireceğim." Ya üstünü değiştirirken Haris onu dikizlerse? Ürperdim.

"Gerek yok, benim tişörtlerimden birini giy. Gitme şimdi odana." Gülümsedi, sonra uzaklaştı.

Bende az kalan işimi çok geçmeden bitirdim. Yüzümü yıkadım, uzun zamandır bu kadar kısaltmamıştım. Yüzümü sıvazladım. Evet, iyi görünüyordum.

Odaya geri döndüm. Karmen üzerinde benim siyah tişörtümle, elinde telefonuyla koltukta oturuyordu. Beni fark ettiğinde telefonu bıraktı, yutkundu ve uzun süre inceledi.

"Ne o nutkun mu tutuldu?" dedim yatağa geçerek. Sırtımı yatak başlığına dayadım ve ayaklarımı yatağa uzattım.

"Kesme bir daha ya bu ne, millet kesince çirkin olur sen daha da yakışıklı oldun," dedi söylenerek. Geldi, sanki her zaman yapıyormuş gibi kucağıma oturdu. Yan oturmuştu, başını göğsüme yasladı.

Üzerinde benim tişörtümle, çıplak göğsümde yatması çok baş döndürücüydü. "Sen nereden biliyorsun milletin sakalını kesince çirkin olduğunu?" dedim tek kaşımı kaldırarak, düz bir ifadeyle. Keyiflendi.

"Instagram." Keşke öğretmeseydim diye düşünmedim değil bir an.

"Sen Instagram'dan erkek mi kesiyorsun?" dedim ciddi ciddi, kıkırdadı.

"Yok, sadece senin takip ettiğin kızların hesaplarına bakıyorum. Maşallah, tüm mankenleri toplamışsın." Gülerek kafamı arkaya yatırdım. "*Stalk* yapıyorum, bak ruhun bile duymamış."

"Yok sana iyi gelmedi bu sosyal medya, bağımlı mı olacaksın başımıza?"

"Yok tek bir şeye bağımlı olurum, o da senin kokuna," dedi gülerek. Bir de kamyon arkası sözler mi öğrenmişti? Kafasını kaldırdı, artık sakal olmayan yanağıma uzun bir öpücük bıraktı. Sonra yine kafasını göğsüme gömdü. Okşadım göğsümdeki kuzguni saçlarını.

"Ezel!" dedi birden. Kafasını kaldırdı göğsümden, bir kolunu boynuma sardı. "Sen bana hiç şarkı söylemedin, ben sana söylemiştim. Bana şarkı söyle." Nereden çıkmıştı şimdi? Gözleri istekle parlıyordu. "Lütfen, lütfen," dedi tatlı tatlı. Reddedemedim onu.

Boğazımı temizledim. Kızıllarından ilham aldım ve başladım.[11]

When I close my eyes and realise that you could set me free

In your heart and in your mind you could be a muse to me

When I feel that I can never ever give you every piece of me

I love I need you now my crimson lady[12]

Kızıllarını açmış, tüm dikkatiyle beni dinliyordu. Çok güzelsin, tüm şarkılar az kalır sana, tüm şiirler yavan.

All I wanna tell you hold my hand and love forever

I can never handle if all my dreams fall in the river

All I wanna tell you hold my hand and live together

And I swear that I will never leave you alone-I'm not a sinner[13]

---

[11]Karakter, 2000 yılında kurulan A. B. E. A isimli Türk rock grubunun *Crimson Lady* isimli şarkısını söylemektedir.

[12]*Gözlerimi kapattığımda beni özgür bırakabileceğini fark ediyorum.*
Sana her şeyimi veremeyeceğimi düşündüğüm zamanlarda,
Aklınla ve kalbinle bana ilham verebilirsin.
Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var.
Kızıl leydim...

[13]*Sana tüm söylemek istediğim,*
Ellerimden tutman ve beni sonsuza dek sevmen.
Kurduğum hayaller suya düşerse bunu kaldıramam.
Sana tüm söylemek istediğim,
Ellerimden tutman ve benimle sonsuza dek yaşaman.
Ve yemin ederim ki seni asla yalnız bırakmayacağım.
Ben bir günahkâr değilim.

O kadar kendinden geçmişti ki, gözlerini yummuştu sıkı sıkı. Sanki hayalî notalarımda yaşıyor gibiydi.

I love I need you now my crimson lady

Open your eyes I wanna be in your arms

Open your eyes I need to see the light

Open your eyes lady I know you're alive

Open your eyes before I close my eyes[14]

Açtı gözlerini, yumdum gözlerimi. Önce nefesini hissettim nefesimde. Sonra ise dudaklarını dudaklarımda. Dayanamadım tadının güzelliğine, açtım gözlerimi. Sardım kolumu ince beline, hissettim tenini. Dudaklarının davetkâr çağrısına yana yana cevap verdim. Öptüm soluksuzca kızıl dudaklarını.

Geri dönüşü olmayan yola çoktan girmiştik bile. Çok değişik bir duyguydu, çok keskindi. Ben bu kadar ağır bir duyguyu hiç içimde beslememiştim. Şimdi besliyor ve güller veriyordum içimdeki bu ölümcül hisse. Kızıl leydim, bundan sonra aldığım her nefesi senin için aldığımdan şüpheleniyorum.

Ayrıldı dudaklarımız, gece isyan etti. Ay parıltısını yitirdi, bir yıldız kaydı. Alnımı alnına dayadım yorgunca. Bu hislerin yoğunluğu artık beni yoruyordu. Bir bünyeye bu kadar ağır duyguların yerleşeceğine ve kaldırılabileceğine inanamazdım, şimdi ise seve seve hamallık yapıyorum.

Okşadı saçlarımı, sabaha kadar teni tenimdeydi. Sabaha kadar kollarımdaydı, sabaha kadar sarıldı bana. Ve ben sabaha kadar, defalarca yandım kızıllığının görkeminde.

---

[14] *Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var,*
Kızıl leydim.
Aç gözlerini, kollarında olmak istiyorum.
Aç gözlerini, ışığı görmem gerek.
Aç gözlerini, biliyorum hayattasın.
Aç gözlerini, ben gözlerimi kapatmadan.

Uyandığımdan beri onu izliyordum, yine hep olduğu gibi benden sonra uyanmaya başlamıştı o da. "Uyurken beni mi izliyorsun?" dedi tatlı tatlı, hafif çatallı sesiyle.

"Yok yeni uyandım, hem çıplak göğsümü hep salya yaptın." Doğruldu yerinden, şaşkınlıkla elini ağzına götürdü, ardından göğsüme baktı.

"Yalancı!" Esnedi uzunca, kollarını açarak vücudunu da esnetti. "Beni izleyeceğine, misafirlerimize kahvaltı hazırlasaydın." Doğruldu, çıplak bacaklarını sarkıttı yataktan aşağı.

"Sabah öpücüğüm nerede?" dedim tek kolum üzerinde, ona doğru doğrularak. Baktı baktı, sonra bacaklarına çevirdi kafasını. "Utandın mı? Hâlbuki dün gece dudaklarıma atılırken çok cesurdun." Vurdu omzuma.

"Bir daha öpmem!" Düşüncesi bile tüyler ürperticiydi.

"Mükemmel dudaklarımın tadını aldıktan sonra uzak durabileceğini zannetmiyorum güzelim."

"Bu ego ağırlık yapmıyor mu?" dedi yataktan kalkarak. Güzelliğinin yükü kadar değil.

Öksürdü, ardından burnunu çekti. İyice hasta olmuştu. "Bugün hastaneye gidelim mi? Ağırlaşmış gibisin."

"Sen doktorsun zaten, ne gerek var?" Ne zaman, sadece zihin hastalıklarıyla ilgilenen bir doktor olduğumu kabullenecekti acaba? "Tıp okumadın mı sonuçta?" Haksız da sayılmazdı. Ama onun için en iyisini istiyordum. Ben psikoloji dışında, diğer alanlarda o kadar da yetenekli olduğumu düşünmemiştim hiçbir zaman.

Fakat konu insan psikolojisi olduğunda en iyilerden olduğuma emindim. Bu ego değildi, sadece genç yaşımda onlarca ödüle sahiptim. Dünya çapında isim yapma şansına sahip olmuştum. Bunu babam sayesinde yapmıştım, beni en iyi okullara göndermişti ama o şimdi yoktu, neredeydi? Çok özlemiştim. Anne, abla özleminin yanında bir de baba özlemi eklenmişti. Hiçbir şeyin ailenin boşluğunu dolduramayacağını düşünürdüm, ta ki Karmen'i tanıyana kadar.

"Üstünü kalın giyin, çorap da giyin lütfen. Ben hazırlarım kahvaltıyı." Öptüm saçlarını.

"Çok yaklaşma, sana da bulaşmasın." Okşadım pürüzsüz, güzel yüzünü.

"Hadi koş, üstünü giyin. Dolanma cıbıldak cıbıldak." Güldü.

"Cıbıldak mı?" dedi tatlı tatlı kıkırdayarak. Tam dudağına uzanacaktım ki kendimi kaptırarak; hapşırdı, elini ağzına götürdü. "Pardon."

"Hadi git üstünü giyin." O odadan çıkarken bende banyoya girdim.

Ardından üstümü değiştirip aşağı indim. Murat ve Damla hâlâ uyuyor olmalıydılar, geldiklerinde bitap haldelerdi. Bakışlarımı camda gezdirdim, kar hâlâ çok kalındı, araba çıkmazdı bile. Biraz daha misafirimiz olacak gibilerdi.

Sorun değildi, onları sevmiştim. Ancak sorun şuydu ki, onların bu evde kalmasını pek istemiyordum. Bu evde kimse kalmamalıydı. Belki süsen onu biraz frenliyor olabilirdi ancak çok daha fazla şey yapabileceğini söylüyordu içimdeki karanlık ses, fısıldayarak.

•

Güzel bir kahvaltı masası hazırladım, tam onları çağırmak için yukarı çıkacaktım ki mutfağa girdiler. Murat, Damla'nın beline sıkıca sarılmış birlikte yavaşça yürüyorlardı. Dün çok fark etmemiş olsam da bugün karnının büyüklüğü dikkatimi çekiyordu. Damla'nın karnı yedi aylık bir anne için biraz daha büyüktü, her an doğuracakmış gibiydi.

"Günaydın," dediler bir ağızdan.

"Günaydın, hadi geçin masaya. Kahve mi çay mı istersiniz? Damla sana portakal suyu sıktım."

"Gerek yoktu Ezel abi," dedi Murat, buruk bir sesle.

"Bizde misafir böyle ağırlanır, hadi geçin." Birlikte masaya geçtik, Karmen de indi aşağı.

Gözlerini ovuşturarak çayını fincana doldurdu, ardından yanıma kuruldu. "Çıksın artık bebek," dedi Damla'nın karnına bakarak.

"Öyle çık deyince çıkmaz güzelim," dedim göz kırparak. Damla karnını okşadı.

"Az kaldı." Murat, Damla'nın elinin üstüne elini koydu. Güzelce baktı, bebeğine. Güzel bir his miydi? Öyle olsa gerekti. Çünkü karşımdaki tabloda gördüğüm şey, çok güzeldi.

Karmen'e baktım, onunda bakışlarında hayranlık yakaladım. Onunda hoşuna gitmişti bu güzel tablo. Kimin gitmezdi ki? Kahvaltının ardından, salona geçmiştik. Murat, büyük camın önündeydi. Büyük ihtimalle nasıl gideceklerini düşünüyordu.

"Bu karda, hiçbir yere gidemezsiniz," dedi Karmen, hafif çatallı sesiyle. Ona yaptığım ıhlamuru yudumlamaya devam etti ardından.

"Yok gidelim artık," dedi Murat.

"Karmen haklı, imkânı yok gitmenizin. Arabanız nerede?"

"Yolda ama kara battı," dedi düşünceli düşünceli Murat. Bakışlarını ormana dikmişti.

"Birkaç gün kalın burada, kar biraz incelince birlikte arabanın durumuna bakarız," dedim, kolumu Karmen'in omzuna atarak. Sanki bunu bekliyormuş gibi hemen sokuldu göğsüme. Sonuçta kanlarında süsen vardı, onların kanını içemez ve zihinlerini yönetmezdi Haris.

"Doğuma daha var ama Damla'nın karnı çok büyüdü. Ya erken doğum olursa? Ne yaparız burada?" dedi endişeli endişeli, haklıydı.

"Ezel doğurtur, doktor," dedi Karmen, ah Karmen'im ah.

"Ebe miyim ben?"

"Doktorsun sonuçta, tıp okumuşsun. Boru mu?" Yok yok, olmazdı böyle, Instagram hiç yaramamıştı.

"Ne tür sayfaları takip ediyorsun sen?" dedim en sonunda dayanamayarak. Omuz silkti.

"Senin için geçmiş, yaşlanmışsın. Alış kızım alış yeni nesil böyle." En sonunda telefonuna el koyacaktım. Tamam sosyal medyayı, dış dünya hakkında bilgi edinsin diye istemiştim ama çok saçma bilgiler ediniyorsun güzelim.

"Sen bana yaşlı mı demek istiyorsun?"

"Yok, lolitasın sen," dedi yanağımdan makas alarak. Çenesini sıktım, gülerek kafasını geriye attı. Ardından öksürdü yine.

"Birkaç gün kalın dediğim gibi, o zamana kadar dua edelim ki doğurmasın. Kar biraz eridiğinde şehre gidersiniz."

"Teşekkür ederiz," dedi Damla yine.

"Her şey için teşekkür etmeyin lütfen. Doğaüstü bir şey yapmıyoruz."

Aslında onları anlıyordum. Bu yaşlarına kadar zor şeyler yaşamışlardı: En yakınlarından ağır darbeler almak gibi... Birbirleri dışında sanki kimse onlara destek çıkmamıştı. Ve şimdi bizden gördükleri küçük bir iyiliği büyütüyorlardı. Çünkü alışık değillerdi.

"Burası çok büyük," dedi Damla, evin geniş tavanında gözlerini gezdirerek.

"Evet, bir ordu yaşar içinde," dedi Murat, eşine yakınlaşarak.

Ordu yoktu ama bir hayaletimiz vardı. Ortalarda yoktu hiç, sesi de çıkmıyordu. Endişelenmeli miydim? Nedense bu sessizlik pek hayırlı değil gibiydi.

"Manzara güzel ama ev biraz ürkütücü," dedi Damla. Murat onun kolunu sıvazladı.

Murat'ın hafif sakalları vardı ama sakalları aralıklı aralıklıydı. Küçük gözleri, soluk bir teni vardı, ince dudakları ve yumuşak yüz hatlarına sahipti. Damla ise hafif esmerdi. Koyu kahve, kıvırcık saçları vardı ve onları toplamıştı. İri gözleri vardı. Görünüş olarak güzellerdi ve birbirlerine bu yönden de yakışıyorlardı.

"Yanlış anlamayın ama evin havası bana biraz, kasvetli geldi," dedi çekinerek. Haris ona görünmüş müydü? Huzursuzluğu bu yüzden miydi? "Bilmiyorum, içimde kötü bir his var."

Murat, Damla'nın saçlarını okşadı. "Her şey çok güzel olacak. Sen, ben ve bebeğimiz."

Umarım her şey hayal ettiğiniz gibi olur. Umarım hep mutlu olursunuz, birlikte olursunuz.

İki gündür bizimle kalıyorlardı ve dürüst olmak gerekirse onlara alışmıştım. İkisi de çok düşünceli ve iyilerdi. Birlikte güzel zamanlar geçirmiştik ve Karmen de onlara çok alışmıştı. Hatta gitmelerini hiç istemiyordu.

Dudağımı, alnına götürdüm. Ateşi yoktu, bir buse bıraktım tenine. Dün gündüz biraz ateşi çıksa da gece ateşini düşürmeyi başarmıştım. Kalktım yataktan, üzerimi değiştirip aşağı indim.

Mutfaktan kokular ve gülüşme sesleri geliyordu. Mutfağın kapısına yürüdüm. Murat, kahvaltı hazırlıyordu. Damla da oturmuş, onu izliyordu. Beni fark etmemişlerdi.

"Tekme attı yine yaramaz," dedi Damla elini karnına koyarak.

Murat heyecanla diz çöktü Damla'nın önünde. Elini Damla'nın karnına sevinçle koydu. Hayranlıkla baktı bebeğine. Ardından uzandı ve öptü Damla'nın karnını, gözlerini yumarak. Damla, Murat'ın saçlarını okşadı.

"Babası onu da çok sevecek." Onların özel hayatına daha fazla dahil olmamak için uzaklaşacaktım ki Damla beni fark etti. Utandı biraz, gülümsedi.

"Günaydın Ezel abi."

"Günaydın." Murat ayağa kalktı.

"Her sabah sen hazırlıyordun, yardım etmek istedim."

"Gerek yoktu ama memnun olmadığımı söyleyemem," dedim gülümseyerek. "Ben Karmen'i çağırmaya gidiyorum."

Geri üst kata çıktım, odama girecektim ki duyduğum seslerle durdum. Karmen, konuşuyordu.

"Neden bu kadar tuhafsın?" Sesi korku dolu çıkıyordu. Dayanamayıp içeri girecektim ki onun sesini duydum.

"Dayanamıyorum artık. İçimdeki son insan parçamda yok oluyor. Seni onunla gördükçe daha da karanlığa batıyorum." Sesi acı dolu çıkıyordu, sanki kendisiyle bir savaş içindeydi.

"Haris, ben seni hâlâ çok seviyorum," dedi Karmen, yüreğime kor düştü. Yandım, yutkunamadım. Aldığım nefes zehir oldu, doldu ciğerlerime.

"Ama onu da seviyorsun ve beni sevdiğin gibi değil. Çok daha tutkulu seviyorsun. Bittim ben Karmen, verdiğim savaşta mağlup düştüm. İnsanlığım yok olmak üzere." Bir sessizlik oluştu.

"Babamı öldürecektin!" dedi Karmen acıyla.

"Her şeye katlanırım Karmen ama senin korkuna katlanamam. Ve bu lanet adam geldiğinden beri benden sadece korkuyorsun."

"Öyle, sana verdiğim sözü tutacaktım ama izin vermedin." Ne sözüydü? Sessizlik oluştu.

"Vereceğim Karmen, sözünü tutacaksın." Daha fazla dayanamadım, girdim odaya.

Ancak Karmen yalnızdı, Haris yok olmuştu. Karmen öylece yatakta oturmuş, düşünceli gözlerle boşluğu seyrediyordu.

"Murat kahvaltı hazırlamış, gelsene," dedim az önce onları duyduğumu belli etmeyerek. Kendi bana anlatacak mıydı merak ediyordum.

Boşluktaki düşünceli bakışlarını bana çevirdi.

"Haris geldi az önce, konuştuk."

"Biliyorum." Saçlarını geriye attı, elini çenesinin altına koydu.

"Gideceğiz Ezel, en kısa zamanda," dedi kısık bir sesle. "Tuhaf hissediyorum, o çok kötüydü," dedi titreyen sesiyle. Ona kırıldım ama kızamadım.

"Ben aşağıdayım, gelirsin," dedim odadan çıkarken. Eğer kalsaydım, kırardım. Onu kırmaya kıyamazdım, içimde kalması daha iyiydi.

Aşağı indim tekrar, masaya oturdum. Sigara yakmak istedim ancak Damla'nın yanında yakamadım. Murat'ın benim için hazırladığı kahveden birkaç yudum aldım.

"Bu evi nasıl temizliyorsunuz?" dedi, saf bir merakla.

"Haftada iki gün, yardımcı bir kadın ve adam geliyor." Geliyorlar mıydı? Peki neredelerdi? Aylardır hiç görmemiştim onları. Bu işte bir şey vardı ve artık Haris'in onlara zarar verdiğine emindim.

Murat şekersiz çayını aldı ve Damla'nın karşısına geçti. Evet, şekersiz içtiğini bilecek kadar tanımıştım onu. Karmen de geldi. Üstünü değiştirmişti, sessizce oturdu yanıma.

"Günaydın," dedi ve Damla'nın karnına baktı. "Sanki her gün daha da büyüyor." Doğuma iki ay var diye biliyordum ama her an doğuracakmış gibi büyüktü karnı ve geçen günlerde biraz tuhaf bir hızla ilerlemişti bu büyüme.

Kahvaltıya başladık, Murat menemen yapmıştı ve lezzetliydi.

"Ay çok güzel parmaklarımı yiyeceğim şimdi," dedi iştahla Karmen.

"Uzun zamandır yediğim en güzel menemen," dedim ben de.

"Şanslıyım artık kocam sabah akşam menemen yapar," dedi Damla, sevgiyle Murat'a bakarak. "Tek yapabildiği menemen çünkü."

"Aşkım ama ayıp ediyorsun," dedi alınganca Murat. Damla, Murat'ın yanağına bir öpücük bıraktı. Sonra utanarak hemen önüne döndü. Belki rahatsız ediciydi ancak onları izlemeyi seviyordum. "Kar bugün biraz incelmiş sanki, bizim artık gitmemiz gerek," dedi Murat, cama bakarak. Evet, bugün diğer günlere göre biraz incelmişti.

"Damla hiç çıkmasın dışarı bu soğukta, hamile kız yürümesin. Senle birlikte gidelim, arabayı alıp gelelim."

"Tamam abi," dedi Murat, gülümseyerek. İlk geldikleri zamana oranla, çok daha mutluydular sanki. Günleri güzel geçmişti.

Kahvaltıdan sonra, odama çıkıp ceketimi giyindim.

Odadan çıkacaktım ki Karmen girdi.

"Ezel, neden soğuk davranıyorsun?" dedi burnunu çekerek.

"Öyle mi davranıyorum?"

"Evet." Burada olmanın, artık sabrımı tükettiğini hissediyordum.

"Artık ne yapmalıyım bilmiyorum Karmen. Gel dedin geldim, kal dedin kaldım, onu hâlâ seviyorum dedin bir şey demedim, gideceğiz diyorsun yine bir şey demiyorum. Seni memnun etmek için artık ne yapmam gerekiyor? Daha kendimden ne kadar ödün vereceğim? Ben senin için, asla yapmayacağım şeyler yaptım Karmen. Benim için ne kadar önemli olduğunun farkında mısın sen?" Sesim yüksek miydi? Bilmiyordum. Lanet olsun, onu kırmak istemiyordum. O bana gel dememişti, ben kendim gelmiştim ki takıldığım noktalar bunlar değildi. Onu sevdiğini söylemesini yediremiyordum. Ancak susmak bazen konuşmaktan daha yorucu oluyordu.

Kısıldı kızılları, doldu. Isırdı dudağını, kendini tutarak. Konuşmasına olanak tanımadım, geçtim yanından ve aşağı indim. Murat da hazırlanmıştı. Birlikte çıktık evden. Evden dışarı adım atar atmaz, dondurucu bir soğuk sardı bedenimi. Siyah, uzun ka-

banımın cebine soktum ellerimi. Bir de kürek almıştık yanımıza, arabayı daha rahat çıkarmak için.

Arabalara göz attım, tekerlerde sıkıntı yoktu ve ikisi de 4x4 olduğu için bu kalınlıktaki bir kardan çıkmakta zorlanmaz gibiydi. Önceki karlardan daha inceydi bu seferki.

"Araban uzak mı?" dedim. Karlı zemine botlarım batıyordu.

"Biraz abi." Üzerindeki kabanın o kadar kalın olmadığını fark ettim, üşüyordu.

"Arabayla mı gitseydik?" dedim üşümemesi için.

"Yoldan nasıl gidilir bilmiyorum, ağaçların arasından geldik." Ağaçların arasından yürüyorduk.

Sessizdi, kar sanki daha da sessizleştirmişti doğayı. Sadece karı ezen botlarımın sesi vardı, Murat'ın ayakkabısı da pek soğuktan koruyacak gibi değildi. Mevsimlik bir ayakkabıydı. Keşke evden çıkmadan önce daha dikkat etseydim, yanımda fazladan bot vardı.

"Ee, şehirde gidebileceğiniz bir yer var mı?" İçli içli çekti nefesini, sıkıntıyla kafasını iki yana salladı. "Ne yapacaksın peki hamile eşinle?" Cevap vermedi. "Bak, benim şehirde evim var, pek büyük değil. İki göz, mütevazi bir ev. Şu an boş, şehre gidince oraya yerleşin." Karmen'le yaşadığım evden bahsetmiyordum. Orası bizim evimizdi, yine oraya gidecektik.

Durdu, o durunca bende durdum. "Yok abi, bunu kabul edemem," dedi zorlukla.

"Damla hamile, arabada mı yatıracaksın kızı? Ev kiraları uçuyor, otelde ne kadar kalacaksınız? Lütfen Murat. Ev boş zaten, bana bir yararı yok, orada boş boş duruyor. Hem bir iş bulunca, kira da ödersin. Olmaz mı?"

Gözleri dolmuştu.

"Senin yaptığını, anam babam yapmadı bana abi," dedi gözünden akan bir damla yaşla. Ardından sarıldı. Soğuk havayı çektim içime, sarılışına karşılık verdim.

"Yapma, şimdi beni de ağlatacaksın," dedim zorlukla gülerek ve ondan ayılarak. Güldü o da. Yürümeye devam ettik.

•

Soğukta bir süre daha yürüdükten sonra, yolun kenarında durduk. Bu yol, ana yol değildi ve karla kaplıydı. Arabasına yakınlaştık. Beyaz, eski bir arabaydı, alçaktı. Ve tam anlamıyla tekerleri kara batmıştı. Kar lastiği dahi yoktu.

"Buradan çıkması epey zor."

"Ben yolu temizleyeyim, sen de motoru çalıştır abi." Uzattığı anahtarı aldım. Murat yolu temizlerken bende motoru çalıştırdım. Fakat motor tuhaf bir sesler çıkartıyordu, epey zorlanıyordu.

Sadece kardan dolayı da değildi, arabanın motoru donmuştu anladığım kadarıyla. İndim arabadan, kaputu açtım. Düşündüğümden de beter bir haldeydi, çıkması imkânsızdı.

"Murat, çıkmaz bu. Bak ne diyeceğim, siz benim arabamla geçin şehre. Kar biraz dindiğinde çekici göndeririz araban için." Mutsuzca baktı arabasına. "Karmen'in arabası var zaten, şehre onun arabasıyla geçeriz biz de."

"Yok abi. Senin araba çok pahalı, şeytan işi ya bir şey olursa?"

"Bir şey olmaz, altı üstü araba." Bana uzun süre baktı, bakışlarındaki hayranlığı hissettim.

"Sen var ya, çok başka bir adamsın Ezel abi," dedi dolu gözleriyle. "Ama söz, iyi bir iş bulup borcumu ödeyeceğim sana."

"Bana tek borcun, Damla'yı ve bebeğinizi mutlu etmen. Hadi dönelim, siz şehre geçin artık."

Birlikte eve geri döndük. Murat'a anahtarları verip, evin açık adresini verdim.

Artık kapıdaydık, gidiyorlardı. Murat sarıldı bana. "Senin hakkını ödeyemem Ezel abi, umarım hep mutlu olursunuz."

"En kısa zamanda bizde geleceğiz şehre, orada görüşürüz. Bebeğin cinsiyetini öğrenin artık."

Ardından Damla da sarıldı bana. Karmen de yanımdaydı, üzgündü ve içi buruktu. Onlara çok alışmıştı. Murat kolunu, Damla'nın beline sardı.

"Biz bir karar aldık," dedi Murat gülümseyerek.

"Eğer kız olursa Karmen, erkek olursa Ezel ismini vereceğiz," dedi Damla devam ederek. Fazla tatlısınız. Karmen güldü burukça.

"Eğer siz olmasaydınız, ne kadar dayanabilirdik o soğukta bilmiyoruz. Bu yüzden ona en çok bu isimler yakışır," dedi Damla karnını okşayarak. Yok bunlar bizi ağlatmadan gitmeyeceklerdi.

Bindiler arabaya, uzaklaştılar yavaşça. Bir süre seyrettik, onlar gözden kaybolunca kadar. İçeri geçtim, Karmen de geçsin diye. Soğuktu, yeniden hasta olacaktı.

Aslında yeni tanıştığım birine arabamı ve evimi vermem çok saçmaydı. Ancak insanları gözlemlemekte iyi olduğumu düşünüyordum. Onlardan en ufak bir negatif enerji almamıştım. Sanırım vicdanım onları öylece göndermeyi kabul etmemişti. Kısa sürede sevmiştim onları, tıpkı Ege'yi sevdiğim gibi.

Karmen'le konuşmadım. Üst kata çıktım, bu kasvetli kalede bir gece daha geçiremez gibiydim.

•

Hava kararmıştı, Karmen'le hiç konuşmamıştık. Sigaramdan derin bir nefes alırken, odamda bir siluet belirdi. Haris, karşıma geçti yavaşça.

Teni yine bembeyazdı, soluk ve kemikli yüzüyle korkutucu duruyordu her zamanki gibi. Ancak bu sefer başkaydı, bu sefer çok daha başkaydı.

Gözlerindeki hastalıklı pırıltı, yoğundu. Aynı zamanda bitkin gibiydi de sanki bir savaştan çıkmıştı. Zorlukla nefes alıyordu.

Ve ellerindeki kanı gördüm. Aynı kan yüzünü de kaplamıştı. Kimin kanıydı? Yine kan mı kusmuştu? Belki de bir hayvan bulmuştu kendisine.

"Ne oldu? Nihayet geberiyor musun?"

Elini kalbine götürdü, gözlerini yumdu. Damarları belirgindi, sanki teni şeffaftı. Kurumuş gibi değildi ama normal de değildi.

"Dinle, ben kaybettim. Karanlık kazandı. Hemen Karmen'i al ve kaçabildiğin kadar uzağa kaç. Her tarafınızı süsenle kaplayın." Zorlukla konuşuyormuş gibiydi, ciddileşerek yerimden doğruldum. Elleri titriyordu.

Çok kötü görünüyordu.

"Hemen kalk ve hazırlan!" dedi bu sefer bağırarak. Sigaram düştü parmaklarımın ucundan. Kalktım.

Haris gözüme ilk defa bu kadar, tuhaf geliyordu. Sanki bizi kurtarmaya çalışıyor gibiydi. Bizi, kendisinden kurtarmaya çalışıyor gibiydi. Acı çekiyordu, içinde bir şey onu yiyormuş gibi.

"Seni sevmiyorum ama ona iyi bakacağını biliyorum. Ona çok iyi bak tamam mı? Onu çok sev." Şaşkındım. "Ve aklın varsa fısıltıları dinleme, gömülü gözü çıkarma." Hiçbir şey anlamıyordum.

"Ne fısıltısından bahsediyorsun?" Hâlâ aynı şekilde yüzüme bakıyordu. "Sen rica etmesen de ben ona çok iyi bakacağım zaten. Çok seviyorum onu," dedim ve acı gülümseyişine şahit oldum. Cümlemi tamamlar tamamlamaz yok oldu. Sanki hiç var olmamış gibi, sadece boşluk kaldı geriye.

Mermilerini süsenle doldurduğum silahı aldım. Silahı, pantolonumun kemer kısmından içeri soktum. Karmen korkabilirdi.

Odamın kapısı açıldı, Karmen girdi içeri ve girer girmez hızla konuşmaya başladı:

"Ezel bak, seni üzdüğümün farkındayım. Be-" Gök gürledi.

"Karmen, hazırlan hemen. Çıkıyoruz!" dedim sakin ama uyarıcı bir tonda. Endişelenmesini istemiyordum. Kargalar bağırmaya başladı.

"Montunu al yeter, hemen." Şaşırdı ama sözümü ikiletmedi. Odasına koştu. Hissediyordum, kasırga yaklaşıyordu. Kapıdaydı. Çok geçmeden ikimiz de Karmen'in arabasına binmiştik. Arabayı çalıştırdım. Gök bir kez daha gürledi, yarılırcasına.

"Neler oluyor Ezel?" dedi ürkmüş bir şekilde.

"Bilmiyorum güzelim ama korkma, buradayım," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. Karda araba zorlanarak ilerliyordu. Kar dinmişti ama sanki daha da kalınlaşmıştı.

Ve karga sesleri çok yakındı. Sanki onlarca karga, üstümüzde uçuyordu. Ve hepsi, kesintisizce çığlık atıyordu.

"Haris sanırım kontrolü kaybetti," dedim arabanın önüne çıkan yılanı ezdiğimi fark ederek.

"Korkuyorum," dedi, bir eliyle kolyesini tutarak. Uzandım, elini tuttum.

"Korkma, bir şey yok. Gidiyoruz işte." Titrek bir nefes aldı.

"Neden bu kadar yavaş gidiyoruz?"

"Yol çok karlı, araba zorlanıyor."

"Kargalar neden susmuyor?" dedi ağlamaklı sesiyle. Bunu ben de bilmiyordum.

Gök biraz daha gürledi. Ne oluyordu doğaya? Neyi anlatıyordu? Haris ne yapıyordu?

Yola çıktığımda daha rahat sürdüm arabayı karanlık yolda. Karanlık geceyi, arabamın farları aydınlatıyordu. Yol kaygandı, dikkatli sürüyordum. Kaleden pek uzaklaşamamıştık henüz.

Ve birden kargalar sustu, derin bir sessizlik oluştu. Sürmeye devam ettim. Biraz sonra farın aydınlattığı yolun kenarında arabamı gördüm. Yutkunamadım.

"Ezel, o senin araban değil mi?" dedi korku dolu bir sesle.

İçimde bir ses çığlık atıyordu, ellerim titriyordu. Arabayı yavaşça durdurdum.

"Sen burada kal," dedim ve indim arabadan. Fakat beni dinlemedi ve hemen ardımdan arabadan indi. Arabaya ağır adımlarla yaklaştım, korkuyordum. Ne olmuştu onlara? Karmen de hemen arkamda titrek nefesler alıp veriyordu.

Arabanın kapıları açıktı. Ne olmuştu? Arabanın içi boştu, bakışlarımı ormana giden yola çevirdim. Beyaz karın üstünde, taze kan damlaları yer edinmişti.

İstemiyordum, görmek istemiyordum, düşünmek istemiyordum. Ben bu gerçeği kabullenmek istemiyordum ama takip ettim kan damlalarını, Karmen de peşimden iç çekişlerle geliyordu. Biraz daha ormanın içine girdiğimizde kan bitiyordu. Ancak bittiği yerde, bir kan gölü oluşmuştu. Beyaz kar yok olmuştu. Beyaz kar, taze kanın acısıyla kirlenmişti. Titreyen göz bebeklerimi yumdum. Görmek istemiyordum. Kafam havaya kalkmak istemiyordu ama kalktı ve ben, büyük bir itirazla yumduğum gözlerimi açtım.

Ağaca asılı iki beden. İki, parçalanmış beden. İki tanıdık, temiz beden.

Bir çığlık yankılandı ormanda, Karmen. Ona bakmaya korktum, o ise kendini yere attı çığlıklar eşliğinde. Kanım donmuştu. Acıyla baktım karşımdaki kan kokan manzaraya. Soğuk artık yakıyordu. Önce nefesimi, sonra ciğerlerimi. Önce bedenimi, sonra ruhumu.

İki cinayet işlendi göz bebeklerimde, kazındılar gözlerime. Biliyordum, bu görüntü bir daha aklımdan çıkmayacak ve gözlerimden silinmeyecekti.

Acı, nefes kesiciydi. Acı, başımı döndürüyordu.

Karşımdaki, görüntü yerleşti geceme, yerleşti geceye. Unutma bu ânı ay, unutmayın bu ânı yıldızlar, unutmayın bu ânı ağaçlar. Bu ânı hiç kimse unutmasın. Madem şahitlik ettiniz bu âna, hiç

unutmayın bu anı. Ben unutmayacağım. Ben belki de bir parçamı bu âna bırakacağım.

Karşımdaki, yüzü seçilmeyen Murat'ın temiz yüzünün bu hâle gelişini unutmayacağım. Damla'nın karnındaki bebeğinin yerinde, bağırsaklarının fışkırdığını unutmayacağım. Ben bu iki güzel insanı hiç unutmayacağım.

Ben bu caniliği hiç unutmayacağım.

Gök gürültüsü, Karmen'in çığlıklarına karıştı.

Gece yarıldı, biz de en dibine düştük. Çok acıttı, çok kanlıydı ve çok acıtacaktı. Hiç unutulmayacaktı, hep kanayacaktı.

Gökyüzü şahit, yıldızlar şahit, ay şahit, bu anın hesabını soracağım. İki güzel bedenin ve ruhun parçalanışının hesabını soracağım. Annesinin karnından, vahşice parçalanarak çalınan bebeğin hesabını soracağım.

Şahitsin ey karanlık, sonun olacağım.

29. BÖLÜM: KALP KIRAN

Kanlandı kar, kanlandı ay. Bir daha hiç aydınlanmayacak gibi. Bu geceden sonra, gerçekten güneş doğabilir miydi? Çok uçuk bir ihtimal gibiydi. Kan kokusu hiç bu kadar keskin olmamıştı. Bu ilk defa bir ölüme şahitlik edişim değildi. Fakat ilk defa bu kadar vahşice bir katledilişe şahitlik edişimdi.

Şoka girmiş gibiydim. Ne konuşuyor ne de hareket edebiliyordum. Ancak güçlü olmam gerekiyordu, Karmen için. Ağlıyordu, içli içli hıçkırarak.

O ve ben lanetli bir kitabın içine hapsedilmiştik, karanlıkla başlamıştık, karanlıkla bitecektik.

"Ezel," dedi acı içinde. "Ne yapmışlar onlara?" Hıçkırdı. "Onlar çok güzeldi." Gözlerimi kırpıştırmadım, güçlü olacaktım. "Nasıl kıymışlar?" Çoğul ekiyle konuşuyordu ama ikimiz de bu vahşetin kimin eseri olduğunu biliyorduk.

Kıymışlar işte Karmen'im. Sen onları izlemeye doyamazken, onlara kıymışlar. Kilitlendiğim vahşetten ayırdım gözlerimi. Karmen'i kaldırdım yerden. Ellerim titriyordu, bunu fark etmemeliydi. Benim kontrolü kaybettiğimi hissederse, korkardı.

"Haris buraya kadar gelebiliyor mu?" dedim en sonunda konuşabilerek. Konuşamadı, ağlamaktan. Sadece kafasını olumlu anlamda salladı. "Bunu Haris yaptı." İki eliyle ağzını sıkıca kapattı, hıçkırıklarını hapsetmeye çalışır gibi.

"Bebeği almış!" dedi dehşet içinde. "B-bebek yaşıyor mudur?"

"Yaşaması çok güç Karmen." Annesinin karnından vahşetle koparılan, yedi aylık bir bebeğin yaşama olasılığı ne kadar olabilirdi ki?

"A-ama yaşıyor olabilir," diyordu hıçkırıkları arasından. "Anlamıyorum, neden?" dedi ayakta zor dururken. Bakışlarını ayıramıyordu vahşice parçalanmış, güzel ruhlardan.

Bebek, böyle bir katliamdan sonra ve henüz yedi aylıkken yaşayamazdı. Çok zordu, imkânsız gibiydi. Bizdik o bebek ya Ezel'di ya da Karmen.

Ağlayışı daha da şiddetlendi. Neredeyse düşecekti, belinden tuttum sıkıca. Diğer elimle başını göğsüme yasladım bu manzaraya daha fazla şahit olmasın diye. Fakat ben gözlerimi ayıramadım bedenlerden. Midemde bir bulantı vardı ve tüm bedenimi kaplayan bir sızı.

"E-Ezel, bebeği kurtaralım," dedi yalvararak.

"Çoktan ölmüştür," dedim zorlukla çıkan sesimle. Göğsümde biraz daha yıprandı hıçkırıklarıyla.

"Ölmesin," dedi o titreyen sesiyle. "Lütfen Ezel, kurtar onu." Kaldırdı kafasını göğsümden.

"Bebeği ne için almış olabilir?"

"B-bilmiyorum."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Çok lanet bir andı bu. Hem çaresizdim hem acılı. Bebeği kurtarmak istiyordum ancak bir daha o kaleye dönersem sağ çıkabilir miydik bilmiyordum. Yapamazdım, Karmen'in hayatını riske atamazdım.

"Ezel, geri dönelim. Ben onu ikna ederim. Yalvarırım, alalım bebeği." Gitsek bile bebeği almamız çok güçtü.

"Olmaz Karmen." Acılı yüzü hırçınlaştı.

"Ne demek olmaz? Ezel, onların bebeğini kurtarma ihtimalimiz var." Biliyorum çok bencilce ama senin zarar görme ihtimalin de var ve bebeğin yaşaması neredeyse imkânsız.

"O zaman seni onun ulaşamayacağı yere kadar götüreyim, sonra eve döneyim. Sen de bekle beni." Şu an mantıklı düşünmem bile çok zorken, plan yapamıyordum. Düşüncelerim sallanıyordu, beynim deprem yeriydi. Ve bu çok şiddetli bir depremdi.

"Hayır! Olmaz Ezel. Ben onu belki ikna edebilirim ama seni kesin öldürür," dedi ceketimin yakalarına zorlukla tutunarak.

"Buse'yi ara, Eren gelip seni alsın." Gözyaşları içinde kafasını iki yana salladı.

"Hayır, seni bırakmam." Bir elini yanağıma koydu. "Bize zarar verse şu an da verirdi, onun amacı bebek."

"Karmen," dedim acı içinde. Lanet olsun! Tanrım yardım et, ben bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

Kafamı kaldırdım, kandan yüzü seçilmeyen iki tanıdık yüze baktım. Zihnime acıtıcı anıları doldu. Murat'ın sevgiyle Damla'ya bakışı, birlikte kurdukları güzel hayaller, bebeklerini aşkla bekleyişleri, Murat'ın minnet dolu sarılışı, mutluluktan ağlayışı. Nefes alamaz oldum. Kollarım arasındaki kadının narin vücudunu biraz daha sıktım güç almak istercesine.

"Ezel, her dakika zaman kaybediyoruz. O bebeği kurtarmamız gerek."

"Karmen! Yaşadığından bile emin değiliz ve sen gelmiş, hayatını tehlikeye atmamı istiyorsun." Hıçkırdı.

"Ezel, minik bir can. Ya yaşıyorsa? Ölmesine izin mi vereceğiz?"

"Dediğimi yap, arazinin dışına çık. Yaşıyorsa ben kurtaracağım o bebeği." Bunu nasıl yapardım ben de bilmiyordum ancak acı o kadar gözümü kör etmişti ki şu an her şeyi yaparmış gibiydim ve yapacaktım da.

"Ezel! Zaman kaybediyoruz. Lütfen, gidelim."

Dayanamadım daha fazla. Eğer yaşıyorsa bile, bebeğin dayanması çok uzun sürmezdi. Karmen'i kolundan tutarak arabaya yürüdüm.

Gök hâlâ gürlüyordu. Arabaya bindik, hızla arabayı geri döndürdüm ve gelirken yavaş yavaş ilerlediğimiz yol, hızla altımızdan kayıverdi.

Bir dakika bile geçmeden kalenin önündeydik ve aynı daha önce de olduğu gibi tüm ışıklar yanıyordu.

Işık karanlık olabilir miydi? Şu an her camdan sızan altın rengindeki ışık oldukça karanlık ve ürkütücüydü. Bunu yaptığıma inanamıyordum fakat işin ucunda minik bir can vardı. Ya yaşıyorsa?

İndim arabadan, Karmen de indi hemen. Önce gelmesini istemeyecektim ancak yanımda olması daha iyiydi. Elim kemerimdeki silaha gitti, çıkarttım kemerden. Karmen şaşkınlıkla baktı ama bir şey söylemedi.

"Haris!" diye bağırdı Karmen. "Senden nefret ediyorum!" Ağlıyordu. "Bebeği ver bize." Sonlara doğru sesi acıyla kısılmıştı.

Kalenin kapısı yavaşça, yüksek bir gıcırtıyla açıldı. Sanki içeri davet eder gibiydi. Karmen girmek için öne atıldı, boştaki elimle kolunu tuttum.

Bir bebeğin yakarışları doldu kulağıma. Bebek, ağlıyordu. Süsen vardı, zihnimizle oynayamazdı. Bu ses gerçekti.

"Yaşıyor!" dedi Karmen titreyen sesiyle. Açık kapıya bir süre baktım, evet ses o taraftan geliyordu. Çok değişikti, sanki sadece bir bebek ağlamıyordu. İki bebek ağlıyordu. Aklıma Damla'nın, gereğinden fazla büyük olan karnı geldi. Tabii ya!

"İkizlermiş," dedim ve artık bende evin içine yönelen adımlarıma mâni olamadım. Hızlı adımlarla içeri yürürken Karmen'in elini sıkıca tutmuştum.

İçeri girdik, salona doğru birkaç adım attık ve arkamızda kalan kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Karmen sıçradı. Bu bir tuzaktı. Fakat bebek sesleri hâlâ geliyordu.

Çok tuhaftı, bir bebeğin sesi uzaklaşıyordu ancak diğerinin sesi hâlâ aynı yerdeydi. Birini götürüyordu. Ses üst kattan geliyordu.

Karmen'in elini biraz daha sıktım ve hızlıca üst kata çıktık. Ardından bir kat daha çıktık.

İşte en üst kattaydık. Bu eve ilk geldiğimde, kilitli olan odanın kapısı sonuna kadar açıktı. Adımlarımızı hızlandırdık, yaklaştıkça bebek sesi yükseliyordu.

Aydınlık odaya girdik birlikte. Sese çevirdim kafamı. Oradaydı. Minicikti ve kanlar içinde ağlıyordu. Çıplak bedeni, soğuk zeminin üstündeydi.

"Aman tanrım!" dedi Karmen, kısık bir sesle. Hızla bebeğin yanına vardım, çok küçüktü. Üzerimdeki ceketini hızla çıkardım ve soluksuzca ağlayan minicik bebeğe sardım.

Yaşıyordu işte. Hatta ağlıyordu. Bebeği, vücuduma bastırdım. Çok üşümüştü.

Nasıl dayandın sen? Bu bir mucize, sen bir mucizesin.

"Çok küçük." Kanlar içindeki bebeğe baktı. "Çok güzel," dedi hayranlıkla.

Eğer yaşasalardı bu minik kıza, Karmen ismini vereceklerdi.

"Onun ismi Karmen." Ağlayışları bir saniye olsun susmuyordu, bu şimdilik iyiydi. "Kuvöze ihtiyacı var, yaşaması için."

Ama bir bebek sesi daha vardı, uzaklardan gelen.

"Onu ne yapacağız?"

"Almaya çalışacağım ama fazla zamanımız yok. Bu bebek çok fazla dayanamaz bu şekilde." Ağlayan bebeği, göğsüme biraz daha bastırırken hızlı adımlarla yürüyordum. Karmen ise hemen önümdeydi.

İki katı da hızla bitirdik. Karmen kapıyı açtı ve ikimizde şaşkınlıkla olduğumuz yere mıhlandık.

Gözlerim ânın gerçekliğini sorgularcasına açılıp kapandı. Kollarımdaki bebeği biraz daha sardım. Kapıyı açmıştı fakat dışarısı olması gereken yerde, tuğlalardan oluşan bir duvar vardı. Haris, şu an zihinlerimizle oynamıyordu. Haris şu an evle oynuyordu.

Salona, camla kaplı duvara koştum. Aynıydı. Manzara olması gereken yerde, tuğlalar vardı. Mutfaktaki kapıya koştum, aynıydı.

Camların her birine tek tek baktım. Hepsi tuğla doluydu.

Haris, bizi buraya hapsetmişti! Telefonumu çıkardım ancak sinyal yoktu. Kollarımdaki bebek sanki hissediyormuş gibi daha da çok ağlıyordu. Onu tutan kolumu biraz daha sıklaştırdım.

"Bir şey yok güzelim, geçecek," diye fısıldadım kulağına doğru. Kanlı ve buruşuk teniyle, titriyordu. Gözleri o kadar küçüktü ki açılmıyordu. Dudakları incecikti ve ağlarken içine çekmişti. Sanki anlamış gibi, ağlayışı yavaşladı. Bir süre hareket edemedim. Kollarım arasındaki minik güzelliğe hayranlıkla bakakaldım. Sonra ise ne durumda olduğumuz ışık hızıyla düştü zihnime. Bizi buraya kilitlemişti ve kollarımda tıbbi yardıma muhtaç bir bebek vardı.

Kollarımın arasındaki bebeği, korkuyla ve dehşetle etrafı izleyen Karmen'in kucağına bıraktım. "Burada bekle, ben duvarı kırabileceğim bir şeyler arayacağım." Kızarmış gözlerini kırpıştırdı.

"Dikkatli ol," dedi kısık sesle.

"Sen de." Alt kata indim, burası da evin her yeri gibi aydınlıktı. İçki mahzeninin yanındaki boşlukta gördüğüm kazmayı elime aldım. Hızla üst kata çıktım. Karmen yine ağlamaya başlayan bebeği sakinleştirmeye çalışıyordu ancak kendisi de pek sakin değildi.

Kapının önüne geçtim. Önümdeki duvara, elimdeki kazmayı sertçe geçirdim. Her vuruşumda gürültülü bir ses çıkıyordu. Tüm gücümle karşımdaki tuğla duvara vuruyordum. Ancak sonuç yoktu.

Hırslandım.

Daha da sert geçirdim darbeleri karşımdaki tuğlaya. Dakikalarca devam ettim buna. Çelik olsa yamulurdu bu darbelere ancak tuğlalardan toz bile çıkmamıştı. Kollarım ağrıyordu fakat durmuyordum. O direndikçe, ben daha da hırslanıyordum. Tüm gece yaşananların yükü omuzlarımdaydı. O bebeği kurtarmam gerekiyordu. Terlediğim için çoktan üzerimdeki kazağı çıkarmıştım.

•

Hayatım boyunca hiç bu kadar güç kullandığımı hatırlamıyordum. Artık kollarımda hâl kalmamıştı ama arkamda duyduğum bebeğin haykırışları durmamı engelliyordu. Bir el kondu omzuma. Ardından Karmen'in acılı sesini duydum. Elimde, havada kalan kazmayla durdum.

"Yeter Ezel, kırılması imkânsız gibi. Sadece kendini acıtıyorsun." Senin canın acımasın, benim acısın bir önemi yok. Benim canım asıl, senin canın acıdığında acır. Ve şu an çok canın acıyor Karmen, biliyorum. Görüyorum ve bir şey yapamıyorum. Nasıl bir sınav bu? Kafayı sıyıracak gibiyim.

Bebeğin ağlayışları sustu, Karmen başını güçsüzce sırtıma yaslamıştı.

"Dur artık, korkuyorum." Elimdeki kazmayı indirdim, ardından düştü ellerimden.

Arkama döndüm. "Korkma," dedim son gücümmüş gibi. "Size bir şey olmasına asla izin vermem."

Bu gece hiç bitmeyecek gibiydi.

Hâlâ gece miydi?

Öptüm alnını. Şu an beni ayakta tutan tek şey bu olabilirdi. "Geri çekilir misin? Bu son denemem." Dediğimi yaptı, birkaç adım uzaklaştı.

Yerdeki silahımı aldım. Karşımdaki tuğlayı hedef aldım, ateşledim.

Bu olamazdı! Nasıl mümkündü ki? Bir delik bile oluşmamıştı hatta sanki dokunup düşmüştü mermi. Pes ederek bıraktım elimdeki silahı. Tam olarak bir tuzağın ortasına düşmüştük ve hiçbir şeye anlam veremiyordum.

Onları kanları için değil, bebekleri için istemişti. Peki bu bebeklerle amacı neydi? Neden birini bize bırakmıştı? Neden bizi buraya kilitlemişti? İçimdeki enkazı, daha derine gömdüm. Ona güçlü görünmeliydim. Madem çıkamıyorduk, bebeği hayatta tutmalıydım.

Arkama döndüm, Karmen'e ve bebeğe baktım. Sürekli olarak ağlıyordu.

Karmen'in gözlerinde ona hiç yakışmayan duygular görüyordum. Yakınlaştım, yüzünü ellerim arasına aldım.

"Bak bana, hiçbir şey olmayacak. O yine bir oyun oynuyor. Kurtulacağız, bana güven."

"Bir şey oldu zaten Ezel," dedi yine akan yaşlarıyla. Damla ve Murat, onları hiçbir zaman unutamayacaktık belki de. Çok hızlı olmasına rağmen, hayatımızda bir yer edinmişlerdi. Biz ise onların parçalanmasına sebep olmuştuk.

Biliyordum, ben bu evde bir yaratık olduğunu biliyordum ve bile bile onları içeri almıştım. Koca bir aptaldım! Ölümlerinin tek nedeni benim. Bebeklerini kurtarmaya onlara borçluyum.

"Şu an tek önceliğimiz, bebek."

"Neden sürekli ağlıyor?"

"Çünkü anne karnından, huzurlu bir yerden çıktı. Dünya onu korkutuyor, üstelik aç."

"Ne vereceğiz ki? Anne sütü lazım." Korkuyordu. Sık sık nefes alıp veriyor, elleri titriyordu. Gözleri ise kıpkırmızıydı.

"Düşüneceğim." Boştaki elini tuttum sıkıca. "Sadece sakinleşmeni istiyorum." Kucağındaki bebeği alıp, pişpişleyerek mutfağa yöneldim. Karmen de beni izleyerek arkamdan geliyordu.

Mutfaktaki sandalyelerden birine oturttum. Hızla bir bardak su doldurdum ve kısa süreliğine verdiğim ağlayan bebeği, tekrar kucağıma aldım. Ona uzattığım suya uzandı Karmen, aldı ve dudaklarına götürdü. Bakışları, camı kapatmış tuğla duvardaydı. Buraya hapsolduğumuzu gördükçe daha da telaş yapacaktı. Hızla çektim mutfağın uzun perdesini.

"Her şey bir kâbus gibi," dedi kısık sesiyle, bakışları donuktu. Kucağımdaki bebekle karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bunların yaşandığına inanamıyorum."

"Sakin kal, buna mecbursun." Bu öyle doğaüstü bir andı ki bizi yutuyordu. Zihinlerimizi ve mantığımızı çiğniyordu. Zihinlerimiz, bir travma geçiriyordu. Belki de onları kaybetmek üzereydik. Hiçbir insan böyle bir vaziyette sağlıklı kalamazdı. Yaşlar gözünden aktı yavaşça.

"Kalamıyorum. O öldürdü, onları öldürdü ve bizi buraya kilitledi. Ben her şeye rağmen, ona hep güvenmiştim. Şimdi ise güvendiğim zihnim kanıyor, çok acıtıyor."

Yutkundum, ona anlatmam gereken şeyler vardı. Haris'in benim odama gelişini anlatacaktım ama şimdi değil. Şimdi iyi değildi, dediğim hiçbir şeyi algılayacak gibi değildi. Bebek daha da çok ağladı. Açlığa dayanamayacaktı daha fazla ve kendini yırtarcasına ağlıyordu.

"Bebeği tutar mısın?" Ona uzattığım bebeği, dikkatle aldı. "Burada bekleyebilir misin bebekle?" Bakışları yerdeydi.

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, evin her yerine tekrar bakacağım."

"Dikkat et." Öyle bir ses tonu vardı ki acısını hissettim. Mutfaktan çıktım, derin bir nefes aldım.

•

Evin her yerini gezdim, bir çıkış aradım. Ancak yoktu, hiçbir çıkış yoktu. Tüm kapı ve camlar, duvarlara açılıyordu. Karmen gördükçe huzursuz olmasın diye tüm perdeleri çektim.

"Amacın ne şerefsiz?" dedim kendimi tutamayarak bağırarak.

Diğer bebek çoktan soğuktan ölmüş olabilirdi. Bu düşünce beni biraz daha dondurdu. Damla ve Murat'a sebep olduğumuz gibi, bebeklerine de sebep olacaktık. İzin veremezdim, bebekleri kurtarmam gerekiyordu.

Mutfağa geri döndüm. Bebek Karmen, ağlamayı kesmişti ve görünüşe göre Karmen'in göğsünde derin bir uykuya dalmıştı. Karmen, bebeğe sıkıca sarılmış ve hüzünlü gözlerle onu izliyordu. Beni fark etti, yavaşça kafasını bana çevirdi.

"Odaya çıkalım, sen de uyu biraz," dedim. Karmen işaret parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı. Bebeğin uyanmasını istemiyordu.

Yavaşça kalktı oturduğu yerden. Kucağından bebeği alacaktım ama bırakmadı, daha sıkı sardı bebeği. Birlikte yukarı çıktık, aydınlık odama girdik. Hayır burası benim odam değildi, burası bir ev değildi ve artık burası cehennemin kapısı da değildi, burası cehennemdi.

Karmen konuşmadı, bebeği yavaşça yatağa bıraktı. Dolaba yöneldi, temiz bir çarşaf çıkardı eski ahşap dolaplardan. Hareket etmedim, konuşmadım, sadece seyrettim. Bebeğin üstündeki ceketimi çıkardı. Çarşafı bebeğin bedenine güzelce sardı. Bu sırada bebek yine uyanmış ve bir süre ağlamıştı. Karmen, çarşafa sardığı bebeğe sarıldı. Sakinleştirmeye çalışırcasına okşadı, sevdi ve öptü. Bebek de gerçekten sakinleşti. Yatağa bıraktı minik bebeği, yanlarına oturdum.

Bebek uyumuyordu ama gözleri o kadar kısıktı ki uyuyor gibi görünüyordu. Çok küçüktü, dirseğimle elim arasındaki mesafeden bile daha kısaydı. Minicik bir burnu ve varla yok arası dudakları vardı. Teni bembeyaz, kaşları yoktu. Kafasında aynı kendisi gibi minik tüyleri vardı.

"Çok güzel," dedi Karmen hayranlıkla. "Çok minik." Bir göz yaş aktı gözlerinden, bebeğin beyaz çarşafına düştü. "Çok masum." Gözyaşları arttı.

"Ağlama." Ağlama, dayanamıyorum. Yaşlı gözlerini kaldırdı, bana baktı. Yutkunamadım. Öyle derin, öyle acılı baktı ki bir an nefesimin kesildiğini zannettim.

Ben ilk defa ondan bakışlarımı kaçırdım. Dayanamadım bakmaya kızıllarına ilk defa. Çoktan gözlerini yummuş olan bebeğe baktım. Suçluluk hissi boğuyordu, belki de her şey benim hatamdı. En başta, bu eve dönmemiz hataydı. Onları bu eve almam hataydı ve benim aptal hatalarım bir ailenin yok oluşu olmuştu.

"Haris, o her zaman kötü oldu ama hiç bu kadar kötü olmadı. Hiç bu kadar gözü kararmadı." Ağlıyordu. Sevdiği ve güvendiği

adamın bunları yapmış olmasını kaldıramıyordu. Ben de onun bunu kaldıramamasını kaldıramıyordum. Bu kadar yıkılmasının en büyük sebebi güveniydi.

"Evden çıkmadan önce," Sustum, yüzüne baktım. "Haris geldi, kötü görünüyordu, çok kötü. Kanlar vardı üstünde, tuhaftı. Benden, seni korumamı istedi ve hemen evden gitmemiz gerektiğini, içindeki karanlığı daha fazla zapt edemediğini söyledi. Ve senden sözünü tutmanı istedi."

Kızıllarını kırpıştırdı. O güzelim kızıllarından biraz daha yaş aktı, kıvrık kirpikleri biraz daha ıslandı. Konuşmadı, hıçkırdı. "Sözün neydi?"

"Eğer bir gün, ondan korkarsam gitmemi istedi ve söz verdirtti ama bunu yapmak istediğimde de izin vermedi," dedi acılı acılı.

Neden bu kadar içli içli ağlıyorsun? Damla ve Murat için mi? Kurtaramadığımız bebekler için mi? Buraya hapsolduğumuz için mi? Yoksa yıllarını geçirdiğin adamın karanlığa bulanmasına şahit olduğun için mi? Sanırım hepsinde biraz, hayır hepsinden çokça.

Neydi bu karanlığa bulanmak? Sadece bir tabir miydi? İçindeki yaratığın ortaya çıkışını böyle mi adlandırıyordu? Belki de somuttu.

Emin olduğum bir şey varsa o da Haris'in elinde olmadan bu hâle geldiğiydi. Odama gelişindeki hâli zihnimden çıkmıyordu. Sanki kendi içinde büyük bir savaş veriyordu ve görünüşe göre bu savaşta karanlığa mağlup olmuştu.

"Benim yüzümden," dedi yorgunca. "Ben onu ayakta tutan tek şeydim, onun aydınlığı olduğumu söylerdi hep. Bense onu bıraktım, sana tutuldum. Bu onun aydınlığını öldürdü, karanlığı kazandı. Artık onun önünde kimse duramaz, kontrolü kaybetti. Hepsi benim hatam!"

"P-pişman mısın?" İlk defa kekelememiştim belki de ama ilk defa bir cümleyi sarf etmek bu kadar güç olmuştu benim için.

Kızıl gözleriyle baktı, belki biraz da yaktı. "Evet." Bunu neden bu kadar tereddütsüzce söyledin? Belki de bir an düşünsen

bu kadar canım acımazdı. Ancak bu çok acı verici olmuştu, çok yakmıştı. Bu gece ikinci kez bir enkaza dönüşüyordum.

"Sana da her doktoruma davrandığım gibi davranmam gerekiyordu. Dünyayı merak etmek gibi aptal heveslerimin olmaması gerekiyordu. Hiçbir zaman sana gelmemem gerekiyordu." İç çekti. "O zaman Murat ve Damla hayatta olurdu. Benim yüzümden!" dedi yüzü kapatarak.

Onu suçlayamazdım. Öyle boktan bir anın içindeydik ki ikimiz de kendimizi suçluyorduk. "Senin suçun değil, benimde suçum değil. Eğer onun yanında olmaya devam etseydin, içindeki kötülüğe yine hâkim olamayacak ve senin sonun olacaktı. Onları içeri almasaydık o gece soğuktan öleceklerdi. Hiçbir şey bizim suçumuz değil, bu belki Haris'in de suçu değil. Bu kötülüğün suçu, Haris'in bedeninde gizlenmiş ve beslenmiş yaratığın suçu." Beni akmaya devam eden yaşlarla dinliyordu. "Kendini suçlamayı kes, bir suçun yok."

Kızıllarıyla baktı, baktı ve uğruna ruhumu verebileceğim dudaklarını ruhumu hırpalamak için açtı.

"Hataydı Ezel! Seni istemem hataydı, senin etkine kapılmam hataydı. Normalleşmeye çalışmamalıydım, onunla mutluydum. Bu eve hiç gelmemeliydin! Onu seviyordum ben, neden aklımı karıştırdın ki? En başından belliydi sonumuzun böyle olacağı." Düşünemedim, konuşamadım. Sadece kızıllarında yandım. Ve ben ilk defa onun kızıllarında yanmayı sevmedim.

"Uyu Karmen," dedim denilecek o kadar çok şey varken. Daha fazlasını söyleyemezdim, bu gece olanları artık kaldıramıyordum. Bu sözlerin zihnimden bir daha çıkacağını da zannetmiyordum.

Konuşmadı, bebeğin yanına kıvrıldı. Yumdu kızıllarını yorgunca.

O, çok iyi bir kalp kırandı.

Bunu yapacağını biliyordum. Bunu yapacağını ilk o kızıllarına baktığımda anlamıştım. Kalbimi kıracağını, ilk o büyüleyici sesini duyduğumda anlamıştım. Ancak ben risk alan birisiydim.

Sen kalbimi kırdın, sen benim kalbimi daha çok kıracaksın.

Biliyorum, çünkü yanarken sağlam kalmayı bekleyemezsin. Ben kızıllarına kendimi kaptırırken en büyük riskleri aldım zaten.

Onlar uyudu, ben de seyrettim.

•

Her şey üst üste gelmişti. Damla ve Murat'ın parçalanışı, bebeklerini kurtaramıyor oluşumuz, bu evde esir kalmak ve Karmen'in kalp kıran sözleri.

Uyumamalıydım. Vücudum ve ruhum yorgundu fakat uyumamam gerekiyordu. Onları korumalıydım. Arada minik bebeğin, nefes alışverişlerini kontrol ediyordum. Sık sık açlıktan uyanmıştı. Daha ne kadar dayanırdı bilmiyordum ama fazla vaktinin olmadığını da biliyordum.

Odanın ışığını kapatmıştım, sadece loş bir abajur yanıyordu.

Bir ses duydum, fısıldama gibi. Yerimden doğruldum gergince. Yukarıdan adım sesleri geliyordu. Yukarıda mıydı? Silahı elime aldım, kalktım yataktan. Süsen çiçeğini başuçlarına bıraktım. Odadan çıktım, sesler artıyordu. Loş koridorda, merdivenlere yürüdüm yavaşça. Sese dikkat kesilmiştim. Ancak ses yoktu.

Üst kata temkinli adımlarla çıktım, elimdeki silahı iki elimle kavramıştım.

Karanlıktı. Bugün çıktığımda aydınlık olan kat, karanlıktı. Tek aydınlık, koridorun sonundaki odaydı.

Birkaç adım atmıştım ki, ensemde ışık ve hırıltılı bir nefes hissettim. Durdum. Bu Haris gibiydi ama sanki değildi de. Boynuma sardı bir elini, üstün bir güçle. Elimdeki silahı ateşledim, arkama doğru. Ancak nereye ateşlediğimi bile bilmiyordum. Tısladığını işittim, acıyla tıslamıştı. İşe yarıyordu.

Karşımdaki aydınlık odaya koştum. Görürsem daha iyi vururdum. Peşimden geliyordu. Aydınlığa girdim ve onunda girmesini bekledim.

Geliyordu, yavaş yavaş adımlarla. Hırıltılı nefesini işitiyordum. Bir insan gibi değil de bir hayvan gibiydi hırıltıları. Karşımda siluet belirdi ve o siluet yavaşça aydınlığa geldi. Bir an ne gördüğümü anlayamadım. Zihnim öyle bir şoka girmişti ki hareket bile edemiyordum.

Bu Haris değildi. Bu bir yaratıktı. Dişleri olamayan, yüzünün hepsi buruşuktu sanki yanmış gibi, saçları önünde hiç yoktu. Burnu, yanmış gibi görünen buruşuk tenine karışmıştı ayrıt edilmeyecek şekilde. Bu Haris olamazdı, onu hiç böyle görmemiştim.

Ancak sivri dişleri, kanlı kıyafetleri ve beyaz gözleri onun Haris olduğunu bağırıyordu. Kurumuş hâlinden çok daha kötüydü. Bu hâli çok daha korkunç ve ürkütücüydü. İşte şu an tam olarak bir yaratıktı.

Sinirliydi, kolundan kan akıyordu. Süsenli mermi, zarar vermişti. Silahı kaldırdım, bir kez daha ateş ettim. Bir hayvan gibi yüksek sesle haykırdı ve hırladı. Ardından tısladı yüzüme doğru. Ve birden yok oldu. Hiç var olmamış gibi, her şey bir kâbusmuş gibi. Ama değildi, bu gerçekti.

Bir süre hareket edemedim, öylece boşluğa baktım. Ardından koridora çıktım, salondaki büyük aynaya takıldı bakışlarım. Görüntüm beni seyrediyordu, yansımam gözlerini bana dikmişti. Yutkundum derin bir nefes alarak ama yansımanın göğsü bile oynamadı. Süsen kanımdaydı, Haris zihnimle oynayamazdı.

Yansımamın dudakları iki yana kıvrıldı ve yüzümde korkunç bir gülümseme oluştu. Bu şok ânımı bozan Karmen'in çığlığı oldu, tüm evi inletecek şekilde bağırıyordu. Yer ayaklarımın altından kayar gibi hissederken başım dönüyordu.

Zihnim artık düşünmeyi tamamen bırakmıştı. Sadece içimdeki koruma dürtüsüyle hareket ediyordum. Koşarak odadan çıktım, aşağı indim ve saniyeler içinde Karmen'in olduğu odaya girdim.

Karmen, hıçkırarak ağlıyordu. Bebek Karmen, yoktu.

"Bebek nerede Karmen?" dedim korka korka.

"G-götürdü," dedi hıçkırarak.

Omuzlarım düştü, gücüm tükendi. Başaramamıştım, onların bebeklerini kurtaramamıştım.

Çaresizlik, kendisiyle öfkeyi getirdi. Sinirle bir tekme attım karşımdaki ahşap duvara.

"Ne yapacak bebekleri?" dedim bağırarak, çıldırmış gibi.

"K-kurban edecek." Karmen'e döndüm hızla.

"Nasıl? Neden?" Nefes alamıyor gibiydi, konuşamıyordu.

Hızla yanına koştum.

"B-büyüyü bozmak için. Bu araziden kurtulmak için." Eğer o bu araziden kurtulursa, o bebekleri kurban ederse...

Her şeyin sonu demekti bu. O iki masum ruhun kanıyla özgür kalacak ve karanlığını dünyaya yayacaktı.

Tam konuşacaktım ki alt kattan sesler duydum. Konuşma sesleriydi, insan sesleriydi. Karmen de duymuş olacak ki kızıllarındaki korkuyla bana baktı. Karmen'i yerden kaldırdım. Elini bırakmadım, diğer elimden silahı sıkıca kavradım. Birlikte aşağı indik.

Gördüğüm kişilerle bugün tekrar bir şok yaşadım şüphesiz. Her şey bir kâbus olmalıydı. Bunun bir açıklaması olamazdı.

Yasema, Eren, Melih, Kerem ve Buse, hepsi buradaydı. Kalenin büyük salonundalardı.

"Burada ne arıyorsunuz?" dedim zorla çıkan sesimle. Elimdeki silaha ve bize şaşkınca baktılar.

"Sen aradın y,." dedi Eren.

"Ben mi aradım?" dedim merdivenleri inmeyi bitirdiğimde. Telefon bile çekmiyordu.

"Evet, sesin çok kötü geliyordu. Hepimizi aradın. Polise gitmememiz, sadece buraya gelmemizi istedin," dedi Kerem telaşla. "Sorun ne?" Nasıl girmişlerdi içeri?

Onlar buraya girmişlerse duvar açılmıştı. Hızla kapıya koştum, kapalı kapıyı açtım. Tuğlaydı yine. Yorgunlukla kafamı duvara yasladım. Bu kâbus hiç bitmeyecek gibiydi.

Her geçen saniye daha da dibine çeken bir bataklıktaydım. Bu ev bataklıktı, hepimizi yutmaya çalışıyordu. Ancak batmayacaktım!

İçine düştüğüm dipsiz çaresizlik, öfkemi besliyordu.

Bir labirentteydim. Her yol, birbirine benziyor, her dönemeç aynı yere çıkartıyordu. Kaybolmuştum bu ucu bucağı olmayan labirentte. Bu kanla kararmış labirentin sonu yoktu, sonu sonumdu.

30. BÖLÜM: KURBAN

Her daha fazlasının kaldıramayacağımı zannettiğimde, daha fazlasını kucaklıyordum. Her sona geldiğimizi düşündüğümde kanlı bir başlangıç yaşıyordum. Her seferinde, daha fazlası olmaz diyordum. Daha fazlası olamazdı ama her seferinde daha fazlası oluyordu. Hiç bitmeyecek gibiydi, her seferinde daha ağırdı. Onları neden buraya toplamıştı ki? Amacı neydi? Cevapsız sorular, her saniye katlanarak artıyor ve beni de içine katıyordu.

"Kapıya ne olmuş?" dedi Yasema şaşkınlıkla. Onlara bunu nasıl anlatabilirdim ki? "Bize şaka mı yapıyorsun? Eğer öyleyse hiç komik değil." Bence de hiç komik değildi.

Uzaklaştım kapıdan, kapattım sertçe. "Neler oluyor? Neyiniz var böyle?" dedi Eren endişeyle bakışlarını Karmen ve benim üstümde gezdirerek.

"Neden elinde silah var?" Durakladı, beni inceledi. " Vücudunda kan var?" dedi bu sefer de Melih. Sorularının hiçbirine cevap verebileceğimi zannetmiyordum. Zihnim ve bedenim artık bu olanları kaldırmıyordu.

Yanlarından geçtim hiçbir şey söylemeden. Salondaki koltuğa çökercesine oturdum. Karmen, kızarmış gözleriyle sessizce yanıma kıvrıldı. Onu itemedim ama çekmedim de.

"Bize bir açıklama yap!" Kerem'in sesi yüksekti. Sadece yorgunca baktım ona, ifadesi duruldu. "Sorun ne Ezel?" Onlara bir şey anlatamıyordum ama kısa bir zaman içinde kendileri göreceklerdi.

Zarar görmelerini istemiyordum, delirmelerini istemiyordum fakat hepsini koruyabilir miydim bilmiyordum.

"Sizi ben aramadım, telefonum çekmiyor," dedim sadece, yüzlerine bakmadan.

"Ama arayan sendin! Ne demek ben aramadım?" Her zaman sakin olan Eren, artık o kadar da sakin değildi. Bakışlarımı kaldırdım, Buse'ye baktım.

"Neden gelmelerine izin verdin? Burada olan şeyi biliyorsun, neden engel olmadın?" Buse afalladı.

"Size zarar vermesinden korktum."

"Siz ne saçmalıyorsunuz tanrı aşkına? Ne dönüyor burada?" dedi Yasema, mavilerini irileştirerek. O da korkmaya başlamıştı. Hepsi korkuyordu, korkmalılardı da. "Karmen, bari sen konuş." Karmen konuşmadı.

Duvarı kırmaya çalışırken çıkardığım kazağımdan sonra bir şey giyinmemiştim. Üstüm çıplaktı ve nereden geldiğini bilmediğim kan lekeleri vardı. Bir kısmı bebeğe ait olabilirdi. Boynumda hissettiğim sızı da az önce Haris'le cebelleşirken gerçekleşmiş olmalıydı.

•

Her zaman harla yanan şömine, şimdi sönmeye yüz tutmuştu. Sanki renkler her zamankinden daha soluktu, sanki her şey daha soğuktu. Gözlerime bir perde inmiş gibiydi. Her şey daha kasvetliydi. Belki de artık süsen bile engelleyemiyordu Haris'in kötülük dolu enerjisini.

Süsen, süsenli mermi ona zarar vermişti. Tek çare süsendeydi belki de. Ayağa kalktım hızla, üst kata çıktım.

Süsen dolu poşetin içinden bir avuç süsen çiçeği aldım. Haris her an onların zihinlerine sızabilirdi. Aşağı geri indiğimde Kerem kapıyla uğraşıyordu. Eren evi inceliyordu, diğerleri koltuklarda şaşkınlıkla oturuyorlardı.

"Bu nasıl olur? Tüm camlar duvarla kaplanmış. Geldiğimizde böyle değildi," dedi Eren şaşkınlıkla.

Cevap vermedim, hepsinin ellerine süsen çiçekleri tutuşturdum. "Bu ne?" dedi Yasema, çiçeği koklarken.

"Süsen çiçeği, lütfen onu cebine koy ve sakın kaybetme," dediğimi yaptı ancak gözlerinde şaşkın bir bakış vardı. Hepsi şaşkındı ve gözlerinde o tanıdık bakışı görüyordum. Çıldırdığımı düşünüyorlardı.

"Biri bizimle oyun mu oynuyor?" dedi Melih hayretler içinde. Evet, biri bizimle kanlı bir oyun oynuyordu. Geri oturdum koltuğa, düşünmeye ihtiyacım vardı. Ama düşünemiyordum, zihnim buz tutmuştu.

"Evet," dedi Karmen, çatallı sesiyle.

"Kim?" dedi Kerem, yanımıza ulaşarak. Karmen yutkundu, bakışları üstümde gezindi. İyi değildi, bunu görüyordum ancak şu an kimse iyi değildi.

"Haris," dedi Karmen, onların yüzlerine tek tek bakarak.

"O da kim? Ne istiyor bizden?" diye hiddetlendi Kerem.

"Karmen ne söylüyor Ezel? Ciddi mi?" dedi Yasema, gergin bir ifadeyle.

"Ciddi, gerçekleri söylüyor," dedim sessizce. Artık bir şeyleri inkâr edemezdim, bu evde neler göreceklerini bilmiyordum.

Yasema şaşkınlıkla bana bakıyordu, boş olan yanıma oturdu. Dolmuştu mavileri, kıvırcık sarı saçlarını geriye savurdu. "Ben sana dedim! Bu işin sana iyi gelmediğini söyledim. Bırak dedim, beni dinlemedin. Tanrı aşkına şu hâline bak! Sanki başka biri gibisin." Yasema ağlıyordu, büyük ihtimalle delirdiğimi düşünüyordu.

Eli havalandı, çıplak boynuma dokundu. "Yaralısın." Yaralı olmak şu an umurumda olan son şey bile olamazdı.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama konuşmamı engelleyen bir şey oldu. Salondaki tüm biblolar, yerlerinden fırladı. Hepsi aynı anda, yere düştü ve parçalandı. Salonda büyük bir gürültü oluşmuştu, neredeyse hepsi birden yerinden sıçramıştı korkuyla.

Bense tepkisizdim, artık onu tanıyordum ve bunların ucuz numaralar olduğunu biliyordum.

"Siktir!" diye bağırdı Melih.

"B-bu nasıl oldu?" dedi Eren şaşkınlıkla bana bakarak.

Ayağa kalktım. Onları sakinleştirmem gerekiyordu. "Hepinizin oturup, sakinleşmenizi ve beni iyi dinlemenizi istiyorum," dediğimi yaptılar, hepsi afallamış bir şekilde koltuklara geçtiler. Öyle korkmuşlardı ki, itiraz bile etmemişlerdi.

"Biliyorum, kulağa çok inanılmaz gelecek ama bu evde bir güç var." Hepsini tek tek inceledim. İnanmıyor gibilerdi ama bir kuşku da vardı içlerinde. Bu hissi çok iyi biliyordum. Tıpkı bu eve geldiğim ilk zamanlarda, her doğaüstü olayı amansızca saçma bir olaya bağlamam gibi. "Bu güç çok kötü. Her şeyi yapabiliyor, zihinlerimize kadar girebiliyor. Karmen aslında hiç şizofren değildi, gördüğü her şey gerçekti. Ve ona tek zarar veren ve engelleyen şey, süsen çiçeği. Çiçekleri yanınızdan bir an olsun ayırmamanızı istiyorum. Belki bana inanmıyorsunuz ama lütfen dediğimi yapın." Cümlelerimi tamamladığımda salonda derin bir sessizlik oluştu.

"Şaka, oyun oynuyorsun değil mi? Dalga geçiyorsun bizimle. Hani, nerede kameralar?" Melih hem gülüyor hem de olmayan kameraları arıyordu salonun içinde.

Melih biraz daha güldü, uzun sarı saçlarını karıştırdı ve ona verdiğim süsen çiçeğini yere fırlattı. Onu anlıyordum, korkuyordu. Ve anlattıklarımın gerçek olmasındansa bir şaka olması ona çok daha cazip geliyordu.

"Ne yani? Gerçekten buna inanmamızı mı bekliyorsun?" Artık gülüşü, salonda yankılanıyordu. Kimse konuşmuyordu, herkes sessizdi. "Komikti, güzel hazırlamışsın dostum. Ama buraya kadar. Güldük, eğlendik, bitir artık."

"Süseni al," dedim ama beni dinlemedi. Dalga geçercesine baktı, bakışları salonda dolanıyordu hâlâ bir kamera bulma umuduyla.

Sonra durdu bakışları, tam merdivenlerin başında durdu. Gülüşü soldu, gözleri irileşti ve bir dehşet ifadesi yayıldı yüzüne. Orada, hiçbir şey yoktu. "B-baba?" Melih'in babası biz lise zamanındayken vefat etmişti. Haris onun zihniyle oynuyordu.

Merdivenlere yürüyecekken hızla önüne geçtim. Beni itmeye çalıştı ancak izin vermedim. "Bırak Ezel! Babam orada." Tuttum

onu sıkıca, kollarımdan kurtulmaya çalışıyordu. "Baba!" Bağırıyordu ve elimden kaçmak için tüm gücünü kullanıyordu.

"O baban değil, baban yıllar önce öldü. Derin nefes al, bakma oraya. Zihninle oynuyor." Duruldu, derin derin nefes alıp veriyordu. Cebimdeki süseni, eline tutuşturdum.

Artık sakinleştiğinden emin olduğumda onu bıraktım. Şoka girmiş gibi yere çöktü, bacaklarını kendisine çekti ve hiçbir şey söylemedi. Kimseden ses çıkmıyordu, herkes şoktaydı.

"Ezel haklı, ben de gördüm onu," dedi Buse, Eren'e sokularak. "Çok korkunç ve kana aç." Buse'nin sözlerinden sonra derin bir sessizlik daha oluştu. Hepsi korkuyordu ve korkmalılardı da.

"Gelirken senin arabanı gördük, yolda ne arıyordu?" dedi Kerem.

"Biraz sakinleşin, anlatacağım." Onları arkamda bıraktım, üst kata çıktım. Üzerimdeki kan kokusu, midemi bulandırıyordu.

Banyoya girdim, ıslak bir bezle kanı temizledim.

Bebekleri nasıl kurtarabilirdim? Ya da hâlâ yaşıyorlar mıydı? İki küçük canı, koruyamamıştım. İki masum can. Yüzümü yıkadım, odaya geçtim. Karmen, gelmişti. Gözleri şiş, burnu kızarıktı. Kuzguni uzun saçları, omzunun iki yanından büyük dalgalarla salınıyordu.

"Onları neden buraya toplamış olabilir?" Bakmadım güzel yüzüne, dolaba yöneldim. Siyah bir tişörtü hızla üstüme geçirdim.

"Bilmem, onu tanıyan sensin. Sen söyle." Sesimde sezdiği soğuklukla biraz daha doldu gözleri.

"Artık onu tanımıyorum." Güzel yüzünden kaçırdım bakışlarımı. Eğer o hüzünlü gözlerine bakarsam dayanamazdım. Sarardım onu kollarım arasına ve bırakamazdım. Bunu istemiyordum. "Boynun kanıyor, pansuman yapalım." Elini yaramın üstüne uzattı. Dokunmasına izin vermedim, uzaklaştırdım boynumu. Eli havada kaldı. "Mikrop kapacak! Derin duruyor."

"Umurundaymış gibi davranma." İnanıyorum sonra.

"Ezel," dedi acı çekercesine. "Bu evde kilitliyiz, tehlike altında bir sürü canla birlikte. Damla ve Murat parçalanarak öldürüldü, bebekleri çalındı. Zaten bunların hepsi çok ağır, bir de sen yüz çevirme. Şimdi değil, kaldıramıyorum. Buradan kurtulduktan sonra, ne istersen yap. Ama şimdi dayanacak gücüm yok." Sardı kollarını belime, kafasını göğsüme yasladı.

Karşılık vermedim. Ancak tüm yaşananlardan sonra, burnuma dolan kokusunu huzurla içime çektim. Belki de sakinleşebildiğim tek an bu olmuştu. Kendime kızıyordum ama elimde değildi. Bu evden çıkıktan sonra hâlâ aynı Ezel olur muydum bilmiyordum. O yüzden içimdeki son kırıntımla hissettim onu. Çünkü artık her şey çok başka olacak gibiydi.

"Bebekler hâlâ yaşıyorlar mıdır?" Cevap vermedim. Biraz daha sarıldı göğsüme. Islattı sıcak gözyaşları göğsümü. "Ben onunla konuşursam belki sakinleştirebilirim."

Sözlerinde ciddi olmamalıydı. "Karmen, bazen çok saf oluyorsun." Ayrıldı göğsümden, baktı yaşlı kızıllarıyla. "Gerçekten buna müsaade edeceğimi mi zannediyorsun? Onun ne kadar tehlikeli olduğunu kendi gözlerinle görmedin mi? Hâlâ onu sakinleştirebileceğini sanacak kadar saf mısın?"

"Hayır! Onunla konuşmazsam bu evdeki herkese zarar verecek." Haris her türlü zarar verecekti. O kötülük için programlanmıştı.

"Onunla konuşmaya çalışmak gibi bir aptallık yapma Karmen! Sen kör müsün? Ya da fazla unutkan. Damla ve Murat'ın bedenlerini ne çabuk unuttun? Bebekleri çaldı Karmen, iki küçük bebeği anne karnından kopardı. Ve onları kurban edeceğini söylüyorsun. Şimdi sen, böyle bir yaratıktan merhamet mi bekleyeceksin?" Kendi canını öne atacağını böylesine fütursuzca söylerken dahi öldürüyordu beni. "Bebeği nasıl aldı? Onun o hâlini gördün mü? Kurban edeceğini nereden biliyorsun?"

"Gördüm, önce o olduğuna inanmadım ama oydu işte. Bebeği kollarımdan söküp aldı ve benim gücüm yetmedi. Bana, artık kurtulacağını söyledi. 'Bebekler sayesinde, varlığımın her zerresi dünyaya yayılacak,' dedi." Yine ağlıyordu.

"Kurban edecek dedin, nasıl kurban edeceğini biliyor musun?" Kafasını iki yana salladı. "Biliyorum, korkuyorsun ve dehşet içindesin ama sakin olman gerekiyor. Biz sakin olmazsak, onlar da olmazlar. Belki sana normal gelebilir ama bu çok doğaüstü bir olay Karmen. Ve onların bunu kaldırmaları çok güç, akıllarını yitirebilirler. Anlıyor musun?" Kafasını aşağı yukarı salladı. Kalktım yataktan, odanın çıkışına yürüdüm sert adımlarla.

"Ezel!" Durdum kadife gibi sesiyle.

"Bir kez öpebilir miyim?" Öp, hiç bırakma. Sar kollarını boynuma ve orada yaşa.

Yüzünü bakamadım, bakarsam yumuşardım. Bakarsam, öperdim. "Hayır, daha fazla pişman olmanı istemem," dedim ve odadan çıktım. Yavaş adımlarla yürüdüm bana yetişmesi için, tek kalmasını istemiyordum. Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda rahatladım. Aşağı geri indim, peşimden gelen Karmen'le. Salona girdim. Aynı bıraktığım gibiydiler, şokta.

•

Kerem, kapının önüne geçmişti. Benim saatler önce yaptığım şeyi yapıyordu, duvarı açmaya çalışıyordu ama imkânsızdı. Eren, farklı çıkış yolları arıyordu. Buse ve Yasema ise koltukta öylece oturmuşlardı. Melih, yerdeydi. Yüzünü iki eliyle sıkıca kapatmış, bacaklarını kendine çekmişti.

"Bu çok imkânsız," diye mırıldandı Yasema. "Ne yani doğaüstü bir varlık mı var bu evde?"

"Şaka gibi, hiçbir çıkış yolu yok," dedi Eren, pes etmişçesine.

"Bu tuğla değil sanki titanyum. Kırılmasının imkânı yok," dedi bu sefer Kerem, kan ter içinde. "Bak, bu bir oyunsa Ezel, artık oyunluktan çıktı. Kes."

"Hâlâ oyun olduğunu mu zannediyorsunuz?" dedim sakince.

"Ben başka türlü bu işin içinden çıkamıyorum!" Bağırmaya devam etti Kerem, hepimizin sinirleri yıpranmıştı.

"O-oyun olamaz. Babamı gördüm," dedi Melih, uzun süre sonra tekrar konuşarak.

"Belki bir oyun ve Melih de bu işin içinde," dedi Yasema hâlâ direterek.

"O şey daha önce beni ısırdı!" diye bağırdı Buse, gözlerinden yaşlar düşerken. "Bir gece burada kalmamız gerekmişti ve bana bir şey yaptı! Beynimle oynadı, sanki hipnoz olmuş gibiydim."

Kerem ve Yasema doğruluğunu sorgular gibi Eren'e baktılar. "Evet, o gece Buse'nin çığlığıyla uyandım ve onu bulduğumda kolu sivri bir şeyle parçalanmıştı," dedi Eren sıkıntı içinde, elini saçlarından geçirerek Buse'nin yanına oturdu.

"Madem biliyordun, bu eve gelmemize neden izin verdin? Neden bizi uyarmadın?"

"B-bilmiyorum," dedi Buse acı içinde. "Ezel'in sesi çok kötüydü, ölmelerini istemedim. Ama bilmiyorum, neden söylemediğimi bilmiyorum." Ben biliyordum, Haris.

"Sana verdiğim süseni, yanında tutuyor muydun?" Eğer süsen varsa zihnine girmiş olabilir miydi?

"Evet, bileklik yaptım ve bil-" Bileklik olması gereken bileğine baktı, bileklik yoktu. "Düşürmüşüm." Şimdi anlaşılmıştı işte.

Yine sessizlik oluştu salonda, Kerem yorgunca Yasema'nın yanına çöktü. Bir süre kimse ses çıkarmadı, ta ki Yasema bir krizin eşiğine gelene kadar.

"Anlamıyorum, bu çok saçma!" Dirseklerini, dizlerine yasladı ve elleriyle yüzünü kapattı. Titriyordu, korkuyordu. Derin derin nefes alıp verdiğini duyuyordum. Aslında burada şu anda en endişe ettiğim kişi Yasema'ydı. O astım hastasıydı ve ne kadar geniş bir yerde olsak da böyle hapsolmak onu daraltıyor olmalıydı. Bir kriz geçirmemesini umdum.

Yanında oturan Kerem, zorlukla bir nefes aldı. Elini kaldırdı, titreyen eli Yasema'nın saçlarına gitti fakat saçlarıyla buluşturmadı. Bir süre öyle bekledi, sonra ise yumruk yaptı ve geri çekti.

"İmkânsız bu!" diyerek yerinden fırladı Yasema. "İmkânsız Ezel, olamaz böyle bir şey. Nasıl mümkün olabilir ki?" Ağlıyordu, ağlamaması gerekiyordu. Bu onu daha kötü yapacaktı.

Ayağa kalktım, karşısına geçtim. Gözleri kızarmış, nefesleri sıklaşmıştı. "Hiçbir şey olmayacak, buradan kurtulacağız." Nefesleri biraz daha sıklaştı, ağlayışları arttı.

"Beni çıkar buradan Ezel! Nefes alamıyorum." Bir elim yüzüne gitti, diğer elim omzuna.

"Yavaş nefes al ver." Yapamadı, daha da hızlandı. Onu kendime çektim, sarıldım sakinleştirmek istercesine. Bedeni titriyordu.

"İlacın yanında mı?" Dememe kalmadan Kerem, elime çoktan ilacını tutuşturdu. Artık ayakta durmaya zorlanıyordu. Bir elimle düşmemesi için beline sarıldım ve kendimden uzaklaştırdım.

Elimdeki mavi renkteki ventolini dudakları arasına yerleştirdim. İlk önce bir kere bastım, ardından bir kez daha. Derin derin nefes alışları, öksürüğe dönüştü. Çok geçmeden ise sakinleşti.

"Bak, geçti," dedim ve Kerem'in oturduğu koltuğa uzanmasına yardımcı oldum. Kerem, Yasema'nın başını bacağının üstüne yerleştirdi. Kriz Yasema'yı yormuş olacak ki gözleri kapalıydı.

"Neler yaşadığınızı bize ayrıntılı olarak anlatacak mısınız artık?" dedi Eren yorgunca.

"Kaldırabileceğinizden emin misiniz?" dedim bu dağılmış hâllerine bakarak. Onlar benim gördüğüm şeylerin, çeyreğini görmemişlerdi. Ve bu durum gösteriyordu ki, akıl sağlıklarını korumak çok güçtü.

"Anlatman lazım Ezel," dedi Yasema, kapalı gözlerinin ardından, yorgunca.

•

Ve anlattım. Bu eve geldiğimden beri yaşadığım şeyleri hafifleterek anlattım. Soru sormadan, soluksuz dinlediler anlattıklarımı.

"Tanrım, burada öleceğiz," dedi Buse.

"Süsen şu anlık bizi güvende tutuyor. O yüzden korkma," dedi Karmen dalgınca.

"Anlamıyorum, öyle bir yaratığı nasıl sevebildin?" dedi Yasema tükürürcesine. Çok haklısın, konuş Yasema.

"Her zaman bir yaratık değildi hatta bana karşı hiçbir zaman değildi. O hep beni korudu." Çıldıracaktım. "Ama artık o kendinde değil, bunu biliyorum."

"Şimdi bunu öldürmenin bir yolu yok mu?" dedi Eren bitkince.

"Yaraları kendiliğinden iyileşiyor. Kan içmediği zaman güçsüzleşiyor ama ne hikmetse bu aralar çok güçlü." Karmen'in kanını da içmiyordu. Kerem ve Damla'nın kanlarını da süsen yüzünden içememişti. Peki bu güç nereden geliyordu?

"Her şeyi öğrendikten sonra burada nasıl kaldın? Aklım almıyor Ezel! Kafayı mı sıyırdın?" dedi yine Yasema. "Bunu neden yaptın kendine?" Sorusunu yanıtsız bıraktım.

"Şimdi, bebekleri öldürecek mi?" dedi Buse, güçsüz bir sesle.

"B-bebek çok güzeldi," dedi Karmen, titreyen dudaklarıyla. Sesi ağlamaklıydı. Neden bebeğin birini bize bırakmıştı ki? Birkaç saat bile olsa, o bebeğe bağlanmıştık. Masumluğuna âşık olmuştuk ve kaybetmiştik.

Amacın ne Haris? Nasıl bir yaratıksın sen? Oyun oynamayı seviyordu ve bizim endişemizden zevk alıyordu.

"Karmen'i sevdiğini söylüyorsun. Bu odada tek değer verebileceği insan sensin. Karmen belki onunla konuş-" Melih'in sözüne devam etmesine izin vermedim.

"Asla! Ne saçmaladığının farkında mısın sen?" Sesimin yükselmesine engel olmadım.

"Melih haklı Ezel, onunla konuşmalıyım." Karmen, onun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil miydi hâlâ? Ya da canının bir önemi yok muydu? Ama vardı. Canı, canımdı.

"Bu konuyu bir daha açarsan hiç hoş şeyler olmayacak!" Karmen sustu, ama susuşundaki tehlikeyi sezdim. Gözlerimi üstünden ayırmamalıydım. Bir aptallık yaparsa sonuçları çok ağır olabilirdi.

•

Kaç saat geçmişti bilmiyordum, sanırım on iki saati geride bırakmıştık. Bir ara zorla da olsa bir şeyler atıştırmıştık ve tuğlaları kırmaya çalışmıştık. Sonuç yine başarısızdı.

Düşünüyordum, düşünüyordum ama bir çıkar yol bulamıyordum. Hep sert duvarlara çarpıyordum, her fikrim hüsranla sonuçlanıyordu.

Karşı koltukta, Buse ve Eren birbirine yaslanarak uyuya kalmışlardı. Melih, tekli koltukta bacaklarını kendine çekmiş ve öylece yeri izliyordu. İkili koltukta, Keremde uyuyakalmıştı, yanındaki Yasema sessizce oturuyordu.

Ve Karmen, başını teklifsizce omzuma yaslamış ve birkaç dakika bile uyumamıştı.

Yasema'nın bakışları üzerimizde gezindi. "Ezel, içeride biraz konuşabilir miyiz?" dedi yorgunca.

Karmen'in yanından kalktım, kaşlarını çatarak baktı bana ama açıklama yapmadım. Yasema da kalktı. Birlikte mutfağa geçtik. Kahve makinesine yönelmişti ki durdurdum onu.

"Kahve bu durumda pek iyi gelmez. Melisa çayına ne dersin?" Kafasını olumlu anlamda salladı. O otururken ben de melisa çayı yaptım.

Sessizdi, durgundu ve ne konuşmak istediğini merak ediyordum.

Bir bardak ona uzattım ve bir bardak da kendime doldurdum. Karşısına geçip oturdum, saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı ama gür ve kıvırcık saçları yine de yüzüne dökülüyordu.

Alnına düşen saçı, kulağının arkasına sıkıştırdı, çaydan bir yudum aldı. "Buradan kurtulabilir miyiz bilmiyorum Ezel."

"Kurtulacaksın Yasema." Çayındaki bakışlarını kaldırdı, kaşlarını çattı.

"Neden çoğul konuşmuyorsun?"

"Çünkü nefret ettiği kişi benim. Neler olacak bilmiyorum."

"Deme öyle Ezel." Gözleri yine doluyordu.

"Tamam demiyorum." Bu sefer ben çayımı yudumladım. Melisa kokusunu içime çektim ve rahatlamaya çalıştım. Sinirlerim düşündüğümden çok daha fazla gerilmişti.

Aynadaki yansımam aklımdan gitmiyordu, tamam doğaüstü şeylere artık alıştım sanıyordum ama bu şey sanki Haris'ten bağımsız gerçekleşmişti. Ya gerçekten kafayı yiyordum ya da Haris bu karanlığın sadece yan karakteriydi.

"Anlamıyorum Ezel, onu bir canavara kafa tutacak kadar mı sevdin?" Sorusuyla sessiz kaldım. "Bile bile geldin her seferinde bu eve yani, ölümü göze aldın." Açık mavi gözlerini irileştirmiş, onaylamaz bir ifadeyle bakıyordu. "Sana daha ne zararlar verdi?" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ondandı tuhaf tavırların, afallamışlığın. Nasıl anlamadım ki?" O da parçaları birleştirmeye başlamıştı.

"Nasıl anlayacaktın ki? Bak, ben hâlâ anlayamıyorum."

"Karmen, çok şanslı sana sahip olduğu için," dedi ve derin bir nefes aldı. Aramızda uzun süren bir sessizlik oluştu. "İnanılır gibi değil ama buradan çıkamama ihtimalimiz var. Bu yüzden seninle bir şey konuşmak istiyorum, içimde kalmamalı." Dikkatle baktım yumuşak hatlı yüzüne.

Yasema hafif balık etli, sarı kıvırcık saçlarıyla, anlayışı ve zekasıyla bir zamanlar beni kendine hayran bırakmayı başaran bir kadındı. Hâlâ ona hayranlık duyduğum çok an oluyordu ama... Aması vardı işe, Karmen vardı. Karmen'e sadece hayranlık duymuyordum. Bu durum artık beni ürkütüyordu, ona olan hislerim her geçen gün katlanarak artıyordu. Kimse taviz vermeyen ben, kimse için değişmeyen ben, onun bir bakışına değişiyordum. Bazı zamanlar, kişiliğimi unutuyor ve kontrolümü kaybediyordum. Bunu bana sadece o yapabiliyordu.

Bu çok tuhaftı. Sanki doğaüstü bir güç çekiyordu beni ona ve ben hiç yapmayacağım şeyler yapıyor, hiç tanımadığım bir adama dönüşüyordum.

"Dinliyorum seni." Sıkıntıyla verdi nefesini.

"Aslında anlatacaklarım çok geçmişe dayanıyor. Yaptıklarım için kendimden utandığımı bil ve bana kızma. Olur mu?" dedi buruk sesiyle. Söyledikleri içimdeki merakı harladı. "Lise zamanlarımızı hatırlıyor musun?" dedi buruk bir gülümsemeyle.

"Hiç unutmam ki." Lise, o zaman her şey güzeldi. Böyle karışık bir hayata sahip olacağımdan haberimin olmadığı zamanlar. Ablamın yaşadığı, babamın yanımızda olduğu zamanlar.

"Biz seninle son sınıfta çıkmaya başlamıştık. Siz o zamanlar tabii altın çocuklarsınız: Sen, Kerem, Eren ve Melih." Zihnime dolan tatlı anılarla gülümsedim.

"Sen de altın kızdın." Güldü.

"Öyleydik, çok güzel zamanlardı." Gülüşü soldu. "Biz seninle konuşmaya başlamadan önce Kerem sürekli peşimde koşardı."

"Kerem herkesin peşinden koşardı." Kerem'in bir zamanlar ondan hoşlandığını hatırlıyordum. Ama ben Yasema'yla çıkmadan önce ona sormuştum. O ise, sevmediğini sadece beğendiğini söylemişti.

"Evet, o zamanda çapkındı. Aslında senden önce o bana defalarca çıkma teklifi etmişti. Ama bilirsin, pek güven veren biri değildi, hovardaydı. Sen de hep güvenilirdin, sakin bir liman gibiydin." Çayını yudumladı.

"Sen üniversite için yurt dışına gittiğinde, o hep yanımdaydı." Aynı üniversitede okumuşlardı. "Kerem bu süreçte bana hiç yakınlaşmadı ama bakışlarında hissediyordum. Ve bazen imalarda bulunuyordu. Benimde ondan hoşlandığımı iddia ediyordu. Bense gülüyordum, sana âşık olduğumu söylüyordum ama onun yanında bir kız gördüğümde çıldırdığımın farkında değildim." Sözleri beni şaşırtıyordu.

"Ben sadık bir insanım Ezel ve seni seviyordum. Hâlâ da seviyorum." Uzandı, masanın üstündeki elimi tuttu. Yutkundu. "Bir gece, Kerem evime geldi. Sarhoştu, ayakta bile duramıyordu. Beni sevdiğini ve ne istersem yapacağımı söyledi. Tek isteği senden ayrılmamdı. Gururum ağır bastı. Sonuçta ben yanlış seçim yapmış olamazdım, sonuçta sevgilimin arkadaşına bir his besleyemezdim." Sesinde alay vardı, kendine kızıyordu.

"Pes etti, daha fazla beni rahatsız etmeyeceğini söyledi. Ama çok geçti. Ona çoktan tutulmuştum, her an kıskanıyordum. Baş-

kalarıyla konuşmasından nefret ediyordum. Yine de kendime yediremedim hiçbir zaman. Sonra sen temelli geldin, yine aynı ortamdaydık ve ben, ona inat seni öptüğümü fark ettim. Onu herkesten kıskanıyordum. O kadar aptaldım ki, bir yerlerde beni sevmesi hoşuma gidiyordu ve o artık ilgisini kesince büyük bir boşluğa düşmüştüm." Elini çekti, boynunu ovaladı, utanıyordu.

"Onu en son kıskandığım kişi Karmen'di. Karmen çok güzeldi ve Kerem onu beğenmişti. Kerem onunla her konuştuğunda delirecek gibi oluyordum. Ben de aptal gibi, seni öperek onu kıskandırmaya çalışıyordum. Özür dilerim Ezel, kıskandığım hiçbir zaman sen olmadın. O yemekte de seni kıskanmadım. Karmen'i, Eren'in evine getirdiğinde de kıskandığım sen değildin. Özür dilerim, ben çok kötü bir kadınım."

Son zamanlarda aralarında bir şeyler olduğunu sezmiştim. Ama bu şeylerin lise zamanına dayandığından bir haberdim.

"Çok çok üzgünüm Ezel, böyle olsun istemedim." Gözünden akan yaşı sildi.

"Ağlama, tek ihaneti kendine yapmışsın sen. İkimizin de hataları var, suçlama kendini. Senin tek suçun, hislerini kabullenememen. Sana kızacağımı mı düşündün? Kızmadım Yasema, ikinize de kızmadım. Zaten buna yüzüm yok. Seninle birlikteyken ben de Karmen'e vuruldum çünkü. Hâlâ geç değil, artık ona karşı olan hislerini belli et. Seni düşündüğünden çok daha fazla seviyor."

Uzandım, sildim gözyaşlarını. Gülümsedi. Yasema'yı tanıyordum, çok iyi tanıyordum ve bu ona ufacık bile olsa kızmama engel oluyordu. Yasema sadece kendine acı çektirmişti bunca zaman. Anlattıkları beni şaşırtmıştı açıkçası ama o mutluysa sorun yoktu. Tabii buradan kurtulduktan sonra ne kadar mutlu olabilir, meçhuldü.

"Sen çok değerlisin benim için Ezel."

"Sen de benim için öylesin. Çaylarımız bitti, içeriye geçelim uyu biraz sen de." Ayağa kalktık, salona geçtik.

•

Karmen, durgun ve kızgın bakışlarla bizi izliyordu. Bu bakışı biliyordum, kıskanıyordu. Kerem de uyanmıştı, bakışları üstümüzdeydi. Ben yine Karmen'in yanına geçtim. Yasema da Kerem'in yanına oturdu.

"Ne konuştunuz bu kadar vakit?" dedi kendini tutamayarak Karmen.

"Seni ilgilendiren bir konu yok." Üzgünüm sevgilim, sen de benim kalbimi çok kırdın.

Kollarını göğsünde birleştirdi, gözleri dolmuştu yine. Bir süre öylece yeri seyretti ve sonra dayanamayarak ayağa kalktı. Hızlı adımlarla salondan çıkarken, onu takip ettim. Bir çılgınlık yapması, kötü sonuçlar doğurabilirdi. Üst kata, odasına çıkmıştı. Hızla peşinden girdim.

"Benden bıktın, haklısın Ezel. Sürekli aptalca konuşup kalbini kırıyorum. Değerini bilmiyorum. Sen de haklısın. Ona geri döneceksin değil mi?" Ağlıyordu. Yine ağlıyordu, bu sefer onu ağlatan bendim.

"Neden olmasın?"

"Hayır, olmaz!" dedi bağırarak. "Ona tekrar dönemezsin!" Yakınlaştı, artık bedeni çok yakındı. Kafasını kaldırmış, kızarık gözleriyle bana bakıyordu.

"Buna sen mi karar vereceksin? Neden umurunda Karmen? Ben senin için pişmanlıktan ilerisi değilim." Bir eliyle göğsüme vurdu güçsüzce.

"Öyle olmadığını biliyorsun. Ona tekrar dönemezsin, çünkü beni seviyorsun," dedi kendinden emince, bir itiraz kabul etmezcesine.

"Öyle mi? Ne kadar da eminsin böyle," dedim dalga geçer tonda.

"Eminim, çünkü ben de seni seviyorum Ezel."

"Sen Haris'i de seviyorsun," dedim dalga geçer gibi görünen tavrımı korumaya çalışarak. Ancak kalbim çoktan avuçlarına teslim olmuştu.

"Ama ben sana çok fena vuruldum okyanus gözlü adam." Sözleri tanıdıktı. O gece, onu ilk öptüğüm gece söylediğim sözlere benziyordu sözleri.

Kalbimin sesini duyabiliyor muydu? Kendime kızıyordum ama engel olamıyordum. Çünkü ben ona vurulalı çok olmuştu.

Ve uzandı, dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Dayanamadım baştan çıkarıcı davetinin güzel tadına. Ufacık bir öpücük bırakıp geri çekildi ama kafasını göğsüme gömdü. Kollarımı ona sardım, kendime bastırdım. Bir elimi, yanağına yerleştirmiştim.

"Bu öpücük, sözlerini yuttuğum anlamına gelmiyor Karmen." Omuz silkti.

"Bence, daha fazlasını istiyorsun. Beni bir an bile bırakmak istemiyorsun," dedi kendinden emir tavırlarla.

"Ben senin uğruna her şeyi göze alırken senin pişman olmana dayanamıyorum."

"Pişman değilim, çok üzgünüm, canım çok acıyor Ezel. Olanları atlatamıyorum, korkuyorum."

"Hayır, korkmayacaksın. Sana bir şey olmasına izin vermem, anlıyor musun?"

"Anlıyorum ama sadece kendim için değil ki herkes için korkuyorum, senin için korkuyorum. Seni seviyorum Ezel ve ne ara bu kadar âşık oldum bilmiyorum." Elimin altındaki tenini okşadım.

Tam konuşacaktım ki yer sallanmaya başladı. Yer kayıyordu, bir an başımın döndüğünü zannettim ama hayır. Yer gerçekten kayıyordu, Karmen de hissetmiş olacak ki kafasını kaldırdı korkuyla. Ev, sallanıyordu. Deprem gibiydi ama deprem olmadığını biliyordum.

Ellini sıkıca tuttum ve hızla aşağı indik. Çok geçmeden sarsıntı durmuştu. Bu bir uyarı gibiydi ya da daha büyük bir sarsıntının habercisiydi.

"Ne oldu az önce?" dedi Buse korkuyla.

"Deprem gibiydi," dedi Eren.

"Şu kokuyu almıyor musunuz?" diye araya girdi Yasema.

"Ne kokusu?" dedim ve havaya kokladım. Evin içinde ağır bir koku vardı.

"Leş gibi kokuyor," dedi Melih, yerinden ilk defa kalkarak.

"Sanki aşağıdan geliyor," dedi Karmen. Elini bırakmadım, onunla aşağı katın merdivenlerine yürüdüm. Evet, yaklaştıkça pis koku çoğalıyordu.

Aşağı kata indik, diğerleri de peşimizden geliyordu. Havuzun olduğu yere kadar yürüdük ve içeri girdik. Koku dayanılmaz bir hâl alırken gördüğüm görüntüyle durdum. Havuzda iki beden vardı, iki ölü beden. Sudan şişmiş ve suyun üstüne çıkmışlardı.

Bu bedenleri tanıyordum. Müştemilatta kalan yardımcı yaşlı kadın ve adamdı. Yüzleri tanınmaz hâldeydi ama vücut tiplerinden belliydi.

"O-olamaz," dedi Karmen acı içinde. Neden şaşırıyorsun ki Karmen? Son şahit olduğumuz vahşetin üstünden ne kadar vakit geçti?

"Bakmayın, yukarı çıkın," dedim ancak çok geçti. Buse bir tarafa geçmiş kusuyordu. Yasema ağlıyordu, Melih'se yeni bir şoka girmiş gibiydi.

"Hepimiz burada öleceğiz," dedi Yasema.

"Hayır! Kimse ölmeyecek. Sakin olun," dedim sesimi hafif yükselterek. "Yukarı geri çıkıyoruz," dediğimi yaptılar, hep birlikte üst kata çıktık. Kalıp orada, nasıl öldüklerini incelemek istedim bir an ama şu an vakti değildi.

•

Salona girmiştik ki, onu gördüm. Haris. Şöminenin karşısında arkası bize dönük bir vaziyette duruyordu.

Kıyafetleri, düzgündü. Sanki bir sürü cinayet işlememiş gibi temizdi. Sönen şöminenin ateşi şimdi harla yanıyordu.

"Bu kim?" dedi Kerem şaşkınlıkla.

"B-bu o mu?" dedi Yasema şok içinde.

Haris, yavaşça bize doğru döndü. Yüzü, normaldi. Gözleri simsiyahtı ve saçlarını geriye taramıştı. Eski yıllardan fırlamış bir beyefendiye benziyordu, yüzü tertemizdi. Ve onun bir şeytan olduğuna inanmak çok güçtü şu an.

Gülümsedi, gülümsemesinde dahi hissettim karanlığını.

"Size kendimi takdim edeyim hanımefendi. Ben Haris, bu evin sahibi ve Karmen'in en yakın olduğu kişiyim. Evimize hoş geldiniz." Normal ve bir beyefendi gibi konuşuyordu.

"Ne yapıyorsun Haris?" dedi Karmen, ağlamaklı sesiyle. "Damla'yla Murat'ı parçaladın. Bebeklerini çaldın! Bizi ise buraya hapsettin. Amacın ne?"

"Biliyorsun sevgilim, güzel şeyler için bedel ödemek gerekir. O bedeli ödedik, artık tüm dünya bizim," dedi iki elini havaya kaldırarak. Kaldırdığı elleriyle, şöminenin ateşi biraz daha harlandı.

"Ne yaptın sen?" dedi Karmen acı içinde.

"Artık özgürüm, artık özgürüz Karmen. Artık bu araziye bağlı değilim, istediğimiz yere gidebiliriz." Özgür mü kalmıştı? Bu ne demekti? Bu artık onun gücünün bir sınırı olmadığı anlamına mı geliyordu? "O hayal ettiğin okyanusu görebiliriz, tatillere gidebiliriz, birlikte özgürce gezebiliriz," dedi büyük bir tutkuyla. "Bana korkuyla bakma miniğim, başka şansım yoktu ama söz, sana her şeyi unutturacağım." Üstümüzde gezindi koyu bakışları. "Şimdi sana bir teklifim var." Kara gözlerinden geçen fırtınaya şahit oldum. "Bu evdeki insanları kurtarmak istiyorsan, benimle gel. Çok mutlu olacağız."

"Rüyanda görürsün," dedim anında Karmen'i arkama çekerken. Güldü Haris.

"Bu bir teklif, kararı Karmen verecek. Eğer gelmezse, hep birlikte bu evde öleceksiniz. Bir seçim yap Karmen. Ya burada kal ve hepsi ölsün ya da benimle gel ve hepsi yaşasın."

"Hayır! Asla seninle gelmesine izin vermeyeceğim." Karmen'in elimi biraz daha sıktığını hissettim.

Ardından, Karmen'in sırtıma bıraktığı minik öpücüğü de hissettim. Sonraysa arkamdan çıktı. Elimi bırakmaya çalıştı ancak izin vermedim.

"Gitmeliyim Ezel, daha fazla ölümü kaldıramam," dedi güçsüz sesiyle.

"Olmaz! Gidemezsin," dedim kesin bir dilde.

"Gitmek zorundayım," dedi ve yine parmaklarını parmaklarım arasından koparmaya çalıştı. Hayır, bırakamazdım. "Kalırsam hepimizin sonu olacak."

"Kendini feda etmene izin vereceğimi mi zannediyorsun?" dedim bağırarak. Yine hüzünle baktı gözlerime.

Sonra sıkıca sarıldı, hayır izin veremezdim. Ona gitmesine izin veremezdim. Gerekirse bu evde ölürdüm ama onu bırakamazdım.

"İyi ki hayatıma girmişsin Ezel. Yemin ederim ki bir hata değildi, aslında hiç pişman olmadım," dedi dolu kızılları ciğerimi yakarken.

"Neden böyle konuşuyorsun? Seni bırakacağımı mı zannediyorsun?"

"Ben ilk defa âşık oldum Ezel," dedi, ölünecek mükemmellikteki ses tonuyla. Ve ben ne olduğunu dahi anlayamadan uzaklaştı kollarımın arasından.

Hızla, yanımdan ayırmadığım silahı çıkardım. Haris'e ateş ettim. Nereye vurduğumu bile anlayamadan yine yer sallanmaya başladı. Evdeki tüm ışıklar söndü, şöminenin ateşi yok oldu. Zifiri karanlığa gömüldük.

"Karmen!" Bağırdım ancak onu duyamadım. Kalbim korkuyla atarken zifiri karanlıkta onun adını haykırıyordum. "Karmen! Neredesin?" Cevap vermiyordu.

"B-bu o mu?" dedi Yasema şok içinde.

Haris, yavaşça bize doğru döndü. Yüzü, normaldi. Gözleri simsiyahtı ve saçlarını geriye taramıştı. Eski yıllardan fırlamış bir beyefendiye benziyordu, yüzü tertemizdi. Ve onun bir şeytan olduğuna inanmak çok güçtü şu an.

Gülümsedi, gülümsemesinde dahi hissettim karanlığını.

"Size kendimi takdim edeyim hanımefendi. Ben Haris, bu evin sahibi ve Karmen'in en yakın olduğu kişiyim. Evimize hoş geldiniz." Normal ve bir beyefendi gibi konuşuyordu.

"Ne yapıyorsun Haris?" dedi Karmen, ağlamaklı sesiyle. "Damla'yla Murat'ı parçaladın. Bebeklerini çaldın! Bizi ise buraya hapsettin. Amacın ne?"

"Biliyorsun sevgilim, güzel şeyler için bedel ödemek gerekir. O bedeli ödedik, artık tüm dünya bizim," dedi iki elini havaya kaldırarak. Kaldırdığı elleriyle, şöminenin ateşi biraz daha harlandı.

"Ne yaptın sen?" dedi Karmen acı içinde.

"Artık özgürüm, artık özgürüz Karmen. Artık bu araziye bağlı değilim, istediğimiz yere gidebiliriz." Özgür mü kalmıştı? Bu ne demekti? Bu artık onun gücünün bir sınırı olmadığı anlamına mı geliyordu? "O hayal ettiğin okyanusu görebiliriz, tatillere gidebiliriz, birlikte özgürce gezebiliriz," dedi büyük bir tutkuyla. "Bana korkuyla bakma miniğim, başka şansım yoktu ama söz, sana her şeyi unutturacağım." Üstümüzde gezindi koyu bakışları. "Şimdi sana bir teklifim var." Kara gözlerinden geçen fırtınaya şahit oldum. "Bu evdeki insanları kurtarmak istiyorsan, benimle gel. Çok mutlu olacağız."

"Rüyanda görürsün," dedim anında Karmen'i arkama çekerken. Güldü Haris.

"Bu bir teklif, kararı Karmen verecek. Eğer gelmezse, hep birlikte bu evde öleceksiniz. Bir seçim yap Karmen. Ya burada kal ve hepsi ölsün ya da benimle gel ve hepsi yaşasın."

"Hayır! Asla seninle gelmesine izin vermeyeceğim." Karmen'in elimi biraz daha sıktığını hissettim.

Ardından, Karmen'in sırtıma bıraktığı minik öpücüğü de hissettim. Sonraysa arkamdan çıktı. Elimi bırakmaya çalıştı ancak izin vermedim.

"Gitmeliyim Ezel, daha fazla ölümü kaldıramam," dedi güçsüz sesiyle.

"Olmaz! Gidemezsin," dedim kesin bir dilde.

"Gitmek zorundayım," dedi ve yine parmaklarını parmaklarım arasından koparmaya çalıştı. Hayır, bırakamazdım. "Kalırsam hepimizin sonu olacak."

"Kendini feda etmene izin vereceğimi mi zannediyorsun?" dedim bağırarak. Yine hüzünle baktı gözlerime.

Sonra sıkıca sarıldı, hayır izin veremezdim. Ona gitmesine izin veremezdim. Gerekirse bu evde ölürdüm ama onu bırakamazdım.

"İyi ki hayatıma girmişsin Ezel. Yemin ederim ki bir hata değildi, aslında hiç pişman olmadım," dedi dolu kızılları ciğerimi yakarken.

"Neden böyle konuşuyorsun? Seni bırakacağımı mı zannediyorsun?"

"Ben ilk defa âşık oldum Ezel," dedi, ölünecek mükemmellikteki ses tonuyla. Ve ben ne olduğunu dahi anlayamadan uzaklaştı kollarımın arasından.

Hızla, yanımdan ayırmadığım silahı çıkardım. Haris'e ateş ettim. Nereye vurduğumu bile anlayamadan yine yer sallanmaya başladı. Evdeki tüm ışıklar söndü, şöminenin ateşi yok oldu. Zifiri karanlığa gömüldük.

"Karmen!" Bağırdım ancak onu duyamadım. Kalbim korkuyla atarken zifiri karanlıkta onun adını haykırıyordum. "Karmen! Neredesin?" Cevap vermiyordu.

Sarsıntı durdu. Salondaki karanlık, aydınlandı. Ancak bu ışıkların açılmasıyla olmadı. Kapı açıldı ve karanlıkta ayın ışığı doldu salona.

"Karmen!" Karmen yoktu.

"Karmen gitmiş Ezel," dedi Eren.

"Gidemez!"

"Çıkmamız gerek Ezel, onlar gitmişler." Konuşuyorlardı ama duymuyordum. Algılayamıyordum. Karmen. Karmen'imi alamazdı, onu götüremezdi.

Diğerleriyle birlikte dışarı çıktım, ay ışığının altında bir sarhoş gibi sarsakça durdum.

Evin önünde, kanla çizilmiş altı köşeli yıldız vardı. Her yıldızın ucunda, bebeklerin parçaları vardı. Ve yıldızın ortasında, iki bebek kafası vardı.

Ayakta duramadım daha fazla, dizlerimin üstüne düştüm. Kanlar içindeki tabloya baktım. Her saniye içimden biraz daha şey götürdü. Haris, bir kez daha beni mağlup etmişti.

İki bebeğin canıyla, lanetini kanla bozmuştu. Karmen ve Ezel ölmüştü. Minik bebekler paramparçaydı.

Nefes almam zorlaşırken kafamı kaldırdım. Karmen'in ne demek istediğini anlıyordum, mahvolmuştuk.

Ne pahasına olursa olsun Karmen'i bulacaktım. Ve bu pis yaratığı öldürecektim. Bedeli ne olursa olsun, yapacaktım. Yemin ederim Haris, sonun olacağım. Aldığın her canın diyetini ödeyeceksin.

Kanlanmış gökyüzüne baktım, titrek gözlerimle yorgunca. Ay hilâl şeklini almıştı, ayın oğlu ağlıyordu. İçinde olduğum labirent yanıyordu, sonum daha yeni başlıyordu.

Devam edecek...